ΘΗΣΑΥΡΟΣ

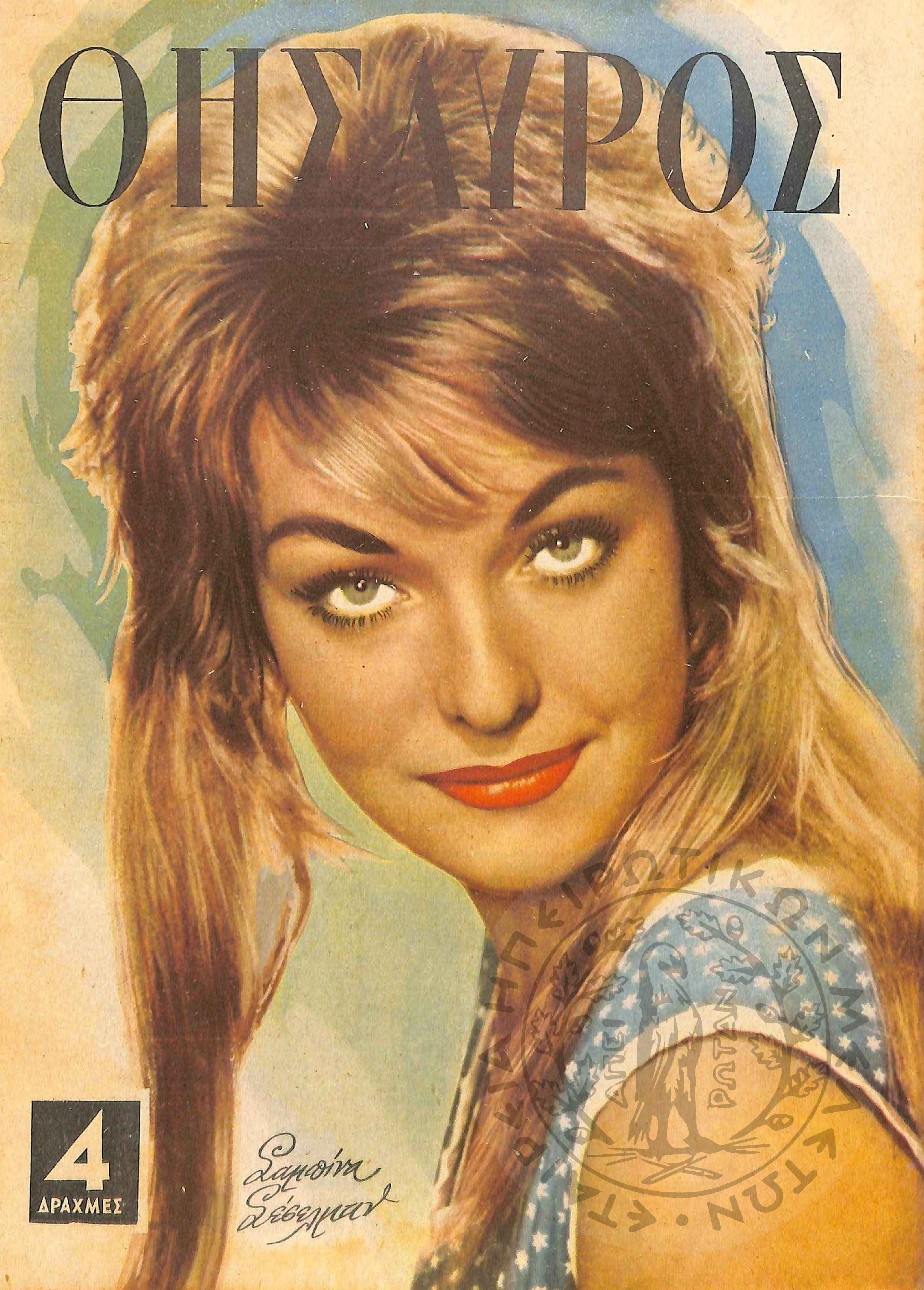
Σαμπίνα
Σέσελμαν

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Κοζερί τῆς ἑβδομάδος

Στή ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ τῆς ΚΥΠΡΟΥ

ΕΝΑ μῆνα στὴν αὐριανὴ Δημοκρατία τῆς Κύπρου. Δὲν κάνουμε στὴ σελίδα αὐτὴ πολιτική, γιὰ νὰ σᾶς ἱστορήσω τὶς περιπέτειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχει περάσει τὸ νησὶ μὲ τὸν ἑλληνικὸ πληθυσμό, τὸν ἑλληνικὸ παλμό, τὴν ἑλληνικὴ ψυχή, τὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ μὴ σταθῆ κανεὶς μὲ εὐλαβῆ ἔκπληξι ἐμπρὸς σ' ἕνα κόσμο ποὺ ἐπὶ αἰῶνες, κάτω ἀπὸ διαφόρους κυρίους, Ἀσιάτες καὶ Δυτικούς, κατώρθωσε νὰ διατηρήση τὴ γλῶσσα, τὴ θρησκεία του, τὰ ἱερά του;... Δὲν τοὺς φέρονταν δὲ οἱ διάφοροι κυρίαρχοι μὲ τὸ γάντι. Καὶ ὅμως δὲν λύγισαν.

Νέα κατάστασι τώρα. Ὁ τελευταῖος κυρίαρχος ἀποσύρεται καὶ ἀφήνει τοὺς Ἕλληνες καὶ Τούρκους Κυπρίους νὰ ζήσουν ἀνεξάρτητοι στὸν τόπο τους. Πόσοι ἀγῶνες καὶ πόσες θυσίες χρειάστηκαν, γιὰ νὰ φθάσουν σ' ἕνα τέτοιο ἀποτέλεσμα. Πρωταγωνιστὲς δὲ στοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς τὰ νειᾶτα. Ἐδῶ ἤθελα νὰ φθάσω: στὴ συμβολὴ τῆς νεότητας.

Εὔκολες ἔχουμε τὶς κατηγορίες ἐναντίον τῶν νέων. Κατηγοροῦμε τὴ γενεά μας γιὰ φθορά, γιὰ διαφθορά, γιὰ τεντυμποϊσμό. Καὶ στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα ἡ κατηγορία διαψεύστηκε μὲ τὴν ἐξόρμησι τοῦ 1940 καὶ μὲ τὴν ἀντίστασι, ποὺ ἀκολούθησε — ἔργα καὶ τὰ δύο τῶν νέων κυρίως. Ἐδῶ δὲ στὴν Κύπρο, ἡ διάψευσι ἦλθε μὲ τὴν προσφορὰ καὶ τὴ θυσία τῆς νεότητας πάλι.

Παλμοὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ παλμοὶ γιὰ τὸν ἔρωτα...

Εἶναι ἀφάνταστο νὰ συλλάβετε τὸ τί ἔχει γίνει. Ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποὺ δὲν ἔχουν φθάσει τὴν ἐφηβεία τους, ἀνδρώθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τους. Ἀνήλικες Μπουμπουλίνες ἔγιναν οἱ κοπέλλες καὶ ἔδωσαν τὴ μάχη τους. Στὰ παιδιὰ στηρίχθηκε ὁ ἀγώνας. Τὰ παιδιὰ στὶς πόλεις καὶ στὰ βουνά. Τὰ παιδιὰ διαγγελεῖς ποὺ μεταβίβαζαν μηνύματα· τὰ παιδιὰ τοιχοκολλοῦσαν προκηρύξεις. Πρῶτα καὶ καλύτερα. Μὲ μιὰ σοβαρότητα, μὲ μιὰ γενναιότητα, μὲ μιὰ συναίσθησι τῆς εὐθύνης τους.

Τὰ παιδιὰ ὅμως ἀνέπτυξαν καὶ μέσα στὸ σπίτι τὴ δρᾶσι τους. Ἡ ΕΟΚΑ ποὺ διηύθυνε τὸν ἀγῶνα ἐξέδιδε κάθε τόσο καὶ μιὰ διαταγή: "Οχι χοροί, ὄχι διασκεδάσεις, ὄχι κατανάλωσι ἀγγλικῶν προϊόντων, ὄχι χαρτοπαιξία. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ γιὰ λόγους προνοίας. Σκέφθηκαν τοὺς κινδύνους, ποὺ περικλείουν τὰ χαρτιά. Παίζοντας — κι' ἔπαιζαν μεγάλα ποσὰ — μπορεῖς νὰ χάσης. Χάνοντας μπορεῖς νὰ περιέλθης σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο. Κακὸς σύμβουλος ἡ ἀπελπισία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ φτώχεια. Ὁ χαμένος εἶναι ἱκανὸς γιὰ πολλά, Ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν προδοσία. Ἀπαγόρευσι, λοιπόν, τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι δὲ θὰ ἐκδηλωθοῦν τέτοιες ἀδυναμίες.

Οἱ προχωρημένοι ὅμως στὰ χρόνια δὲ συμμορφώνονται πάντα μὲ τὶς ὁδηγίες. Κακὲς συνήθειες, τὸ πάθος τοῦ χαρτιοῦ, τοὺς ἔκαναν νὰ μὴ πειθαρχοῦν στὶς διαταγὲς τῆς ὀργανώσεως. Καὶ τί συνέβαινε τότε; Ἐπενέβαινε τὸ παιδὶ τῆς οἰκογενείας. Ἀμείλικτο ὅταν οἱ γονεῖς εἶχαν συγκέντρωσι στὸ σπίτι κι' ἔβγαναν τὴν τράπουλα. Σὲ δύσκολη θέσι οἱ μεγάλοι, βλέποντας τοὺς μικροὺς νὰ τοὺς δίνουν μαθήματα. Ἴσως καὶ νὰ φοβόνταν. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ κάπνισμα. Δὲν τολμοῦσε ὁ πατέρας νὰ καπνίση ἀγγλικὰ σιγαρέττα. Εἶχε ν' ἀντιμετωπίση τὴ διαμαρτυρία τῶν παιδιῶν του. Καὶ δὲν ἀστειεύονταν τὰ παιδιὰ πάνω στὸν πατριωτικὸ ζῆλο τους.

Τὰ παιδιὰ ἔβλεπα τὴ μέρα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Μακαρίου. Αὐτὰ τηροῦσαν τὴν τάξι. Οἱ μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου ἀποτελοῦσαν τὴ φρουρὰ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο ὡς τὴν ἀρχιεπισκοπή. Τὰ παιδιὰ ἀσκοῦσαν τὸν ἔλεγχο τῶν ἀδειῶν.

Παιδιὰ στὶς μάχες. Μὲ τὰ ὅπλα του ὁ παλιὸς πολέμιος, μὲ τὶς σφενδόνες τους αὐτά. Μικροὶ Δαυῒδ ἐναντίον τῶν Γολιάθ.

Καμαρώνει κανεὶς μιὰ τέτοια γενεὰ ἀνήλικων ἡρώων. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπιπολαιότητας, ἡ πίστι στὰ ἰδανικὰ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας.

Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι αὐτὸ ἔγινε εἰς βάρος τῆς Παιδείας. Στὴν ἀρχὴ παρατηρήθηκε κάποια χαλαρότητα στὰ μαθήματα. Ὅταν τὸ ἀντελήφθη ἡ ὀργάνωσι, ἐξέδωκε τὸ «φυλλάδιό» της. Φυλλάδια λέγονται στὴν Κύπρο οἱ προκηρύξεις. Τὸ φυλλάδιο, λοιπόν, ὥριζε ὅτι ὅποιος μαθητὴς παραμελεῖ τὰ μαθήματα, προδίδει τὸν ἀγῶνα. Καὶ τότε παρατηρήθηκε τὸ ἑξῆς περίεργο: νὰ μὴ χρειάζεται ἡ αὐστηρότητα καὶ οἱ τιμωρίες τῶν δασκάλων. Ἔργα δασκάλου ἀνέλαβαν οἱ μαθητές. Ἀλλοίμονο στὸ παιδὶ ποὺ προσερχόταν ἀμελέτητο στὸ σχολεῖο... Τὸ περίμενε ὁ δαρμὸς ὄχι ἀπὸ τοὺς δασκάλους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς συμμαθητές του. Ἡ ἀμέλεια θεωρήθηκε προδοσία. Καὶ κανένα παιδὶ δὲν εἶχε διάθεσι νὰ θεωρηθῆ προδότης.

Ὑπῆρξαν καὶ θύματα. Τραυματίες, νεκροί, κρατούμενοι. Στοὺς τελευταίους αὐτοὺς τὰ σχολεῖα ἔστελναν τὰ θέματα, ποὺ ἔπρεπε νὰ μελετήσουν. Ἄλλοτε πάλι στὰ κρατητήρια καὶ στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ὑπῆρξαν κρατούμενοι ἐπίσης δάσκαλοι, ποὺ ἔκαναν μαθήματα στὰ παιδιά, κι' αὐτὰ τὴν περίοδο τῶν διαγωνισμῶν ἀπαντοῦσαν γραπτῶς στὰ θέματα ποὺ τοὺς ἔστελνε τὸ σχολεῖο.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ αἰσθηματικὴ πλευρά. Ἄγρυπνος ὁ ἔρωτας μὲ τὶς συγκινήσεις του ἀκόμα καὶ σὲ περιόδους πατριωτικῶν ἐξάρσεων. Πολλὲς οἱ ἐπιστολές, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Κύπρο στὸ συντάκτη αὐτῆς τῆς σελίδας. Ὅταν τὶς ἔπαιρνα, ἀναρωτιόμουν, πῶς ἦταν δυνατὸν σὲ χρόνια σκληροῦ πολέμου νάχουν οἱ νέοι μυαλὸ γιὰ ἔρωτες. Δὲν εἶχα σκεφθῆ ὅτι στὸν ἔρωτα δὲ χρειάζεται μυαλό. Τοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ καρδιά. Μὲ διπλοὺς παλμοὺς ἡ καρδιὰ τῶν Κυπρίων. Παλμοὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ παλμοὶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις κι' αὐτό.

Ἔτυχα σ' ἕνα ὅμιλο κοριτσιῶν. Φανατικὲς ὅλες ἀναγνώστριες τοῦ «Θησαυροῦ», ποὺ ἦταν ὁ σύντροφός τους κατὰ τὰ χρόνια αὐτά, ποὺ δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ κυκλοφορία ἐντύπων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ πολιτικὸ περιεχόμενο. Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μὲ πλησίασαν μόλις πληροφορήθηκαν τὴν ἰδιότητά μου. Τοὺς μίλησα γι' αὐτὸ ποὺ γράφω παραπάνω, γιὰ τὸ συνδυασμό, δηλαδὴ τῆς μαχητικῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ἔρωτα.

— Ἔπαιρνα ἐπιστολὲς ἀπὸ κορίτσια τῆς ἡλικίας σας, ἀπὸ μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου.

Καὶ τότε, μιὰ ἀπὸ τὴν ὁμάδα, μιὰ συμπαθητικὴ καὶ ἀφελὴς κοπελλίτσα, ἄφησε νὰ ξεφύγη τὸ παράπονό της:

— Παίρνατε ἐπιστολές, δὲν ἀπαντούσατε ὅμως.

Τὸ μυστικό της εἶχε προδοθῆ. Ἦταν μιὰ ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔστειλαν τὸ ἀνώνυμό τους...

Εἶδα ἀκόμα κοπέλλες, ποὺ πέρασαν τὰ χρόνια τους σὲ φυλακὲς καὶ στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Μὴ νομίσετε δὲ ὅτι πρόκειται μόνο γιὰ κορίτσια συνηθισμένα στὶς κακουχίες. Καὶ ἀγρότισσες, ἀλλὰ καὶ κορίτσια ἀστικῶν τάξεων, μὲ ὑψηλὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς ὑλικῆς ζωῆς, μὲ τὴ γυμνασιακή τους μόρφωσι μὲ τὰ λοῦσα, μὲ τὴν κοσμικότητά τους. Οὔτε αὐτὲς ἔλειψαν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα. Τὶς συνέλαβαν καὶ τὶς ἔρριξαν στὶς φυλακές, ὅπου φόρεσαν τὴ γκρίζα στολὴ τῆς κατάδικης καὶ κλείστηκαν στὰ κελλιά τους. Κομμένη ἡ ἐπαφὴ μὲ τὰ σπίτια τους· κάθε δεκαπέντε μέρες οἱ ἐπισκέψεις τῶν οἰκείων. Δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ εἰσαγωγὴ τροφίμων. Τριάμισυ σελλίνια τὴ μέρα, κάπου δώδεκα δραχμὲς ἦταν τὰ χρήματα ποὺ ἔπαιρναν, γιὰ νὰ ζήσουν. Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ μάζευαν καὶ ἔκαναν στὴν κουζίνα τῶν φυλακῶν τὸ συσσίτιό τους.

Δὲν ἦταν μόνες τους οἱ κρατούμενες γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Τὶς εἶχαν κλεισμένες στὶς ποινικὲς φυλακές, ὅπου κρατοῦνται καὶ κοινὲς γυναῖκες, ποὺ καταδικάστηκαν γιὰ τὴν ἁμαρτωλή τους δρᾶσι. Σκεφθῆτε τὴ συντροφιὰ αὐτὴ κοριτσιῶν ποὺ ἀντικατέστησαν τὴν ποδιὰ τοῦ Γυμνασίου μὲ τὴ φόρμα τῆς φυλακῆς στὸ ἴδιο κελλὶ μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ πεζοδρομίου.

Ἄκουσα μιὰ ἀπὸ τὶς κοπελλίτσες, ποὺ ἀπελευθερώθηκαν καὶ θαύμασα τὴν ἀντοχὴ τῶν νέων κοριτσιῶν. Τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἀντοχή τους. Πάση κακοπιστία χρειάζεται, ἀλήθεια, γιὰ νὰ μιλῆ κανεὶς γιὰ κατάπτωσι τῶν νέων ἀνθρώπων.

Μὲ ἁπλότητα ἱστοροῦσε ἡ κοπέλλα τὴν περιπέτειά της. Σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα περιπατάκο στὴν ὁδὸ Λήδρας, ὅπου πῆγε γιὰ τὰ ψώνια της...

Αὐτὰ ὅμως τώρα ἀνήκουν στὸ χτές. Ἡ Κύπρος βρῆκε σήμερα τὸ ρυθμό της. Ἄνοιξαν τὰ σπίτια ποὺ ἦταν κλειστά. Ἄρχισαν οἱ χοροὶ ποὺ εἶχαν σταματήσει ἐπὶ τόσα χρόνια. Οὔτε διάθεσι χορευτικὴ ὑπῆρχε, ἀλλὰ οὔτε ἡ ὀργάνωσι ἐπέτρεπε τὸ χορό.

Ξεσποῦν τώρα νέοι καὶ γέροι. Τὸ «Λήδρα Πάλας», ποὺ εἶναι τὸ κοσμικὸ ξενοδοχεῖο τῆς Λευκωσίας, ξανάρχισε τὰ χορευτικά του ἀπογεύματα. Τὰ κοκτέιλ καὶ οἱ ἑσπερίδες στὰ σπίτια.

Βοηθεῖ στὴν κίνησι αὐτὴ καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἄνεσι τῶν Κυπρίων. Ὑπάρχει κάποια ἀνεργία τώρα, ποὺ σταμάτησαν οἱ Ἄγγλοι τὰ στρατιωτικὰ ἔργα. Ὑπάρχει ἡ δυσπραγία στὶς οἰκογένειες ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια, μὲ τὶς διώξεις, στερήθηκαν τοὺς δικούς τους.

Ἀλλά, γενικά, στὸ νησὶ αὐτὸ μὲ τὴ πλούσια παραγωγή, δὲ βλέπει κανεὶς βαθειὰ δείγματα μιζέριας. Ἀπεναντίας, στὸ ξένο κάνει ἐντύπωσι ἡ ὑψηλὴ στάθμη. Πόσο τὸ πλῆθος τῶν αὐτοκινήτων!

Λένε ὅτι στὴ Λευκωσία σὲ κάθε τρία ἄτομα ἀναλογεῖ ἕνα αὐτοκίνητο. Κι' ἂν πάρουμε γενικὰ ὅλη τὴν Κύπρο, σὲ κάθε 16 Κυπρίους ὁ ἕνας εἶναι κάτοχος αὐτοκινήτου. Πάντως, ὅταν λείπη τὸ αὐτοκίνητο, ὑπάρχει τὸ ποδήλατο. Ἡ δεύτερη πόλι στὸν κόσμο μὲ τὰ περισσότερα ποδήλατα. Ὁ τροχὸς παντοῦ. Εἶναι δὲ τόσο στενὰ τὰ πεζοδρόμια τοῦ παλιοῦ τμήματος τῆς πόλεως, ὥστε ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάποιο τροχοφόρο θὰ σᾶς παρασύρη.

Ἔτσι, ἡ Κύπρος μπαίνει στὴ νέα περίοδο τῆς ζωῆς της. Καλύτερη ἡ ζωὴ αὐτὴ ἀπὸ κείνην ποὺ εἶχαν γνωρίσει. Δὲν εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τὴν περίμεναν. Ἀλλά, ἐπιτέλους μιά, ἔστω καὶ μὲ ὅρους, ἐλεύθερη Δημοκρατία, εἶναι κάτι καλύτερο ἀπὸ τὴν ξένη κυριαρχία. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τῆς καινούργιας σελίδας τῆς ἱστορίας της ἡ σκέψι στρέφεται στὰ κυπριακὰ νειᾶτα, στὰ ἑλληνικὰ νειᾶτα γενικώτερα, καὶ τὰ περιβάλλει μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ θαυμασμό του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

◆

ΕΠΑΙΖΕ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ

Κάποιος Νεοϋορκέζος, ὀνόματι Μούρραιη Σάϊντερ, δικαζότανε γιατὶ εἶχε ἀναπτύξει ὑπερβολικὴ ταχύτητα μὲ τ' αὐτοκίνητό του. Εἶπε λοιπὸν στὴν ἀπολογία του ὅτι ἦταν ἀδύνατο νάτρεχε πολύ, ἐφόσον σωφάριζε κρατῶντας μὲ τὄνα χέρι του τὸ βολάν, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο ἔπαιζε φυσαρμόνικα μὲ τὸ στόμα.

Ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἀπάντησε εἰρωνικά:

— Πάλι καλὰ ποὺ δὲν παίζατε... ταμποῦρλο!

Καὶ τοὔβαλε ἕνα γερὸ πρόστιμο.

ΕΤΟΣ ΚΑ — ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959 — ΑΡΙΘΜΟΣ 1063

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΗ δίκη στὸ μονομελές. Κατηγορούμενος ἕνας φουκαρατζίκος ποὺ χτύπησε ἕναν ἐπίσης φουκαρατζίκο μ' ἕνα ... ψάρι! Ὁ παθὼν ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε παρὰ λίγο νὰ πάθη διάσεισι. Ἀλλὰ ὁ κατηγορούμενος, καλούμενος νὰ ἀπολογηθῆ, τὸ ἀρνεῖται:

— Ψέματα κύριε Πρόεδρε! λέει. Μπορεῖ νὰ πάθη ποτὲς διάσεισι ἀπὸ ἕνα ψάρι;

Ἀλλὰ ὁ παθὼν διευκρινίζει:

— Ἦταν κατεψυγμένο κύριε Πρόεδρε.

— Ὅσο καὶ νὰ ἦτανε κατεψυγμένο! Ἕνα ψαράκι τόσο δά! Λιθρίνι...

— Ἦταν φαγκρί! διορθώνει ὁ παθών. Ἕνα φαγκρὶ μιὰ ὀκᾶ, κατεψυγμένο! Δηλαδή, σωστὸ φονικὸ ὅπλο. Νά, μὰ τὸ θεό, σᾶς λέω! Μιὰ νὰ σᾶς δώση στὸ κεφάλι, σᾶς ἀφίνει τέζα. Δὲν τρῶτε κατεψυγμένα τοῦ λόγου σας κύριε Πρόεδρε;

Εὐτυχῶς ὁ Πρόεδρος ἦταν γνώστης τῶν κατεψυγμένων καὶ ἴσως, μάλιστα, τὰ εἶχε ἄχτι. Ἐφ' ᾧ καὶ συμφώνησε ὅτι ἕνα φαγκρὶ κατεψυγμένο μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς φονικὸ ὅπλο καὶ ἐδικαίωσε τὸν παθόντα.

— Εἴκοσι μέρες κράτησι! εἶπε στὸν κατηγορούμενο.

Καὶ ὁ παθών:

— Ἔτσι μπράβο! Γιὰ νὰ μάθη νὰ μὴν... ὁπλοφορῆ!

⁂

ΣΤΟ πατάρι μεγάλου ζαχαροπλαστείου ξέσπασε ξαφνικὰ θύελλα:

— Ἄτιμε, παλιάνθρωπε, Ἰησουΐτη, Ἰούδα, προδότη, ἀσυνείδητε!

Κατάπληκτοι οἱ θαμῶνες γύρισαν καὶ εἶδαν μιὰ γυναίκα ἔξαλλη νὰ ἐπιπίπτη ἐναντίον ἑνὸς ἀνδρός, ποὺ τὰ εἶχε χαμένα καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἀμυνθῆ. Στὸ μεταξύ, μιὰ ἄλλη γυναίκα ποὺ βρισκότανε μαζί του, ἔντρομη σηκώθηκε καὶ πῆρε δρόμο.

— Πιάστε την! φώναξε ἡ ἔξαλλη. Εἶναι φιλενάδα του!

Κανεὶς ὅμως δὲν ἔδειχνε προθυμία νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴ σύστασι, γιατὶ κανεὶς δὲν νόμιζε, φυσικά, ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπέμβη στὰ οἰκογενειακὰ τοῦ ζεύγους.

Ὁπότε ἡ μαχητικὴ γυναίκα, γύρισε στ' ἄλλα ζευγάρια τοῦ παταριοῦ καὶ ξέσπασε:

— Ἐμ βέβαια! Τὴν ἴδια δουλειὰ κάνετε ὅλοι σας! Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλα τὰ γουρούνια ἔχουν μιὰ μούρη!

Κι' ἕνας φιλόσοφος ἀκούστηκε νὰ λέη:

— Πῦρ, γυνὴ καὶ θάλασσα... θεὸς φυλάξοι!...

⁂

ΣΕ διακεκριμένο γιατρὸ τῆς πρωτευούσης μας — ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος — ἔφτασε περίεργος πελάτης, ποὺ ζήτησε νὰ τὸν ἐξετάση.

— Δὲν ξέρω τί ἔχω πάθει, γιατρέ μου. Μοῦ ἔχει κοπῆ ἡ ὄρεξι τελείως. Μόνο λιγάκι κρεατάκι μπορῶ νὰ τρώω.

— Ψάρι δὲν τρῶς;

— Πολὺ λιγάκι.

— Ὄσπρια, τρῶς;

— Πάρα πολὺ λίγα.

— Σοῦπες, μακαρόνια;

— Ἐλάχιστα.

— Γλυκά;

— Ἐπίσης λίγα.

— Τσάϊ, καφέ, πίνεις;

— Ὄχι ὅπως ἄλλοτε. Λίγο τσαγάκι, μὲ λίγο ψωμάκι καὶ λίγο βουτυράκι ἢ λίγο ζαμπονάκι, ἐπίσης δὲ καὶ λίγο τυράκι μὲ μαρμελαδίτσα ἢ μελάκι.

Κατάπληκτος τὸν κύτταξε ὁ γιατρός:

— Καλά, δὲ βλέπω νὰ ὑπάρχη τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ τρῶς, ἀγαπητέ μου! Πῶς λὲς ὅτι σοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξι;

— Μὰ ξέρετε τί ὄρεξι εἶχα ἄλλοτε, γιατρέ μου; Σᾶς ἔτρωγα κι' ἐσᾶς τὸν ἴδιο!

Καὶ ὁ γιατρὸς χαμογελῶντας:

— Τότε εὐτυχῶς ποὺ σοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξι. Γιατὶ ἔτσι θὰ σωθῆς καὶ ἐσύ, ἀλλά... κι' ἐγώ!

⁂

ΝΥΧΤΑ. Ἡ ὥρα περασμένη. Ἕνας μεθυσμένος, ἀφοῦ ταλαντεύτηκε κάμποση ὥρα, προσπαθῶντας νὰ περπατήση, ἀκούμπησε σ' ἕναν τοῖχο κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη, παράφωνα, ἐπίμονα καὶ ἐνοχλητικά. Κάποτε ἀνοίγει ἕνα παράθυρο καὶ προβάλλει ἀγουροξυπνημένος ἔνοικος:

— Ἔεεε! τοῦ φωνάζει. Δὲν βρῆκες ἀλλοῦ νὰ τραγουδήσης;

— Ὄχι! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ μεθυσμένος. Ἐδῶ μ' ἀρέσει!

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ κοιμηθῶ!

Κι' ὁ μεθυσμένος:

— Καὶ δὲ μπορεῖς;

— Ὄχι. Μ' ἐνοχλεῖς.

— Ὡραῖα! Τότε γιατὶ δὲν πᾶς ἀλλοῦ νὰ κοιμηθῆς; Ἐδῶ τὸ διάλεξα ἐγὼ τὸ μέρος. Διάλεξε κι' ἐσὺ κανένα ἄλλο!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

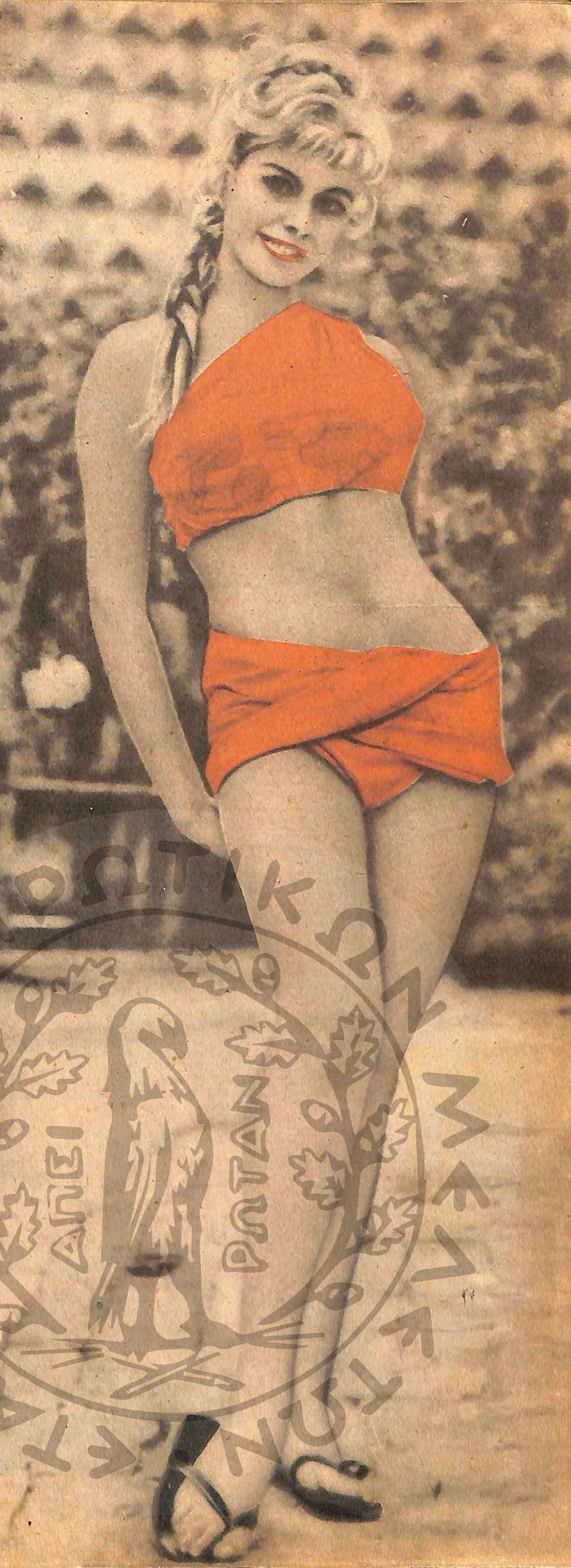

Ἡ Τσελίνα Τσέλι εἶναι ἡ νέα «ἀτομοβόμβα» τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Ὁ διάσημος Ἰταλὸς κωμικὸς Ρενάτο Ρασὲλ τὴ ζήτησε γιὰ παρτεναίρ του στὴ νέα κωμωδία («Ὁ Ρασὲλ ναυτικός»), στὴν ὁποία τὸν περιβάλλουν καὶ πολλὲς ἄλλες ἐκρηκτικὲς γόησσες τῆς ἰταλικῆς ὀθόνης.

ὁ τελευταῖος ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

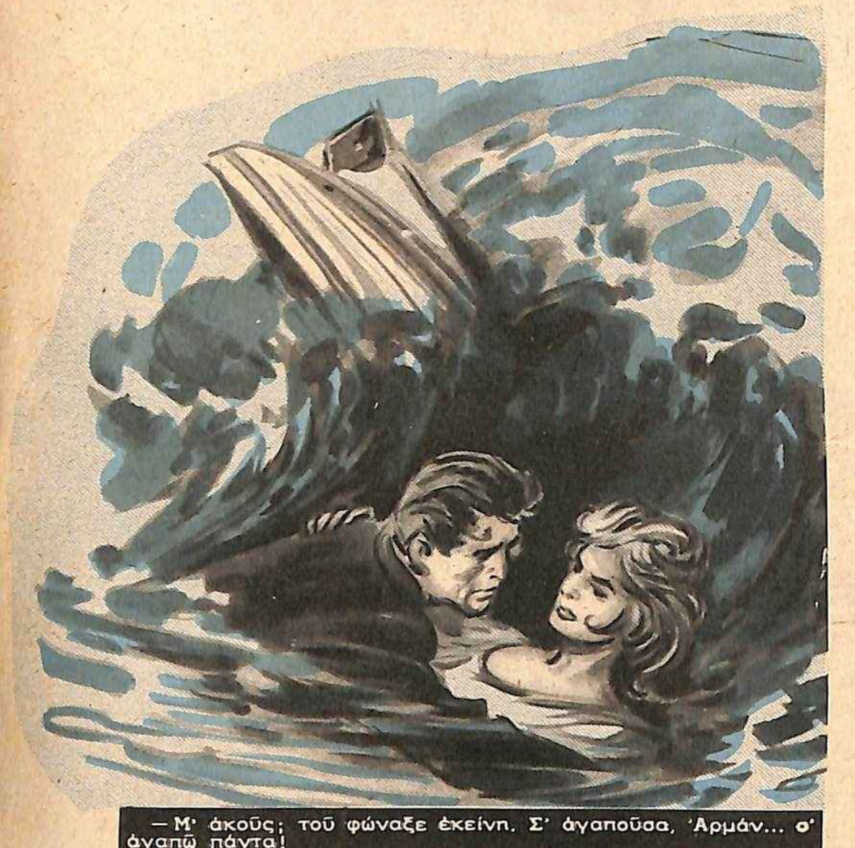

— Μ' ἀκοῦς; τοῦ φώναξε ἐκείνη. Σ' ἀγαποῦσα, 'Αρμάν... σ' ἀγαπῶ πάντα!

Ο «ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ» θάφευγε ἀπ' τὴ Χάβρη γιὰ τὴ Νέα 'Υόρκη. 'Ο 'Αρμὰν Λωριέρ, ἀκουμπῶντας στὴν κουπαστή, κύτταζε ἀφηρημένα τὸν κόσμο, ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὴν προκυμαία.

"Οταν ξεκίνησε πιὰ τὸ ὑπερωκεάνειο, κατέβηκε στὴν καμπίνα του. Καθὼς διέσχιζε ὅμως τὸ στενὸ διάδρομο, ἀνατρίχιασε σύγκορμος. "Ενα ζευγάρι ἐρχόταν ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος, μιὰ γυναῖκα ὣς 25 χρονῶν κι' ἕνας ἄντρας μεσόκοπος.

'Εκείνη χλώμιασε ἀμέσως, βλέποντας τὸν 'Αρμάν.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητή μου; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας της.

— Τίποτα... ἕνα ρῖγος... κάνει πολλὴ δροσιά... ψιθύρισε ἡ νέα γυναῖκα.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο της, ἐνῶ ὁ 'Αντρὲ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια.

Τὸ βράδυ, ξανασυναντήθηκαν πάλι στὸ κατάστρωμα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔλειπε ὁ σύζυγος.

'Ο 'Αρμὰν εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴν ἡμέρα τὶς κινήσεις της, ὥσπου βρῆκε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ συναντήση μονάχη, ὅταν εἶχε βγῆ γιὰ λίγο ἀπ' τὴν καμπίνα της μετὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

— Γκαμπύ!... τῆς εἶπε, πηγαίνοντας κοντά της.

'Εκείνη γύρισε ἀπότομα καὶ τὸν κύτταξε.

— Τί μὲ θέλετε; ρώτησε μὲ φωνὴ κάπως τραχειά. Γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

— Μιὰ τυχαία σύμπτωσι... Φεύγω ἀπ' τὴ Γαλλία... Νόμιζα πὼς δὲ θᾶς σᾶς ξανάβλεπα ποτέ... Νά ὅμως ποὺ σᾶς ξαναβρίσκω!

— Δὲν ξέρατε λοιπὸν πὼς φεύγαμε μὲ τὸν ἄντρα μου γιὰ τὴν 'Αμερική;

— Τὸ ἀγνοοῦσα. Σᾶς τ' ὁρκίζομαι!

'Η εἰλικρίνεια, ποὺ ὑπῆρχε στὴ φωνή του, τὴν ἔπεισε.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε. Πρέπει νὰ ὑπομείνουμε αὐτὴ τὴ συνάντησι, ποὺ δὲν τὴ θελήσαμε. "Αλλωστε, πρόκειται γιὰ λίγες μέρες μόνο... 'Ο ἄντρας μου δὲ σᾶς ξέρει. Θὰ φερθῆτε σὰ νὰ μὴ μὲ εἴχατε ξανασυναντήσει ποτὲ στὴ ζωή σας.

'Ο 'Αρμὰν τῆς τὸ ὑποσχέθηκε. Κι' ἀπομακρύνθηκε...

Τί θλιβερή, ποὺ ἦταν ἡ ἱστορία τους! Φαίνονταν πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, κι' ὅμως ἡ ζωὴ τοὺς εἶχε χωρίσει!

'Ο 'Αρμὰν εἶχε ἀγαπήσει μὲ πάθος τὴ Γκαμπὺ κι' εἶχε ζητήσει τὸ χέρι της. Μὰ οἱ γονεῖς της ἀρνήθηκαν, γιατὶ ἦταν φτωχός.

Σκέφθηκε τότε πὼς ἐκεῖνο ποὺ τοὺς χώριζε ἦταν τὸ χρῆμα, κι' ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τ' ἀποκτήση.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ξενητεύθηκε. Γύρισε διάφορες χῶρες, πάλεψε σκληρά, καὶ στὸ τέλος ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, πλούσιος πιά.

Μὰ ἦταν ἀργά. 'Η Γκαμπὺ εἶχε παντρευτῆ!

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν 'Αρμάν. Τί τοῦ χρησίμευαν τὰ λεφτά, τώρα ποὺ εἶχε καταστραφῆ ἡ ζωή του;...

Μὰ τὸν εἶχε ἀγαπήσει, ἄραγε, ποτὲ ἡ Γκαμπύ; Θέλησε νὰ τὸ μάθη, σὰ νὰ ἐπρόκειτο αὐτὸ νὰ χύση βάλσαμο στὴν ἀνοιχτὴ πληγὴ τῆς καρδιᾶς του.

Καί, μιὰ μέρα ποὺ συνάντησε τὴν 'Αντρὲ σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα μὲ ρωτᾶτε; τοῦ εἶπε ἐκείνη. 'Εδῶ καὶ δυὸ μῆνες, ἤμουν ἀκόμα ἐλεύθερη καὶ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Τώρα μοῦ τὸ ἀπαγορεύει τὸ καθῆκον.

— Πέστε μου τοὐλάχιστον, γιατί δὲ μὲ περιμένατε;

— Καὶ μήπως ἤξερα ἂν θὰ γυρίζατε ποτέ; Φύγατε χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε τὰ σχέδιά σας. 'Η μητέρα μου πέθανε στὸ μεταξύ, κι' ὁ πατέρας μου, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ δική μου θέλησι, ἐπέμεινε νὰ μὲ παντρέψη μ' ἕναν ἄνθρωπο πολὺ πλούσιο, ποὺ μ' ἀγαποῦσε... Δέχτηκα... Τώρα δὲν πρέπει ν' ἀπομείνη τίποτε ἀπ' τὰ περασμένα. Δὲ θάθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου.

— Εἴσαστε σκληρή!

— Εἶμαι παντρεμένη!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Γκαμπύ!

Ξανασυναντήθηκαν μερικὲς φορές, σὲ διάφορα σπίτια, πάντα ὅμως ἔκανε σὰ νὰ μὴν τὸν ἤξερε.

Στὸ τέλος, ὁ 'Αρμὰν πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη γιὰ νὰ ξεχάση.

Τὴν ἴδια ἐποχή, ὁ ἄντρας τῆς Γκαμπὺ ἔπρεπε νὰ πάη στὴ Ν. 'Υόρκη γιὰ δουλειές του. Κι' ἔτσι ἡ Τύχη εἶχε ἑνώσει καὶ πάλι τὰ δυὸ ἐκεῖνα πλάσματα, ποὺ ἀνάμεσά τους ὑψωνότανε τώρα ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο: ὁ σύζυγος τῆς Γκαμπύ!...

Τὸ ταξίδι ἦταν θαυμάσιο στὴν ἀρχή.

'Αλλά, τὴν τετάρτη μέρα, τὸ ὑπερωκεάνειο βρέθηκε μέσα σὲ τρομαχτικὴ θύελλα. 'Η θάλασσα τὄδερνε, σὰ νἆταν μιὰ μικρὴ βαρκούλα. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔπεσε καὶ ὀμίχλη πηχτή.

Πλέανε τώρα στὸ ἄγνωστο. Καί, ξαφνικά, ἔγινε ἡ καταστροφή!

"Εν' ἄλλο πλοῖο ἔπεσε ξαφνικὰ πάνω στὸν «'Ατλαντικό», τὸ χτύπησε στὰ πλευρὰ καὶ τὸ χώρισε στὴ μέση!

Σκηνὲς ἀπερίγραπτης φρίκης ξετυλίχθηκαν πάνω στὸ ὑπερωκεάνειο. Οἱ ναῦτες ρίξανε μερικὲς βάρκες στὴ θάλασσα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ 'Αρμὰν εἶδε τὴ Γκαμπὺ νὰ τρέχη σὰν τρελλὴ πάνω στὸ κατάστρωμα. "Ωρμησε τότε, τὴ σήκωσε στὰ γερά του μπράτσα καὶ τὴ μετέφερε σὲ μιὰ βάρκα.

Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ ἄντρας της; Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξακριβώση αὐτὴ τὴ στιγμή. "Ισως νἆχε πνιγῆ, ἢ νἆχε βρῆ θέσι σ' ἄλλη βάρκα...

'Η τρικυμία λυσσομανοῦσε τώρα. Τρεῖς βάρκες μὲ τοὺς ναυαγοὺς προχωροῦσαν, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.

Μὰ τὰ ἄγρια κύματα δὲν ἐννοοῦσαν ν' ἀφίσουν τὴ λεία τους. 'Η μιὰ βάρκα ἀναποδογυρίστηκε, παρασύροντας στὸ βυθὸ ὅσους βρίσκονταν σ' αὐτήν.

Σὲ λίγο, ἦρθε ἡ σειρὰ καὶ τῆς δεύτερης. Δὲν εἶχε ἀπομείνει τώρα, παρὰ μόνο ἐκείνη, ὅπου βρίσκονταν ὁ 'Αρμὰν κι' ἡ Γκαμπύ.

— Θὰ πεθάνουμε! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα, περίτρομη.

Τοῦ κάκου ὁ 'Αρμὰν προσπάθησε νὰ τῆς δώση θάρρος.

— Τὸ βλέπω, ὅλα εἶναι χαμένα! ἐπέμεινε ἐκείνη. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως! 'Ο θάνατος μοῦ λύνει τὴ γλῶσσα καὶ μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσω!

'Ο 'Αρμὰν τὴν κύτταξε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη.

— Μὲ ρώτησες μιὰ μέρα ἂν σ' εἶχα ἀγαπήσει... Τὸ θυμᾶσαι; Δὲ σοῦ ἀπάντησα τότε. Τώρα ὅμως μπορῶ νὰ μιλήσω. Θέλεις;

'Ο 'Αρμὰν ἔγνεψε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι.

— Λοιπόν, σ' ἀγαποῦσα ὅσο καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἀγάπησε ποτέ!

"Ενα πελώριο κῦμα χύμηξε πάνω στὴ βάρκα καὶ τὴν ἀναποδογύρισε. "Ολοι οἱ ἐπιβάτες της βρέθηκαν στὴ θάλασσα.

Μὰ ὁ 'Αρμὰν δὲν ἐγκατέλειψε τὴ Γκαμπύ. Τὴν κρατοῦσε σφιχτά.

— Μ' ἀκοῦς; φώναξε ἐκείνη. Σ' ἀγαποῦσα, 'Αρμάν... σ' ἀγαπῶ πάντα κι' εἶμαι εὐτυχισμένη γιατὶ πεθαίνω μαζί σου!

Καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

"Ηταν τὸ πρῶτο φιλί τους κι' ὁ ὕστατος ἀποχαιρετισμός τους. "Υστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, τὰ κύματα τοὺς εἶχαν σκεπάσει...

Μ. ΒΑΛΚΕΡΑΚ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὸ ρόδον

'Ιδὼν κυρίαν θελκτικὴν παρὰ τὴν ἡλικίαν
ἠσθάνθην, λόγω ἔρωτος, μεγίστην εὐδοκίαν
κι' ἐσκέφθην μετὰ ζέσεως πεπονηρᾶς εὐρέως
νὰ δράσω δίκην γόητος καὶ δίκην μουρνταρέως.
'Εφ' ᾧ μετὰ συζήτησιν καὶ λαύρους ἐξηγήσεις
καὶ περὶ τῆς σαγήνης μου τῆς μανδαμὸς πεισθείσης
ἐπλέχθη τὸ εἰδύλλιον ἐν μέσω τῶν παρόδων
καὶ εἶχον οὕτω συνοδὸν λαμβρὸν κι' ὡραῖον ρόδον.
—"Ω ρόδον μου! τῆς ἔλεγον ἐντέχνως δείχνων ζῆλον,
ὦ θεῖον τριαντάφυλλον μετὰ ἁλίκων φύλλων,
παράσχου μοι περιπαθῶς κι' ἐνθέρμως ἓν φιλάκιον,
ὦ ρόδον λίαν εὔοσμον! "Ω τριανταφυλλάκιον!
"Οτε προχθὲς εἰς παροχὴν φλογώδους ἀσπασμοῦ
καὶ γὰρ ὦ Ζεῦ, ἡ ἔκρηξις βροντώδους πταρνισμοῦ
τῆς ὑπερόχου μανδαμὸς ἐξῆλθεν ἡ... μασέλλα
κι' ὁ δεξιὸς στηθόδεσμος ξεφούσκωσε ὡς σαμβρέλλα.
Καὶ πρὶν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως συνέλθω ὁ πτωχός,
ἐδέχθην νέον κραδασμὸν καὶ νέαν τρακατρούκαν,
ἤγουν τὴν θείαν κόμην της θωπεύων, δυ-
(στυχῶς
εὑρέθην φεῦ! τῆς μανδαμὸς κραδαίνων
(τήν... περρούκαν!
—"Ω ὕψιστε! ἐβόησον τὰ ὅπλα παραδοὺς
καὶ προτροπάδην ἔφυγον κραυγάζων ὡς
(χαϊβάνιον,
καθ' ὅσον ἐκ τοῦ ρόδου μου τοῦ σφόδρα
(εὐειδοῦς
ὦ "Απολλον, ἀπέμεινε μονάχα τό... κο-
(τσάνιον!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σαρακοστιανοί ἔρωτες

Τῆς Εὔας κάθε ἀπόγονος, ποὺ ξέρεις τί ἐστί,
μεγάλη ἔχει πέρασι καὶ τὴ Σαρακοστή.
Καὶ ὅλες τους—περίεργο αὐτὸ μὴ σοῦ φανῆ—
διακρίνονται στὴ δρᾶσι τους τὴ σαρακοστιανή.

★

Ποτὲ καιροῦ δὲν ἔκαναν καὶ τόπου διακρίσεις,
γι' αὐτό, ποτὲ ἀλλοιώτικες δὲ θὰ τὶς ἀντικρύσης.
Καμμιὰ δὲν ἔχουν διαφορὰ
καὶ πάντα, μὲ καμάρι,
θὰ σὲ πουλᾶνε, φουκαρᾶ,
γιά... πράσινο χαβιάρι!

★

«Φαιὰν οὐσίαν» μπόλικη γι' αὐτὲς καταναλίσκεις
καὶ θὲς νὰ βρῆς πῶς σκέπτονται, πλὴν ὅμως δὲν τὸ βρί-
(σκεις!

'Ιδέες καὶ φρονήματα μποροῦν νὰ σοῦ ἀλλάζουν
σὲ βλέπουν τὴ νηστεία σου πιστὰ ν' ἀκολουθῆς
καὶ σὲ περικυκλώνουνε κι' ἀμέσως σὲ κολάζουν
καὶ θέλεις ν' ἀρτηθῆς!

★

Μ' ἂν κάποια, ὁποιαδήποτε, τ' ἀντίθετο θὰ δῆ
— πὼς δὲ νηστεύεις, δηλαδή,
καὶ τρῶς τὰ πάντα λαίμαργος, γεμᾶτος ἀπληστία—
ἀμέσως τότε, φουκαρᾶ,
κάνει τ' ἀστεῖα σοβαρὰ
καὶ σοβαρὰ τ' ἀστεῖα,
ἀλύπητα σὲ τιμωρεῖ
καὶ σὲ δικάζει αὐθωρεὶ
σέ... διαρκῆ νηστεία!

★

Καί, θέλοντας μὴ θέλοντας, ὑφίστασαι δεινά,
στερούμενος γλυκόλογα, φιλιὰ καί... βιταμίνες.
Καὶ ρίχνεσαι ἀκάθεκτος στὰ σαρακοστιανά,
πρὸ πάντων δέ, στίς... πῖνες,
ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἔρωτα, βεβαίως, πρῶτα - πρῶτα
καὶ ποὺ θὰ πρέπει... μ' ἔψιλον νὰ γράφωνται καὶ γιῶτα!

★

Βυθὸς ἀνεξερεύνητος τῶν γυναικῶν ὁ νοῦς
καὶ στὴν καρδιά τους κάποτε ψαρεύεις... ἀχινούς!
'Εν τούτοις, μιὰ προτίμησι τοὺς δείχνεις ἐμφανῆ,
τὶς θέλεις, τὶς ὀρέγεσαι, μὲ πάθος τὶς λατρεύεις
κι' ἔστω καί... σαρακοστιανὴ
ἀγάπη τοὺς γυρεύεις!
Κι' ἐνῶ αὐτές, παμπόνηρες κι' ἀτσίδες ἀπὸ χρόνια,
σοῦ κάνουν «κόνξες» ἄφθονες κι' ἀπανωτὰ «καψόνια»
καὶ σὲ δουλεύουν ἄγαρμπα, ἐσύ, στὸ ἄψε - σβῦσε,
αἰσθάνεσαι περίλυπος πώς... χαλβαδοποιεῖσαι!

★

Σ' ἀγανακτοῦν τὰ τόσα της τὰ κόλπα, γενικῶς,
κι' ἀπ' τὸ θυμό σου γίνεσαι σχεδὸν σάν... ἀστακός!
Μὰ σὲ τουμπάρει γρήγορα, μὲ κάτι «μοὺ» καὶ «μὰ»
καὶ γίνεσαι κουτότερος κι' ἀπὸ τόν... ταραμᾶ!

★

'Ολέθριον τὸ πάθημα καὶ τρομερόν, πλὴν ὅμως,
εἶναι λιγάκι δύσβατος τοῦ... Δὸν Ζουὰν ὁ δρόμος!
Γνωστὸ δὲ εἶναι, πράγματι, σὲ ὅλη τὴν ὑδρόγειο
πὼς δρόμος εἰν' ἀνώμαλος, γεμᾶτος μὲ λακκοῦβες.
Κι' ἂν ξεκινήσης ἄσχημα, σοῦ ἀλλάζουν δρομολόγιο
κι' ἀμέσως οἱ σκορδόπιστες σὲ στέλνουνε γιά... βροῦβες!

★

Κ' ἂν παραφόρως ἀγαπᾶς
καὶ πῆς, μ' ἀντρίκιο θάρρος,
«τὸ λόγο ἔχουν ὁ παπᾶς,
οἱ βέρες κι' ὁ κουμπάρος»,
ἄν, δηλαδή, θὰ γίνουνε τὰ πράγματα ἐπίσημα,
ἐκεῖνες «ὄχι» δὲ θὰ ποῦν
καί, λέγοντας πὼς σ' ἀγαποῦν,
μὲ βλῆτα σὲ χορταίνουνε, πού... εἶναι καὶ νηστίσιμα!...

Εἰκονογράφισις Ἀντ. Γάλλια

ὁ Συνεργάτης Γ.

'Η Τίνα Λουΐζ καὶ ὁ Βὶκ Μόρρου σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας «Τὸ χωράφι τῶν πόθων».

Τίνα Λουΐζ

Ἡ καινούργια «βόμβα τοῦ σὲξ» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου

ΜΙΑ καὶ μόνη ταινία, ἀλλὰ «τολμηρή», στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν ἀφάνεια μιὰ ὄμορφη κοπέλλα μὲ πολλὰ σωματικὰ «προσόντα» καὶ νὰ τὴν κάνη ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη περιζήτητη στὰρ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Ἡ ταινία αὐτὴ ἔχει τὸν τίτλο «Τὸ χωράφι τῶν πόθων», καὶ ἡ ὄμορφη αὐτὴ κοπέλλα λέγεται Τίνα Λουΐζ. Γιὰ νὰ δώσουμε, ὅμως, μιὰ πιὸ συγκεκριμένη ἰδέα τῆς τολμηρότητος τοῦ ἔργου αὐτοῦ, μεταφέρουμε ἐδῶ τὴ γνώμη τοῦ γνωστοῦ Γάλλου σκηνοθέτη Ροζὲ Βαντίμ. Ὁ δημιουργὸς τοῦ ἔργου «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα» μὲ τὴ Μπαρντό, καὶ τόσων ἄλλων «τολμηρῶν» ταινιῶν, μόλις εἶδε στὸ Παρίσι τὸ φὶλμ αὐτό, εἶπε τὰ ἑξῆς σὲ κύκλο φίλων του:

— Καλὴ εἶναι ἡ ταινία καὶ ἀκόμη καλύτερη εἶναι ἡ πρωταγωνίστριά της Τίνα Λουΐζ. Λυποῦμαι, ὅμως, ποὺ δὲν πληροφορήθηκα ἐγκαίρως τὴν ὕπαρξι τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ σεναρίου. Στὰ χέρια μου καὶ μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἢ τὴ γυναῖκα μου Ἀννέτ, θὰ γινόταν μιὰ ταινία «ρεαλιστικὴ» καὶ ἐξαιρετικὰ «ἐμπορική», ποὺ θὰ μὲ γέμιζε χρήματα. Ἐνῶ τώρα, στὰ χέρια τῶν Ἀμερικανῶν, ἔγινε μιὰ ταινία τῆς σειρᾶς, γιατὶ ἡ λογοκρισία τοῦ Χόλλυγουντ ἔχει περικόψει ὅλες τὶς «τολμηρὲς» σκηνὲς τοῦ ἔργου. Κρῖμα γιὰ ὅλους καὶ περισσότερο γιὰ τὴν Τίνα Λουΐζ, ποὺ πραγματικὰ διαθέτει τόσα «σωματικὰ προσόντα» ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ παίζη μόνο σὲ «ρεαλιστικὲς» ταινίες. Σημείωσα, πάντως, τὸ ὄνομά της, γιατὶ ἐλπίζω νὰ βρῶ σύντομα τὸ κατάλληλο σενάριο καὶ νὰ τὴν καλέσω νὰ ἔρθη στὴ Γαλλία νὰ συνεργασθοῦμε...

Εἶναι γεγονός, λοιπόν, ὅτι στὴν Εὐρώπη δὲν ἔκανε καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐντύπωσι «Τὸ χωράφι τῶν πόθων». Ἀλλὰ δὲ συνέβη τὸ ἴδιο καὶ στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ μόλις πρόφθασε νὰ κάνη μερικὲς προβολὲς καὶ ξέσπασε ἀμέσως ὁ θόρυβος ἐναντίον του. Θόρυβος ἔντονος ἀπὸ ἀμέτρητα πουριτανικὰ σωματεῖα γυναικῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, ποὺ ζητοῦσαν τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ φίλμ.

Παρὰ τὸν συνεχῆ θόρυβο καὶ τὶς διαμαρτυρίες, ἡ ταινία δὲν ἀπαγορεύθηκε ἐντελῶς. Τῆς περιέκοψαν, ὅμως, ὅλες τὶς «τολμηρὲς» σκηνὲς καὶ τῆς ἔδωσαν ἄδεια νὰ κυκλοφορῆ ὡς «αὐστηρῶς ἀκατάλληλος», γεγονός, ποὺ μείωσε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν «ἐμπορικότητά» της. Ἄν, ὡστόσο, ἡ ταινία ἀδικήθηκε, ἡ πρωταγωνίστριά της, ἡ Τίνα Λουΐζ, ὠφελήθηκε ἀφάνταστα. Ἡ ταινία αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη τῆς κινηματογραφικῆς καρριέρας της. Κανεὶς δὲν περίμενε, καὶ πολὺ περισσότερο ἡ ἴδια, ὅτι μὲ τὴν πρώτη ἐμφάνισί της στὴν ὀθόνη, θὰ δημιουργοῦσε τόσους ἐνθουσιώδεις θαυμαστάς, ὅσους ἔχουν ἡ Τζέην Μάνσφιλντ καὶ ἡ Ἀννίτα Ἔκμπεργκ. Κι' ὅμως, αὐτὸ συνέβη. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἑβδομάδα στὴν ἄλλη τὸ ταχυδρομεῖο ἄρχισε νὰ τῆς φέρνη κατὰ χιλιάδες τὰ γράμματα τῶν θαυμαστῶν της. Ὅλοι τῆς ζητοῦσαν φωτογραφίες της μὲ μαγιὼ καὶ τῆς συνιστοῦσαν νὰ μείνη γιὰ πάντα στὸ Χόλλυγουντ:

— Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ Ἀμερικάνα Μπριζὶτ Μπαρντό... τῆς ἔγραφαν.

Ἀνάμεσα ὅμως στὰ γράμματα θαυμασμοῦ, ὑπῆρχαν καὶ ἀρκετὰ ἀπειλητικά, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ γυναῖκες:

— Σοῦ συνιστοῦμε, κοπέλλα μου, τῆς ἔγραφαν μερικὲς κυρίες ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, νὰ φύγης ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμη, γιατὶ ἀγαπᾶμε τοὺς ἄνδρες μας καὶ δὲ θέλουμε «σκάνδαλα» ἐκ μέρους σου μαζί τους. Ἡ θέσι σου δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ στὸ γαλλικὸ κινηματογράφο. Πήγαινε, λοιπόν, πρὶν ξεσηκωθοῦμε καὶ σὲ διώξουμε ἐμεῖς!...

Ἀποτέλεσμα ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου ἦταν νὰ προσέξουν ἰδιαίτερα τὰ ἀμερικανικὰ στούντιο τὴν ὄμορφη Τίνα. Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ ἄλλη διαμάχη: Ποιὸ ἀπ' ὅλα θὰ τὴν ἐξασφάλιζε γιὰ περισσότερα χρόνια. Οἱ δελεαστικὲς προτάσεις πήγαιναν κι' ἔρχονταν, ἐνῶ οἱ προσφερόμενες ἀμοιβὲς συνεχῶς μεγάλωναν.

Μὲ ἀμοιβή, λοιπόν, 250.000 δολλάρια δέχθηκε νὰ πρωταγωνιστήση στὴ δεύτερη ταινία της, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ παγίδα», μὲ συμπρωταγωνιστή της τὸ «σκληρὸ» Ρίτσαρντ Γουΐντμαρκ. Μὲ τὴν ἴδια ἀμοιβὴ ἐν συνεχείᾳ ἔπαιξε στὴν τρίτη μὲ τὸν τίτλο «Ὁ δήμιος», μὲ τὸν Ρόμπερτ Τέϋλορ, καὶ μὲ 30.000 περισσότερα δέχθηκε μετὰ νὰ παίξη στὴν τέταρτη, ποὺ γυρίζει τώρα.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπιτυχία μου στὴν ὀθόνη, ἔλεγε τελευταῖα ἡ ἴδια. Δὲν ξέρω ἂν πράγματι ἀξίζω ὡς ἠθοποιός. Ξέρω, ὅμως, ὅτι οἱ μετοχές μου στὸ Χρηματιστήριο τοῦ Χόλλυγουντ ἀνεβαίνουν συνεχῶς. Αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπ' ὅλα, γιατὶ θὰ πάψω ἐπὶ τέλους τὴ μίζερη ζωή, ποὺ ζοῦσα μέχρι τώρα...

Ἡ Τίνα Λουΐζ — τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Μέημπελ Μάρραιη — γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη στὶς 11 Φεβρουαρίου τοῦ 1934 καὶ μεγάλωσε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ φτωχὲς συνοικίες τῆς πόλεως. Ὅταν ἔγινε 8 ἐτῶν, οἱ γονεῖς της, πιστεύοντας, ὅτι εἶχε καλὴ φωνὴ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνη τραγουδίστρια, τὴν παρουσίασαν σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ θεατρικὴ παράστασι ὡς «παιδὶ-θαῦμα». Ἀπὸ τότε «ἐρωτεύθηκε» τὸ θέατρο, ὅπως λέει ἡ ἴδια, καὶ ἄρχισε νὰ ζῆ μὲ μιὰ καὶ μόνο σκέψι: νὰ γίνη δραματικὴ ἠθοποιός.

Οἱ γονεῖς της, ὅμως, εἶχαν ἀντιρρήσεις καί, παρὰ τὴ φτώχεια τους, τὴν ἔστειλαν ὡς φοιτήτρια τῆς δημοσιογραφίας, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μαϊάμι. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε σ' αὐτὸ παρὰ ἐλάχιστους μῆνες. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ἐγκατέλειψε τὰ μαθήματα καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ μιὰ γοητευτικὴ καὶ μὲ «ἐκρηκτικὸ» σῶμα κοπέλλα, ποὺ ἔκανε τοὺς ἄνδρες νὰ σφυρίζουν μὲ θαυμασμὸ σὲ κάθε ἐμφάνισί της. Ἐξ αἰτίας τῆς χτυπητῆς ὀμορφιᾶς της, ἔγινε δεκτὴ σὲ μιὰ δραματικὴ σχολὴ χωρὶς ἐξετάσεις καὶ ὅταν ἀπεφοίτησε προσελήφθη σ' ἕνα σταθμὸ τηλεοράσεως ἀπὸ τὸν ὁποῖο σὲ εἰδικὰ «σκὲτς» διεφήμιζε κατὰ τρόπο «ζωντανὸ» γυναικεῖα εἴδη: Παρουσιαζόταν, δηλαδή, ἐπιδεικνύοντας πανάκριβα νυκτικά, κομπιναιζὸν καὶ στηθόδεσμους... Ἀργότερα βγῆκε καὶ στὰ ἐλαφρὰ μουσικὰ θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη ὡς χορεύτρια μπαλλέττου.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐκπομπὴ τὴν πρόσεξε ὁ σκηνοθέτης Ἄντονυ Μὰν καὶ τὴν ἔφερε στὸ Χόλλυγουντ, δίνοντάς της τὸν πρῶτο ρόλο στὴν ταινία του «Τὸ χωράφι τῶν πόθων». Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα πραγματικὸ χρυσωρυχεῖο ἄνοιξε τὶς φλέβες του γιὰ τὴν Τίνα Λουΐζ, τὴ μοιραία γυναῖκα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ καὶ τὴ γεμάτη προκλήσεις ἐμφάνισι...

Κι' ὅμως, παρ' ὅλους τοὺς πολυάριθμους θαυμαστὰς δὲν εἶναι παντρεμένη ἀκόμη. Ἴσως νὰ τὴ φοβοῦνται οἱ ἄνδρες ὡς σύζυγο...

Ο. ΠΕΝΝΥ

★ ★

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν τραγικὴ πτῶσι της, ποὺ ἔβαλε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της, ἡ Ὤντρεϋ Χέμπορν ξαναγύρισε στὸ Ντουράνγκο τοῦ Μεξικοῦ, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ γύρισμα τοῦ φὶλμ «Ὁ ἀσυγχώρητος». Οἱ γιατροὶ δὲν ἦσαν σύμφωνοι γιὰ τὴν ἐπανάληψι αὐτὴ τῆς ἐργασίας, ἐπειδὴ ἡ στὰρ χρειάζεται ἀκόμα ἀνάπαυσι. Ὁ σύζυγός της Μὲλ Φέρερ, ποὺ τὴν συνόδευσε, δὲν τὴν ἀφίνει ὅμως νὰ ἐργασθῆ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ γυρίζει μόνο σκηνές, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν καμμιὰ μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους της.

★ Ὕστερα ἀπὸ τὸν Μπὸμπ Χὸπ καὶ τὸν Γιοὺλ Μπρύννερ, ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς ἠθοποιός, ὁ Κόρνελ Γουάϊλντ, εἰσήχθη σὲ μιὰ ὀφθαλμιατρικὴ κλινική. Ὁ Κόρνελ παρουσιάζει, ὅπως καὶ ὁ Μπρύννερ, ἕνα ξεκόλλημα τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος στὸ δεξί του μάτι.

★ Ὁ Ἔντυ Κωνσταντίμ, ὁ ὁποῖος γυρίζει τὸ φὶλμ «Μακρυνὲς ἀποστάσεις» στὰ στούντιο Μπάσεϋ, κοντὰ στὸ Λονδῖνο, ἔπεσε ἀπὸ μιὰ στέγη ὕψους 4 μέτρων. Ὁ καλλιτέχνης ποὺ χτύπησε ἀρκετὰ σοβαρὰ στὸν ὦμο, δὲ θέλησε νὰ διακόψη τὸ γύρισμα καὶ συνέχισε τὴν ἐργασία του. Ἀλλὰ ὁ γιατρός, ποὺ τὸν ἐξέτασε ὕστερα ἀπὸ λίγο, τοῦ ἐπέβαλε 48 ὡρῶν ἀπόλυτη ἀνάπαυσι.

Ἀθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Χρ. Κ. Χαιροπούλου

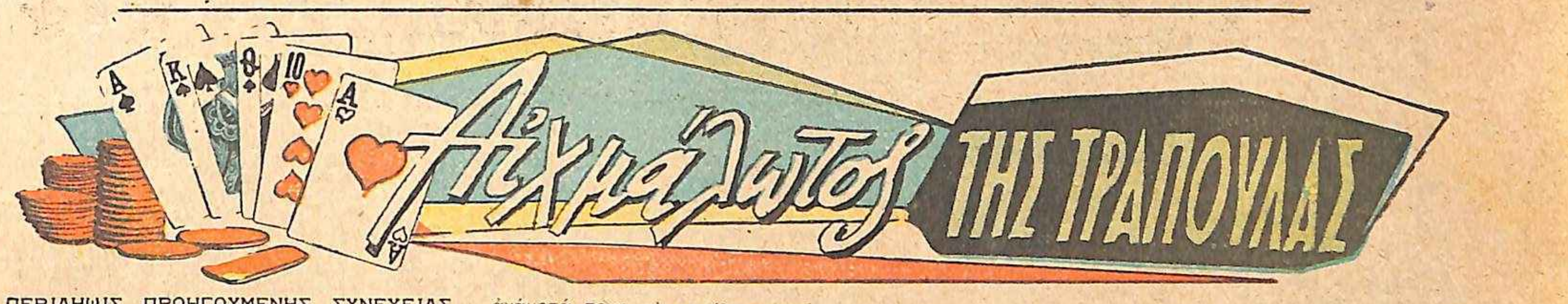

Αἰχμάλωτος τῆς τράπουλας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἔλλη μαζὶ μὲ τὸ γράμμα της στὸ Νότη γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ παιδιοῦ τους, τοῦ ἔστειλε καὶ μιὰ φωτογραφία τοῦ μικροῦ Λάμπρου. Ὁ ἄντρας της σὲ λίγο τῆς ἔστειλε χρήματα κι' ἕνα μεγάλο γράμμα, γεμάτο λατρεία καὶ ἀφοσίωσι. Τίποτα πιὰ δὲν τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική. Γι' αὐτό, ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένη ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἤξερε ὅτι κοντά της τὸν περίμενε ἡ εὐτυχία καὶ τὸ καθῆκον, ὁ ἔρωτας καὶ ἡ στοργή...

16ον

»Γράψε μου κι' ἐσὺ ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ πόσο διψάω γιὰ νέα σου — γιὰ νέα σας... Παρακαλάω τὸ Θεὸ νὰ κάνη καλὰ τὸ μικρὸ Λάμπρο μας, τὸ λατρευτὸ παιδάκι μας...

»Φίλησέ τον μου πολύ, πολύ, πολύ! Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο διψάω νὰ τὸν δῶ — νὰ σᾶς δῶ καὶ τοὺς δυό... Νὰ σᾶς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, ποὺ τόσα χρόνια σᾶς στερήθηκε...

»Προσπαθῶ νὰ κλείσω τὸ γράμμα, νὰ τὸ στείλω, μὰ δὲ μπορῶ. Κάθε τόσο ἀναβλύζουνε καινούργια λόγια ἀπὸ τὴν καρδιά μου, λόγια λατρείας...

»Κλείνω — ἐπὶ τέλους! μὲ προσπάθεια — τὸ γράμμα μου, γεμίζοντάς το δάκρυα καὶ φιλιά... Τὸ στέλνω νὰ σᾶς κουβαλήση τὴν πιὸ θερμὴ λατρεία μου... Περιμένω μὲ λαχτάρα τὴ δική σας...

Νότης».

Ὅσο διάβαζε τὸ γράμμα ἡ Ἔλλη, τὰ δάκρυα πνίγανε τὴ φωνή της... Πολλὲς φορές, μάλιστα, ἡ συγκίνησι ἔκανε τὰ λόγια της ἐντελῶς ἀκατάληπτα — τόσο, ποὺ ὁ Καρτσινὸς τὴν παρακαλοῦσε δακρυσμένος νὰ τοῦ ἐπαναλάβη τὴ φράσι... Γιατὶ τὸ γράμμα του τὸ διάβαζε δυνατά, γιὰ νὰ μάθη κι' ὁ πατέρας της τὴ μεγάλη εὐτυχία της...

Ὅταν ἔπαψε νὰ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Ἔλλης — ποὺ τὴν πνίξανε μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἀγαπημένου της οἱ λυγμοί — ὁ Καρτσινὸς πετάχτηκε ὀρθός:

— Εἶδες;... τῆς φώναξε, μὲ τὰ μάτια του ποὺ λάμπανε γεμάτα δακρυσμένο θρίαμβο... Εἶδες ποὺ στὰ ἔλεγα;... Πεισματάρα!... Δὲν ἤθελες νὰ μὲ ἀκούσης...

Ἡ Ἔλλη ἔμεινε σιωπηλή, κρατῶντας τὸ γράμμα στὰ χέρια της κι' ἀφίνοντας τὰ πιὸ θερμὰ δάκρυά της νὰ στάζουνε στὸ λατρεμένο αὐτὸ χαρτί...

— Ἡ φωτογραφία ἔκανε τὸ θαῦμα της!... ξανάπε ὁ Καρτσινός. Εἶδες πῶς ἄλλαξε ἅμα τὴν εἶδε;... Γιατὶ εἶδε τὸ πρόσωπό του τὸ ἴδιο... Ὅλο «τὸ παιδί μου» καὶ τὸ «παιδί μου» λέει! Πῶς θὰ μετανοιώνη τώρα γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ σᾶς ἔκανε — ποὺ ἔκανε, πρὶν ἀπὸ ὅλους, στὸν ἑαυτό του!

Ὁ Καρτσινὸς σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια του καὶ συνέχισε πιὸ σιγά:

— Κάθε ἄντρας εἶναι ἐγωϊστής... Ἡ ὑποψία εἶχε κουρελιάσει τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἄντρα σου καὶ τὸν εἶχε κάνει νὰ ταπεινωθῆ, νὰ πονέση — καὶ νὰ φύγη... Τώρα ὅμως ἦρθε αὐτὴ ἡ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ του, — ποὺ εἶναι ἀντιγραφὴ πιστὴ τῶν δικῶν του χαρακτηριστικῶν — νὰ τὸν πείση πόσο ἄδικη ἦταν ἡ ὑποψία του... Καὶ πόσο παράλογη ἡ ἐξορία του... Τώρα ποιὸς τὸν κρατάει ἐκεῖ πέρα! Περίμενέ τον...

— Λὲς νὰ ἔρθη;... ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ Ἔλλη.

— Ὁπωσδήποτε! τῆς ἀποκρίθηκε, γεμᾶτος βεβαιότητα ὁ πατέρας της. Ἐκεῖ πιὰ δὲν τὸν ἀναγκάζει νὰ μείνη παρὰ ἡ εὐθύνη μόνο — εἶδες ποὺ τὸ γράφει: Ἔχει ὑπεύθυνη θέσι, ὁλόκληρες φυτεῖες εἶναι ἀπάνω του!... Ὅμως, θὰ βρῆ τρόπο νὰ τὰ τακτοποιήση καὶ νὰ φύγη — γιὰ νὰ ἔρθη κοντά σας!...

Ἡ Ἔλλη ἄκουγε σιωπηλὴ τὸν πατέρα της...

Τώρα ποὺ ἡ ἐλπίδα γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ Νότη γινότανε πιὸ συγκεκριμένη, ἡ προσσμονή της ἤτανε ἀνυπόφορα μαρτυρική! Δὲ μποροῦσε νὰ περιμένη ἄλλο... Ὅσο ἔνοιωθε ἀνάμεσά τους τὴ μεγάλη παρεξήγησι, ὁ χωρισμός τους ἤτανε ἀνάγκη. Τώρα ποὺ ἡ παρεξήγησι εἶχε σαρωθῆ, μιὰ δίψα δυνατὴ νὰ ξαναδῆ τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευε γέμισε τὸν ὀργανισμό της! Τὸν ἤθελε κοντά της — τώρα, μάλιστα, ποὺ τὸ παιδί τους περνοῦσε αὐτὴ τὴ δραματικὴ κρίσι...

— Πρέπει νὰ ἔρθη! ψιθύρισε.

— Θὰ ἔρθη... Μὴ φοβᾶσαι... τὴ βεβαίωσε ὁ πατέρας της. Εἶναι ἀνάγκη καὶ δική του νὰ ἔρθη — ὄχι μόνο δική σου...

ΛΕ΄.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἔλλη πῆρε καὶ εἰδοποίησι τῆς Τραπέζης γιὰ τὰ λεφτά. Ἤτανε πολλά — μιὰ μικρὴ περιουσία! Καὶ τὸ ποσὸ αὐτὸ ἔδειχνε τὴ λατρεία τοῦ ξενητεμένου πατέρα γιὰ τὸ παιδί του, τὸ γεμᾶτο ἀγωνία ἐνδιαφέρον του...

Πῆγε δακρυσμένη ἡ Ἔλλη νὰ εἰσπράξη τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Κι' ὕστερα συμβουλεύτηκε τὸν πατέρα της:

— Τί νὰ κάνουμε τώρα;... Ὁ Νότης γράφει νὰ τὰ ξοδέψουμε ὅλα γιὰ τὸ Λάμπρο!

— Καὶ νὰ μὴν τὸ ἔγραφε, δὲ θὰ τὸ κάναμε;... παρατήρησε ὁ Καρτσινός.

— Πολὺ περισσότερο ποὺ τὸ λέει, ποὺ μᾶς δίνει τὴν ἐντολὴ νὰ χρησιμοποιήσουμε τοὺς πιὸ μεγάλους γιατρούς, προσπαθῶντας νὰ σώσουμε τὸ λατρεμένο μας μικρὸ πληγωμένο...

— Γιὰ ρώτησε καὶ τὸ Μαρκίδη, ποὺ μᾶς δείχνει τόσο ἐνδιαφέρον...

Τὸ Μαρκίδη... Τὴν κούραζε τὴν Ἔλλη νὰ μιλήση σ' αὐτὸ τὸν ἔξοχο ἄνθρωπο, ποὺ ἔνοιωθε ὅμως, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του εἶχε μιὰν ἄλλη μορφή...

Μιὰ φορά, δὲ γινόταν ἀλλοιῶς· αὐτὸς θὰ τοὺς συμβούλευε τί νὰ κάνουνε, σὲ ποιοὺς μεγάλους γιατροὺς νὰ ἀπευθυνθοῦν...

Προσπάθησε νὰ τὸν βρῆ, γιατὶ τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ ὁ Μαρκίδης τὴν ἀπόφευγε. Πήγαινε, ἔκανε τὴν ἐπίσκεψί του στὸ Λάμπρο κι' ἔφευγε ἀμέσως, σὰ νὰ τὸν κυνηγοῦσαν...

Ἕνα βράδυ, ὅμως, τὸν πέτυχε...

Ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ντυμένος γιὰ ἔξω. Ἤτανε χλωμός, λυπημένος... Μόλις τὴν εἶδε, ταράχτηκε! Τὴ χαιρέτησε βιαστικὰ κι' ἔκανε νὰ προσπεράση.

Ἡ Ἔλλη ὅμως δὲν τὸν ἄφησε· τὸν ἔπιασε μαλακὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Γιατρέ... Μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω;...

— Νά... μοῦ μιλήσετε;... τὴ ρώτησε σὰ χαμένος.

— Ναί...

— Ξέρετε... Εἶμαι... ἀπασχολημένος...

Ἤτανε φανερὴ ἡ διάθεσί του νὰ τὴν ἀποφύγη...

Ἡ Ἔλλη βιάστηκε νὰ τὸ διαβεβαιώση:

— Δὲ θὰ σᾶς ἀργοπορήσω πολύ... Μόνο λίγα λεπτά...

Εἶδε κι' αὐτός, ὅτι δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ τὴν ἀποφύγη:

— Περάστε... τῆς εἶπε στενοχωρημένα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

Μπήκανε μέσα.

— Καθῆστε... ἔκανε ὁ Μαρκίδης ψυχρά.

Ἡ Ἔλλη ἔκατσε· αὐτὸς ἔμεινε ὀρθός.

— Σᾶς ἀκούω... συνέχισε, τὸ ἴδιο ψυχρά.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε αὐτή, ἡ κατάστασι τοῦ Λάμπρου ἔμεινε στάσιμη...

— Εἶναι κάτι κι' αὐτό... τῆς ἀποκρίθηκε. Τὸ ὅτι δὲ χειροτέρεψε εἶναι κατόρθωμα!...

— Ναί· τὸ ξέρω... Ὅπως ξέρω καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων σας γιὰ τὸ παιδί μου — ἰδίως τὸ δικό σας ἐνδιαφέρον...

— Δὲν κάνω παρὰ τὸ καθῆκον μου, κυρία... τῆς εἶπε.

Ἔκανε, ὅτι δὲν πρόσεξε τὴν ψυχρότητα τοῦ ὕφους του· καὶ συνέχισε:

— Χωρὶς νὰ θέλω νὰ μειώσω τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἢ τὶς ἐπιστημονικές σας ἱκανότητες, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ζητήσω καὶ ἄλλων συναδέλφων σας τὴ βοήθεια...

— Κανεὶς δὲ σᾶς ἐμποδίζει...

— Ὄχι! Μὴ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο!

— Δὲ σᾶς μιλάω ἄσχημα· ὅμως, ἡ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι ζήτημα δικό σας — καί... τοῦ πατέρα του!

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ πρόφερε ἐχθρικὰ ὁ Μαρκίδης...

Ἡ Ἔλλη ἔκανε, ὅτι δὲν τὸ κατάλαβε:

— Ἀκριβῶς, ὁ πατέρας του μοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα μεγάλο καὶ μοῦ ἔστειλε ἕνα ποσό, ἐπίσης μεγάλο, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Λάμπρου...

— Μὲ τὰ λεφτὰ δὲ σώζεται τὸ παιδί σας... Ἡ σωτηρία του εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ — καὶ τοῦ στοργικοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὸ ἀγαποῦν...

— Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πρώτη μου ἐλπίδα! Καὶ ἡ δεύτερη ἐσεῖς... Ξέρω πόσο τὸ ἀγαπᾶτε τὸ παιδί μου... βιάστηκε νὰ τὸν βεβαιώση. Κι' αὐτό, πιστέψετέ με, δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Ἐσεῖς ὅμως ποὺ τὸ ἀγαπᾶτε, θὰ ὁρίσετε τοὺς συναδέλφους σας, ποὺ μποροῦνε νὰ δώσουνε μιὰ ὠφέλιμη γνώμη... Ἕνα συμβούλιο ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς ἐπιστημονικὲς κορυφές, ἴσως νὰ μᾶς ἔδινε κάποια σωτήρια κατεύθυνσι γιὰ τὴ θεραπεία ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε...

— Δὲν ξέρω... Ἴσως ἕνα συμβούλιο ὠφελήση... Νὰ ρωτήσουμε γι' αὐτὸ καὶ τὸν καθηγητὴ Κερμῆ, νὰ δοῦμε τί θὰ μᾶς πῆ...

— Δὲν πιστεύω νὰ προσβληθῆ...

— Γιατί νὰ προσβληθῆ;... Τὰ ἰατρικὰ συμβούλια εἶναι κάτι συνηθισμένο... Ἀφῆστε με νὰ τοῦ μιλήσω αὔριο...

— Εὐχαριστῶ πολύ... Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ σᾶς εὐχαριστῶ...

Ὕστερα μείνανε σιωπηλοὶ καὶ οἱ δυό τους. Κάτι σὰ νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῆ ὁ Μαρκίδης, μὰ δίσταζε... Ἐπὶ τέλους φάνηκε νὰ τὸ ἀποφασίζη:

— Εἴπατε, ὅτι... ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας ἔστειλε ἕνα μεγάλο γράμμα κι' ἕνα μεγάλο ποσό... ψιθύρισε.

— Μάλιστα...

— Μά... δὲ μοῦ εἴχατε πῆ, ὅτι δὲ μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ παιδί;...

Στενοχωρημένη ἡ Ἔλλη τοῦ ἀποκρίθηκε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάζη:

— Ναί... Ἔτσι ἤτανε... Ὅμως... τὰ πράματα ἀλλάξανε...

— Τί τὰ ἔκανε νὰ ἀλλάξουνε;

— Ἕνα γράμμα δικό μου... Καταλαβαίνετε, δὲ μποροῦσα νὰ κρύψω ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν κατάστασι τοῦ παιδιοῦ του... Φαί-

Ἐνσταντανὲ

Τὸ ἔργο τῆς Δευτέρας

Δύο φίλοι, ὁ Κολλιτσίδας κι' ὁ Παραξενίδης συναντῶνται τυχαῖα στὸ δρόμο κι' ὁ πρῶτος, ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν ἰδέα του, προτείνει στὸν ἄλλο:

— Πᾶμε ἀπόψε στὸν κινηματογράφο;

— Οὔτε συζήτησι!... ἀπαντάει ὁ Παραξενίδης κατηγορηματικά. Ἐγὼ ἔπαψα νὰ πηγαίνω στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισα νὰ βλέπω κάθε βράδυ σινεμὰ... στὸν ὕπνο μου!...

— Δηλαδή; ἀπορεῖ ὁ Κολλιτσίδας. Τί θὲς νὰ πῆς;

— Δηλαδή, ἀντιπροχθὲς εἶδα στὸν ὕπνο μου μιὰ ἀστυνομικὴ ταινία, προχθὲς μιὰ μουσικοχορευτικὴ καὶ χτὲς μιὰ... τραγωδία. Τὴν Δευτέρα μάλιστα πρόκειται νὰ δῶ ἕνα «κάου-μπόϊκο» φίλμ!...

— Γιὰ στάσου, σὰν νὰ τὰ παραλές! τὸν διακόπτει κατάπληκτος ὁ Κολλιτσίδας. Πῶς ξέρεις τί θὰ δῆς στὸν ὕπνο σου τῆς Δευτέρας;

Κι' ὁ Παραξενίδης:

— Τὸ ξέρω, γιατὶ χθὲς εἶδα στὸν ὕπνο μου μερικὲς σκηνὲς τοῦ ἔργου τῆς Δευτέρας!...

Ο ΦΑΚΟΣ

νεται, λοιπόν, ὅτι αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔγραψα, τὸν συγκινήσανε — κάτι πιὸ πολύ: τὸν συγκλονίσανε! Καὶ σ' αὐτὸ ἔπαιξε ρόλο μεγάλο... μιὰ φωτογραφία τοῦ Λάμπρου...

— Ἄ! τοῦ στείλατε φωτογραφία...

— Ναί· καὶ ἡ φωτογραφία αὐτή, ποὺ εἶναι καθρέφτισμα τοῦ προσώπου τοῦ δικοῦ του, φαίνεται πὼς ἄλλαξε ἐντελῶς τὰ αἰσθήματά του, ἔκανε τὴν ἀδιαφορία του θερμὸ ἐνδιαφέρον...

— Ἄ... Ἔτσι... ἔκανε ὁ Μαρκίδης.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε, μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο:

— Βλέπετε λοιπόν, ὅτι κανένα κακὸ δὲν ἔρχεται χωρὶς καλό... Τὸ δρᾶμα τοῦ παιδιοῦ σας ἔφερε κοντά σας τὸν πατέρα του — τὸν ἄντρα ποὺ λατρεύετε!

Πόση πίκρα δονοῦσε αὐτὰ τὰ λόγια: «Τὸν ἄντρα ποὺ λατρεύετε!». Ἡ Ἔλλη νόμισε, ὅτι εἶχε ὑποχρέωσι νὰ δώση στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ κάποια ἐξήγησι:

— Δὲ σᾶς ἔκρυψα — εἶναι, ἄλλωστε, λεπτομέρειες γνωστὲς σὲ ὅλους — ὅτι μὲ τὸν ἄντρα μου εἶχε γίνει μιὰ δραματικὴ παρεξήγησι... Αὐτὴ τὸν εἶχε διώξει ἀπὸ κοντά μου... Τώρα ὅμως, φαίνεται, κατάλαβε την ἀδικία ποὺ μοῦ ἔκανε, ποὺ ἔκανε σὲ ὅλους μας — καὶ στὸν ἑαυτό του — καὶ ζητάει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐπανορθώση...

— Κάλλιο ἀργά, παρὰ ποτέ!... ψιθύρισε ξερὰ ὁ Μαρκίδης.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε πιὸ σιγά:

— Δὲν ἔχουμε, λοιπόν, παρὰ νὰ εὐχηθοῦμε νὰ γυρίση γρήγορα καὶ νὰ ζήσετε ὅλοι μαζὶ εὐτυχισμένοι...

Τώρα χαμογέλασε μελαγχολικὰ ἡ Ἔλλη:

— Γιὰ νὰ γίνη αὐτό, ψιθύρισε, πρέπει νὰ σωθῆ πρῶτα ὁ Λάμπρος... Βλέπετε, λοιπόν ὅτι ἀπέχουμε ἀκόμα ἀπὸ τὴν εὐτυχία...

— Τὸ λέτε αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε;.. τῆς εἶπε. Μά, φαίνεται, δὲ μὲ ἔχετε ψυχολογήσει: Γιὰ μένα ἡ εὐτυχία σας εἶναι ἡ χαρά μου — κι' ἂς τὴν παρακολουθῶ ἀπὸ μακρυά σας, ξένος...

Κλείνανε τόσο μεγάλη πίκρα τὰ λόγια του, ποὺ ἡ Ἔλλη συγκινήθηκε βαθειά... Σηκώθηκε τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τοῦ τὰ ἔσφιξε θερμὰ μέσα στὰ δικά της:

— Εἶστε καλὸς κι' εὐγενικός... μουρμούρισε.

Ἤρεμα, ἀλλὰ ἀποφασιστικά, αὐτὸς τράβηξε τὰ χέρια του:

— Εἶμαι μόνον ἀνόητος! τῆς ἀποκρίθηκε.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;...

— Γιατὶ ἔκανα ὄνειρα! ξέσπασε ὁ Μαρκίδης. Καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἕνας ἄντρας προσγειωμένος, ὥριμος, νὰ κάνη ὄνειρα... Γιατί, τότε, γελοιοποιεῖται στὰ ἴδια του τὰ μάτια!...

Τὸν ἄκουγε ἡ Ἔλλη καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ πῆ...

— Εἶμαι γελοῖος! ξανάπε ὁ Μαρκίδης μὲ ἀγανάκτησι. Γελοῖος, γιατὶ ποντάρησα ἀπάνω στὴ δυστυχία σας ἀπάνω στὴ μοναξιά σας... Γιατὶ ζήτησα νὰ γίνω παρηγορητής σας — καὶ τἄκανα θάλασσα!

— Μὴ μιλᾶτε ἔτσι... τὸν παρακάλεσε.

— Πῶς νὰ μιλάω;... Πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ μὲ εἰλικρίνεια: Εἴσαστε τὸ μεγάλο, τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου! Τῆς ζωῆς μου, ποὺ εἶχε περάσει ὣς τώρα γεμάτη αἰσθηματικὴ ξεραΐλα γεμάτη ἐρωτικὴ στέρησι... Ἤρθατε σεῖς, καὶ τὴ γεμίσατε μὲ τὴν ὀμορφιά σας, μὲ τὴν καλωσύνη σας — κι' ἀκόμα μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς δυστυχίας σας... Νόμισα, ὅτι, προσφέροντάς σας τὴν ὁλοκληρωτικὴ λατρεία μου, σᾶς ἔδινα κάτι... Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι ἤτανε τίποτα γιὰ σᾶς — ἀφοῦ τὸ πᾶν ἤτανε κι' ἔμεινε ἡ λατρεία τοῦ ἄντρα σας!

— Τὸν ἀγαπάω... ψιθύρισε σὰ νὰ τοῦ δικαιολογιότανε... Εἶναι ὁ πατερας τοῦ παιδιοῦ μου...

— Καὶ κάνετε πολὺ καλά... τῆς πέταξε μὲ πίκρα. Ὅταν κανεὶς ἀγαπάη, τὰ ξεχνάει ὅλα: Καὶ πῖκρες καὶ δοκιμασίες καὶ ἐγκατάλειψι...

— Δὲ μὲ ἐγκατάλειψε! φώναξε μὲ δύναμι ἡ Ἔλλη. Ἔφυγε μόνο γιὰ νὰ ξεχάση...

— Καὶ γυρίζει τώρα, ἀφοῦ πείστηκε ὅτι ὅλα ἤτανε καλὰ κι' ἡ αἰτία ποὺ σᾶς χώρισε δὲν ἤτανε παρὰ μιὰ παρεξήγησι! Οὔτε γάτα, οὔτε ζημιά... Τόσα χρόνια παγερῆς μοναξιᾶς θὰ τὰ σβύση ἡ θερμὴ παρουσία του...

Πόση πίκρα, πόση ἀσυγκράτητη κακία κλείνανε τὰ λόγια του! Καὶ πίσω ἀπὸ αὐτὰ πόσο εὔκολα μαντευόταν ὁ ἔρωτάς του!... Τί νὰ τοῦ πῆ ἡ Ἔλλη;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ δὲ μίλησε...

Ὁ Μαρκίδης ἦρθε πιὸ κοντά της. Ἡ πυρωμένη ἀνάσα του φλόγισε τὸ πρόσωπό της:

— Κι' ὅμως... δίπλα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ σᾶς ἔκανε τόσο νὰ πονέσετε, βρέθηκε κάποιος ἄλλος ποὺ σᾶς ἀγάπησε ὁλοκληρωτικά! Κάποιος ποὺ θὰ ἤξερε νὰ συχωρέση ἀκόμα κι' ἕνα ἔγκλημά σας — ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἤσαστε ἱκανὴ γιὰ κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ εὐγένεια καὶ καλωσύνη... — κι' ὄχι νὰ μεταβάλη σὲ ἔγκλημα τὴν ὑπεράνθρωπη θυσία σας, τὴν προσπάθειά σας νὰ τὸν σώσετε...

Ἡ Ἔλλη ἄκουγε πάντα σιωπηλὴ τὸ ορμητικὸ αὐτὸ κατηγορητήριο — ποὺ δὲν ἤτανε καὶ τόσο ἄδικο...

— Τί κερδίζει κανεὶς ὅμως ὅταν ἀγαπάη ὁλοκληρωτικά;... ξανάπε ὁ Μαρκίδης πιὸ σιγά. Τὴν πίκρα ποὺ τοῦ χαρίζει ἡ περιφρόνησι... Ἐνῶ μπορεῖ νὰ κερδίση τὸν παντοτεινὸ ἔρωτα, ἔστω ἀκόμα κι' ἂν δὲν τὸν ἀξίζη...

Ἡ Ἔλλη σήκωσε τὸ κεφάλι της:

— Ὁ Νότης ἀξίζει τὸν ἔρωτά μου! εἶπε ἁπλᾶ, μὲ πεποίθησι. Μακρυά μου ἔζησε τὰ ἴδια μαρτύρια μὲ μένα... Δὲν ἦταν εὐτυχισμένος ἐκεῖ ποὺ ἐξορίστηκε θεληματικά...

— Εὐτυχισμένος θὰ γίνη τώρα, κοντά σας...

— Δὲν τοῦ χρωστάει λίγη εὐτυχία ἡ ζωή;...

Ὁ Μαρκίδης χαμογέλασε μὲ πίκρα:

— Ἡ ζωὴ χρωστάει σὲ μερικοὺς τὰ πάντα, καὶ σὲ ἄλλους τίποτα... ψιθύρισε.

Κούνησε τὸ κεφάλι του ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν πειράζει ὅμως... Δὲν ἀξίζει νὰ παραπονιέται κανείς, γιατὶ μὲ τὸ παράπονο δὲν κερδίζει τίποτα... Ἡ ἀγάπη στηρίζεται στὸν αὐθορμητισμό· δὲν ἐπιβάλλεται...

Νόμισε ἡ Ἔλλη ὅτι ἔπρεπε νὰ μαλακώση λίγο τὸν πόνο του:

— Ἀκοῦστε... τοῦ εἶπε μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελό της. Τὰ αἰσθήματά μου γιὰ σᾶς εἶναι καὶ μένουν τὰ ἴδια: Μιὰ θερμὴ εὐγνωμοσύνη γεμίζει τὴν καρδιά μου! Εἴσαστε ὁ εὐγενικὸς ἄνθρωπος, ποὺ πολεμήσατε πλάϊ μου... Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ αὐτό — δὲν ξεχνιέται...

— Τί ὠφελεῖ;... μουρμούρισε μὲ ἀπογοήτευσι ὁ Μαρκίδης. Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν εἶναι ἔρωτας...

— Αὐτὴ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω...

— Τὸ ξέρω· καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας...

— Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς κοροϊδέψω, κι' οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ κοροϊδευτῆ ἕνας ἄνθρωπος τόσο εὐγενικὸς ὅπως ἐσεῖς...

— Μ' ὅλα αὐτά, ὅμως, ἡ ἀλήθεια μένει, μία κι' ἀδιάψευστη: Ἐγὼ σᾶς λατρεύω, κι' ἐσεῖς ἀδιαφορεῖτε... Καί, σὲ λίγο, τὸ μαρτύριό μου θὰ γίνη ἀνυπόφορο: Θὰ ἔχω νὰ σᾶς βλέπω δίπλα στὸν ἄντρα σας, εὐτυχισμένη!...

Τὸν κύτταξε μὲ τὰ ξάστερα μάτια της δακρυσμένα:

— Δὲ θέλετε τὴν εὐτυχία μου;...

Νευρικὸς ὁ Μαρκίδης ἄναψε ἕνα τσιγάρο:

— Δὲν εἶμαι ἐγωϊστής... τῆς ἀποκρίθηκε. Ποθῶ τὴν εὐτυχία σας, ἔστω ἀκόμα καὶ φτιαγμένη μὲ τὰ κομμάτια τῆς θρυμματισμένης δικῆς μου...

Τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι:

— Σᾶς εὐχαριστῶ.. τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Μαρκίδης τράβηξε τὸ χέρι του:

— Ἂς μὴν ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό... εἶπε. Εἶναι φυσικὸ ἐγὼ νὰ νοιώθω πόνο κι' ἐσεῖς στενοχώρια... Ἂς μιλήσουμε, καλύτερα, γιὰ τὸν ἀγαπημένο μας μικρὸ τραυματία: Λοιπόν, εἴπατε, θέλετε ἕνα συμβούλιο;...

— Δὲν τὸ θέλω μόνο ἐγώ· τὸ θέλει, ὅπως σᾶς εἶπα, καὶ ὁ πατέρας τοῦ Λάμπρου — γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἔστειλε καὶ τόσα λεφτά...

— Καλά, λοιπόν· νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν καθηγητὴ Κερμῆ καὶ νὰ σᾶς ἐνημερώσω... Πιὸ καλά, μάλιστα νὰ συνεννοηθῆτε κατ' εὐθεῖαν ἐσεῖς μαζί του...

— Μιλῆστε του πρῶτα ἐσεῖς σχετικά, καὶ μοῦ λέτε...

— Εὐχαρίστως...

Μιὰ σιγὴ βάρυνε ἀνάμεσά τους...

Τὴν ἔκοψε θαρραλέα, ἀποφασιστικά, ὁ Μαρκίδης:

— Δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτε ἄλλο... εἶπε.

— Ἔχω νὰ πῶ ἐγώ! τοῦ ἀποκρίθηκε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Μέσα μου, βαθειά μου τὰ πιὸ θερμὰ αἰσθήματα γιὰ σᾶς δὲ θὰ σβύσουνε ποτέ! Δὲν εἶναι μόνο ὁ ἔρωτας, ποὺ γεμίζει τὴν καρδιά· εἶναι κι' ἄλλα πολλὰ αἰσθήματα, ἴδια δυνατὰ σὰν τὸν ἔρωτα, καί, ἴσως ἀκόμα πιὸ διαρκῆ... Αὐτὰ τὰ αἰσθήματα δὲ θὰ πάψουνε ποτὲ νὰ γεμίζουνε τὴν καρδιά μου γιὰ σᾶς...

— Κι' ἐγὼ δὲ θὰ πάψω ποτὲ νὰ σᾶς λατρεύω! τῆς ἀποκρίθηκε. Δὲν εἶναι πάθος αὐτὸ ποὺ μὲ δένει μαζί σας: Εἶναι εὐγενικὸ αἴσθημα, μὲ μιὰ παιδικὴ ἁγνότητα... Δὲν εἶναι κάτι ποὺ σᾶς προσβάλλει, κι' οὔτε κάτι ποὺ χρειάζεται ἀνταπόδοσι... Γι' αὐτό, μπορεῖ νὰ ζήση ἀκόμα καὶ δίπλα στὸν ἔρωτά σας γιὰ ἕναν ἄλλον...

Τὸν ἄκουγε ἡ Ἔλλη· καὶ δὲ βρῆκε τί νὰ τοῦ ἀπαντήση...

Οὔτε κι' αὐτὸς ὅμως περίμενε τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὰ λατρεμένα χείλια της· γύρισε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο...

Ἡ Ἔλλη κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχε βαθειὰ πληγώσει. Ἦταν ὅμως ἱκανοποιημένη, γιατὶ τοῦ εἶχε φερθῆ μὲ εἰλικρίνεια καὶ τιμιότητα...

ΛΣΤ'.

Εἶδε τὴν ἄλλη μέρα τὸν καθηγητὴ Κερμῆ ἡ Ἔλλη καὶ κανονίσανε ἕνα ἰατρικὸ συμβούλιο μὲ τὶς πιὸ μεγάλες ἐπιστημονικὲς προσωπικότητες τῆς Ἀθήνας. Τὸ συμβούλιο ἔγινε καὶ ὅλοι συμφωνήσανε ὅτι ἡ κατάστασι τοῦ ποδιοῦ τοῦ μικροῦ τραυματία ἤτανε κι' ἔμενε σοβαρή ὄχι ὅμως καὶ ἀπελπιστική... Ἀποφασίστηκε νὰ γίνη πλαστικὴ ἐγχείρησι, γιὰ νὰ ἐπουλωθῆ, ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπίμονα ἀνοιχτὴ πληγή...

— Καινούργιοι πόνοι γιὰ τὸ παιδάκι μου!... εἶπε κλαίγοντας ἡ Ἔλλη στὸν πατέρα της.

— Κάνε ὑπομονή!... τὴ συμβούλεψε κι' αὐτός, ἀναστατωμένος ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι τὸ λατρευτὸ πλασματάκι θὰ ὑπόφερε πάλι...

Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Ἔ, δὲ θὰ ἀργήση τώρα νὰ ἔρθη καὶ ὁ Νότης... Ἔτσι θὰ εἶσαι ζευγαρωμένη στὶς δοκιμασίες σου, καὶ θὰ μπορῆς νὰ ὑποφέρης μὲ τὴν ἱκανοποίησι, ὅτι κάποιος ποὺ σὲ ἀγαπάει καὶ τὸν λατρεύεις βρίσκεται δίπλα σου, πρόθυμος γιὰ νὰ σὲ παρηγορήση...

Ὁ Νότης... Πῶς τὸν περίμενε ἡ φτωχειά! Τὸν περίμενε μὲ λαχτάρα, μὲ δίψα. Ἡ παρουσία του τῆς ἤτανε κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ ἀπαραίτητη· τῆς ἤτανε ἐπιταχτικὰ ἀναγκαία...

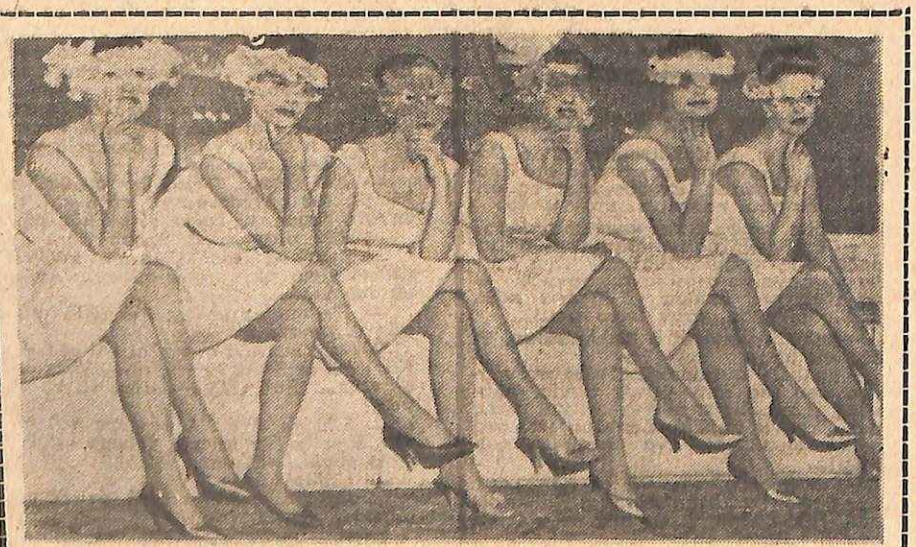

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΑΜΠΕΣ

Στὴν «Αὐτοκρατορικὴ Λέσχη» τοῦ Κέϋστον (Ἀγγλία), ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς νέας μὲ τὶς ὡραιότερες γάμπες. Στὴν τελικὴ φάσι πῆραν μέρος οἱ ἕξη νέες τῆς φωτογραφίας μας, οἱ ὁποῖες εἶχαν τὰ πρόσωπά τους κρυμμένα κάτω ἀπὸ μικρὲς μάσκες, γιὰ νὰ μὴ ἐπηρεαστοῦν ἀπ' αὐτὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ νὰ κρίνουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὰ πόδια τῶν διαγωνιζομένων.

Δὲν ἦρθε ὅμως ὁ Νότης. Ἀντὶ γι' αυτον, ἦρθε ἕνα καινούργιο γράμμα του:

«Ἐλπίζω, ἀγαπημένη μου, νὰ εἶναι πιὸ καλὰ ὁ ἀγαπημένος μικρὸς τραυματίας μας... Καί, μαζὶ μὲ τὴν καλυτέρεψι τὴ δική του, εἶναι φυσικὸ νὰ ἔχης κι' ἐσὺ κάπως πιὸ πολὺ ἠρεμήσει...

»Ἐγὼ ἀπὸ δῶ δὲν κατάφερα ἀκόμα νὰ τακτοποιήσω τὶς δουλειές μου, νὰ βρῶ τὸν ἀντικαταστάτη μου — αὐτὸν ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ ἀπελευθερωθῶ καὶ νὰ τρέξω κοντά σας... Ἐλπίζω ὅμως γρήγορα νὰ τὸν βρῶ. Καὶ τότε — τότε θὰ ξημερώση ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα γιὰ ὅλους μας!

»Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἐδῶ κρατιέμαι μὲ τὰ δόντια! Κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει, μοῦ φαίνεται αἰώνας! Καὶ ρωτιέμαι: Πῶς μπόρεσα τόσον καιρὸ νὰ ζήσω ἐδῶ πέρα;... Ὁ ἄξενος αὐτὸς τόπος, ποὺ τόσα χρόνια μοῦ ἦταν ἀδιάφορος, ξαφνικὰ μοῦ ἔγινε ἀνυπόφορα ἀποκρουστικός! Τὸν βλέπω νὰ μὲ τριγυρίζη ἀπειλητικός, ὅμοιος μὲ φυλακή, ποὺ κλείνει τὴν ἐλευθερία μου!...

»Τώρα ὅλα μὲ καλοῦν στὴν Ἑλλάδα — κοντά σας! Ὀνειρεύομαι τὸ γυρισμό μου σὰν τὸ πιὸ μεγάλο δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνη ἡ ζωή... Καὶ τὸ περιμένω πιὰ καταλαβαίνεις μὲ πόση λαχτάρα!...

»Δὲ σοῦ γράφω πιὸ πολλά, γιὰ νὰ ταχυδρομήσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸ γράμμα μου καὶ νὰ πάρω γρήγορα τὴν ἀπάντησί σου... Τὸ κλείνω μὲ ἕνα διπλὸ φιλί — σὲ σένα καὶ στὸ λατρεμένο μας παιδί!..

»Νότης».

Μ' ὅλο ποὺ ἤτανε σύντομο, τὸ γράμμα πρόσφερε μιὰ παρηγοριὰ μεγάλη στὴν Ἔλλη! Τὸ διάβασε, τὸ ξαναδιάβασε — καὶ πῆρε θάρρος! Ἡ παρουσία τοῦ λατρευτοῦ της ἄντρα, ἀκόμα κι' ἀπὸ τόσο μακρυά, ἤτανε μιὰ θερμὴ πνοὴ ἀγάπης, ποὺ τῆς ἔκανε τὸ πιὸ μεγάλο καλό... Δὲν ἤτανε μόνη της· στὴ δραματική της περιπέτεια εἶχε μιὰ συντροφιά — τὴ συντροφιὰ τοῦ ἄντρα της ποὺ τὴ λάτρευε· καὶ τὴν πίστευε...

Τοῦ ἔγραψε ἀμέσως ἕνα γράμμα μεγάλο — μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ὑγείας τοῦ μικροῦ Λάμπρου. Τὸν βεβαίωνε ἀκόμα πόσο ἀπαραίτητος τῆς ἤτανε, πόσο τὸν περίμενε, πόσο τὸν περιμένανε κι' οἱ δυό τους — κι' ἡ γυναῖκα του κι' ὁ γυιός του! Τὸ γράμμα ἔκλεινε μιὰ θερμὴ πνοὴ λατρείας γιὰ τὸν ἀγαπημένο ἐξόριστο, ποὺ ἤτανε τόσο ἐπιθυμητὴ ἡ ἐπιστροφή του...

— Μὰ πότε θὰ ἔρθη ἐπὶ τέλους;... φώναξε ἡ Ἔλλη στὸν πατέρα της, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο ὅπου εἶχε πάει νὰ ταχυδρομήση τὸ γράμμα της.

— Ἔννοια σου... Θὰ γυρίση... τὴ βεβαίωσε ὁ Καρτσινός. Δὲν εἶδες ποὺ τὸ γράφει;... Ὅσο τὸ θὲς ἐσύ, ἄλλο τόσο τὸ θέλει κι' αὐτός...

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Νότη μπόρεσε νὰ ὑπομείνη ἡ Ἔλλη τὴ δοκιμασία τῆς καινούργιας ἐγχείρησης τοῦ Λάμπρου. Κράτησε πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες, ποὺ τὶς περάσανε καὶ ἡ Ἔλλη καὶ ὁ Καρτσινὸς ἔξω ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο... Τὴν ἐπέμβασι τὴν ἔκανε ὁ καθηγητὴς Κερμῆς. Κάθε τόσο, ὁ Μαρκίδης, ποὺ βρισκότανε κι' αὐτὸς μέσα, ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ χειρουργείου κι' ἔβγαινε ἔξω, γιὰ νὰ τοὺς πληροφορήση, ὅτι ὅλα «πηγαίνανε καλά»....

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπέμβασι τέλειωσε κι' ὁ μικρὸς τραυματίας ξαναπῆγε στὸ δωμάτιό του. Ἡ Ἔλλη κι' ὁ Καρτσινὸς μείνανε δίπλα του, περιμένοντάς τον νὰ ξυπνήση. Κι' ὅταν ξύπνησε, τὰ ματάκια του ψάξανε γιὰ νὰ βροῦνε τὰ δυὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα, ἐνῶ τὰ χειλάκια του μουρμουρίζανε:

— Μαμᾶ...

— Ἐδῶ εἶμαι, πουλάκι μου...

— Πονάω, μαμᾶ...

— Θὰ περάση, μικρό μου...

Πόσο σπάραζε ἡ φτωχειὰ μητέρα γιὰ τὸν πόνο, ποὺ βασάνιζε πάλι τὸ μικρὸ λατρεμένο κορμάκι! Καὶ πόσο θὰ ἤθελε νὰ ἀλαφρώση αὐτὸ τὸν πόνο, παίρνοντάς τον ἀπάνω της...

★

Καὶ συνεχίστηκε τὸ μαρτύριο τοῦ μικροῦ τραυματία, καθημερινό, ἀσταμάτητο... Πόσο πονοῦσε στὶς ἀλλαγὲς ὁ Λάμπρος! Οἱ φωνές του χωνόντουσαν βαθειὰ μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἔλλης καὶ τὴν τρυποῦσαν ἀλύπητα... Ἔσφιγγε δυνατὰ τὶς γροθιές της — τόσο, ποὺ μπαίνανε βαθειὰ τὰ νύχια της μέσα στὶς χοῦφτες της... — καὶ δάγκωνε μὲ δύναμι τὰ χείλια της γιὰ νὰ μὴ φωνάξη!... Δίπλα της, ὁ πατέρας της προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάση μὲ θερμὰ λόγια, ἐνῶ καὶ ὁ ἴδιος ἦταν ἀναστατωμένος ἀπὸ τὸ μαρτύριο τοῦ λατρεμένου του ἐγγονοῦ...

Ὁ Μαρκίδης προσπαθοῦσε πάντα μὲ λόγια πειστικὰ κι' αὐτός — μὰ πιὸ ἀποτελεσματικά, ἀφοῦ προερχόντουσαν ἀπὸ ἔγκυρα, ἐπιστημονικὰ χείλια — νὰ μαλακώση λίγο τὸν πόνο τῆς μάννας:

— Ἡ ἐγχείρησι πέτυχε! τὴ βεβαίωσε. Τώρα πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπομονή, γιὰ νὰ δοῦμε καλὰ ἀποτελέσματα...

— Ὑπομονή, γιατρέ, ἐμεῖς μποροῦμε νὰ ἔχουμε... Τὸ φτωχὸ παιδὶ ὅμως ποὺ ὑποφέρει;...

— Κι' αὐτὸ θὰ ἔχη ὑπομονή, ἅμα δῆ τοὺς δίπλα του ψύχραιμους... Δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἐπηρεάζεται τὸ ἠθικὸ τοῦ ἀρρώστου ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος... Οἱ γύρω μποροῦνε νὰ κάνουνε τὸ πιὸ μεγάλο καλό, ὅπως καὶ τὸ πιὸ ἀνυπολόγιστο κακό!...

Δάγκανε τὰ χείλια της ἡ Ἔλλη, ἔσφιγγε τὶς γροθιές της, καὶ ὑποσχόταν, ὅτι θὰ κάνη ὑπομονή...

★

Καὶ ἕνα βράδυ — ὢ ἕνα βράδυ... — ἦρθε ἡ εὐτυχία! Ἡ Ἔλλη βρισκότανε στὸ σπίτι της, γράφοντας ἕνα γράμμα στὸ Νότη. Εἶχε ἀφίσει τὸν πατέρα της στὸ προσκέφαλο τοῦ μικροῦ λατρεμένου τραυματία.

Ὅταν, ξαφνικά, χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ Ἔλλη πετάχτηκε ἔκπληκτη. Ποιὸς νἆταν, ἄραγε;... Ἐδῶ κι' ἀρκετὸ καιρό, ἐπισκέψεις δὲ δεχότανε. Φίλους δὲν εἶχε. Ποιὸς χτυποῦσε, λοιπόν, τὸ κουδοῦνι της;...

Περίμενε νὰ τὸ ξανακούση, μὲ τὴν ὑπόνοια πὼς εἶχε κάνει λάθος. Τὸ κουδοῦνι ξαναχτύπησε. Καί, μαζὶ μὲ τὸ δεύτερο αὐτὸ κουδούνισμα, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ ἐξώπορτα:

— Ἔλλη... Ἀγαπημένη μου... Ἐγὼ εἶμαι...

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἔλλης σταμάτησε νὰ χτυπάη! Μιὰ τρεμούλα ἀγκάλιασε τὸ κορμί της... Ἔκανε νὰ προχωρήση πρὸς τὴν πόρτα, ὅμως τὰ πόδια της εἶχαν ἀπότομα ριζώσει στὸ πάτωμα... Αὐτὴ ἡ φωνή! Ποιὸς νὰ τὸ πίστευε;... Εἶχε διανύσει τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὸ παρελθὸν κι' ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς παραλλήλους τῆς γῆς, γιὰ νὰ φτάση ὣς τὰ αὐτιά της!...

Ἀπότομα ἠλεκτρισμένη, χύμηξε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε. Καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἕναν ἄντρα ἡλιοκαμμένο λίγο γκρίζο ποὺ τὴν κύτταζε μὲ τὰ γαλάζια μάτια του δακρυσμένα...

— Ἔλλη...

Ἕνας δισύλλαβος λυγμὸς ἦταν ἡ ἀπάντησί της:

— Νότη!..

Κι' ἔπεσε, κλαίγοντας καὶ γελῶντας, στὴν ἀγκαλιά του.

Πόσο ζεστὰ ἔνοιωσε τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὸ διψασμένο κορμί της! Ἀφοῦ δέχτηκε ὅμως τὰ φιλιά του ἀπομακρύνθηκε λίγο γιὰ νὰ τὸν κυττάξη — νὰ πειστῆ ὅτι ἦταν αὐτός, κι' ὅτι δὲν ἦταν ἡ ἀπατηλὴ εὐτυχία ἑνὸς ὡραίου διαβατικοῦ ὀνείρου...

Μὰ ναί· ἦταν αὐτός: Ὁ Νότης, ὁ ἀγαπημένος της, ὁ ἄντρας της... Τὸν κύτταζε, τὸν ἔπιανε μὲ ἔρωτα καὶ μὲ φόβο μαζί — μὲ φόβο μὴ διαλυθῆ μέσα στὰ δάχτυλά της, σὰν ὄμορφο ὄνειρο..

— Νότη... Εἶσαι σύ... δὲν παύανε νὰ ψιθυρίζουνε τὰ χείλια της. Ἐσύ...

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀγαπημένη μου... τὴ βεβαίωσε.

— Γύρισες;...

— Ναί γύρισα...

— Πόσον καιρὸ ἔκανες γιὰ νὰ γυρίσης... Πόσο σὲ δίψασα!...

— Κι' ἐγώ, Ἔλλη...

Τὸν κύτταζε καὶ δὲν τὸν χόρταινε! Τὸν εὕρισκε ὄμορφο — πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τότε ποὺ τὸν θυμότανε... Τὰ χαρακτηριστικά του εἴχανε σκληρύνει λίγο κάτω ἀπὸ τὴ μαυρίλα ποὺ τοὺς εἶχε χαρίσει ὁ ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς· τὰ μαλλιά του εἴχανε λίγο γκριζάρει στοὺς κροτάφους· τὰ μάτια του ὅμως λάμπανε γαλανά, γεμάτα ἔρωτα...

— Νότη μου... Νότη μου... Ἦρθες...

Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὸ ὄνομά του, ἔνοιωθε μιὰ γλύκα ὅταν οἱ δύο αὐτὲς συλλαβὲς περνοῦσαν ἀπὸ τὰ χείλια της...

Μὲ μιὰ ἀνησυχία ὁ Νότης ἔκοψε τὶς τρυφερότητές τους, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση:

— Καί... τὸ παιδί μας;... Τί κάνει;... Πῶς εἶναι;...

— Κάπως πιὸ καλά... τοῦ ἀποκρίθηκε. Τοῦ κάνανε πλαστικὴ ἐγχείρησι κι' ἐλπίζουν, ὅτι ἡ πληγὴ θὰ κλείση...

— Πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε!

Ἔνοιωσε τὴ δίψα τοῦ ἄντρα νὰ δῆ τὸ παιδί του — ποὺ δὲν τὸ εἶχε δῆ ποτέ! — καί... ζήλεψε!

Τρύπωσε πάλι μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ μουρμούρισε μὲ παράπονο:

— Νότη... Μόνο τὸ παιδί μας ἀγαπᾶς;..

Κατάλαβε τὴ ζήλεια της καὶ χαμογέλασε:

— Εἶσαι ἀνόητη!... Ἐσένα λατρεύω, γιατὶ ἐσένα ξέρω πρῶτα ἀπ' ὅλα... Αὐτὸ τὸ καϋμένο οὔτε τὸ ἔχω δῆ... Ὅμως... ὑποφέρει, εἶναι πληγωμένο, πονεμένο... Δὲν καταλαβαίνεις πόσο διψάω νὰ τὸ δῶ νὰ τὸ φιλήσω;... Κι' ἀκόμα...

Σταμάτησε λίγο ὁ Νότης γιὰ νὰ συνεχίση πιὸ σιγά:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΠΡΩΤΟ ἀπ' ὅλα τὰ θερινὰ θέατρα, ὅπως κάθε χρόνο, ἀναγγέλλει τὴν ἔναρξί του γιὰ τὴν 21η Μαΐου τὸ «Περροκέ».

Στὸ θέατρο τοῦ Μεταξουργείου, ὁ νέος μουσικὸς θίασος τῶν Γκιωνάκη - Μηλιάδη - Ρίζου, ποὺ περιλαμβάνει καὶ πολλὰ ἀξιόλογα στελέχη τῆς πρόζας, θὰ ἀρχίση μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Τὸ κράτος τοῦ κεφιοῦ», ποὺ γράφουν οἱ κ. κ. Μ. Βασιλειάδης καὶ Ν. Ἐλευθερίου.

Στὴν ἐπιθεώρησι αὐτὴ θὰ παρουσιάση γιὰ πρώτη φορὰ δικό του μπαλλέτο ὁ γνωστὸς χορευτὴς Τάκης Βαρλάμος, μὲ σύμπραξι ἀρκετῶν Ἰταλίδων χορευτριῶν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης θὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί της στὴ σκηνὴ καὶ ἡ νέα τραγουδίστρια Ζήλια, ποὺ ἦταν ὣς πέρυσι πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν.

✪ Ἡ Λυρικὴ Σκηνή, ἀντὶ τοῦ θερινοῦ θεάτρου τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, ὅπου θὰ ἐμφανισθῆ ἐφέτος ὁ θίασος Καλουτᾶ - Χατζηχρήστου, θ' ἀποκτήση, ἀπὸ τὸ ἑπόμενο ἔτος, ἰδιόκτητο θερινὸ θέατρο.

✪ Μετὰ τὸ συγκρότημα τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη, ποὺ ἔγινε μὲ ἐνθουσιασμὸ δεκτὸ ἀπὸ τοὺς Κυπρίους, ἔφυγαν προχθὲς γιὰ τὴ μεγαλόνησο δύο ἀκόμη συγκροτήματα: ὁ θίασος πρόζας Μάνου Κατράκη, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Εἰρήνη Παπᾶ, καὶ ἡ Λιάνα Μιχαὴλ μὲ τὴ Φρόσω Κοκόλα.

✪ Στὸ μεταξύ, ὁ μαέστρος Τάκης Μωράκης ἔγραψε, μὲ τὸν τίτλο «Λευτεριὰ στὴν Κύπρο», ἕνα ἐπίκαιρο ὡραῖο τραγοῦδι, ποὺ θὰ ἠχογραφηθῆ αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ τὴ Μαριάννα Χατζοπούλου.

★ Ὁ Θυμελικὸς θίασος θὰ ἀρχίση τὶς παραστάσεις του στὸ θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπὸ τὶς 15 Μαΐου, μὲ δυὸ τραγωδίες, ποὺ θὰ παίζη ἐναλλάξ, τὸν «Προμηθέα» τοῦ Αἰσχύλου καὶ τὸν «Ἴωνα» τοῦ Εὐριπίδη.

Τὸν Ἴωνα ἐπρόκειτο νὰ παίξη ὁ Γ. Δεληγιάννης, τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, τελικὰ ὅμως ἐπειδὴ δὲ δόθηκε ἄδεια ἀπὸ τὴν Κρατικὴ Σκηνή, θὰ παίξη ὁ Ἰορδάνης Μαρῖνος.

Καὶ στα δυο ἔργα θὰ ἔχη ἐπεισοδιακοὺς ρόλους καὶ ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Θυμελικοῦ θιάσου κ. Λῖνος Καρζῆς.

✪ Γιὰ πρώτη φορά, ἐξ ἄλλου, μιὰ ἀρχαία τραγωδία, ὁ «Οἰδίπους τύραννος», μεταφέρεται στὴν ὀθόνη ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη κ. Μελετόπουλο. Τὸν κεντρικὸ ἥρωα τῆς ταινίας, τὸ γύρισμα τῆς ὁποίας ἄρχισε στὰ «Στούντιο Ἄλφα», θὰ ὑποδυθῆ ὁ Δημ. Μυράτ. Τὴ μουσικὴ τῆς ταινίας γράφει ὁ κ. Καζάσογλου.

✪ Ἡ τραγουδίστρια Μαριάννα Χατζοπούλου φεύγει στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος γιὰ τὴν Αὐστραλία, ὅπου θὰ μείνη 2 μῆνες.

Ἡ Χατζοπούλου, σύμφωνα μὲ τὸ συμβόλαιο, ποὺ ὑπέγραψε, θὰ δώση συναυλίες σὲ 7 πόλεις τῆς Αὐστραλίας, μὲ ἀμοιβὴ 1300 χρυσῶν λιρῶν.

Στὸ μεταξύ, ἡ καλλιτεχνις ἔκαμε, τὶς τελευταῖες μέρες, μιὰ ἰδιότυπη ἐμφάνισι, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Κορίνθου, τὶς Κρῆνες.

Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ἀποθήκη ξυλείας, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ πλέον ἀπὸ 800 ἄτομα, καὶ πάνω σὲ μιὰ πρόχειρη ἐξέδρα, τραγούδησε, μὲ δικό της μουσικὸ συγκρότημα, πλέον ἀπὸ τριάντα τραγούδια, γιὰ μιὰ φιλανθρωπικὴ γιορτή, οἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν γιὰ τὴν ἀποπεράτωσι μιᾶς ἐκκλησίας.

Ὡς ἔνδειξι εὐαρεσκείας, οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ὠνόμασαν τὴν τοποθεσία, ὅπου βρίσκεται ἡ νέα ἐκκλησία, «Πλατεῖα Μαριάννας Χατζοπούλου».

✪ Στὸ φοιτητικὸ φεστιβὰλ τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ θὰ γίνη ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ ἐρασιτεχνικὸ θίασο τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου, θὰ ἐμφανισθῆ ὁ θίασος τοῦ Πανεπιστημίου Βενετίας, ἡ ὀρχήστρα τοῦ Πανεπιστημίου Μάϊνς καὶ χορευτικὰ συγκροτήματα τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ Τσεχοσλοβακίας.

✪ Ἡ «Ἀμαρυλλίς», τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Δροσίνη, μεταφέρεται στὴν ὀθόνη, ἀπὸ τὴν ἑταιρεία «Δαμασκηνὸς - Μιχαηλίδης», ποὺ ἔλαβε τὴν ἀπόφασι, γιὰ ἐνίσχυσι τῆς παραγωγῆς, νὰ γυρίση καὶ ἑλληνικὰ φίλμ.

Τὸ ἔργο θὰ γυρισθῆ στὰ «Στούντιο Ἄλφα», μὲ σκηνοθέτη τὸν κ. Ντῖνο Δημόπουλο, ἀφοῦ ἐξευρεθῆ στὸ μεταξὺ τὸ κατάλληλο πρόσωπο γιὰ τὸ ρόλο τῆς ἡρωΐδος.

Τὶς μεγαλύτερες πιθανότητες συγκεντρώνει ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ.

Θὰ ἔχουν ἐπίσης ἐνδιαφέροντες ρόλους ἡ Ρίκα Διαλυνᾶ, ὁ Δημ. Μυρὰτ καὶ ὁ Λ. Παρκούλης. Τὴ μουσικὴ τοῦ φίλμ θὰ γράψη ὁ Μίμης Πλέσσας.

✪ Ὁ δημοφιλὴς συνθέτης λαϊκῶν τραγουδιῶν, Μανώλης Χιώτης, μετὰ τὰ «Ἡλιοβασιλέματα» καὶ τὸ «Ἀφοῦ τὸ θές», λανσάρει τώρα μιὰ νέα ἰδιότυπη σύνθεσί του μὲ τὸν τίτλο «Νερὸ δὲ γίνεται τὸ αἷμα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ κωμωδιούλα μας

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΖΕΝΝΥ: Λίγο Τζίνα Λολομπριτζιτα. Λίγο Μπριζιτ Μπαρντό. Λίγο Σοφία Λόρεν. Πειρασμὸς ἐνσαρκωμένος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Ἐκρηκτικὸ κορμί, ἁμαρτωλὰ χείλη, πονηρὰ μάτια. Γκριματσοῦλες προκλητικές. Ὕφος «παιδικό». Κινήσεις γεμᾶτες ἀφελέστατη αὐθάδεια. Εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν. **ΤΩΝΗΣ:** Ἁγνός, ἀθῶος, σοβαρὸς νέος. Ἄνθρωπος τῆς μελέτης καὶ τύπος εὐαίσθητος. Νόστιμος, συμπαθητικός. Ντύσιμο ἁπλό, κάπως ἀτημέλητο. Εἰκοσιοχτὼ χρονῶν. Γιατρός. **ΠΙΠΗΣ:** Σύγχρονος δανδῆς, ὥριμος... «τέντυ-μπόϋ»! Ὕφος μπλαζεδίστικο, ντύσιμο ἐπιτηδευμένο, τρόποι δῆθεν «αὐθόρμητοι» καὶ πραγματικὰ πρόστυχοι. Ἐξεζητημένο φύσηγμα τοῦ καπνοῦ στὸ ταβάνι καὶ εἰρωνικὸ μόνιμο σήκωμα τοῦ ἀριστεροῦ φρυδιοῦ. Τριανταδυὸ χρονῶν. Ἀργόσχολος. **ΧΑΡΗΣ:** Ἕνας ἤρεμος, καλόκαρδος, εὔθυμος τύπος. Γιατρός. Φίλος τοῦ Τώνη. Τριάντα χρονῶν. **ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ:** Σοβαρή.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα μπάρ)

ΤΩΝΗΣ (ἀδειάζει τὸ ποτῆρι του):... Πάω νὰ σκάσω!

ΧΑΡΗΣ: Πολὺ πίνεις ἀπόψε.

ΤΩΝΗΣ: Μὰ δὲ σοῦ λέω; Εἶμαι φοβερὰ στενοχωρημένος.

ΧΑΡΗΣ: Ἐγὼ νομίζω πὼς ἔχεις ἄδικο.

ΤΩΝΗΣ: Ἀπὸ ποῦ τὸ βγάζεις αὐτὸ τὸ συμπέρασμα; Θὰ μοῦ τὴν πάρη. Εἶναι σίγουρο πιά. Ξέρεις, ἡ κατάκτησι μιᾶς γυναίκας εἶναι στὴν ἀρχὴ τουλάχιστον ζήτημα ἐντυπώσεων. Ἐγὼ παθαίνω κεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο τὸ «τρὰκ» ποὺ μόλις βρεθῶ μπροστὰ στὴ Τζέννυ μεταβάλλομαι σὲ ἠλίθιο. Παραλύω!... Αὐξάνουν οἱ σφύξεις μου, μὲ λούζει κρύος ἱδρώτας, στεγνώνει τὸ στόμα μου καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀρθρώσω λέξι! Οἱ κινήσεις μου γίνονται ἀδέξιες κι' ἡ σκέψι μου σταματάει ἀπότομα σὰ νὰ τῆς ἔκανε σῆμα ἡ Τροχαία τοῦ ἐγκεφάλου.

ΧΑΡΗΣ: Εἶσαι γιατρός. Νὰ προσπαθήσης νὰ τὸ καταννικήσης.

ΤΩΝΗΣ: Πῶς;

ΧΑΡΗΣ: Μὲ τὴν αὐθυποβολή.

ΤΩΝΗΣ: Αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ τὰ λέμε στοὺς ἀρρώστους. Δὲ γίνονται τέτοια θαύματα. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθήσω, ὅσο καὶ νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς δὲ θὰ ταραχτῶ καὶ θὰ κυριαρχήσω στὶς πνευματικές μου δυνάμεις, μόλις βρεθοῦμε στὴ συντροφιὰ ἐγώ, ἡ Τζέννυ κι' αὐτὸς ὁ θρασὺς παλιάνθρωπος, θὰ τὰ χάσω, θὰ λέω μηχανικὰ μονοσύλλαβα καὶ θὰ μειδιῶ στερεότυπα σὰ βλάκας. Εἶναι, φυσικό, νὰ ὑπερέχη αὐτός. Εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, φέρεται μὲ μιὰ ἰταμὴ κι ἀγενέστατη οἰκειότητα, λέει πολὺ τολμηρὲς ἱστορίες καὶ τρομερὰ «ντεκολτὲ» ἀνέκδοτα, κι ὡς τόσο κάνει ἐντύπωσι κι ὅλα τὰ κορίτσια τῆς παρέας κρέμονται ἀπ' τὰ χείλη του.

ΧΑΡΗΣ: Νᾆσαι βέβαιος ὅτι καμμιὰ δὲν τὸν παίρνει στὰ σοβαρά. Χασκογελᾶνε κείνη τὴν ὥρα μὰ δὲ θὰ τοῦ δίνουνε μιὰ πεντάρα σημασία. Τὸ ξέρω ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Τὰ ἴδια κάνω κι' ἐγώ. Λέω ἱστορίες καὶ «σόκιν» ἀνέκδοτα, πετυχαίνω ταχυδακτυλουργικὰ παιχνίδια κι' εἶμαι στὶς παρέες περιζήτητος. Μὰ καμμιὰ κοπέλλα δὲ μὲ προσέχει παρὰ μόνον ὡς... γελωτοποιό. Καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς ἐγὼ εἶμαι καὶ γιατρὸς κι' ἔχω ἕνα μέλλον. Αὐτὸς τί εἶναι;

ΤΩΝΗΣ: Ὁ Πίπης;

ΧΑΡΗΣ: Ναί. Ὁ ἀντίζηλός σου.

ΤΩΝΗΣ: Διπλωματοῦχος τεμπελχανᾶς. Αὐτὸ εἶναι. Κι' αὐτοὶ πετυχαίνουν στὴ ζωή.

ΧΑΡΗΣ: Ὄχι πάντοτε.

ΤΩΝΗΣ: Μωρὲ πάντοτε! Νὰ δῆς ποὺ ὁ Πίπης θὰ θριαμβεύση! Γιατὶ καὶ τώρα θριαμβεύει! Εἶν' ἕνας νικητὴς τῆς ζωῆς. Οὔτε κουράστηκε, οὔτε σπούδασε, οὔτε μελέτες ἔκανε, οὔτε δούλεψε ποτέ του. Ἔμαθε κάτι κουτσοεγγλέζικα καὶ λίγα γαλλικά, ποὺ τὰ προφέρει ἀηδῶς ἐπιτηδευμένα κι' ἀσχολήθηκε κατὰ καιροὺς μὲ τὴ «σάμπα» μὲ τὴ «ράσπα», μὲ τὸ «ρὸκ-ἔντ-ρὸλ» καὶ μὲ τὸ «χούλα-χούπ»! Ἄ, ναί, ξέχασα. Ξέρει πάρα πολὺ καλὰ καὶ τὴν ἀντρικὴ μόδα.

ΧΑΡΗΣ: Καὶ καλά, πῶς ζῆ;

ΤΩΝΗΣ: Χμ! Ὡς προχτὲς στὴν παρέα ἦταν τὸ γενικὸ ἐρωτηματικό. Ἀλλὰ κάποιος ἔμαθε τυχαῖα πὼς ὁ κ. Πίπης κάνει πολὺ εὐγενῶς καὶ ἱπποτικώτατα τὸν καβαλλιέρο σὲ μιὰ βαθύπλουτη πενηνταπεντάρα κυρία, ποὺ θὰ εἶναι, φαίνεται, μᾶλλον γενναιόδωρη!...

ΧΑΡΗΣ: Ἄ, ὡραῖα! Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ὑποκειμένου.

ΤΩΝΗΣ: Μεγάλης ὁλκῆς! (Πίνει). Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι τρελλός, ἀλλὰ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦσα νὰ ζούσαμε στὴν ἐποχὴ τῆς μονομαχίας!... (Πίνει). Ἀλλὰ τί κουταμάρες λέω; Τί χρειάζεται ἡ μονομαχία; Ἁπλῶς θὰ τὸν προκαλέσω, θὰ τοῦ δώσω ἕνα χαστοῦκι καὶ μετὰ θὰ τὸν τσακίσω στὸ ξύλο νὰ τὸν ἐξευτελίσω μπροστὰ στὰ μάτια της. Εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν.

ΧΑΡΗΣ: Ἀνοησίες.

ΤΩΝΗΣ: Γιατί; Θὰ ἐκδικηθῶ κι' ἐπὶ τέλους θὰ δείξω κι' ἐγὼ κάποια ὑπεροχή.

ΧΑΡΗΣ: Θὰ πετύχης τὸ ἀντίθετο. Θὰ ἐξομοιωθῆς μαζί του, θὰ δείξης πὼς ζήλεψες κι' ἤσουν ἀνίκανος νὰ τὰ βγάλης πέρα μαζί του. Γι' αὐτὸ κατέφυγες στὸ βάρβαρο τρόπο τοῦ ξυλοκοπήματος. Καὶ.. ἕνα δέκα τοῖς ἑκατὸ μπορεῖ καὶ νὰ τὶς φᾶς! Γιατὶ ἐσὺ θὰ τρέμης ἀπὸ ταραχὴ κι' αὐτὸς θὰ εἶναι ψυχραιμότατος!

(Σιγή).

ΤΩΝΗΣ (πίνει): Ἴσως νάχης δίκηο. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἤρεμος αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΧΑΡΗΣ: Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μ' ἀκούσης.

ΤΩΝΗΣ: Καὶ τί νὰ κάνω δηλαδή;

ΧΑΡΗΣ: Πρόσεξέ με. Ἡ νίκη σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ γελοιοποίησι τοῦ ἀντιπάλου.

ΤΩΝΗΣ: Σωστὸ αὐτό. Ἀλλὰ πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ γελοιοποίησι;

ΧΑΡΗΣ: Αὐτὸ εἶναι δική μου ὑπόθεσι. Φτάνει ν' ἀκολουθήσης κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες μου.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ σαλόνι τῆς Τζέννυ, τὸ συνηθισμένο φιλικὸ «πάρτυ»).

ΠΙΠΗΣ (συνεχίζει εὔθυμη ἀφήγησι):... Τῆς εἶχε δώσει λοιπόν αἰσθηματικὸ ραντεβοῦ σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο, σὲ πολὺ ρωμαντικὸ περιβάλλον. Ἐκεῖ, μέσα στὴν εἰδυλλιακὴ ἀτμόσφαιρα τῶν μύρων καὶ τῶν λουλουδιῶν θὰ τῆς ἀπήγγελε στίχους ποθοπλάνταχτους καὶ θὰ τῆς ἐξωμολογεῖτο τὸν τρελλὰ ἔρωτά του.

ΤΖΕΝΝΥ (μ' ἀδημονία): Λοιπόν, λοιπόν;

ΠΙΠΗΣ: Σιγὰ-σιγά! Ὑπομονή!... Ὁ ἀντίζηλός του ὅμως, ἔξυπνος ἄνθρωπος... τύπος ἀλατοπιπερᾶτος καὶ πικάντικος σάν... ἐμένα, τοὔδωσε ραντεβοῦ πρὶν ἀπ' τὴ συνάντησι μὲ τὴ λεγάμενη, δῆθεν γιὰ νὰ τὸν καθοδηγήση πῶς θὰ φερθῆ στὴν κρίσιμη ὥρα! Πῆγε αὐτός, κι' ὁ ἀντίζηλός του τοῦ πρόσφερε ἀπὸ ἕνα κομψὸ σιδερένιο κουτὶ καραμέλλες πορτοκαλιοῦ γιὰ ν' ἀρωματίση τὴν ἀναπνοή του. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴ φιλοῦσε κι' ὅλας. Ἔφαγε τὶς καραμέλλες ὁ ἄλλος—δυό, τρεῖς, τέσσερις —κι' ἔφυγε μὲ τονωμένο ἠθικὸ καὶ μυρωμένο στόμα. Ἀλλὰ μόλις ἔφτασε στὸ πολυπόθητο ραντεβοῦ κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλη τοὺς πρώτους αἰσθηματικοὺς στίχους καὶ νὰ τὴν κυττάζη μελίρρυτα, ἔννοιωσε κρύο ἱδρῶτα καὶ φρικτοὺς πόνους στὴν κοιλιά. Πῆγε νὰ σηκωθῆ... ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο πιά! Ἡ καταστροφὴ εἶχε συντελεσθῆ! Τὸ ρεζιλίκι ἀνεπανόρθωτο! Τὸ κορίτσι ἔφυγε προτροπάδην!... Ὁ δαιμόνιος ἀντίζηλος τοῦ εἶχε δώσει «φρουκτὶν-βισύ»! Καθαρτικό! (Ὅλοι χασκογελοῦν). Σεῖς δὲ γελᾶτε κύριε Τώνη;

ΤΩΝΗΣ: Μὲ συγχωρεῖτε... ἀλλὰ δὲ διασκεδάζω μὲ κάτι τέτοια.

ΠΙΠΗΣ: Ἔ, τότε κάντε μας μιὰ διάλεξι περὶ ἀμοιβάδων! (Ὅλοι σκᾶνε στὰ γέλια).

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ (γρηά, βαμμένη, παρδαλονεάζουσα, εἰσβάλλει σὰ σίφουνας, ἔξαλλη, χειρότερη ἀπὸ μαινάς καὶ σκάζει δυὸ ἠχηρὰ χαστούκια στὰ μάγουλα τοῦ Πίπη ποὺ τρέμει ὁλόκληρος): Βρὲ παλιάνθρωπε, μ' αὐτὲς τὶς παξιμάδες τρῶς τὰ λεφτά μου καὶ μοῦ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ θὰ μὲ παντρευτῆς; Θὰ σοῦ κάνω μήνυσι στὸν εἰσαγγελέα, θὰ σὲ καταγγείλω στὴν ἀστυνομία! Ἔχω τὰ γράμματά σου, αἰσχρὸ ὑποκείμενο! (Ἄλλα δυὸ χαστούκια, κι' ἕνα φτύσιμο στὰ μοῦτρα). Φτοῦ σου, ἐλεεινέ! (Φεύγοντας). Ἔπρεπε νὰ σοῦ πάρω τὰ ροῦχα ποὺ ἔχω πληρώσει νὰ βγῆς στὸ δρόμο γυμνός! Ἀλλὰ σὲ λυπᾶμαι, φουκαρᾶ!... (Φεύγει).

ΤΩΝΗΣ: Νά! Μὲ κάτι τέτοια διασκεδάζω ἐγὼ κ. Πίπη! (Ἀπὸ μέσα του). Μπράβο Χάρη! Σπουδαία ἔμπνευσι εἶχες νὰ εἰδοποιήσουμε τὴ γρηά.

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

⚬⚬

Ἡ ὀργάνωσι τῶν μεσόκοπων

Βλέποντας ὅτι αὐξήθηκε ἀνησυχαστικὰ ἡ ἀνεργία μεταξὺ τῶν μεσόκοπων τῆς χώρας τους, μερικοὶ δραστήριοι Ὀλλανδοὶ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ ἱδρύσουν στὸ Ἄμστερνταμ μιὰ ὀργάνωσι μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ζωὴ ἀρχίζει στὰ 40». Στὴν ἀρχή, ἡ πρωτοβουλία τους αὐτὴ προκάλεσε τὶς εἰρωνεῖες. Τώρα ὅμως οἱ ἐργοδότες, ποὺ κατάλαβαν τὸ συμφέρο τους, καταφεύγουν συχνὰ σ' αὐτὴ τὴν ὀργάνωσι, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ προσωπικό τους μὲ φρόνιμους καὶ ἔμπειρους ἀνθρώπους. Μέσα στὴν τελευταία τετραετία, βρῆκαν ἔτσι δουλειὰ πάνω ἀπὸ 15.000 σαραντάρηδες καὶ πενηντάρηδες. Ἡ ὀργάνωσι ἔχει δεχθῆ συγχαρητήρια ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι γιὰ τὸ ἔργο της.

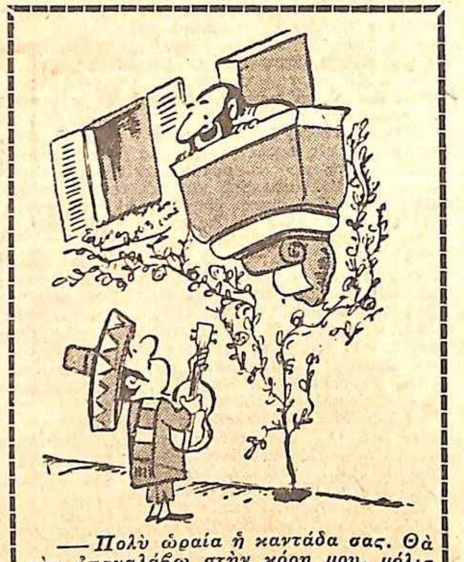

— Πολὺ ὡραία ἡ καντάδα σας. Θὰ τὴν ἐπαναλάβω στὴν κόρη μου, μόλις γυρίση!...

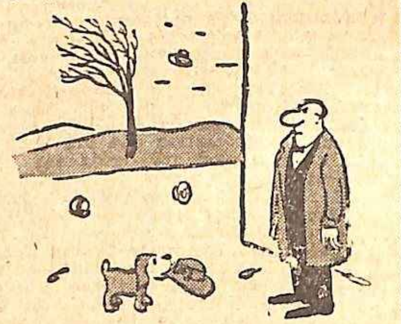

— Λάθος, Ἀζόρ!

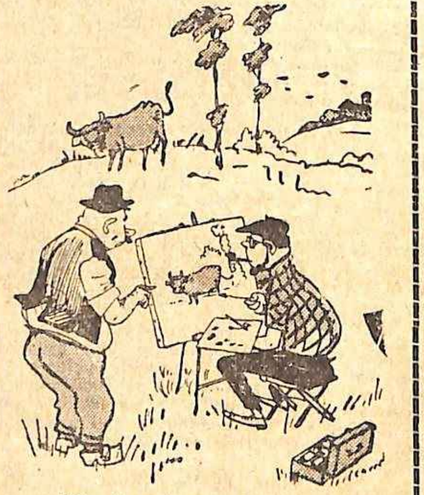

—Ὁ πίνακάς σας θἄχη μεγάλη ἀξία, γιατὶ ἡ γελάδα μου κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴν ἔκθεσι!...

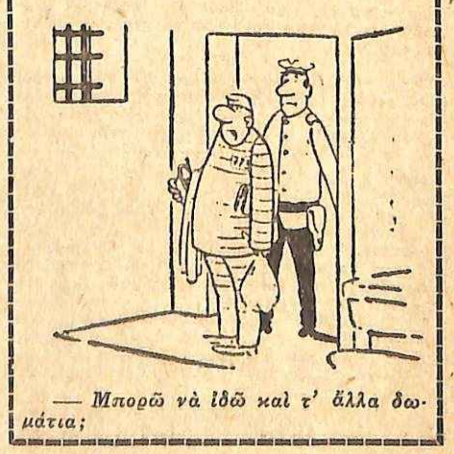

— Μπορῶ νὰ ἰδῶ καὶ τ' ἄλλα δωμάτια;

Τὰ ἀρωματικὰ φυτὰ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Οἱ πολύτιμες θεραπευτικὲς ἰδιότητές τους

ΟΙ παλιὲς νοικοκυρὲς εἶχαν στὰ ντουλάπια τῆς κουζίνας τους σακκουλάκια μὲ διάφορα ἀρωματικὰ φυτά, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν στὴν παρασκευὴ διαφόρων φαγητῶν. Τὰ ἴδια φυτὰ τὰ χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης καὶ ὡς φάρμακα ἐναντίον ἀσθενειῶν, ἀπὸ τὶς πιὸ ἁπλὲς ὡς τὶς πιὸ σοβαρές. Τὰ ἀρωματικὰ φυτὰ ἔχουν πραγματικὰ πολύτιμες θεραπευτικὲς ἰδιότητες καὶ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν πολλὰ ἀπὸ τὰ σπεσιαλιτὲ τῆς ἐποχῆς μας.

Παρουσιάζουν, ἐξ ἄλλου, τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲ χαλᾶνε τὸ στομάχι, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ δεύτερα, κι' ὅτι στοιχίζουν πολὺ λιγώτερο. Νά, λοιπόν, ποιές εἶναι οἱ ἐνδείξεις τῶν κυριωτέρων ἀρωματικῶν φυτῶν τῆς κουζίνας.

1) Τὸ κύμινο: Εἶναι ἐξαίρετο γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἀνορεξίας. Θὰ πάρετε τοὺς σπόρους του καὶ θὰ ρίξετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ μέσα σὲ 1000 γραμμάρια νερό. Ἀφοῦ βράσουν μερικὰ λεπτά, θὰ βγάλετε τὸ παρασκεύασμα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ θὰ τὸ σουρώσετε. Θὰ πίνετε ἀπ' αὐτὸ ἕνα ρακόγυαλο μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ κάθε γεῦμα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τρίψετε τοὺς σπόρους καὶ ν' ἀνακατέψετε τὴ σκόνη τους μὲ μέλι.

Τὸ κύμινο ἔχει ἐπίσης ἀξιόλογες ἀντισπασμωδικὲς ἰδιότητες.

2) Τὸ θυμάρι: Τὸ θυμάρι μὲ τὴ μορφὴ ἀφεψήματος ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα ἐναντίον τῶν σπασμωδικῶν καταστάσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων (βήχας, κοκκύτης, σπασμοὶ κλπ.). Ἔχει ἐπίσης εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὶς κεφαλαλγίες, τοὺς πόνους τοῦ στομαχιοῦ καὶ τὴ χολολιθίασι.

Τὰ λουτρὰ μὲ ἕνα δυνατὸ ἀφέψημα θυμαριοῦ ἐνδείκνυνται σὲ περιπτώσεις νευρικῆς ἐξαντλήσεως.

Τὸ θυμάρι κάνει ἐπίσης καλὸ στὰ ραχιτικὰ παιδιά. Ἐνδείκνυται ἀκόμη στὶς ὀδονταλγίες. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ βάλετε πάνω στὸ μάγουλο, ὅπου βρίσκεται τὸ χαλασμένο δόντι, ζεστὲς κομπρέσσες, ποὺ θὰ τὶς βρέξετε μέσα σ' ἕνα δυνατὸ ἀφέψημα θυμαριοῦ (15—20 γραμμάρια θυμάρι μέσα σὲ 100 γραμμάρια νεροῦ). Σὲ ἐλαφρότερη ἀναλογία, τὸ θυμάρι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ἀντισηπτικὸ τοῦ στόματος. Ἐπίσης ἐναντίον τῆς κακῆς ἀποπνοίας.

Τὸ ἀφέψημα τοῦ θυμαριοῦ μπορεῖ ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐναντίον τῶν ὀξυούρων καὶ ἄλλων παρασίτων τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος (ἀσκαρίδες κλπ.).

3) Τὸ γλυκάνισο: Τὸ γλυκάνισο διεγείρει τὴν ὄρεξι (2—5 γραμμάρια σκόνης ἀπὸ σπόρους μέσα σὲ νερό, κρασὶ ἢ μέλι, ἡμερησίως, σὲ δυὸ ἢ τρεῖς δόσεις).

Σὲ μεγάλες δόσεις, τὸ γλυκάνισο ἔχει ἀντισπασμωδικὲς καὶ ἐφιδρωτικὲς ἰδιότητες.

4) Ὁ μάραθος: Ὁ μάραθος ἔχει διεγερτικὲς καὶ ταὐτόχρονα καταπραϋντικὲς ἰδιότητες ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν θὰ φτιάξωμε ἕνα ἀφέψημα ἰσχυρὸ ἢ ἀδύνατο. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Αὐστρίας τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ ν' ἀποκοιμίζουν τὰ παιδιά. Ἔχει ἐπίσης εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὸ βῆχα καὶ τὸ ἄσθμα. (Μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ κοπανισμένων σπόρων γιὰ κάθε φλυτζάνι).

Ἡ σκόνη ἀπὸ τοὺς σπόρους τοῦ μάραθου χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ὡς γαλακτογόνο γιὰ τὶς θηλάζουσες μητέρες. Θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἴδια ἀναλογία ὅπως καὶ παραπάνω.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ φτιάξετε ἕνα τονωτικὸ παρασκεύασμα ὡς ἑξῆς: Θὰ βάλετε τρεῖς γεμᾶτες κουταλιὲς τῆς σούπας σπόρους μάραθο μέσα σὲ 1000 γραμμάρια κρασιοῦ κόκκινου ἢ λευκοῦ. Θὰ τοὺς ἀφήσετε ἐπὶ δέκα μέρες καὶ κατόπιν θὰ σουρώσετε τὸ παρασκεύασμα. Θὰ πίνετε ἀπὸ αὐτὸ ἕνα ποτηράκι τοῦ κρασιοῦ ἔπειτα ἀπὸ κάθε γεῦμα.

5) Τὸ δενδρολίβανο καὶ ἡ λεβάντα: Θὰ παρασκευάσετε ἀπ' αὐτὰ τὰ φυτὰ βάμματα μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Θὰ βάλετε 100 γραμμάρια ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ φυτοῦ ποὺ περιέχει τοὺς σπόρους μέσα σὲ 500 γραμμάρια δυνατῆς ρακῆς. Θὰ τὰ ἀφήσετε ἐπὶ τρεῖς βδομάδες μέσα σὲ σκοτεινὸ μέρος καὶ κατόπιν θὰ τὰ σουρώσετε. Τὰ βάμματα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε στὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις:

α) Ἐναντίον τῶν ρευματικῶν πόνων καὶ ὡρισμένων παθήσεων τοῦ δέρματος ἢ τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ. Θὰ κάμετε ἐντριβὲς ἢ θὰ βάλετε ἐπιθέματα μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀναλογία: μισὴ ὡς μία κουταλιὰ ἀπὸ τὸ βάμμα μέσα σ' ἕνα φλυτζάνι βρασμένο νερό.

β) Ὡς ἀντισηπτικὸ σὲ πληγές, μὲ τὴ μορφὴ ἐπιθεμάτων: ἡ ἴδια ἀναλογία ὅπως καὶ παραπάνω.

γ) Σὲ περίπτωσι βγαλσίματος ἢ οἰδημάτων γύρω στὶς ἀρθρώσεις: κομπρέσσες μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία ὅπως καὶ πάρα πάνω.

δ) Γιὰ τὸν πονόλαιμο: γαργαρισμοὶ μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία ὅπως καὶ πάρα πάνω.

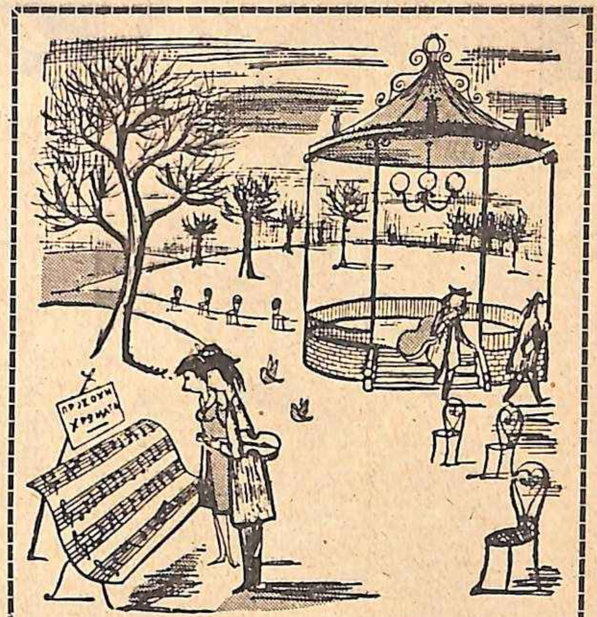

— Τὄγραψα γιὰ σένα!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Βγήκανε κι' οἱ ἀνεμῶνες
πάντοτε σεμνὰ δειλές,
οἱ ἐλπίδες μας οἱ μόνες
μέσ' τὶς πίκρες τὶς πολλές...
Βγήκανε μέσ' τὰ λειβάδια
μέσ' τὴν πράσινη τὴ γῆ
λὲς κι' ἀποζητᾶνε χάδια
λὲς καὶ θέλουνε στοργή!...

*

Κι' εἶπα κάποιας ἀνεμώνας:
—Ἡ χαρά μου περισσὴ
ὅτι πέρασε ὁ χειμώνας,
πρώτη μοῦ τὸ λὲς ἐσύ!...
Ξεροβόρι δὲ σὲ πιάνει
λουλουδάκι τῆς χαρᾶς
καὶ τὴν ἄνοιξι ποὺ φτάνει
πρώτη ἐσὺ τὴν μαρτυρᾶς!

*

Βγήκανε κι' οἱ ἀνεμῶνες
κι' ἔχει ὁ κάμπος μας γιορτὴ
σὰν πολύχρωμες εἰκόνες
σ' ἕνα πράσινο χαρτί..
Τὰ λειβάδια πρασινίζουν
ἄνοιξι ἔρχεται... τὸ λὲς
κι' ἀνεμῶνες τὰ στολίζουν
φουντωμένες, παρδαλές!...

*

Στὸ βορρηᾶ ποὺ ξεριζώνει
τὶς καρδιὲς καμμιὰ φορὰ
φτάνει μόνο μιὰ ἀνεμώνη
σὰν ἄνθισι τρυφερά...
Καὶ τελειώνουν οἱ χειμῶνες
ξανανθίζουν τὰ κλαδιὰ
καὶ χιλιάδες ἀνεμῶνες
βγαίνουν πάλι στὴν καρδιά!...

*

Μὴν τὶς κόβετε!... Δὲν κάνει
Κι' ὅταν ἄνοιξι ἐρθῆ
ἀνεμώνα σὰν πεθάνη,
κάποια ἐλπίδα θὰ χαθῆ...
Καὶ ἂς λέμε: ὅ,τι ἂν λάχη
στὴν καρδιά μας, θὰ περνᾶ
φτάνει ἀνεμῶνες νἄχη
ἡ ζωὴ παντοτεινά!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὰ «τεχνητὰ» ΠΑΙΔΙΑ

Βάζουν σὲ μπελάδες τὰ δικαστήρια

ΕΝΑ ἀντρόγυνο, στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶχε ἕνα παιδὶ γεννημένο μὲ τεχνητὴ γονιμοποίησι, μὲ τὴν ἀπόλυτη συγκατάθεσι τοῦ συζύγου. Ὅταν λοιπόν, γιὰ κάποιο λόγο, ζήτησαν διαζύγιο, ἡ μητέρα ἐπέμεινε νὰ ἀνατεθῆ ἀποκλειστικὰ σ' αὐτὴν ἡ ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, ἐφόσον δὲν ἀνῆκε καθόλου στὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος πάλι ὑποστήριξε ὅτι τὸ παιδὶ εἶχε γεννηθῆ στὸ σπίτι του, ἀπὸ νόμιμο γάμο, ὅτι τὸ εἶχε συντηρήσει καὶ ἀγαπήσει σὰν δικό του κι' ὅτι ἑπομένως εἶχε ἀποκτήσει ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς πατρότητος.

Τὸ δικαστήριο παραδέχθηκε μὲ τὴν ἀπόφασί του ὅτι ὑπῆρχε στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἕνα εἶδος υἱοθεσίας καὶ ὥρισε νὰ μείνη μὲν τὸ παιδὶ μὲ τὴ μητέρα, ἀλλὰ νὰ τὸ βλέπη τακτικὰ ὁ σύζυγος. Ὅταν ὅμως ἡ γυναῖκα ἐγκαταστάθηκε ἀργότερα στὴν Ὀκλαχόμα, τὸ ἐκεῖ δικαστήριο ἔβγαλε μιὰ διαφορετικὴ ἀπόφασι: ὅτι ὁ σύζυγος δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ παιδί, οὔτε κανένα δικαίωμα πάνω του.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ κοινωνικὰ καὶ νομικὰ μπλεξίματα ποὺ δημιουργεῖ ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι, ἡ ἐπαναστατικὴ αὐτὴ μέθοδος τεκνοποιήσεως ποὺ ἐγκαινιάσθηκε στὴν ἐποχή μας. Οἱ δικαστὲς πρέπει τώρα νὰ ἔχουν κρίσι Σολομῶντος, γιὰ ν' ἀπαντήσουν σὲ ἐρωτήματα ὅπως τὰ ἑξῆς: Μπορεῖ ὁ «πραγματικὸς» πατέρας τοῦ παιδιοῦ — αὐτὸς ποὺ ἔδωσε τὸ γονιμοποιὸ ὑγρὸ — νὰ ὑποστηρίξη πὼς εἶναι δικό του τὸ παιδὶ καὶ νὰ ζητήση νὰ τὸ βλέπη; Μπορεῖ νὰ ἐξαναγκασθῆ, σὰν πατέρας του, νὰ τὸ συντηρῆ; Εἶναι τὸ παιδὶ κληρονόμος του; Μπορεῖ ὁ σύζυγος τῆς μητέρας νὰ τὸ κηρύξη νόθο καὶ νὰ τὸ ἀποκληρώση; Μπορεῖ ὁ γιατρὸς ἢ ὁ «δότης» τοῦ ὑγροῦ νὰ διωχθῆ γιὰ μοιχεία;

Ὁ νόμος μένει σ' ἀμηχανία μπροστὰ σὲ κάτι τέτοια προβλήματα, ποὺ δὲν ξαναπαρουσιάστηκαν ποτὲ ἄλλοτε.

Ἕνας Καναδὸς δικαστὴς εἶχε ἀποφανθῆ ὅτι ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι, χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου, ἀποτελεῖ ἀπιστία. Κανονικὰ λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θἄπρεπε νὰ θεωρηθῆ συνένοχος στὴν ἀπιστία ὁ «δότης» ἢ ὁ γιατρός. Σκεφθῆτε μάλιστα πόσο ἐξωφρενικὸ θὰ φαινόταν τὸ πρᾶγμα, ἂν τυχὸν ὁ γιατρὸς ἦταν... γυναῖκα!

Ἐκτὸς ἀπ' τὸ συνηθισμένο τρόπο τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως μὲ πρόσφατο ὑγρὸ τοῦ συζύγου ἢ μὲ ξένο, ἐπινοήθηκε τώρα καὶ μιὰ ἄλλη μέθοδος. Ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ ἐρευνητὲς τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Αἰόβα ὅτι, μὲ τὴν προσθήκη γλυκερίνης στὸ γονιμοποιὸ ὑγρὸ καὶ τὴ διατήρησί του σὲ ἰσχυρὴ ψῦξι, τὰ γεννητικὰ κύτταρά του μπορεῖ νὰ μείνουν ζωντανὰ γιὰ ἀπεριόριστο χρονικὸ διάστημα, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ «δότου». Ἀρκετὲς γυναῖκες γονιμοποιήθηκαν ἤδη στὴν Αἰόβα μὲ τέτοιο ὑγρὸ τοῦ ψυγείου. Ἀλλὰ καὶ στὸ Παρίσι μιὰ γυναῖκα βιολόγος πειραματίσθηκε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸν ἑαυτό της κι' ἀπέκτησε δίδυμα, χρόνια ὁλόκληρα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα!

Δὲν ἀποκλείεται λοιπόν, μὲ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου, νὰ δημιουργηθοῦν στὸ μέλλον ἰδιωτικὲς «τράπεζες σπέρματος», ἀλλὰ καὶ μιὰ κρατικὴ τέτοια «τράπεζα» γιὰ τὴ διατήρησι τῶν κληρονομικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς κάθε φυλῆς σὲ περίπτωσι ἀτομικοῦ πολέμου.

Οἱ τράπεζες αὐτὲς θὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὶς πιὸ ἀπρόβλεπτες περιπτώσεις. Ἂς ὑποθέσουμε π.χ. ὅτι ἕνας νέος ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ τὸν πόλεμο ἢ γιὰ ἕνα ταξεῖδι στὸ Ἄπειρο. Θὰ κανονίζη προηγουμένως ὥστε, σὲ περίπτωσι θανάτου του, ἡ γυναῖκα του νὰ μπορῆ ν' ἀποκτήση ἀρκετὰ παιδιὰ ἀπ' αὐτόν.

Ἐξ ἄλλου, ὅσοι δὲν κατορθώνουν νὰ γίνουν πατέρες, γιατὶ ἔχουν ἀνεπάρκεια γεννητικῶν κυττάρων, θὰ μποροῦν νὰ συγκεντρώνουν λίγο-λίγο μιὰ ποσότητα γονιμοποιοῦ ὑγροῦ ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέσουν σύλληψι.

Μπροστὰ στὰ προβλήματα καὶ τὶς περιπλοκὲς ποὺ ἔχει δημιουργήσει ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι, πολλοὶ γιατροί, κληρικοὶ καὶ νομομαθεῖς προτείνουν τὴν κατάργησί της καὶ τὴν ἐπάνοδο στὸ παλιὸ καθεστώς. Ἀλλ' οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς νέας μεθόδου τονίζουν ὅτι εἶναι ἀληθινὴ εὐλογία γιὰ ὅσους ποθοῦν φλογερὰ ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ καὶ δὲν τὸ κατορθώνουν.

Πολλὲς χιλιάδες ἀντρόγυνα ἔχουν μεταχειρισθῆ ἤδη τὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι.

Τὰ παιδιὰ δὲ ποὺ γεννήθηκαν μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, εἶναι πιὸ εὐτυχισμένα, γιατὶ οἱ γονεῖς τους ἤθελαν πολὺ νὰ τ' ἀποκτήσουν. Δὲν τὰ δέχθηκαν ἀναγκαστικά, ὅπως συμβαίνει μὲ τόσα ἄλλα.

Θὰ γίνω μητέρα!

Τὰ πρώϊμα μωρὰ

ΕΙΔΑΜΕ ὅτι τὰ μωρὰ ποὺ γεννιῶνται στὴν κανονική τους προθεσμία, ζυγίζουν περίπου 3 κιλὰ καὶ τριακόσια γραμμάρια, ἔχουν μῆκος πενῆντα ἑκατοστῶν, ρὸζ δέρμα καὶ νύχια ποὺ φτάνουν μέχρι τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων. Ἂν τὸ παιδί σας γεννηθῆ πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία ποὺ τὸ περιμένετε καὶ δὲν παρουσιάζη ἀκριβῶς τὰ παραπάνω χαρακτηριστικά, δὲ σημαίνει ὁπωσδήποτε ὅτι εἶναι πρόωρο. Μπορεῖ νὰ κάνετε λάθος στοὺς ὑπολογισμούς σας καὶ ἡ σύλληψις νὰ ἔγινε νωρίτερα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόσαστε. Ἄλλωστε ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ ἀναπτύσσονται γρηγορώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ γεννιῶνται 11 μέρες νωρίτερα. Καὶ ὅσο γιὰ τὰ χαρακτηριστικά, δὲν παρουσιάζονται πάντα ἔτσι σὲ ὅλα τὰ μωρά.

Ὡρισμένα νεογέννητα ἔχουν πολὺ μικρότερο βάρος ἀπὸ τὸ κανονικὸ καὶ ὅμως ἔχουν γεννηθῆ στὴν κανονικὴ ἡμέρα. Εἶναι τὰ λεγόμενα, «ψευτοπρώϊμα». Ἀντιθέτως, πολλὰ νεογέννητα, πραγματικὰ πρώϊμα, ἔχουν κανονικὸ βάρος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα σημάδια ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Τὰ πρώϊμα διαιροῦνται σὲ δύο κατηγορίες: Αὐτὰ ποὺ ζυγίζουν περισσότερο ἀπὸ 1800 γραμμάρια, καὶ ὀνομάζονται «μικρὰ πρώϊμα», καὶ αὐτὰ ποὺ ζυγίζουν λιγώτερο ἀπὸ 1800 γραμμάρια καὶ ὀνομάζονται «μεγάλα πρώϊμα».

Τὰ πρῶτα ἔχουν πολλὲς πιθανότητες νὰ ζήσουν. Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ περισσότερα «πρώϊμα» ἀνήκουν σ' αὐτὴν τὴν κατηγορία. Τὰ δεύτερα ἔχουν λιγώτερες πιθανότητες νὰ ζήσουν, ἂν καὶ σήμερα ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσε νὰ κρατήση στὴ ζωὴ μωρὰ ποὺ ζύγιζαν μόλις 1000 γραμμάρια. Ἄσχετα μὲ τὸ βάρος του, εἶναι πολὺ σπάνιο νὰ ζήση ἕνα παιδὶ ποὺ γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν 28η ἑβδομάδα.

Τὸ παρουσιαστικὸ ἑνὸς πρώϊμου μωροῦ διαφέρει ἀνάλογα μὲ τὸν μῆνα ποὺ γεννήθηκε, (6ο, 7ο, ἢ 8ο).

Πάντως, γενικά, τὰ πρώϊμα ἔχουν ἐπιδερμίδα πολὺ λεπτὴ καὶ κόκκινη. Οἱ φλέβες τους διακρίνονται. Τὸ σῶμα τους δὲν ἔχει ἀποκτήσει ἀκόμη τὸ στρῶμα τοῦ λίπους καὶ ἑπομένως εἶναι γεμᾶτο ρυτίδες. Τὰ μαλλιά τους εἶναι πολὺ ἀραιὰ καὶ τὰ νύχια τους σχεδὸν ἀσχημάτιστα.

Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ διακρίνει κυρίως τὰ «πρώϊμα», εἶναι ἡ ἐλλιπὴς ἐξέλιξις τῶν ἐσωτερικῶν τους λειτουργιῶν: Κρυώνουν πολὺ εὔκολα, ἀναπνέουν δύσκολα, δὲ μποροῦν νὰ θηλάσουν καὶ νὰ χωνέψουν εὔκολα. Τέλος, τὸ αἷμα τους περιέχει λιγώτερα ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια καὶ «πηκτικὴ οὐσία». Γι' αὐτὸ παθαίνουν εὔκολα αἱμορραγίες καὶ μολύνσεις.

Τὸ βασικώτερο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε, ἂν τὸ παιδί σας εἶναι «πρώϊμο», εἶναι νὰ τὸ προφυλάξετε γιὰ νὰ μὴν κρυώση. Πρέπει νὰ εἶναι καλὰ σκεπασμένο καὶ νὰ βάζετε ζεστὲς μπουνιότες στὴν κούνια του.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κάμαρας τοῦ μωροῦ πρέπει νὰ περιέχη πολὺ ὀξυγόνο. Ἡ τροφή του πρέπει νὰ εἶναι ἰδιαίτερα εὐκολοχώνευτη, ἀλλὰ καὶ πολὺ θρεπτική, γιατὶ ἔχει μεγάλες ἀνάγκες. Τὸ «πρώϊμο» μωρὸ ποὺ μπορεῖ νὰ θηλάση, πρέπει νὰ τρέφεται ἀπὸ τὸ μητρικὸ στῆθος. Ἂν εἶναι τόσο ἀδύνατο, ὥστε νὰ μὴν μπορῆ, θὰ τὸ ταΐζετε μὲ κουταλάκι, ἢ μὲ μπιμπερό.

Τὰ γεύματά του πρέπει νὰ εἶναι μικρὰ καὶ πολλὰ (καμμιὰ φορὰ μέχρι 10 τὴν ἡμέρα). Τέλος, γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὶς μολύνσεις, πρέπει νὰ μεταχειρίζεστε γιὰ τὴν περιποίησί του ἀντικείμενα ποὺ ἔχουν περάσει ἀπὸ ἀντισηψία.

Ἡ κανονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ πρώϊμου παιδιοῦ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τὸ φροντίσουν, ἀπὸ τὸ πόσο πρόωρα γεννήθηκε καὶ ἀπὸ τὴν αἰτία ποὺ τὸ ἔκανε νὰ ἔρθη στὸν κόσμο πρὶν τῆς ὥρας του.

Τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιῶνται νωρίς, γιατὶ ἡ μητέρα τους ἔπαθε ἕνα σὸκ ἢ χτύπησε στὴν κοιλιά, ἀναπτύσσονται γρήγορα καὶ ὁμαλά.

Ἂν ὅμως ὁ πρόωρος τοκετὸς ὀφείλεται σὲ κάποια ἀρρώστεια, σὲ ἔλλειψι βιταμινῶν ἢ ὁρμονῶν κλπ. τὸ μωρὸ γεννιέται πολὺ ἀδύνατο καὶ ἀναπτύσσεται δύσκολα, γιατὶ πάσχει ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς μητέρας του.

Ἀπὸ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐξαιροῦνται τὰ δίδυμα, τὰ ὁποῖα γεννιῶνται σχεδὸν πάντα πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τους καὶ ὅμως εἶναι ὑγιᾶ.

Ἂν τὸ μωρό σας βιάστηκε νὰ ἔρθη στὸν κόσμο καὶ ἔζησε, μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὴν πνευματική του ἀνάπτυξι. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ, ὁ Ρισελιέ, ὁ Λαμαρτῖνος, ὁ Νεύτων καὶ πολὺ ἄλλοι, γεννήθηκαν πρόωρα.

Ἂν δὲν προφτάσετε νὰ πᾶτε στὴν κλινική, ὅταν καταλάβετε ὅτι ὁ τοκετὸς ἔφτασε νωρίτερα ἀπὸ ὅ,τι περιμένετε, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε γιὰ τὸ μωρό, εἶναι νὰ τὸ τυλίξετε μὲ μπαμπάκι καὶ νὰ τὸ τοποθετήσετε μέσα σ' ἕνα μεγάλο κουτί, βάζοντας γύρω του ζεστὲς μπουγιότες. Ὄχι ὅμως πολὺ κοντὰ στὸ σῶμα του γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθη ἐγκαύματα. Φυσικά, θὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσετε ἀμέσως τὸ γιατρό.

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΗΛΑΖΕΤΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

Δυὸ-τρεῖς μέρες μετὰ τὸν τοκετὸ θὰ αἰσθανθῆτε τὰ στήθη σας νὰ φουσκώνουν καὶ νὰ σκληραίνουν. Εἶναι σημάδι ὅτι ἔρχεται τὸ γάλα.

Ὁ μητρικὸς ὀργανισμὸς δὲν ἐγκαταλείπει τὸ παιδὶ ὅταν τὸ ἀποχωριστῆ. Τοῦ ἑτοιμάζει μιὰ θαυμάσια τροφή, ποὺ περιέχει ὅλες τὶς οὐσίες ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του.

Ἂν καὶ κυκλοφοροῦν στὸ ἐμπόριο ἕνα σωρὸ γάλατα, δὲ θὰ βρῆτε κανένα καλύτερο ἀπὸ τὸ δικό σας. Ἀρκεῖ νὰ κυττάξετε γύρω σας, γιὰ νὰ πεισθῆτε. Ἔχετε ἀκούσει ποτὲ ὅτι ἕνα παιδὶ δὲν μπόρεσε νὰ δεχτῆ τὸ γάλα τῆς μητέρας του; Ἀντιθέτως, πόσα παιδιὰ ἀναγκάζονται νὰ ἀλλάζουν τὸ ἕνα γάλα μετὰ τὸ ἄλλο, ψάχνοντας γιὰ τὴν ἰδανικὴ τροφή! Μὰ αὐτὴ τὴν ἰδανικὴ τροφὴ τὴν ἔχετε στὸ στῆθος σας καὶ εἶναι ἔγκλημα νὰ τὴν ἀρνῆσθε στὸ μωρό σας.

Τὸ γάλα σας εἶναι τὸ καλύτερο, γιατὶ περιέχει λῖπος, ζάχαρη, λεύκωμα, βιταμίνες, ἅλατα, κλπ. Οἱ οὐσίες αὐτὲς βρίσκονται στὸ μητρικὸ γάλα, στὶς ἀναλογίες ποὺ χρειάζεται τὸ παιδί.

Τὸ γάλα σας περιέχει ἀκόμη, ἔνζυμα, ποὺ διευκολύνουν τὴν πέψι. Ἀκόμη καὶ ἂν τὸ μωρὸ τρέφεται, κυρίως, μὲ μπιμπερό, ἀρκεῖ λίγο ἀπὸ τὸ γάλα τῆς μητέρας, γιὰ νὰ μὴν πάθη τίποτα τὸ στομάχι του.

Ἐπίσης ἀπὸ τὸ μητρικὸ γάλα παίρνει ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ τὰ ἀντισώματα ποὺ καταπολεμοῦν τὰ μικρόβια καὶ τὸ προφυλάσσουν ἀπὸ τὶς διάφορες μολυσματικὲς ἀσθένειες.

Οἱ στατιστικὲς τῆς θνησιμότητος τῶν παιδιῶν ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας μέχρι ἑνὸς χρόνου, δείχνουν ὅτι ὁ θάνατος κάνει θραῦσι ἰδίως στὰ μωρὰ ποὺ τρέφονται μὲ ξένο γάλα.

Ὁ θηλασμὸς δὲν κάνει καλὸ μόνον στὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ στὴ μητέρα, γιατὶ βοηθάει τὴ μήτρα της νὰ ξαναπάρη γρήγορα τὴν κανονική της θέσι καὶ τὸν κανονικό της ὄγκο.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος λόγος, ποὺ κάνει ἀναγκαῖο τὸ θηλασμό: Ὁ μυστηριώδης δεσμὸς ποὺ ἑνώνει γιὰ πάντα τὸ παιδὶ μὲ τὴν κάτοχο τοῦ στήθους ποὺ τὸ τρέφει. «Ψυχικὸ ὀμφάλιο λῶρο» ὀνομάζει τὸ θηλασμὸ ἡ ψυχανάλυσις. Τὸ πλασματάκι ποὺ φέρατε στὸν κόσμο, τὰ καταλαβαίνει ὅλα, ἄσχετα ἂν δὲ μπορῆ νὰ μιλήση. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρο ἢ ἡ ἀδιαφορία, ποὺ θὰ τοῦ δείξετε, θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὸ ὑποσυνείδητό του. Ἂν θέλετε νὰ αἰσθάνεται, ἀργότερα, γιὰ σᾶς, ὄχι μόνον τὴν τυπικὴ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὴ μητέρα, ἀλλὰ ἕνα αἴσθημα βαθύτερο καὶ δυνατώτερο, ἂν θέλετε νὰ ἔρχεται κοντά σας ὄχι ἀπὸ ὑποχρέωσι, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνάγκη, δῶστε του τὸ στῆθος σας σήμερα ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ξένο γάλα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Δροσερὸ δέρμα

Τὸ δέρμα διατηρεῖται δροσερό, ἂν κάθε βράδυ τὸ ἀπαλλάσσετε ἀπὸ τὶς ποῦντρες καὶ τὰ κοκκινάδια μ' ἕνα βαμπάκι, βουτηγμένο σὲ λίγο γάλα. Ἀλλάζετε τὸ βαμπάκι αὐτό, ὅσο λερώνεται.

Τὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖο ἔχουν βράσει πίτουρα, μὲ τὴν προσθήκη λίγων σταγόνων βάμματος βενζόης, γίνεται ἕνα καλλυντικὸ ἀποτελεσματικώτατο γιὰ τὴ δροσερότητα τοῦ δέρματος.

Ἂν ἔχετε δέρμα πολὺ γυαλιστερό, πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ λοσιὸν ἀπὸ ἴσα μέρη φρέσκο γάλα, κολώνια καὶ τὸ ζουμὶ ἑνὸς λεμονιοῦ.

Γιὰ τὴν ὀμελέττα

Ἕνας τρόπος, γιὰ νὰ γίνη πιὸ ἄφθονη καὶ πιὸ ἀφράτη ἡ ὀμελέττα, εἶναι ὁ ἑξῆς: Σὲ τέσσερα αὐγά, προσθέτετε μιὰ φούχτα ψύχα ψωμὶ ἢ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἀλεῦρι. Προσθέτετε καὶ λίγο γάλα, ἂν ἔχετε. Χτυπῆστε καλὰ τ' αὐγά, βάλτε τὸ ἀνάλογο ἁλάτι καὶ φτιάχτε τὴν ὀμελέτα ὅπως συνήθως.

Ξαναβρίσκουν τὸ χρῶμα τους

Τὰ μαῦρα μεταξωτὰ κι' οἱ μαῦρες ντατνέλες ξαναβρίσκουν τὸ χρῶμα τους, ὅταν τὸ ἔχουν χάσει ἀπ' τὴν πολυκαιρία, μὲ τὸν ἑξῆς εὔκολο τρόπο: Παίρνετε φύλλα φρεσκοκομμένου κισσοῦ, χύνετε πάνω τους ζεματιστὸ νερὸ καὶ τ' ἀφίνετε νὰ κρυώση (μιὰ ὀκᾶ νερὸ ἀναλογεῖ γιὰ μιὰ φούχτα φύλλα). Ὅταν χλιαρύνη, βουτᾶτε μέσα τὰ μαῦρα μεταξωτὰ καὶ τ' ἀφίνετε 6 ὧρες. Θὰ τὰ βγάλετε ἀπὸ κεῖ σὰν καινούργια. Προσοχὴ ὅμως, γιατὶ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶναι δηλητηριῶδες, ἂν τὸ πιοῦνε παιδιὰ ἢ ζῶα!

Οἱ καλοὶ τρόποι

Δὲ δίνομε τὸ χέρι σ' ἐκείνους ποὺ βλέπομε γιὰ πρώτη φορά, ἐκτὸς ἂν μᾶς τοὺς ἔχη συστήσει κάποιος στενός μας φίλος. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ συμπεριφορά. Ὡστόσο, γίνονται καὶ ἐξαιρέσεις. Πολλὲς φορές, γεννιέται ἀμέσως μιὰ αὐθόρμητη συμπάθεια μεταξὺ δυὸ προσώπων. Ἂν εἴσαστε βέβαιη πὼς συνέβη αὐτό, τόσο σὲ σᾶς ὅσο καὶ στὸν ἄλλον, μπορεῖτε νὰ τοῦ δώσετε τὸ χέρι, ἀλλὰ μὲ μεγάλη ἐπιφύλαξι.

Ποτὲ κύριος δὲ δίνει πρῶτος τὸ χέρι του σὲ κυρία. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει σ' ἐκείνη, ἂν θέλη.

Οἱ ἴδιοι κανόνες ἰσχύουν καὶ γιὰ τὶς δεσποινίδες.

Ἐπίσης ὁ ὑφιστάμενος δὲ δίνει ποτὲ πρῶτος τὸ χέρι στὸν προϊστάμενό του. Περιμένει νὰ τὸ κάμη αὐτὸς πρῶτος.

Τὰ ἴδια προνόμια ἔχει κι' ἡ ἡλικία. Μιὰ νέα κυρία ἢ δεσποινὶς ὀφείλει νὰ περιμένη νὰ τῆς δώση πρώτη τὸ χέρι ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

Ὁ κύριος ὀφείλει νὰ μὴ σφίξη πολὺ δυνατὰ τὸ χέρι τῆς κυρίας, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ἕνα φίλο του.

Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ μόλις ἀγγίζουν τὸ χέρι σας, κι' ἄλλοι ποὺ σᾶς δίνουν μόνο ἕνα-δυὸ δάχτυλα. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ δείχνουν ἔλλειψι καλῆς ἀνατροφῆς.

Καὶ μιὰ τελευταία λεπτομέρεια: Δίνομε πάντα τὸ δεξὶ χέρι. Ποτὲ τ' ἀριστερό.

Τὸ ἁλμυρὸ νερὸ

Τὸ ἁλμυρὸ νερὸ εἶναι ἕνα φάρμακο, τὸ πιὸ φτηνὸ καὶ τὸ πιὸ πρόχειρο. Θεραπεύει ἢ ἀνακουφίζει ἀπὸ πολλὲς παθήσεις.

Γιὰ τὴν ὑγιεινὴ τοῦ λαιμοῦ, ὠφελοῦν πολὺ οἱ γαργάρες μὲ ἁλατόνερο. Μ' αὐτές, ὑποχωροῦν σιγὰ-σιγὰ καὶ γιατρεύονται ἀκόμα κι' οἱ χρόνια διαπυημένες ἀμυγδαλές.

Γιὰ τὴν ὑγιεινὴ τῆς μύτης, διαλύετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας χοντρὸ ἁλάτι σὲ 300 δράμια νερό, ρουφᾶτε τὴ διάλυσι μὲ τὴ μύτη καὶ τὴ φτύνετε ἀπ' τὸ στόμα.

Ἕνα στραμπουληγμένο χέρι ἢ πόδι ἀνακουφίζεται πολύ, ἂν τὸ βάλετε μέσα σὲ νερὸ πολὺ ἁλμυρὸ καὶ πολὺ ζεστὸ — ὅσο μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνεχθῆτε.

Τὸ ἁλμυρὸ νερὸ ὠφελεῖ καὶ στὰ μάτια, ποὺ πρέπει νὰ πλένωνται μ' αὐτὸ πρωῒ καὶ βράδυ. Ἂν δὲν ἔχετε ἕνα εἰδικὸ δοχεῖο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, βουτᾶτε ἕνα βαμπάκι στὸ ἁλμυρὸ νερὸ καὶ σταλάζετε μερικὲς σταγόνες μέσα σὲ κάθε μάτι, γυρίζοντας τὰ μάτια ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερά. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ μπάνιο, καλὸ εἶναι νὰ κάνετε γυμναστικὴ τῶν ματιῶν γιὰ δυὸ-τρία λεπτά.

Ὅταν εἴσαστε κουρασμένη, κάνετε μιὰ καλὴ ἐντριβὴ μ' ἕνα τρίχινο γάντι, βουτηγμένο σ' ἕνα κουβᾶ νερὸ χλιαρὸ ἢ κρύο, ὅπου ἔχετε ρίξει δυὸ-τρεῖς φοῦχτες χοντρὸ ἁλάτι.

Ἂν πρόκειται νὰ κάνετε μιὰ μακρυνὴ καὶ κοπιαστικὴ πορεία, κάποια ζεστὴ μέρα, καὶ φοβόσαστε πὼς θὰ ἐξαντληθῆτε ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, πιῆτε προηγουμένως νερὸ ἐλαφρὰ ἁλατισμένο. Θὰ σᾶς κάνη καλό.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

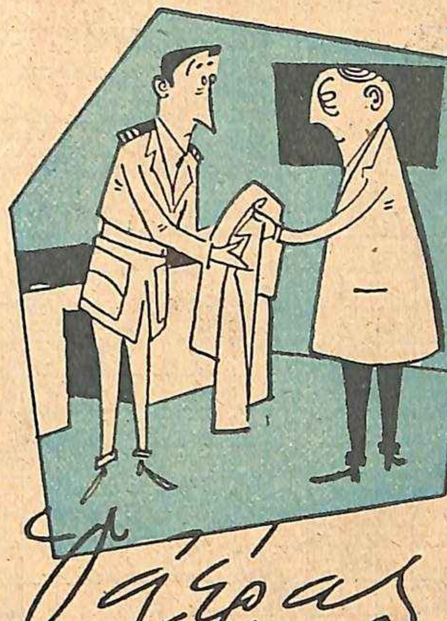

Ὁ ἀέρας ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

ΤΑ πρόσωπα αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶναι ἑφτά: Ὁ Παυλῆς, ἡ Ἠλέκτρα, δυὸ ἄγνωστοι, ὁ ἀέρας, ἕνα καπέλλο καὶ μιὰ σχολαστική, μὰ φρόνιμη συνήθεια. Κι' αὐτὰ τὰ πρόσωπα ἔμπλεξαν μ' ἕναν τρόπο τόσο μπερδεμένο, ποὺ οὔτε ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν ἄκρη.

Ὅμως ἂς πιάσουμε ἁπλᾶ καὶ κανονικὰ τὴν ἱστορία μας ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅπως εἶναι τὸ σωστό.

★

Λοιπόν, αὐτὸς ὁ κύριος Παυλῆς —χαϊδευτικὸ τοῦ «Παῦλος»—, ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς συστήσω, εἶναι ἕνας σοβαρὸς κύριος, ἐτῶν 45, καθὼς πρέπει καὶ πολὺ τυπικός. Τόσο τυπικός, ὥστε μένει πιστὸς 14 χρόνια στὴ σύζυγό του, τὴν Ἠλέκτρα κι' ἂν προσθέσουμε καὶ ἕνα ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μαζί της, τὸ ὅλον 15. Δεκαπέντε χρόνων πίστις θάπρεπε ν' ἀμειφθῆ πολὺ καλύτερα, κι' ὄχι ἔτσι ὅπως ἡ μοῖρα τὸ θέλησε, γιὰ νὰ τοῦ παίξη ἴσως ἕνα καλαμποῦρι καὶ νὰ σπάση πλάκα μαζί του. Ἀλλὰ ἔτσι συμβαίνει καμμιὰ φορά. Οἱ πιὸ συγκλονιστικὲς παρεξηγήσεις, δημιουργοῦνται εἰς βάρος τῶν πιστῶν συζύγων, γιὰ νάχουμε κι' ἐμεῖς νὰ διηγώμαστε.

Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ὁ κύριος Παυλῆς ἦταν τόσο πιστὸς ὅσο πιστεύω ὅτι σᾶς ἔπεισα, ἡ Ἠλέκτρα του πάντα τὸν ὑποπτευόταν. Τὸν ἐζήλευε τρομερᾶ, ἐνῶ αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε δώσει ποτὲ καμμιὰ πραγματικὴ ἀφορμή. Ἀλλὰ οἱ μεγάλες ζήλειες πολὺ σπάνια ἔχουν βάσιμη αἰτία — ὅπως μᾶς ἔχει ἀποδείξει θαρρῶ καὶ ὁ παλιὸς συνάδελφός μου Σαίξπηρ, μὲ τὸν περιβόητο Ὀθέλλο του. Γιὰ ἕνα μαντῆλι ὁ Ὀθέλλος προέβη στὴν ἄγρια σφαγὴ τῆς ἀθώας Δεισδαιμόνας, γιὰ ἕνα καπέλλο ἡ Ἠλέκτρα θὰ ἔκοβε τὸ λαιμὸ τοῦ Παυλῆ —κολλάρο νούμερο 43, γιὰ νὰ πάρετε ἰδέα— καὶ θὰ δυσκολευόταν ἀρκετά, γιατὶ ὁ Παυλῆς ἦταν κοντόλαιμος, σὰν δρᾶκος.

Κι' ἐκτὸς ποὺ ἦταν πιστὸς καὶ κοντόλαιμος ὁ κύριος Παυλῆς, εἶχε καὶ μιὰ πρωτότυπη συνήθεια, ποὺ γι' αὐτὴν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του πολὺ ὑπερήφανο: Σὲ ὅλα του τὰ κινητὰ ἐξαρτήματα ἔγραφε τ' ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσί του: «Παυλῆς Φρίντης, Ἀμοργοῦ 186». Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ταυτότητος, ἦταν χαραγμένα στὸ χαρτοφύλακά του — σὲ μετάλλινη πλακίτσα — στὸ πίσω μέρος τοῦ ρολογιοῦ του, στὸν ἀναπτῆρα του, μέσα ἀπὸ τὸ παλτό του καὶ τὸ σακκάκι του — στὴν ἐξωτερικὴ ὄψι τῆς φόδρας τῆς τσέπης — στὴν ὀμπρέλλα του καὶ ὅπου ἀλλοῦ μποροῦσε. Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ παράξενη συνήθεια; Γιατὶ ὁ κ. Παυλῆς κάποτε εἶχε ξεχάσει τὴν καινούργια καμπαρντίνα του καὶ δὲ θυμόταν ποῦ. Ἔτρεξε στὸ εἰδικὸ τμῆμα ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων — ἴσως νὰ τὴν εἶχε βρῆ κάποιος καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ τὴν εἶχε παραδώσει ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ τὴν καταχρασθῆ καὶ νὰ κάνη τὸ κορόϊδο, ὅπως θὰ ἔκανε ὁποιοσδήποτε ἄλλος. Ἡ Ἠλέκτρα τοῦ εἶχε πῆ:

— Ποιός ξέρει σὲ ποιάν εἶχες τὸ νοῦ σου, ξεμυαλισμένε.

Ἔτυχε, ὅμως, τὴν καμπαρντίνα νὰ τὴν ἔχη βρῆ τίμιος ἄνθρωπος καὶ νὰ τὴν ἔχη διαβιβάσει στὸ τμῆμα ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε ἡ ἀστυνομία νὰ πεισθῆ ὅτι ἡ καμπαρντίνα αὐτὴ ἦταν κτῆμα τοῦ κ. Παυλῆ καὶ ὄχι κάποιου ἄλλου; Οἱ κοντόλαιμοι πάντα ἐμπνέουν δυσπιστία.

— Εἴχατε τίποτα μέσα στὶς τσέπες, ἕνα χαρακτηριστικό; τὸν ρώτησε ὁ ἁρμόδιος.

— Δὲν θυμᾶμαι... Βλέπετε ἦταν καινούργια... Νομίζω πὼς δὲν πρόφτασα νὰ βάλω τίποτα μέσα.

— Καὶ πῶς μποροῦμε νὰ ξέρουμε ὅτι εἶναι δική σας, κύριε;

— Μὰ ἀφοῦ σᾶς τὸ λέω.

— Μποροῦν νὰ μᾶς τὸ ποῦν κι' ἄλλοι δέκα.

— Νὰ τὴ φορέσω νὰ ἰδῆτε ὅτι μοῦ πάει.

— Μπορεῖ νὰ πηγαίνη καὶ σὲ ἄλλους δέκα. Τέλος πάντων, ποῦ τὴ χάσατε;

— Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς. Ἢ στὸ λεωφορεῖο, ἢ στὸ καφενεῖο «Ἀστραπὴ» ἢ... (ἀνάφερε δέκα μέρη). Ποῦ νὰ θυμᾶμαι;

— Λοιπόν, ἡ καμπαρντίνα εὑρέθη μέσα σ' ἕνα ταξί...

— Ναί, ναί, ναί... Τώρα τὸ θυμήθηκα πὼς εἶχα μπῆ καὶ σὲ ταξί.

— Λυπᾶμαι, πολύ, κύριε. Ἀλλὰ τὴ καμπαρντίνα δὲ μπορεῖτε νὰ τὴν πάρετε. Πρέπει νὰ μᾶς βρῆτε τὸ σωφὲρ τοῦ ταξί, νὰ βεβαιώση ὑπευθύνως ὅτι σᾶς θυμᾶται κι' ἔπειτα θὰ ἰδοῦμε.

— Καὶ ποῦ θὰ τὸν βρῶ τὸ σωφέρ;

— Ἔχουμε τὰ στοιχεῖα του.

Ὁ κ. Παυλῆς ἀμολύθηκε νὰ βρῆ τὸ σωφέρ. Πέτυχε τὴν πιάτσα, πέτυχε τὸ ταξί, ἀλλὰ ὁ σωφὲρ ἦταν ἄλλος.

— Ὁ Περικλῆς ἔφυγε χτὲς γιὰ τὴν Καλαμάτα. Πάει νὰ στεφανώση. Θὰ γυρίση σὲ μιὰ ἑβδομάδα.

Τέλος ὅλα ἦρθαν κατ' εὐχήν. Καὶ ὅταν ὁ κ. Παυλῆς παραλάμβανε τὴν καμπαρντίνα του, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικός:

— Ἂν εἴχατε γραμμένο τ' ὄνομά σας κάπου.. στὴ φόδρα νὰ ποῦμε... Θὰ τὴν παίρνατε ἀμέσως. Τί εἶναι ἕνα κομματάκι πανί, ραμμένο ἐδῶ; Νά, πῶς ἐμεῖς, ἔχουμε τὸν ἀριθμό μας κολλημένο; Ἄνθρωποι εἴμαστε, ξεχνᾶμε κάτι. Ἂς ἔχουμε τὴν ἀντρέσσα μας ἀπάνω.

Αὐτὴ ἡ φρόνιμη ἀστυνομικὴ συμβουλὴ ἔπεσε σὲ γόνιμο ἔδαφος. Ἀφηρημένος ὁ κ. Παυλῆς συχνὰ ἔχανε καὶ κάτι. Τί τοῦ κόστιζε δηλαδή, νὰ ἔβαζε τὸ ἔντιμο ὄνομά του σὲ ὅλα του τὰ ἐξαρτήματα; Ἂν ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε ἔπεφτε στὰ χέρια ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, θὰ τοῦ ἐπιστρεφόταν ἀμέσως. Καὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμο εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπ' ὅσο νομίζουμε. Ἔτσι ἔπιασε καὶ σκάλισε κι' ἔγραψε τὴ σύστασί του παντοῦ, ὅπου τοῦ ἦταν βολετό. Καί, πολὺ φυσικά, δὲν παράλειψε καὶ τὸ καπέλλο του... Ἤ, γιὰ νάμαστε πιὸ ἀκριβεῖς, στὰ καπέλλα του. Γιατὶ εἶχε τρία. Καὶ τοῦτο, ποὺ παίζει ρόλο στὴν παροῦσα περιπέτεια, ἦταν μιὰ καφετιὰ ρεπούμπλικα, καινούργια. Πῆρε σινικὴ μελάνη κι' ἔγραψε στὴν πέτσινη λωρίδα ἀπὸ μέσα, μὲ κεφαλαῖα: «Παυλῆς Φρίντης, Ἀμοργοῦ 186». Καπέλλο εἶν' αὐτό. Ἢ κάπου τὸ ξεχνᾶς, ἢ σοῦ τὸ παίρνει ὁ ἀέρας καὶ χάνεται...

★

Καὶ τοῦ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ δυστύχημα ἔγινε ἕνα βράδυ, ὥρα ὀχτώ, στὴν ὁδὸν Μητροπόλεως. Εἶχε πιάσει νὰ φυσάη δυνατὸς ἀέρας. Καὶ ξαφνικά, μιὰ ἀπότομη ριπή, ξεσηκώνει τὸ καπέλλο τοῦ κ. Παυλῆ, τὸ παίρνει στ' ἀόρατα φτερά του καὶ τὸ κάνει ἀεροπλάνο. Ὁ κ. Παυλῆς τρέχει καὶ τὸ κυνηγάει. Τὸ καπέλλο προσγειώνεται, ἀλλὰ μόλις τὸ πλησιάζει ὁ κάτοχός του, ἄλλη ριπὴ τὸ ἀπογειώνει καὶ τοῦ δίνει καινούργια ὤθησι. Τὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται μὲ τὶς ἴδιες φάσεις καὶ τὶς ἴδιες ἰδιοτροπίες — τρέχει τὸ καπέλλο, σὰν κυνηγημένος λαγὸς ποὺ θέλει νὰ ξεφύγη τὸ διώκτη του. Τρέχει λαχανιασμένος καὶ ὁ κ. Παυλῆς. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ καπέλλο, σὰν νὰ κουράστηκε, κατεβαίνει καὶ κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Ἐκεῖ εἶναι σταυροδρόμι. Ὁ κ. Παυλῆς αἰσθάνεται τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν. Καθὼς εἶναι κοντόλαιμος ἀνασαίνει μὲ δυσκολία πιά. Τὸ καπέλλο ἀκινητεῖ στὴ θέσι του, σὰν νὰ τὸν λυπήθηκε καὶ νὰ τὸν περιμένη, γιὰ νὰ τοῦ παραδοθῆ, ὅπως μιὰ δύσκολη γυναῖκα στὸν πολιορκητή της, ἔπειτα ἀπὸ συστηματικὸ κι' ἐπίμονο κυνηγι. Ὁ κ. Παυλῆς μὲ κόπο τώρα προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ, μὲ βῆμα πιὸ ἀργὸ ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι. Ἀλλά, πρὶν τὸ φτάση, ἕνα ἄλλο κῦμα ἀνέμου, πιὸ δυνατὸ αὐτὴ τὴ φορά, ἁρπάζει τὸ καπέλλο καὶ τὸ παίρνει ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κ. Παυλῆ. Τώρα τὸ καπέλλο ἔχει λάβει ἄλλη κατεύθυνσι, πρὸς τὸν κάθετο δρόμο. Ξανατρέχει ὁ κ. Παυλῆς, ἔρχεται στὴ γωνία, ἐπισκοπεῖ — πουθενὰ τὸ καπέλλο. Ποιός ξέρει ποῦ νὰ τράβηξε καὶ τί δρομολόγιο ἀκολούθησε. Ἀπελπισμένος ὁ κ. Παυλῆς ρωτάει ἕναν κύριο ποὺ στέκεται στὴν πόρτα, τοῦ μαγαζιοῦ του:

— Μήπως εἴδατε κανένα καπέλλο νὰ πετάη ἀπὸ δῶ;

— Ναί. Εἶχε πάει πολὺ ψηλὰ καὶ τὄχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Καὶ ὁ κ. Παυλῆς τὸ πῆρε ἀπόφασι πιά: Πάει τὸ καπέλλο. Γύρισε στὸ σπίτι του καὶ εἶπε τὰ δυσάρεστα νέα στὴν κυρία Ἠλέκτρα.

— Καὶ ποῦ ἀκριβῶς τὄχασες;

— Γωνία Μητροπόλεως καὶ Νίκης.

— Κρῖμα. Καινούργιο καπέλλο. Καὶ ἦταν τὸ μόνο ποὺ σοῦ πήγαινε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἠλέκτρα, δὲν ἀπελπίζομαι ἀκόμα. Ἴσως νὰ τὸ βρῆ κανένας καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρη. Βασίζομαι στὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔχω γράψει ἀπὸ μέσα. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς τὸ καπέλλο θὰ ἐπιστρέψη.

— Θὰ εἶναι θαῦμα.

★

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος παρουσιάστηκε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ κι' ὅλας. Ὥρα δέκα. Ὁ κ. Παυλῆς ἔλειπε στὸ γραφεῖο του. Αὐτὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἦταν ἕνας λαϊκὸς τύπος, ποὺ εἶχε ἔρθει μὲ μιὰ τρίκυκλη μοτοσυκλέττα, φοροῦσε μπερὲ καὶ κρατοῦσε τὸ καπέλλο τοῦ Παυλῆ.

— Παρακαλῶ ὁ κ. Παυλῆς Φριντος ἐδῶ διαμένει;

— Μάλιστα.

— Τοῦ ἔφερα τὸ καπέλλο του.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου ἄνθρωπε. Ποῦ τὸ βρῆκες;

— Στὴν Κηφισιά.

— Ποῦ; ἔκανε μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἡ κυρία Ἠλέκτρα.

— Στὴν Κηφισιά.

— Πότε;

— Ἐχτὲς τὸ βράδυ, στὶς ἐννιά.

— Καὶ ποῦ τὸ βρῆκες;

— Εἶχα σταματήσει τὴ μοτοσυκλέττα μου ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Ἀπόλαυσις». Ὅταν πῆγα νὰ βάλω μπρός, κάνω ἔτσι καὶ βλέπω τὸ παρὸν καπέλλο ποὺ εἶχε σκαλώσει σ' ἕνα κλαρί. Τὸ παίρνω, κυττάω ἀπὸ μέσα, βλέπω τὴν παροῦσα ἀντρέσσα καὶ τὸ φέρνω. Ὡς φαίνεται, τοῦ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας τοῦ κυρίου Παυλῆ, καθότι χτὲς στὴν Κηφισιὰ χάλαγε ὁ κόσμος καὶ ποὺ νὰ τὸ βρῆ ἐκκρεμὲς στὸ κλαρί, νύχτα ἡ ὥρα.

— Εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου ἄνθρωπε. Μοῦ προσφέρεις μεγάλη ὑπηρεσία, εἶπε ἡ κυρία Ἠλέκτρα, ποὺ μόλις συγκρατοῦσε τὴν ἐπανάστασι ποὺ ἔβραζε μεσα τη

★

Κι' ἀμέσως, κρατῶντας τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ἡ κυρία Ἠλέκτρα ἔβαλε μπρὸς τὸ μηχανισμὸ τοῦ μυαλοῦ της καὶ κατάστρωσε τα γεγονότα ὅπως θὰ τὰ ἀράδιαζε καὶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Τὸ πρᾶγμα ἦταν φανερό. Ὁ κύριος εἶχε πάει μὲ κάποια παλιοβρωμίτσα στὴν Κηφισιὰ ἐχτὲς τὸ βράδυ. Μεταξὺ ἐφτὰ κι' ἐννιά. Γιατὶ στὶς ἐφτάμιση τὸν εἶχε πάρει στὸ γραφεῖο του καὶ τὸ τηλέφωνο δὲν ἀπαντοῦσε. Λοιπὸν ἐκεῖ ἔχασε τὸ καπέλλο του καὶ μᾶς ἦρθε ἐδῶ καὶ μᾶς σερβίρισε τὸ παραμῦθι «γωνία Μητροπόλεως καὶ Νίκης!» Ἂν ἦταν δυνατὸν ποτὲ ἕνα καπέλλο νὰ χαθῆ σὲ τόσο κεντρικὸ σημεῖο. Αὐτὰ μᾶς κάνει ὁ κύριος καὶ μᾶς παρασταίνει τὴν ἀθῶα περιστερά. Ἂς ἔρθη, λοιπόν, καὶ τὰ λέμε!...

Καὶ ἡ σκηνὴ ἔγινε ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνη.

— Καλῶς τον! εἶπε ἡ Ἠλέκτρα στὸν Παυλῆ, κρατῶντας τὴν ψυχραιμία της. Εὐχάριστα νέα. Ὁρῖστε.

Καὶ τοῦ παρουσιάζει τὸ καπέλλο.

— Βλέπεις ποὺ σοῦλεγα πὼς ὑπάρχουν καλοὶ ἄνθρωποι; λέει χαρούμενος ὁ Παυλῆς.

Ἡ Ἠλέκτρα ὅμως δὲν τοῦ ἀπαντάει σ' αὐτό. Τὸν καρφώνει μ' ἕνα βλέμμα — διπλὸ στιλέττο — καὶ τοῦ λέει ἀργὰ καὶ ὑποβλητικά:

— Ξενοδοχεῖον «Ἀπόλαυσις!»

Καὶ περιμένει νὰ ἰδῆ τὸν Παυλῆ νὰ γίνεται ὠχρὸς σὰν μαραμένο λεμόνι καὶ νὰ σαστίζη — ἂν ὄχι νὰ σωριάζεται στὸν καναπέ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲ δείχνει παρὰ μονάχα ἀπορία:

— Τί εἶπες;

— Ξενοδοχεῖον «Ἀπόλαυσις» Κηφισιά! ἐπαναλαμβάνει ἔντονα αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ἠλέκτρα.

— Δὲν καταλαβαίνω. Τί ἔγινε ἐκεῖ;

Ὅπου, μ' ὅλο της δίκιο, ἡ προδομένη σύζυγος, ξεσπάει:

— Θαυμάζω τὴν ἀναίδειά σου καὶ τὴν ὑποκρισία σου, Φαρισαῖε, ποὺ μοῦ παρασταίνεις τὸν Ὀνούφριο, σαλτιμπάγκε! «Τί ἔγινε ἐκεῖ!» Ἔγινε ὅτι ἐκεῖ ἀπ' ἔξω ἔχασες τὸ καπέλλο σου.

— Στὴν Κηφισιά;

— Ἄσε αὐτὸ τὸ ἀθῶο ὕφος, γιατὶ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Καὶ ὁμολόγησε, ἀχρεῖε. Μὲ ποιάν ἤσουν ἐχτὲς τὸ βράδυ στὴν Κηφισιά;

Ὁ κ. Παυλῆς νόμιζε πὼς ἔπεφτε ἀπὸ τὸν Ἄρη.

— Ἔλα στὰ καλά σου, Ἠλέκτρα μου. Ὀνειρεύεσαι;

— Δὲν ὀνειρεύομαι καθόλου. Ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Ἀπόλαυσις» ἐχτὲς τὸ βράδυ στὶς ἐννέα ἀκριβῶς, εὑρῆκε τὸ βρωμοκαπέλλο σου κρεμασμένο σ' ἕνα δέντρο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ βρῆκε καὶ μοῦ τὄφερε. Λέγε μὲ ποιάν ἤσουνα! — καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ πέτο. Λέγε βρωμιάρη, τί γύρευες στὴν Κηφισιά;

— Ποιά Κηφισιά, Ἠλέκτρα μου; Μέχρι τὶς ὀχτὼ παρὰ δέκα ἤμουνα στὸ γραφεῖο μου.

— Σὲ πῆρα ἐφτάμιση καὶ δὲν ἀπαντοῦσες.

— Ἀ! Μάλιστα. Εἶχα λείψει γιὰ πέντε λεφτά.

— Γιὰ πέντε λεφτά, αἴ; Καὶ ποῦ εἶχες πάει;

— Ἐπὶ τέλους, εἶχα πάει πρὸς νεροῦ μου, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος νὰ πάρη!

— Αὐτά, κύριε Παυλῆ Φρίντο νὰ τὰ πουλᾶς ἐκεῖ ποὺ περνᾶνε — καὶ τοῦ ξανατράβηξε τὸ πέτο μέχρι ποὺ τὸ ξήλωσε. Ἀμ καλὰ σὲ ὑποψιαζόμουνα τόσον καιρό, σιγανὸ ποτάμι. Μάθε, ὅμως, κύριε Παυλῆ Φρίντο, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲ θὰ μείνη ἐδῶ. Θὰ ἔχη συνέπειες ποὺ οὔτε τὶς βάζει ὁ νοῦς σου.

— Ἠλέκτρα μου, σοῦ ὁρκίζομαι στὴ ζωή σου.

— Καλύτερα νὰ ὁρκιστῆς στὴ δική σου, γιατὶ δὲν τὴ βλέπω σίγουρη.

— Στὴ ζωή μου, λοιπόν. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι τὸ καπέλλο μοῦ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας στὶς ὀχτὼ παρὰ πέντε. Μητροπόλεως καὶ Νίκης.

— Καὶ τότε πῶς βρέθηκε στὴν Κηφισιά;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Μπορεῖ νὰ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας καὶ νὰ τὸ πῆγε ὡς ἐκεῖ. Φύσαγε πολὺ δυνατά!

Ἦταν μιὰ τόσο ἀναιδὴς ἐξήγησι, ποὺ μποροῦσε καὶ πρόβατο ἀκόμα νὰ τὸ κάνη τίγρι. Καὶ ἡ κυρία Ἠλέκτρα δὲ βάσταξε ἄλλο. Ἅπλωσε τὰ χέρια της, ποὺ εἶχαν κάτι νύχια σὰν ξιφολόγχες καὶ σὲ λίγο ὁ καϋμένος ὁ κ. Παυλῆς, ποὺ δέχτηκε μὲ πειθαρχία αὐτὴ τὴν ἄγρια ἐπίθεσι, ἀπόκτησε ἕνα μοῦτρο ποὺ τρόμαξε νὰ τὸ γνωρίση στὸν καθρέφτη. Ἡ κυρία Ἠλέκτρα ἀποσύρθηκε στὴν κρεβατοκάμαρα κλειδώνοντας τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα καὶ τὸ θῦμα κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ συλλογιζόταν:

— Πῶς διάβολο αὐτὴ ἡ ρεπούμπλικα ποὺ τὴν πῆρε ὁ ἀέρας Μητροπόλεως — Νίκης, βρέθηκε μιὰ ὥρα ἀργότερα στὴν Κηφισιά; Νὰ τὴν πῆρε ἄραγε ὁ ἀέρας; Δὲν εἶναι δυνατόν... Κάπου θὰ σκάλωνε στὸ μεταξύ. Ἔπειτα ἡ κατεύθυνσι ποὺ εἶχε ἦταν νοτιοδυτικὰ καὶ ἡ Κηφισιὰ κεῖται βορειοανατολικά. Κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε πάρει δρόμο γιὰ τὸ Φάληρο. Θεέ μου, τί μυστήριο εἶναι καὶ τοῦτο!... Λοιπόν, ὄχι... Νὰ ἰδῆς τί θάχη γίνει... Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι.

★

Τὴν ἄλλη μέρα παίρνει γραμμὴ τὶς ἐφημερίδες:

«ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ, θερμῶς ὁ κύριος ποὺ εὑρῆκε τὴν 8ην μ.μ. τῆς Παρασκευῆς ἕνα ἀνδρικὸ καπέλλο, χρώματος καφέ, παρὰ τὴν ὁδὸν Νίκης, καὶ τὸ ἔχασε εἰς Κηφισιάν, νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κυρίαν Ἠλέκτραν Φρίντου, Ἀμοργοῦ 168 καὶ ἀμειφθήσεται γενναίως».

Τρεῖς ἡμέρες συνέχεια δημοσιεύεται αὐτὴ ἡ ἀγγελία, χωρὶς ἀπάντηση. Ἡ δὲ κυρία Ἠλέκτρα κούναγε εἰρωνικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἂν δὲν παρουσιασθῆ ὡς μεθαύριο κύριε Παυλῆ, τὸν λόγον ἔχουν οἱ δικηγόροι!

Ἀλλὰ παρουσιάσθηκε τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας. Ἕνας κύριος μακρύλαιμος καὶ ἀκαπέλλωτος.

— Λάμπρος Τζέτζικος, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ μόλις σήμερα εἶδα τὴν ἀγγελία..

— Ἐσεῖς, κύριε Τζέτζικε, εὑρήκατε αὐτὸ τὸ καπέλλο;

— Μπᾶ!... Εἶν' ἐδῶ τὸ καπέλλο; Αὐτὸ εἶναι μυστήριο!...

— Ἄλλο εἶναι τὸ μυστήριον, κύριε Τζέτζικε. Πέστε μας παρακαλῶ πῶς καὶ ποῦ τὸ βρήκατε σεῖς. Ἔτσι, νὰ χαρῆτε ὅ,τι ἀγαπᾶτε.

Λοιπόν, ὁ κύριος Τζέτζικος περίμενε Νίκης καὶ Ἀπόλλωνος μὲ τὴν κοῦρσα του μιὰ δεσποινίδα.. Γκούχ, γκούχ... Μ' ἐννοεῖτε... Καὶ ὅταν τὴν εἶδε νὰ τοὔρχεται, κατέβηκε νὰ τὴν ὑποδεχθῆ. Τότε βλέπει αὐτὴ τὴ ρεπούμπλικα κρεμασμένη στὸ χεροῦλι τῆς πόρτας. Κυττάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μήπως τὴν κυνηγάει κανείς, δὲν ὑπάρχει τέτοιο πρόσωπο. Λοιπόν, τὴν πῆρε μαζί του. Πάτησε γκάζι γιὰ Κηφισιά. Κατέβηκε, γιὰ νὰ κάνη ἕναν περίπατο μὲ τὴ δεσποινίδα...

— Ἐγὼ ξέρετε, συνήθως δὲ φορῶ καπέλλο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ φύσαγε τρομερὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μιὰ ποὺ εἶχα τὴ ρεπούμπλικα, λέω: Δὲν τὴ βάζω στὸ κεφάλι μου; Μοῦ ἐρχόταν λίγο φαρδειά, ἀλλὰ τί πείραζε; Ὅπου ξαφνικὰ σηκώνεται ἕνα γερὸ βοριαδάκι, τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ κεφάλι μου καὶ ἄειντε νὰ τὴ βρῆς, καθὼς ἦταν καὶ σκοτάδι. Ὡς ἐδῶ ξέρω, κύριε Φρίντο... Τώρα πέστε μου ἐσεῖς τὴ συνέχεια.

— Ὁρίστε ἡ συνέχεια, ἀπαντᾶ ὁ κ. Παυλῆς καὶ δείχνει τὸ μοῦτρο του μὲ τὶς χαρακιές... Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Ἀπομένει τὸ «ἀμειφθήσεται γενναίως».

— Σᾶς παρακαλῶ, δηλώνει ἱπποτικὰ ὁ κ. Τζέτζικος. Δὲ χρειάζεται ἀμοιβή. Τὸ μόνο ποὺ θὰ σᾶς παρακαλέσω εἶναι νὰ μὴ μάθη τίποτα ἡ κυρία Τζέτζικου... Γιατί... γκούχ-γκούχ... εἶναι πολὺ ζηλιάρα. Τί νὰ γίνη; Οἱ ἄντρες εἴμαστε λίγο μπερμπάντηδες κάπου-κάπου. Τὰ σέβη μου!...

★

— Λοιπόν, πείσθηκες τώρα για τὴν ἀθωότητά μου; ρώτησε πασιχαρούμενος ὁ κ. Παυλῆς μόλις ἔφυγε ἐκεῖνο τὸ μοῦτρο.

Ἡ κυρία Ἠλέκτρα χάϊδεψε τὸ πρόσωπο τοῦ Παυλῆ.

— Ναί... Δηλαδή, Παυλῆ μου, ἴσως νὰ εἶναι κι' ἔτσι. Ἀλλὰ ποιὸς μὲ βεβαιώνει ἐμένα ὅτι δὲν τὸν ἔχεις βάλει ἐσὺ ἐπίτηδες αὐτὸν τὸν Τζέτζικο νὰ παίξη αὐτὸ τὸ ρόλο; Αἴ; Ποιὸς μὲ βεβαιώνει;

Ἀλήθεια, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴ βεβαιώση; Ὅλοι μποροῦν νάχουν ὑποψίες. Ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Παυλῆ ἐμένα καὶ σᾶς. Ἀλλὰ καὶ σᾶς ποιὸς σᾶς βεβαιώνει ὅτι ἐγὼ λέω τὴν ἀλήθεια;...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 740

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Εἶναι πάντα ἀνάλογες μὲ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς θεατρικοῦ ἔργου.
2 Λιμάνι τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς. — Ἐμμανουὴλ.... : Μέγας Γερμανὸς φιλόσοφος, ποὺ πέθανε στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος.
3 Ἡρωΐς τοῦ Ντίσνεϋ (ἀγγλ.) —Αἴσθησις. — Μικρὸς στὴν ἡλικία.
4 Δίδεται ἀπὸ τὶς Τράπεζες.— Δὲν ἔχουν οὔτε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήσουν χρήματα (οὐδ.). — Ἀνεδείχθη κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο μέγας φιλέλλην (ἐπών.).
5 Θεὸς τοῦ ἀρχ. ἑλληνικοῦ Πανθέου. — Ὑπάρχουν πολλὲς σὲ κάθε λεωφοριακὴ γραμμή. — Ἱερὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων.
6 ... Τσάνεϋ: παλαιὰ δόξα τῆς ὀθόνης. — Γόησσα τῆς ἀρχαιότητος. — Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλης κατασκόπου. —Ἀρχικὰ μεγάλης δυνάμεως.
7 Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας.— Πρόθεσι μπροστὰ σὲ φωνῆεν. —Πρόθεσι. — Πρόσταγμα. — Οἱ προληπτικοὶ τὸ θεωροῦν γρουσούζικο.
8 Ἐπώνυμο μεγάλης στάρ, ποὺ ἔχει κάποια σχέσι καὶ μὲ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο. — Κάτοικος περιοχῆς τῆς Πελοποννήσου.
9 Εὐχαριστοῦν τὴν ὅρασι. — Παιδὶ τοῦ δρόμου. — Οὐράνιο σῶμα.
10 Νεκρὸ σῶμα. — Ὅπλο τῶν γυναικῶν.
11 Νησάκι γνωστό μας ἀπὸ ἔργο τοῦ Δουμᾶ. — Δικό σου.— Θυμίζει ζεύγκλα. — ... Βέγκας. — Τὸ ἐπαναλαμβάνομε γελῶντας.
12 Ἀλφόνσος...: Γάλλος συγγραφεύς. — Ἡρωΐς τοῦ Ἴψεν. — Ἰμομάτο τῆς Δ. Ἀραβίας μεταξὺ Ὑεμένης καὶ Χετζάτζης.—Κάνει τοὺς Σκωτσέζους νὰ ξεχωρίζουν.
13 Τερματίζει μιὰ ἔκτασι.—Ἕλλην μαιευτὴρ τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος, ποὺ ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων τὸ «Περὶ γυναικείων παθῶν». — Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου.
14 Χορός. — Σώζει. — Παρατηρεῖται συχνὰ στὸν Ἥλιο.
15 Φρούτα ἀκατάλληλα γιὰ φάγωμα. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Ντὲ...: ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου.
16 Ἀνοιγοκλείνουν μαζὶ μὲ τὰ καταστήματα. — Φροῦτο.
17 Σχετίζεται μὲ τὸ Πάσχα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ὁριστικός.
2 Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία.—Τὴν ἀποτελοῦν ἄνθρωποι χαμηλοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου.
3 Παρὰ τὴ θέλησί του. — Μάρκα αὐτοκινήτων.— Βασανίζει τοὺς ποιητάς.
4 Περιοχὴ τῆς Γῆς. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Φροῦτο.
5 Ἐργαλεῖο τῶν ξυλουργῶν.— Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ θρησκευτικὴ πομπή.— Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη.
6 Ἀφρικανὸς φύλαρχος.— Σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ. — Περιφρονημένο ζῶο. — Γαλλικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα.
7 Ὑποθετικό. — Ὑπερήφανο ζῶο. — Διπλασιαζόμενο γίνεται γαλλικὸ κρυφτούλι.— Πρόγονοι τῶν Ρώσων. — Δηλώνει συγκατάβασι.
8 Ὅλη.— Ἰταλικὴ ναυτικὴ βάσι.
9 Ὁ ἀρχαῖος ἀποτελεῖ πάντα ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψι. — Παιγνιόχαρτο. — Ἀνόμοια στὸ μέγεθος.
10 Ἀτάραχα. — Ὑπερβολικὴ ἀγάπη γιὰ κάτι.
11 220. — Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας.— Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.— Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Νότα.
12 Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Προσωπικότης τῆς ὀθόνης. — Ἀνδρικὸ ὄνομα σύνηθες στὴν Τουρκία. — Γυιὸς τοῦ Νῶε.
13 Σχηματίζουν τοὺς μῦς μας. — Ἰσπανικὰ ἀνάκτορα τῆς μαυριτανικῆς ἐποχῆς. — Μονὰς βάρους.
14 Βρίσκεται στὸ πρόσωπο.—Ροπή. — Μιὰ τῶν διαστάσεων.
15 Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῆς Κεφαλληνίας.— Πρόθεσι καὶ ἄρθρο. — Πολύ.
16 Παιγνίδι. — Πανδοχεῖον.
17 Πορθμός, ὅπου ἔγινε ἡ περίφημη ναυμαχία τῆς Ἰουτλάνδης.

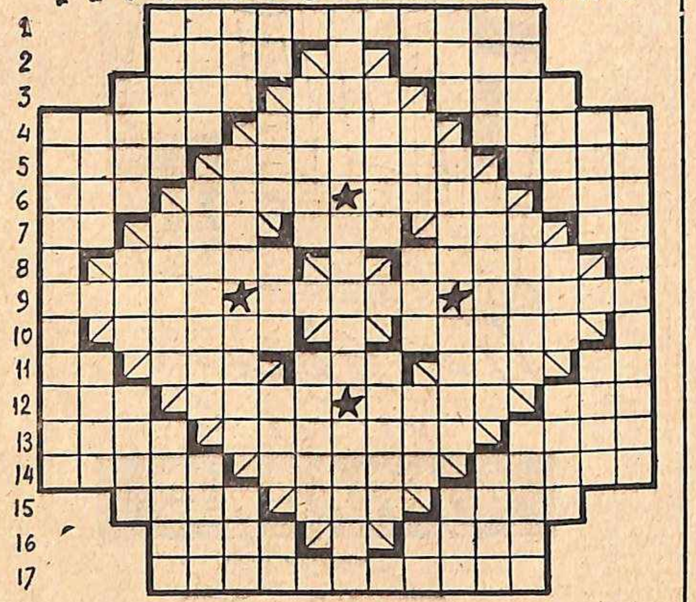

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 739
στὴ σελ. 62

ΟΙ 27 ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ποιοὶ ἐσημείωσαν τὸ μακρότερο χρόνο παραμονῆς στὴ δημαρχία

Οἱ δημαρχιακὲς ἐκλογὲς δίνουν τὴν εὐκαιρία στὴ στήλη αὐτὴ νὰ κάμη μιὰ ἀναδρομὴ ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων ἀρχόντων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων μετὰ τὸ 1835, ὁπότε ἐξελέγη ὁ πρῶτος Δήμαρχος Ἀνάργυρος Πετράκης.

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς 27 δημάρχους, μόνο 16 εἶχαν ἐκλεγῆ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ λαό. Οἱ ἄλλοι 11, εἴτε συνέχισαν ὡς δημαρχεύοντες ἢ δήμαρχοι τὴ θητεία παυθέντων ἢ ἀποθανόντων δημάρχων, εἴτε διωρίσθηκαν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία στὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα, ἐρήμην τοῦ λαοῦ. Οἱ ἐκλεγέντες ἀπὸ τὸ λαὸ 16 δήμαρχοι εἶναι οἱ ἑξῆς, μὲ τὸ χρόνο τῆς πρώτης ἐκλογῆς των:

Ἀνάργ. Πετράκης	1835	Τιμ. Φιλήμων	1887
Δ. Καλλιφρονᾶς	1837	Μιχ. Μελᾶς	1891
Σπ. Βενιζέλος	1845	Λ. Καλλιφρονᾶς	1895
Νικ. Ζαχαρίτσας	1850	Σπ. Μερκούρης	1899
Κων. Γαλάτης	1855	Ἐμμ. Μπενάκης	1914
Γεώργ. Σκοῦφος	1857	Σπ. Πάτσης	1925
Παν. Κυριακὸς	1870	Κων. Κοτζιᾶς	1934
Δημ. Σοῦτσος	1879	Παυσ. Κατσώτας	1954

Μερικοὺς ὅμως ἀπὸ τοὺς δημάρχους, ποὺ εἶχε ἐκλέξει ὁ λαὸς τοὺς ἔπαυσαν οἱ κυβερνήσεις, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν πρῶτο δήμαρχο Ἀθηναίων, τὸν Ἀνάργυρο Πετράκη, ποὺ, ὅπως γράψαμε, τὸν ἀπέλυσε δύο χρόνια μετὰ τὴν ἐκλογή του ὁ τότε Ἀρχιγραμματεύς, δηλαδὴ πρωθυπουργός, Ἄρμανσπεργ. Ἀλλὰ καὶ τὴ δεύτερη φορά, ὅταν ὁ Πετράκης ἐξελέγη μὲ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1841, τὸν ξανάπαυσε ἡ κυβέρνησι. Οἱ λόγοι τῆς ἀπολύσεως τοῦ πρώτου δημάρχου ἦταν πολιτικοί. Ὁ Ἀν. Πετράκης ἦταν φιλελευθέρων καὶ συνταγματικῶν φρονημάτων καὶ δὲν ἄρεσε στὸ ἀπολυταρχικὸ καθεστὼς τοῦ Ὄθωνος.

Πολιτικοὶ ἐπίσης ἦταν οἱ λόγοι, ποὺ ὡδήγησαν στὴν ἀπόλυσι τῶν κατοπινῶν δημάρχων. Ἦταν συνήθως ἀντίθετοι μὲ τὴν κυβέρνησι, ποὺ εὕρισκε ἢ δημιουργοῦσε κάποια αἰτία ἢ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τοὺς παύση. Ἀπὸ τοὺς ἐκλεγέντες ἀπὸ τὸ λαὸ δημάρχους καὶ ἀπολυθέντες ἦταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀν. Πετράκη, ὁ Ν. Ζαχαρίτσας, ὁ Γεώργ. Σκοῦφος καὶ ὁ Μιχαὴλ Μελᾶς.

Σὲ νεώτερα χρόνια λόγω τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας, ποὺ ἐπεκράτησε στὴν Ἑλλάδα, σὲ διάφορες περιόδους, οἱ δήμαρχοι παύονταν καὶ διορίζονταν ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις, ἰδίως στὴν περίοδο τοῦ διχασμοῦ. Ἔτσι, τὸ 1916 μετὰ τὰ «Νοεμβριανὰ» παύθηκε ὁ τότε δήμαρχος Ἐμμ. Μπενάκης ὡς «Βενιζελικός». Οἱ «ἐπίστρατοι», μάλιστα, εἶχαν φροντίσει πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπόλυσί του νὰ τοῦ λεηλατήσουν τὸ σπίτι στὸ διάστημα τῶν «Νοεμβριανῶν» ταραχῶν. Ἀντὶ τοῦ Μπενάκη δὲ διωρίστηκε ὁ πρῶτος ἐρχόμενος Σπῦρος Πάτσης —ἐπειδὴ ἦταν κι' αὐτὸς «Βενιζελικός»— ἀλλὰ ἕνας ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων ὁ Γεώργιος Τσόχας. Μόλις ὅμως ἦρθε τὸ 1917 ἡ κυβέρνησι Ἐλ. Βενιζέλου ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα, ἔπαυσε τὸ Γεώργιο Τσόχα καὶ ἐπανέφερε τὸν Ἐμμ. Μπενάκη, ποὺ δὲ δέχτηκε ὅμως νὰ ἐπανέλθη καὶ παραιτήθηκε ὁριστικῶς ἀπὸ δήμαρχος. Ὁ Μπενάκης εἶναι καὶ ὁ μόνος ἐκ τῶν δημάρχων ποὺ παραιτήθηκε. Ὕστερ' ἀπὸ χρόνια παραιτήθηκε καὶ ὁ Κώστας Κοτζιᾶς, τὸ 1936, γιὰ νὰ γίνη ὅμως «Διοικητὴς Πρωτευούσης», δηλαδή, ὑπερδήμαρχος. Ὥστε δὲν ἐπρόκειτο περὶ παραιτήσεως, ἀλλὰ περὶ προαγωγῆς.

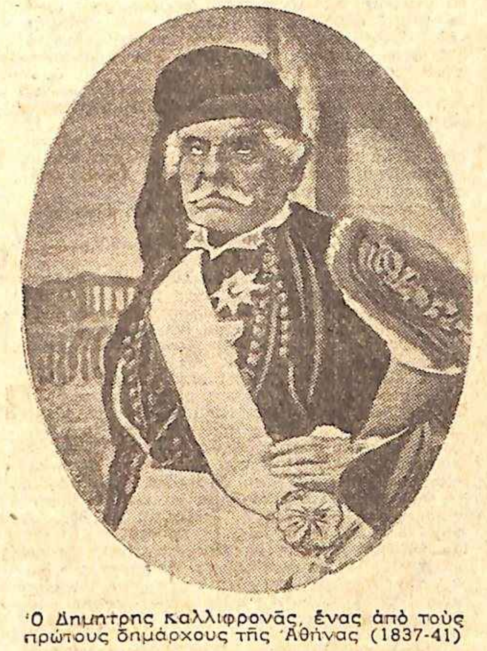

Ὁ Δημήτρης Καλλιφρονᾶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους δημάρχους τῆς Ἀθήνας (1837-41)

Ἐπὶ 9 χρόνια ἀπὸ τὸ 1916—1925 οἱ δήμαρχοι διορίζονταν καὶ παύονταν, ἀνάλογα μὲ τὸ πολιτικό τους χρῶμα, ἀπὸ τὶς ἑκάστοτε κυβερνήσεις. Ἡ ἀνωμαλία ἔληξε τὸ 1925 μὲ τὴν ἐκλογὴ ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ Σπύρου Πάτση.

Ἀνωμαλία ἐπίσης δημιουργήθηκε μὲ τὴ δικτατορία Μεταξᾶ καὶ τὴν Κατοχή. Ἐπὶ 14 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1936—50, οἱ δήμαρχοι διορίζονταν καὶ παύονταν ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις καὶ μονο μετὰ τὸ 1950 —ὁπότε ἐξελέγη ὁ Κώστας Κοτζιᾶς— ἄρχισε ἡ κανονικὴ ἐκλογὴ τῶν Ἀθηναίων δημάρχων ἀπὸ τὸ λαό.

Σημειωτέον ὅτι στὴν ὀθωνικὴ περίοδο ἡ ἐκλογὴ γινόταν ἔμμεση. Ὁ λαὸς ἔβγαζε τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους κι' αὐτοὶ ψήφιζαν μαζὶ μὲ ἄλλους ἐκλέκτορες τρεῖς δημάρχους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Ὄθων διάλεγε τὸν ἕνα γιὰ δήμαρχο. Τὶς περισσότερες, μάλιστα, φορὲς ὁ βασιλιᾶς δὲ διόριζε δήμαρχο τὸν σχετικὰ πλειοψηφήσαντα, ἀλλὰ ἐκεῖνον ποὺ προτιμοῦσε ὁ ἴδιος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1950 καὶ 1959, ποὺ ἐφαρμόστηκε ἐπίσης ἡ ἔμμεση ἐκλογὴ τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων ἀπὸ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο, σὲ ὅλες τὶς ἄλλες δημοτικὲς ἐκλογές, μετὰ τὸν Ὄθωνα, ἡ ἐκλογὴ τοῦ δημάρχου ἦταν ἄμεση. Ὁ λαὸς ψήφιζε χωριστὰ τὸ δήμαρχό του καὶ χωριστὰ τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους ἢ καὶ τοὺς παρέδρους.

Χάριν τῆς ἱστορίας θ' ἀναφέρωμε ὅτι ὁ δῆμος Ἀθηναίων στὴν ἀρχὴ περιλάμβανε μόνο τὴν Ἀθήνα. Οἱ πρῶτοι δήμαρχοι ἤθελαν νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τὴν πρωτεύουσα καὶ ὁ Πειραιεύς. Σ' αὐτὸ ὅμως ἀντιδράσαν οἱ Πειραιῶτες καὶ τελικὰ πέτυχαν, ὥστε ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ τὴ γένεσί του νὰ ἔχη δική του δημοτικὴ ἀρχή. Ἀργότερα στὸ δῆμο Ἀθηναίων ὑπήχθησαν καὶ τὰ περίχωρα τῆς Ἀττικῆς (Κηφισιά, Χαλάνδρι, Μαροῦσι κλπ.), ὡς τὸ 1925, ποὺ παρέμεινε καὶ πάλι μόνη της ἡ Ἀθήνα, γιὰ νὰ περιοριστῆ ἀκόμα περισσότερο, μετὰ μιὰ δεκαετία, γιατὶ ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα οἱ γύρω συνοικισμοί της, γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἰδιαίτερους δήμους καὶ κοινότητες.

Ἀπὸ τοὺς 27 δημάρχους τῆς Ἀθήνας τὸ ρεκὸρ ἐκλογῶν καὶ παραμονῆς στὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα τὸ σημείωσε ὁ Σπῦρος Μερκούρης. Ἐξελέγη 5 φορὲς δήμαρχος ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ δημάρχευσε ἐπὶ 20 περίπου χρόνια. Δεύτερος ἔρχεται ὁ Σπῦρος Πάτσης μὲ 10 χρόνια δημαρχίας καὶ τρίτος ὁ Παναγῆς Κυριακὸς μὲ 8 καὶ πλέον χρόνια. Ὅλοι οἱ ἄλλοι δήμαρχοι ἔχουν μικρότερο χρόνο παραμονῆς στὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα καὶ τὸ λιγώτερο ἀπὸ τοὺς «λαοπροβλήτους» δημάρχους ὁ Νικόλαος Ζαχαρίτσας, μὲ 8 μόνο μῆνες δημαρχίας. Ὁ Ζαχαρίτσας ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του τὴν 20 Νοεμβρίου 1850 καὶ παύτηκε τὴν 1 Αὐγούστου 1851.

Ἀπὸ τοὺς δημάρχους Ἀθηναίων τρεῖς πέθαναν, ἐνῶ κατεῖχαν τὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα: Ὁ Κωνστ. Γαλάτης (1857), ὁ Ἐμμ. Κουτσικάρης (1865) καὶ ὁ Κώστας Κοτζιᾶς (1951). Ὅλοι οἱ ἄλλοι εὐτύχησαν νὰ ζήσουν καὶ νὰ διευθύνουν τὸ δῆμο Ἀθηναίων, ἄλλοι καλύτερα καὶ ἄλλοι χειρότερα, πάντως ὅμως ὅλοι κατέβαλαν φιλότιμες προσπάθειες γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΜΕ ΤΑ ΕΤΗ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ ΤΩΝ

1.	Ἀνάργ. Πετράκης	1835—37, 1841—44
2.	Δημ. Καλλιφρονᾶς	1837—41
3.	Σπυρ. Βενιζέλος	1845—50, 1857
4.	Νικ. Ζαχαρίτσας	1850—51
5.	Ἰωάνν. Κόνιαρης	1851—54
6.	Κωνστ. Γαλάτης	1855—57
7.	Γεώργ. Σκοῦφος	1857—62, 1866—70
8.	Ἐμμ. Κουτσικάρης	1863—65
9.	Περ. Ζαχαρίτσας	1865—66
19.	Παν. Κυριακὸς	1870—79
11.	Δημ. Σοῦτσος	1879—87
12.	Τιμολ. Φιλήμων	1887—91
13.	Μιχαὴλ Μελᾶς	1891—94
14.	Δημ. Σηλυβριώτης	1894—95
15.	Λ. Καλλιφρονᾶς	1895—99
16.	Σπῦρος Μερκούρης	1899—1914, 1929—34
17.	Ἐμμ. Μπενάκης	1914—16
18.	Γεώργιος Τσόχας	1916—17, 1920—22
19.	Σπυρ. Πάτσης	1917—20, 1922—29
20.	Κώστας Κοτζιᾶς	1934—36, 1950—51
21.	Ἀμβρόσιος Πλυτᾶς	1936—41
22.	Κωνστ. Μέρμηγκας	1941
23.	Ἄγγ. Γεωργάτος	1941—44
24.	Ἀριστ. Σκληρὸς	1944—46
25.	Ἰωάννης Πιτσίκας	1946—50
26.	Κ. Νικολόπουλος	1951—54
27.	Παυσ. Κατσώτας	1954—59

✪ ✪

«ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΞΙΑ»

Ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ —πρὶν ἐμφανισθοῦν τὰ αὐτοκίνητα— ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ξετρελλαίνονταν μὲ τὰ ποδήλατα. Ἡ μανία αὐτὴ εἶχε κυριέψει ὅλες τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες.

Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ 1880, ὁ Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος Τζὶμ Μπράντυ μπῆκε σ' ἕνα ποδηλατάδικο καὶ δήλωσε:

— Θέλω ἕνα γερὸ ποδήλατο, ὁλόχρυσο, στολισμένο μὲ διαμάντια καὶ ρουμπίνια στὸ τιμόνι καὶ στὸ σκελετό του.

Δὲν περιορίστηκε δὲ μόνο σ' αὐτό. Ἐξήγησε ἀκόμα στὸν κατάπληκτο καταστηματάρχη ὅτι χρειαζότανε καὶ μιὰ ντουζίνα ποδήλατα ἐπίχρυσα, στολισμένα κι' αὐτὰ μὲ διαμάντια καὶ μ' ἄλλα πολύτιμα πετράδια. Αὐτὰ προορίζονταν γιὰ τὶς ὄμορφες φιλενάδες του.

Ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία γιὰ τὰ διαμάντια. Τὰ κοσμήματά του ἄξιζαν 10.000 δολλάρια (τῆς ἐποχῆς ἐκείνης). Τὰ φοροῦσε στὰ δάχτυλά του, στὰ μανικέτια του, στὴ γραβάτα του, καὶ τὰ ἄλλαζε 7—8 φορὲς τὴν ἡμέρα!

Ἦταν παροιμιώδης «κουβαρντᾶς». Κάποτε, πλήρωσε σ' ἕνα γιατρὸ 40.000 δολλάρια γιὰ μιὰ ἐγχείρησι. Ἔκανε μιὰ μεγάλη δωρεὰ σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ βοήθησε ἀμέτρητους δυστυχισμένους. Τὸ ἀξίωμά του ἦταν: «Τὰ λεφτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία».

Πέθανε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1917, ἀπὸ μιὰ πάθησι τῶν νεφρῶν.

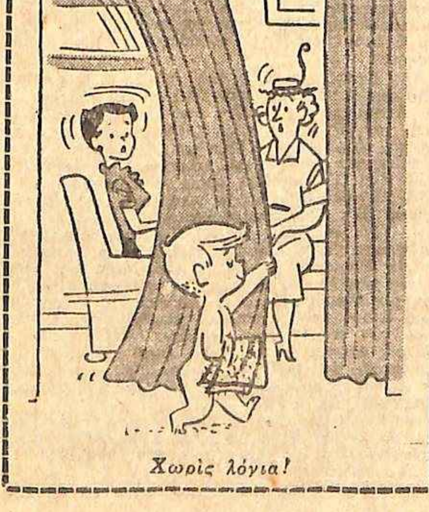

Χωρὶς λόγια!

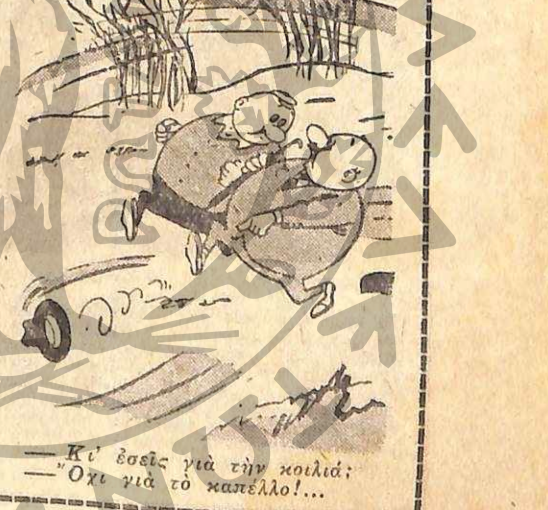

— *Κι' ἐσεῖς γιὰ τὴν κοιλιά;*
— *Ὄχι γιὰ τὸ καπέλλο!...*

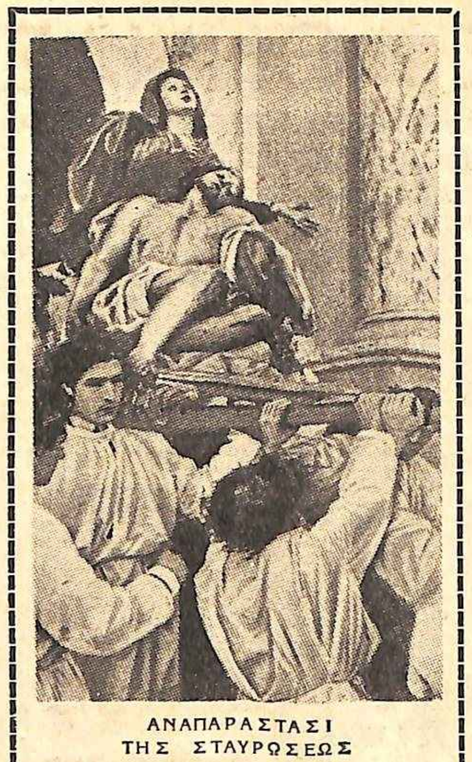

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙ
ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ

Μὲ ἀκάνθινα στεφάνια στὸ μέτωπο, οἱ ἁμαρτωλοί, ποὺ ἐπιζητοῦν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν ἐξιλέωσι, μεταφέρουν τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ μέσα στοὺς δρόμους τῆς μικρῆς πόλεως τῆς Καλαβρίας Νοτσέρα Τερινέζε ἕνα ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ νεκροῦ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ἡ καθολικὴ ἐκκλησία καὶ τὸ ἰταλικὸ κράτος προσπάθησαν μάταια νὰ καταργήσουν τὴν παλιὰ αὐτὴ συνήθεια, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 13ο αἰῶνα. Οἱ Καλαβρέζοι ὅμως δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ ἱεροτελεστία καὶ ἐπιδεικνύουν μὲ ὑπερηφάνεια τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ τὶς πληγὲς ποὺ προκάλεσαν τὰ ἀκάνθινα στεφάνια τους.

ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙ ΜΕ... ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Τὰ φορητὰ ραδιόφωνα γίνονται ὅλο καὶ πιὸ μικρὰ σὲ ὄγκο. Ἡ ἐμφάνισι καὶ ἡ διάδοσι τῶν «τρανζίστορς» ἐπιτρέπουν τὴν κατασκευὴ ὅλο καὶ πιὸ μικρῶν συσκευῶν μὲ καθαρὴ καὶ συνεχῆ λῆψι. Στὴ φωτογραφία μας ἕνας μικροσκοπικὸς δέκτης, ποὺ διασκεδάζει τὸν ὁδηγό, ἀντικαθιστῶντας συγχρόνως καὶ τὸ καθρεφτάκι τοῦ αὐτοκινήτου του.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

«Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου...»

Ο ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ, πῆρε μ' ἀπορία τὸ γράμμα ποὺ τοὔφερε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας χωρικὸς καὶ ρώτησε:

— Καὶ ποιός σοῦ τὄδωσε, μωρὲ πατριώτη;

— Ἕνας ποὺ δὲν τὸν ξέρω, κυρ-Προκόπη μου. Ἕνας ἄντρακλας ἴσαμε κεῖ πάνω! Χτὲς τὸ βράδυ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλύβας μου, μπῆκε μέσα, μοὔδωσε τὸ γράμμα, μοῦ πλήρωσε καὶ δυὸ τάλληρα γιὰ τὸν κόπο μου καὶ μοὖπε νὰ στὸ φέρω σήμερα πρωΐ-πρωΐ. Σὰν ξημέρωσε, πῆρα τὸ δρόμο κι' ἦρθα.

— Περίμενε, μὴ φύγης! εἶπε ὁ Διαμαντῆς στὸν ἀπεσταλμένο. Τὰ παιδιὰ θὰ σὲ κεράσουν, ὥσπου νἄρθω.

Πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ νὰ περιποιηθοῦν τὸν ξένο χωρικό, πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἄνοιξε τὸ γράμμα κι' ἔρριξε ἀνήσυχα τὰ μάτια του στὴν ὑπογραφή.

— Καπετὰν Μαργώνης! ψιθύρισε. Τί νὰ θέλη τάχα ἀπὸ μένα;

Ἔντρομος σχεδόν, ἄρχισε νὰ διαβάζη:

«Κὺρ Προκόπη,

»Ἔμαθα μὲ μεγάλη μου λύπη πὼς σήμερα παντρεύεις τὴν κόρη σου Ἁγνὴ μὲ τὸ γυιὸ τοῦ Παπαδήμα, τὸ δικηγόρο. Αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι πολὺ ἄδικος. Ἐσὺ τὴν κόρη σου τὴν εἶχες ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸ Φλῶρο Χρηστίδη, ἕνα παλληκάρι τίμιο καὶ ζηλευτό. Μὰ ἐπειδὴ φτώχυνε, γιατὶ ἕνας παλιάνθρωπος τοκογλύφος πούλησε τὰ χτήματά του στὸν πλειστηριασμό, εἶναι δίκιο νὰ μὴν τοῦ τὴ δώσης; Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Σὰν ἔμαθα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, λυπήθηκα κατάκαρδα. Λυπήθηκα τὸ Φλῶρο ποὺ ξέρω πὼς ἀγαποῦσε τὴ θυγατέρα σου, λυπήθηκα τὴ θυγατέρα σου, ποὺ κι' αὐτὴ ἀγαποῦσε τόσα χρόνια τὸ Φλῶρο. Μὲ τὸν Παπαδήμα θὰ περάση δυστυχισμένη καὶ μαύρη ζωή. Γι' αὐτό, ἂν θές, σὲ παρακαλῶ κι' ἂν δὲ θές, σὲ προστάζω: Τὸ γάμο ποὺ λογαριάζεις νὰ κάνης σήμερα, νὰ τὸν χαλάσης. Καὶ νὰ φωνάξης τὸ Φλῶρο νὰ τοῦ δώσης τὴν Ἁγνὴ μὲ τὴν εὐχή σου καὶ μὲ τὴν εὐχή μου. Ἂν δὲ τὰ κάνης αὐτά, κυρ-Προκόπη μου, θὰ τὸ μετανοιώσης πικρὰ καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμό σου.

»Ἀπὸ τὸν Παρνασσό, 3 τοῦ Μάρτη 1856.

»Ὁ καπετὰν Μαργώνης».

Ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα, ὁ Προκόπης Διαμαντῆς ἦταν ὠχρὸς ἀπὸ θυμό, ἀπὸ ἀγανάκτησι, ἀπὸ φόβο κι' ἀπόγνωσι. Τσαλάκωσε τὸ γράμμα τοῦ ἀρχιληστῆ, τὄχωσε στὸ σελάχι του κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη σκεφτικὸς πάνω-κάτω. Τὸ μυαλό του ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ λειτουργήση κανονικὰ ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ ἀξίωσι τοῦ Μαργώνη, τοῦ φαινόταν πότε παράλογη καὶ πότε δίκαιη καὶ σωστή. «Ἀπεφάσιζε τὴν μίαν στιγμὴν νὰ ὑποκύψη εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Παρνασσίδος τὰ κελεύσματα —γράφει παλαιὸς χρονικογράφος— καὶ ἀμέσως ὁ ἀνδρικός του ἐγωϊσμὸς ἐξανίστατο καὶ τὸν συνεβούλευε νὰ ἀντιστῆ κατὰ τῶν διαταγῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι τοῦ διεβιβάζοντο ἀπὸ τὰ ληστρικὰ κρησφύγετα τοῦ Μαργώνη». Ὡστόσο ἡ ταραχή του δὲν τὸν ἄφινε νὰ πάρη καμμιὰ ἀπόφασι. Ξαφνικὰ χτύπησε τὴ γροθιά του σ' ἕνα τραπέζι καὶ φώναξε:

— Τρελλάθηκε, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος: Νὰ χαλάσω τὸ γάμο μοῦ λέει. Καὶ πότε νὰ τὸν χαλάσω; Τώρα ποὺ τὰ προικιὰ τῆς νύφης ἔχουν πάει στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ; Τώρα ποὺ ἀρχίσαν νἄρχωνται οἱ καλεσμένοι; Τώρα ποὺ τ' ἀρνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ σουβλίζονται κι' οἱ ζυγιές, τὰ νταούλια, παίζουν κάτω στὴν αὐλή μου; Τώρα νὰ χαλάσω τὸ γάμο ποὺ στολίζουν τὴ νύφη οἱ φιλενάδες της, ποὺ σὲ λίγο θἄρθη ὁ γαμπρὸς κι' οἱ συμπέθεροι; Πανάθεμά σε, Μαργώνη! Ἂν τρελλάθηκες ἐσύ, ἐγὼ τἄχω τετρακόσια. Καὶ δὲν τὄχω στὸ νοῦ νὰ ρεζιλευτῶ, γιὰ χατῆρι δικό σου καὶ τοῦ Φλώρου.

Κι' ὁ Προκόπης Διαμαντῆς, ἀποφασισμένος νὰ μὴ λάβη ὑπ' ὄψι οὔτε τὶς παρακλήσεις, οὔτε τὶς προσταγὲς τοῦ ἀρχιληστῆ, πέρασε στὸ δωμάτιο ποὺ ἔτρωγε κι' ἔπινε ὁ ἀφελὴς ἀπεσταλμένος κι' ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὅλους, τὸν ρώτησε:

— Ξέρεις, μωρέ, ἀπὸ ποιόν ἦταν τὸ γράμμα ποὺ μοὔφερες;

— Δὲν τὸ ξέρω, κυρ-Προκόπη μου. Δὲ στὄπα.

— Ἦταν ἀπὸ τὸ Μαργώνη! Κι' ἅμα θέλω μπορῶ νὰ φωνάξω τὸν ἐνωμοτάρχη νὰ σὲ στείλω φυλακή. Σήκω, λοιπόν, νὰ γυρίσης στὸν τόπο σου. Κι' ἂν ἔρθη πάλι ὁ Μαργώνης νὰ πάρη ἀπάντησι, πές του πὼς ὁ Προκόπης ὁ Διαμαντῆς, τέτοια γράμματα τὰ γράφει στὰ παλιά του τὰ τσαρούχια!...

Ὁ χωρικὸς τὄβαλε στὰ πόδια, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση κανένα. Κι' ὁ Διαμαντῆς, κρύβοντας τὴν ἀλήθεια, εἶπε στοὺς καλεσμένους του, ποὺ τὸν κυττοῦσαν περίεργοι:

— Τὰ συνηθισμένα τοῦ Μαργώνη! Μοὔστειλε γράμμα καὶ μοῦ γυρεύει παράδες. Μὰ ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα ὅπως τοὔπρεπε. Τέτοια πράγματα δὲν τὰ παίρνω στὸ σοβαρό. Σὰ θέλω νὰ δώσω μὲ διάθεσί μου, δίνω. Μὰ σὰ δὲ θέλω, χίλιοι Μαργώνηδες νἄρθουν, δὲ μοῦ παίρνουν δεκάρα!...

Ἡ κουβέντα σταμάτησε ἐδῶ, ἀπὸ τὴν ἄφιξι τοῦ γαμπροῦ. «Ἄφιξιν, τὴν ὁποίαν τὰ πλήθη τῶν καλουμένων ὑπεδέχθησαν μὲ ἕνα ψίθυρον θαυμασμοῦ πρὸς τὸν κομψοενδεδυμένον δικηγόρον, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσε μὲ μιὰν σοβαρότητα, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ ὠχρία ἀπὸ ζήλειαν ἡ σοβαρότης καὶ Ρωμαίου συγκλητικοῦ ἀκόμη. Ἀλλ' ἡ ἄφιξις τοῦ γαμπροῦ, ὑπῆρξε μιὰ ἔνεσις εἰς τὴν ζωηρότητα, ἡ ὁποία ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐπεισοδίου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μαργώνη, ἦτο εἰς καταφανῆ ὕφεσιν. Ἤρχισαν τώρα πάλιν οἱ ζυγιὲς τῶν νταουλιῶν νὰ κτυποῦν θορυβωδῶς, ψίθυροι, ὁμιλίαι, εὐχαί, γέλια ἠκούοντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκίας, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατακλύσει τὰ πλήθη τῶν κεκλημένων. Τὰ κορίτσια ἔψαλλον τραγούδια ἐξυμνοῦντα τὰς ἀρετάς, τὰς χάριτας καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γαμπροῦ, τὸν ὁποῖον ἐμακάριζον τοιαύτην τινὰ κόρην μυριοζήλευτην λαμβάνοντα ὡς σύζυγόν του. Κατόπιν ἐπορεύθη μόνος μετὰ τοῦ πατρός του πρὸς τὸ ἐξοχικὸν ναΐδριον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος πρὸς ἀναμονὴν τῆς νύμφης, ὡς ἦτο τὸ ἔθιμον».

Ἔπινε ὁ Προκόπης Διαμαντῆς, καθισμένος ἀνάμεσα στοὺς φίλους του καὶ τοὺς νέους συγγενεῖς του καὶ πότε, πότε ἀπειλοῦσε τὸ Μαργώνη, ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ διαταράξη τὴν ἡσυχία του, αὐτὲς τὶς στιγμὲς τῆς μεγάλης χαρᾶς του. Μονάχα ἡ Ἁγνὴ δὲ χαιρόταν. Δὲν εἶχε λόγους νὰ χαίρεται αὐτὴ ποὺ τόσα χρόνια ἀγαποῦσε ἄλλον καὶ ποὺ «αἴφνης ἐβιάσθη νὰ νυμφευθῆ ἕνα ἄνθρωπον ξένον πρὸς τὰ ὄνειρά της, ξένον πρὸς τὴν καρδίαν της, ξένον πρὸς τὴν ψυχήν της». Γι' αὐτὸ κι' ὅταν τὴ στόλιζαν οἱ φιλενάδες της καὶ τώρα ποὺ ἀποτελειώσανε τὸ στολισμό της καὶ τὴν ἔβλεπαν καὶ τὴ θαύμαζαν καὶ τῆς ἔλεγαν λόγια γεμᾶτα κολακεῖες, εὐχὲς καὶ συγχαρητήρια, ἡ πεντάμορφη νέα κρυφοστέναζε. Συλλογιζόταν τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὰ μάτια της βούρκωναν.

— Ἀχ, κατακαϋμένε μου Φλῶρε! ψιθύριζε κάθε τόσο. Μᾶς χώρισε ὁ πατέρας μου, γιὰ νὰ μὲ παντρέψη μ' ἄλλονε. Ὅμως μονάχα τὸ κορμί μου μπόρεσαν νὰ πάρουν. Ἡ ψυχή μου θἆναι παντοτεινὰ δική σου...

Ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ξωκκλῆσι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, δὲν ἦταν πολύς. Ὅμως γιὰ τὴν Ἁγνὴ ἦταν δρόμος μαρτυρίου. Καὶ συλλογιζόταν:

— Μοῦ μένει τουλάχιστον ἡ παρηγοριὰ πὼς θ' ἀγαπῶ σ' ὁλάκερη τὴ ζωή μου, ὄχι τὸν ἄντρα ποὺ μοῦ δίνουν μὲ τὸ στανιό, μὰ τὸ εὐγενικὸ παλληκάρι, τὸ Φλῶρο, ποὺ μόνο ἕνας σκληρὸς πατέρας σὰν τὸν δικό μου μποροῦσε νὰ διώξη...

Ἡ γαμήλια πομπὴ συνέχιζε ἀμέριμνη τὸ δρόμο της, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὸ δρᾶμα ποὺ παιζόταν στὴν τρυφερὴ ψυχὴ τῆς κοπέλλας. Προχωροῦσε μὲ φωνές, χαρὰ καὶ πυροβολισμούς, ἐνῶ ὁ γέρο Προκόπης, μισομεθυσμένος, ἔλεγε κάθε τόσο στρίβοντας τὸ μουστάκι του:

— Ἔ, μωρὲ Μαργώνη! Ἔ, νὰ τολμήσης νὰ φανῆς μπροστά μου! Καὶ σένα καὶ τὸ Φλῶρο σου, θὰ σᾶς σουβλίσω σὰν τὰ τραγιά...

Ὁ πατέρας τοῦ Φλώρου, ὁ Λάμπρος Χρηστίδης, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους νοικοκυραίους τοῦ τόπου του κι' εἶχε βγῆ δυὸ φορὲς δήμαρχος. Ἀλλὰ τὴν τρίτη φορά, ὁ Χρηστίδης ἀπέτυχε στὴν ἐκλογή του, μ' ὅλο ποὺ εἶχε σκορπίσει ἕνα σωρὸ χρήματα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔβαλε σὲ ὑπόνοια τοὺς συντοπίτες του. Εἶχε, λοιπόν, τόσα πολλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἐξέτασαν κι' ἔμαθαν. Καὶ στὶς τρεῖς ἐκλογὲς εἶχε δανειστῆ χρήματα ἀπὸ τὸν τοκογλύφο Δῆμο Βενέτο. Τοῦ εἶχε ὑποθηκεύσει καὶ τὰ χτήματά του καὶ τὰ σπίτια του κι' ὅ,τι ἄλλο εἶχε κάποια ἀξία. Ὅταν πρωτοβγῆκε δήμαρχος, ὁ Χρηστίδης εἶχε ἀρραβωνιάσει τὸ μοναχογυιό του, τὸ Φλῶρο, μὲ τὴ θυγατέρα τοῦ Διαμαντῆ, τὴν Ἁγνούλα. Ἡ μέρα τῶν γάμων τους εἶχε ὁριστῆ, ὅταν, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπανεκλογῆς του, ἡ κακὴ μοῖρα ἔρριξε τ' ἀστροπελέκι της. Ὁ Λάμπρος Χρηστίδης δέχτηκε ἕνα βράδυ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ τοκογλύφου. Κλείστηκαν οἱ δυό τους σ' ἕνα δωμάτιο καὶ κουβέντιασαν πολλὴ ὥρα. Ὅταν ἔφυγε, ὁ πρώην δήμαρχος πῆγε ἀμίλητος νὰ κοιμηθῆ. Τὸ πρωΐ τὸν βρῆκαν νεκρὸ στὸ κρεβάτι του. Εἶχε αὐτοκτονήσει.

Τὴν ἐπομένη κιόλας τῆς κηδείας του παρουσιάστηκε ὁ Βενέτος στὸ Φλῶρο καὶ τοῦ ἔδειξε τὶς ἀποδείξεις, ποὺ εἶχε ὑπογράψει ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τραβήξη χρήματα. Ὁ ἄτυχος νέος δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἔκανε ὅμως τὴν καρδιά του πέτρα καὶ τὸν ρώτησε:

— Καὶ τί σκοπεύεις τώρα νὰ κάνης;

— Ἂν δὲν ἔχης νὰ μὲ πληρώσης ἐσύ, θὰ τὰ βγάλω ὅλα στὸν πλειστηριασμό.

— Τότε μὴ χάνης καιρό. Βγάλτα, γιὰ νὰ τελειώνουμε. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα δικό μου...

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, «ἀπαίσιός τις δικαστικὸς κλητήρ, κατέσχε τὰ ποίμνια, τὰ κτήματα καὶ τὰς οἰκίας καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τόν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ σχετικοῦ συμβολαίου, κύριόν των, τὸν τοκογλύφον Βενέτον. Ἀπέμεινε δὲ ὁ Φλῶρος πτωχὸς ὡς ὁ Ἰώβ». Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἀπέλπισε. Καὶ στὴ μητέρα του, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήση γιὰ τὸ χαμὸ τῆς περιουσίας του, ἀπάντησε:

— Καλή μου, μάνα, Θησαυρὸς γιὰ μένα εἶσαι σὺ κι' ἡ Ἁγνή μου. Ὅλα τ' ἄλλα θὰ τὰ ξαναφτιάξω μὲ τὰ χέρια μου, ἀπὸ τὴν ἀρχή!

Δὲν σκεφτόταν ὅμως τὸ ἴδιο κι' ὁ Προκόπης Διαμαντῆς. Ὅταν ἕνα βράδυ πῆγε νὰ δῆ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, βρῆκε τὴν πόρτα τους κλειστή. Ἕνας γέρος ὑπηρέτης τὸν πληροφόρησε πὼς τὸ ἀφεντικό του κι' ἡ θυγατέρα του, εἶχαν πάει ἐπίσκεψι στὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου Παπαδήμα.

— Καὶ τί πᾶνε νὰ κάνουν ἐκεῖ; ρώτησε περίεργο τὸ παλληκάρι. Τί δουλειὰ ἔχουν μαζί του;

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του λυπημένος.

— Ἄκου, Φλῶρο μου, τοῦ εἶπε. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκες κι' ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου, μοὖχε κάνει χίλια καλά. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ στ' ὁμολογήσω, νὰ μὴ χάνης ἄδικα τὸν καιρό σου. Ὁ Προκόπης παντρολογεῖ τὴ θυγατέρα του μὲ τὸν Παπαδήμα!

Ἕνα βελόνι τρύπησε τὴν καρδιὰ τοῦ παλληκαριοῦ. Κάθησε στὸ κατῶφλι τῆς ἐξώπορτας, γιὰ νὰ μὴν πέση. Βρῆκε ὅμως τὴ δύναμι καὶ ρώτησε:

— Κι' ἡ Ἁγνὴ τὸν θέλει τὸν Παπαδήμα, μπάρμπα Μῆτρο; Πηγαίνει μὲ τὴν καρδιά της σπίτι του;

Ὁ γέρος ἀπόθεσε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Φλώρου.

— Ἡ κοπέλλα χτυπιέται καὶ μαραίνεται, γυιέ μου! Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ πατέρα της καὶ μὲ μαῦρα δάκρυα τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν τῆς κάνη αὐτὸ τὸ κακό. Ὅμως τὸν ξέρεις τὸν Προκόπη. Ἔκλεισε τ' αὐτιά του καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε...

Τὸ παλληκάρι σηκώθηκε. Χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση τὸν καλὸ ἐκεῖνο γέροντα, πῆρε τρέχοντας τὸ δρόμο κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Σὰν τὸν κλέφτη, πῆγε καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τ' ἀρχοντικὸ τοῦ Παπαδήμα. Ὅλα του τὰ παραθύρια ἦταν φωτισμένα, σὰν νὰ γινόταν μεγάλη γιορτὴ ἐκεῖ μέσα. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του. Κι' ὅταν εἶδε πὼς κανεὶς δὲν περνοῦσε, πὼς ἦταν μόνος του, ἅρπαξε τὰ κλαδιὰ μιᾶς καρυδιᾶς καὶ σκαρφάλωσε ἀνάλαφρα στὸν κορμό της. Ἀπὸ κεῖ μποροῦσε νὰ δῆ ὅ,τι γινόταν μέσα στὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου. Καὶ εἶδε: Ἡ Ἁγνή, καθισμένη, εἶχε τὸ κεφάλι χαμηλωμένο σὰν ν' ἄκουγε κάτι τρομερό. Καὶ πάνω της στεκόταν ὁ Κυριάκος Παπαδήμας, ποὺ κάτι τῆς ἔλεγε χαμογελῶντας. Ὁ γερο-Προκόπης μαζὶ μὲ τὸ γερο-Παπαδήμα, ἦταν πιὸ πέρα καὶ κουβέντιαζαν. Κι' ἄξαφνα ὁ ἕνας ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν. Ὁ Φλῶρος πάγωσε στὴ θέσι του. Γιατὶ μονομιᾶς κατάλαβε τί σήμαιναν ὅλα ἐκεῖνα.

— Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου! ψιθύρισε. Κι' ἐγὼ κάθομαι σὰν τὸν διακονιάρη ἔξω ἀπὸ τοῦτο τὸ παραθῦρι καὶ τρέμει τὸ φυλλοκάρδι μου καὶ ματώνεται ἡ ψυχή μου...

Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε στὴ γῆ κι' ἔκανε πάλι νὰ πάρη τὸ μαῦρο του δρόμο. Ὅμως δὲν πρόλαβε. Ἕνας ἄνθρωπος ὀρθώθηκε μπροστά του, ἕνας πανύψηλος φουστανελλοφόρος τοῦ ἔκλεισε τὸ πέρασμα. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ δῆ τὸ πρόσωπό του. Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος δὲν τὸν ἄφησε περισσότερο στὴν ἀπορία του.

— Ὅσο κι' ἂν πασχίζης νὰ μάθης ποιός εἶμαι, δὲ θὰ τὰ καταφέρης γιατὶ δὲ μὲ ξέρεις, τοῦ εἶπε μὲ τὴ βαρειά του φωνή. Γι' αὐτὸ θὰ στὸ πῶ ἐγὼ νὰ ἡσυχάσης. Εἶμαι ὁ ἀρχιληστὴς Μαργώνης!

— Ὁ Μαργώνης! Καὶ τί θὲς ἀπὸ μένα, καπετάνιε;

Γέλασε παράξενα ἐκεῖνος κι' ἀπάντησε:

— Κάποτε, ὅταν ζοῦσα ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους σὰν καλὸς χριστιανός, ἦρθε ὁ πατέρας σου στὸ χωριό μου. Τότε ἤμουν φτωχὸς κι' εἶχα μιὰ ἀδελφὴ ποὔπρεπε νὰ τὴν παντρέψω. Μὰ ὁ γαμπρὸς ζητοῦσε προῖκα κι' ἐγὼ δὲν εἶχα δεκάρα. Ἔτσι θὰ χαλοῦσε ὁ γάμος. Τὄμαθε αὐτὸ ὁ πατέρας σου καὶ χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζη, ἦρθε καὶ μοὔδωσε κρυφὰ δέκα χιλιάρικα...

Στέναξε ὁ ἀρχιληστὴς καὶ πρόστεσε:

— Ποιός ἄλλος θὰ μοὔκανε τέτοιο καλό; Ὁρκίστηκα, λοιπόν, νὰ τοῦ τὰ δώσω διπλᾶ καὶ τρίδιπλα, ὅταν μποροῦσα. Ὕστερα βγῆκα στὸ κλαρί, ἔγινα κακὸς ἄνθρωπος καὶ πλούτισα. Τότε ἔμαθα πὼς ὁ πατέρας σου εἶχε κρεμάσει ὅλο του τὸ βιὸς στὸ Βενέτο. Ἔτρεξα καὶ τὸν βρῆκα γιὰ νὰ τοῦ δώσω πίσω ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσα καὶ κάτι περισσότερο. Ἐκεῖνος ὅμως δὲ δέχτηκε, ἴσως ἐπειδὴ τὰ λεφτὰ ἦταν ἀπὸ ἁρπαγές. Εἶχε δίκιο, γιατὶ ἦταν τίμιος. Γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω ὡστόσο, σκέφτηκα νὰ βγάλω ἀπὸ τὴ μέση τὸ Βενέτο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, ἔμαθα, πὼς ὁ πατέρας σου εἶχε αὐτοκτονήσει...

Ἄκουγε βουβὸς ὅλη ἐκείνη τὴν ἱστορία ὁ Φλῶρος κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε βαθειά. Ἀπότομα σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸν ἀρχιληστή.

— Καὶ τώρα γιατί ἦρθες σὲ μένα; τὸν ρώτησε. Ὅπως ὁ πατέρας μου ἔτσι κι' ἐγώ, δὲ θὰ δεχτῶ χρήματα ἀπὸ σένα. Φαίνεσαι τίμιος, καπετάνιε, ἀφοῦ δὲν ξέχασες τὸ χρέος σου. Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Ὅ,τι θὲς νὰ δώσης σὲ μένα, δῶσε το σὲ καμμιὰ φτωχούλα κι' ὀρφανή, γιὰ νὰ συγχωρνᾶ τὴν ψυχή του...

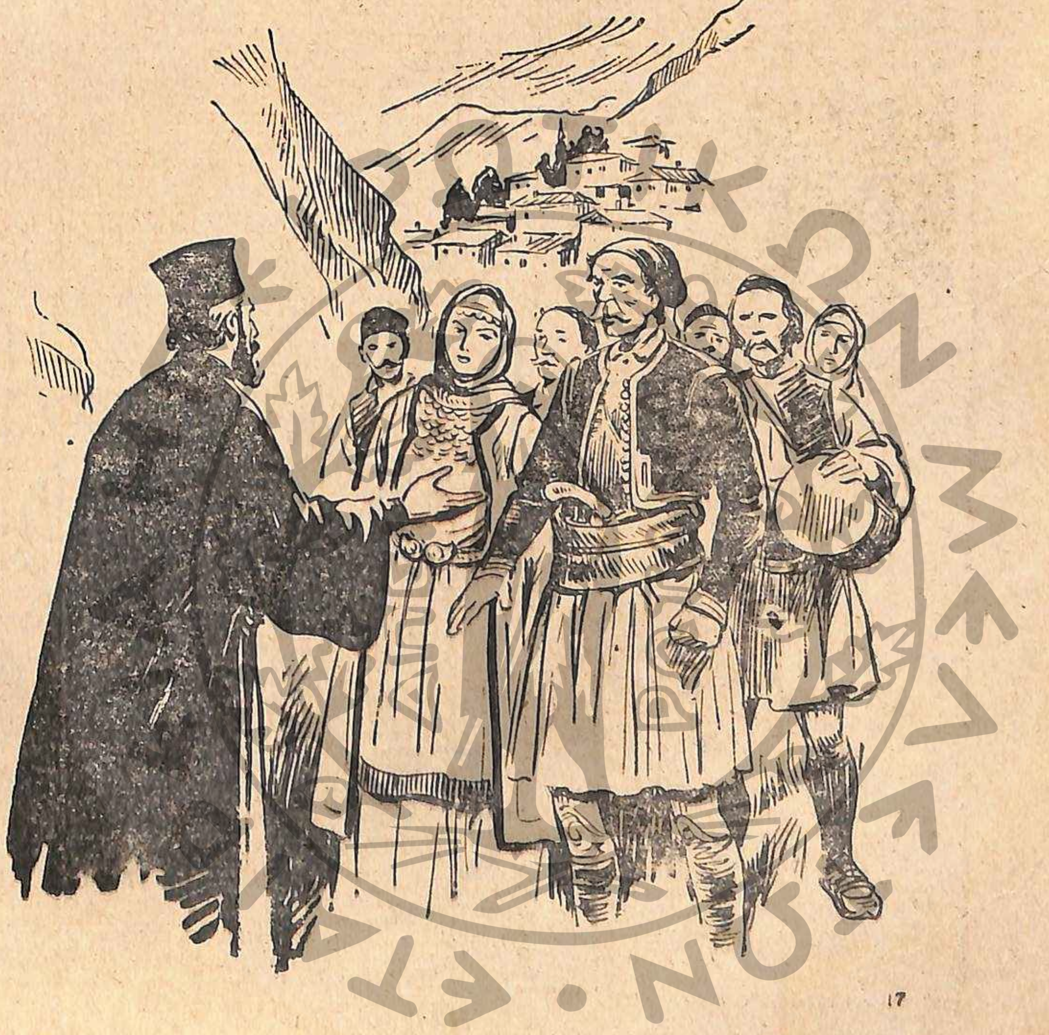

—Μόλις τώρα ἦμουν μὲ τὸ Μαργώνη, κὺρ-Προκόπη μου! τοῦ εἶπε λαχανιασμένος ὁ παπᾶ-Βλάσης.

Ἅπλωσε ὁ Μαργώνης τὸ χέρι του καὶ τ' ἀκούμπησε πατρικὰ στὸν ὦμο τοῦ παλληκαριοῦ.

— Αὐτὸ τὄκανα κιόλας, ἀποκρίθηκε. Μὰ δὲ φτάνει. Θέλω νὰ σὲ βοηθήσω νὰ πάρης πίσω τὴν ἀγάπη σου. Μὴ θυμώνης, Φλῶρο! Παρακολουθοῦσα τὸ σπίτι τοῦ Διαμαντῆ γι' ἄλλη δουλειὰ κι' ἄκουσα τυχαῖα τί σοὖπε ὁ μπαρμπα-Μῆτρος. Γι' αὐτὸ βρίσκομαι τώρα ἐδῶ. Ἀπὸ καιρὸ λογάριαζα νὰ ξεκαθαρίσω τὸν Παπαδήμα, γιὰ νὰ λείψη ἕνα σκουλῆκι ἀπ' τὴ μέση. Νά, λοιπόν, ποὺ ἦρθε ἡ σειρά του.

Τὸ παλληκάρι τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιε, τοῦ εἶπε. Μὰ δὲ θέλω γιὰ χάρι μου νὰ χυθῆ αἷμα. Σ' ἐξορκίζω στὸ Θεὸ ποὺ πιστεύεις, νὰ μὴν τὸ κάνης αὐτό. Δῶσε μου τὸ λόγο σου...

Ὁ Μαργώνης ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός.

— Ἂς εἶναι, εἶπε, δὲ θὰ τὸν σκοτώσω. Κι' αὐτὸ γιὰ χατῆρι σου. Μὰ ὁρκίζομαι στὰ κόκκαλα τῆς μάνας μου, πὼς δὲ θὰ τὸν ἀφήσω νὰ κλέψη τὴν ἀγάπη σου.

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα καὶ χάθηκε σὰν τὸ φάντασμα στὴ νύχτα. Ὁ Φλῶρος ἔμεινε βουβὸς κι' ἀκίνητος. Τὸ κεφάλι του πήγαινε νὰ σπάση. Ὅλα τὰ περίμενε, μὰ ὄχι καὶ τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἀρχιληστῆ. Καθὼς περνοῦσαν ὅμως οἱ μέρες, χωρὶς νὰ γίνεται τίποτε, τὸ παλληκάρι ἄρχισε νὰ σκέφτεται πὼς ὁ Μαργώνης θἄχε ἀλλάξει γνώμη. Καλύτερα. Γιατὶ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κατηγορήση πὼς εἶχε συνεργαστῆ μ' ἕνα ληστή, γιὰ νὰ ματαιώση τὸ γάμο τῆς ἀγαπημένης του. Ἔτσι ἔφτασε ἡ ὥρα ποὺ ἡ Ἁγνή, ντυμένη τὸ νυφικό της, πήγαινε γιὰ τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα. Μὰ ὅταν ἡ συνοδεία, μὲ τὰ νταούλια καὶ τὶς ζυγιὲς σίμωσε στὸ ξωκκλῆσι, φάνηκε ἱδρωμένος, σκονισμένος, κατακόκκινος ὁ παπα-Βλάσης, ὁ ἱερέας ποὺ θὰ στεφάνωνε τὸ ζευγάρι. Στάθηκε μπρὸς στὸν ἔκπληκτο Διαμαντῆ καὶ τρέμοντας σχεδὸν ἀπὸ τὸ φόβο του, τοῦ εἶπε:

— Μόλις τώρα ἦμουν μὲ τὸ Μαργώνη, κυρ-Προκόπη μου! Σοῦ στέλνει τὰ χαιρετίσματά του. Καὶ σοῦ παραγγέλνει πώς, ἂν δὲν κάνης κατὰ πῶς σοὔγραψε, τὸ κεφάλι τοῦ γαμπροῦ σου καὶ τοῦ γερο-Παπαδήμα θὰ πέσουν στὸν τορβᾶ!...

— Καὶ γιατί δὲν ἦρθε νὰ τὸ πῆ σὲ μένα; φώναξε ἔξαλλος ὁ Διαμαντῆς. Καὶ τί τὸν πέρασε τὸν Κυριάκο καὶ τὸν πατέρα του, γιὰ σπουργίτια; Ἂν κοτήση νὰ τοὺς ζυγώση, χάθηκε!...

— Μὴ λὲς μεγάλο λόγο, κυρ-Προκόπη μου, τὸν συμβούλεψε ὁ παπᾶς. Κι' ὁ Κυριάκος κι' ὁ πατέρας του, βρίσκονται κιόλας αἰχμάλωτοι στὰ χέρια του! Πρὶν ἀπὸ λίγο, μπῆκε στὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὰ παλληκάρια του, τοὺς ἔπιασε καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς πῆρε μαζί του, χωρὶς νὰ πέση ντουφεκιά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Διαμαντῆ ἔγινε κίτρινο καὶ τὰ χείλη του ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

— Καὶ τί θέλει; ρώτησε μὲ μισὴ φωνή. Τί γυρεύει ἀπὸ μένα;

— Αὐτὸ τὸ ξέρεις ἐσύ, κυρ-Προκόπη μου. Μονάχα ἐσὺ καὶ κανεὶς ἄλλος.

Σὰν τὰ μαραμένα φύλλα, ποὺ τὰ παρασέρνει ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου, σκόρπισε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἡ συνοδεία τοῦ γάμου. Συγκινημένη ἡ Ἁγνὴ ἀπὸ τ' ἀναπάντεχο καλὸ ποὺ τὴ βρῆκε, ξαναγύρισε στ' ἀρχοντικό της μ' ἀνανεωμένες τὶς ἐλπίδες της. Πέρασαν τρεῖς ὁλάκερες μέρες, χωρὶς νὰ μαθευτῆ τίποτε γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους. Τ' ἀποσπάσματα ποὺ βγῆκαν νὰ κυνηγήσουν τοὺς ληστές, γύρισαν ἄπρακτα. Κι' ἄξαφνα, πάνω στὴ βδομάδα, κυκλοφόρησε μιὰ ἀπίστευτη φήμη: Πὼς ὁ Κυριάκος Παπαδήμας, ὁ δικηγόρος, ὄχι μόνο εἶχε ἐλευθερωθῆ, ἀλλὰ εἶχε παντρευτῆ στὴν Ἀθήνα μὲ μιὰ γυναίκα «ἐλευθερίων ἠθῶν»! Αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε. Κι' ὡστόσο ἦταν καθαρὴ ἀλήθεια. Πῶς βρέθηκε ἀπὸ τὴν Παρνασσίδα στὴν πρωτεύουσα καὶ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ παντρευτῆ τὸ «ὀλέθριον αὐτὸ πλᾶσμα», ἔμεινε γιὰ πάντα μυστήριο. Οὔτε ὁ γερο-Παπαδήμας, ποὺ γύρισε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα στὸ χωριό του, εἶπε τίποτα πάνω σ' αὐτὴ τὴν παράξενη ὑπόθεσι. Μόνο ὁ Προκόπης Διαμαντῆς κατάλαβε πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦταν δουλειὰ τοῦ Μαργώνη καί, τρομαγμένος γιὰ τὸ κεφάλι του, φώναξε τὴν Ἁγνὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Σοὔκανα μεγάλο κακό, κόρη μου. Ἂν ἀγαπᾶς ἀκόμη τὸ Φλῶρο καὶ τὸν θές, θὰ πάω ὁ ἴδιος νὰ σοῦ τὸν φέρω.

Ἡ πεντάμορφη νέα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Τὸν ἀγαπῶ πάντα καὶ μόνο αὐτὸν θέλω ἄντρα μου, ἀποκρίθηκε. Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα...

Ὁ γερο-Προκόπης χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

— Καλύτερα νὰ εὐχαριστήσης κάποιον ἄλλον, ἀπάντησε σὰ ντροπιασμένος. Ἐγὼ σοῦ στάθηκα σκληρὸς καὶ τίποτε περισσότερο.

Κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ πάη νὰ φέρη τὸ Φλῶρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ἡ μαύρη Ἀφροδίτη, Ντόροθυ Ντάντριτζ θὰ παντρευτῆ ἕνα λευκό. Ἀνήγγειλε ἐπισήμως τοὺς ἀρραβῶνες της μὲ τὸν Τζὰκ Ντέννισον, ἰδιοκτήτη ἑνὸς νυχτερινοῦ κέντρου καὶ καθώρισε ἤδη τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου της γιὰ τὶς 30 Ἰουνίου. Ἡ Ντόροθυ, ποὺ ἔγινε διάσημη μὲ τὸ φὶλμ «Κάρμεν Τζῶνς» πρωταγωνιστοῦσε στὸ φὶλμ «Ταμανγκὸ» μὲ τὸν Κοὺρτ Γιοῦργκενς καὶ τελειώνει τώρα τὸ γύρισμα τοῦ φὶλμ «Πόργκυ καὶ Μπὲς» μὲ τὸν ἐπίσης μαῦρο Σίδνεϋ Πουατιέ.

★ Ρώτησαν τὴν Τζὰ-Τζὰ Γκαμπὸρ ἂν ζηλεύη τοὺς ἄντρες, ποὺ κατὰ καιροὺς ἐρωτεύεται, κι' ἐκείνη ἀπάντησε: «Ποτὲ δὲ ζηλεύω. Οἱ ἄντρες ποὺ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὶς γυναῖκες μοιάζουν μὲ τὰ σκυλάκια, ποὺ τρέχουν πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα. Τρέχουν, τρέχουν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὰ φτάνουν».

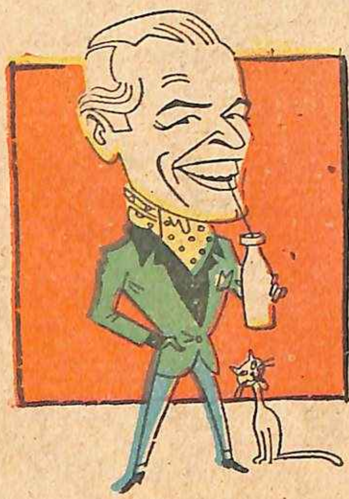

Ὁ Ο. Β. Φίσσερ

★ Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἔφτασε ἕνα βράδυ σ' ἕνα Παρισινὸ κέντρο συνοδευομένη ἀπὸ τὸν νέο τακτικό της συνοδὸ Ζὰκ Σαρριέ. Μόλις τὸ ζεῦγος ἐγκατέλειψε τὸ κέντρο, μπῆκε σ' αὐτὸ ὁ πρώην μνηστὴρ τῆς Μπριζὶτ Σασὰ Ντιστέλ, ὁ ὁποῖος συνόδευε τὴ Ζυλιὲτ Γκρεκό.

★ Ἡ Σοφία Λόρεν, ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα, ὁ Μαρτσέλλο Μαστροϊάννι, ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ ὁ Ἀντώνιο Τσιφαριέλλο εἶναι οἱ Ἰταλοὶ ἠθοποιοί, ποὺ λαβαίνουν τὰ περισσότερα γράμματα ἀπὸ θαυμαστὲς καὶ θαυμάστριες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Μιὰ τελευταία στατιστικὴ ἀπέδειξε πὼς οἱ ἠθοποιοὶ αὐτοὶ λαβαίνουν κατὰ μέσον ὅρον 15 γράμματα ἡμερησίως ὁ καθένας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ἀκολουθοῦν ἡ Συλβάνα Παμπανίνι, ἡ Ἀντονέλλα Λουάλντι, ἡ Μαρίζα Ἀλλάζιο, ἡ Ρὶκ Μπατάλια, ὁ Ροσσάνο Μπράτσι καὶ ὁ Βιττόριο Γκάσμαν. Ἐν συνόλω οἱ Ἰταλοὶ ἠθοποιοὶ λαβαίνουν κατὰ μέσον ὅρον κάθε μέρα 200 γράμματα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

★ Τὸ συμβόλαιο τῆς Πασκὰλ Πετὶ τῆς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγη ἡ ἴδια τοὺς ἄρρενες παρτεναίρ της.

«Δὲ μπορῶ, λέει ἡ ἴδια ἡ Πασκάλ, νὰ παίξω μπροστὰ στὸ φακὸ ἐρωτικὲς σκηνὲς μὲ ἕνα παρτεναίρ, ποὺ δὲ μοῦ λέει ἀπολύτως τίποτα». Γιὰ τὸ νέο της φὶλμ «Ἕνα κορίτσι γιὰ τὸ καλοκαῖρι» ἡ Πασκὰλ Πετὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν παραγωγὸ γιὰ παρτεναὶρ τὸν Μοντγκόμερυ Κλίφτ. Δὲν εἶναι ἀκόμα γνωστὸ ἂν ἡ ἐπιθυμία της θὰ εἰσακουστῆ..

Πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ἔρθη στὴν Ἀθήνα, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φὶλμ «Ζαβολιάρηδες» ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου, ζητῶντας νὰ χωρίση τὸ σύζυγό της Ζὰκ Πορτερέ, τὸν ὁποῖο εἶχε παντρευτῆ τὸ 1957. Ὁ Πορτερὲ (27 χρόνων) εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὴν καθοδήγησε στὰ πρῶτα της βήματα καὶ τὴν βοήθησε νὰ παίξη τὸν πρῶτο της ρόλο στὸ φὶλμ «Οἱ Μάγισσες τοῦ Σαλέμ». Ἡ μικροκαμωμένη Πασκὰλ εἶναι σήμερα 22 χρονῶν. -

★ Σκεπτόμενος τὸ μέλλον του, ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς Ἀλαὶν Ντελὸν μαθαίνει ἀγγλικά, ἐνῷ ἡ μνηστή του Ρόμυ Σνάϊντερ τελειοποιεῖ τὰ γαλλικά της, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ συνεννοῆται καλύτερα μὲ τὸ μέλλοντα σύζυγό της.

★ Αὐτοκτόνησε στὸ Χόλλυγουντ μὲ μεγάλη δόσι ἀπὸ ὑπνωτικὰ χάπια ὁ Γκρὰντ Γουΐδερς, παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου καὶ πρῶτος σύζυγος τῆς Λωρέττα Γιάνγκ, τὴν ὁποία παντρεύτηκε, ὅταν ἐκείνη ἦταν 17 χρόνων. Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ μητέρα τοῦ Γκρὰντ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ χωρίση τὸ ζεῦγος. Οἱ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας ἀπέδειξαν πὼς ὁ Γκρὰντ Γουΐδερς, ποὺ ἦταν 55 χρόνων, βρισκόταν σὲ ἀξιοθρήνητη οἰκονομικὴ κατάστασι.

★ Ἡ Μαρτὶν Καρὸλ ἔχει διαρκῶς κρεμασμένο στὸ λαιμό της ἕνα δόντι καρχαρία, ποὺ ἔφερε μαζί της ἀπὸ τὴν Ἀϊτή. Ἡ Μαρτὶν ἰσχυρίζεται πὼς τῆς φέρνει γοῦρι καὶ τὴν προστατεύει ἀπὸ τὸ κακὸ μάτι.

★ Σᾶς μιλήσαμε ἤδη γιὰ τὸ φὶλμ «Ὁ μονόφθαλμος Τζὰκ» ποὺ γυρίζει ὁ Μάρλον Μπράντο ὡς σκηνοθέτης καὶ πρωταγωνιστὴς συγχρόνως. Μιλῶντας γιὰ τὸν Μπράντο σκηνοθέτη, ἡ Λουέλα Πάρσον ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Ὡς σκηνοθέτης ὁ Μπράντο ἐπιβάλλεται τόσο, ὥστε πειθαρχεῖ μπροστά του καὶ αὐτὸς ὁ Μάρλον Μπράντο ἠθοποιός».

★ Ἡ Ἴζα Μιράντα, ἡ ὁποία γύριζε στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φὶλμ «Ὁ ἱππότης καὶ ἡ τσαρίνα» μετεφέρθη ἐπειγόντως σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς πόλεως μὲ δυνατοὺς πόνους στὸ στομάχι.

★ Ἡ Καίη Κένταλ, θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φὶλμ «Ἀκόμα μιὰ φορά, ἀλλὰ μὲ πάθος», τὸ ὁποῖο θὰ γυριστῆ βάσει τῆς ὁμωνύμου κωμῳδίας, ποὺ θριαμβεύει τώρα στὸ Μπρόντγουαιη. Θὰ ἔχη γιὰ παρτεναὶρ τὸν Γιοὺλ Μπρύνερ καὶ τὸν Τζότζεφ Κόττεν.

★ Μόλις ἔμαθε πὼς ἡ Σουηδέζα στὰρ Ἴνγκερ Στῆβενς, ἡ ὁποία ἀποπειράθηκε πρὸ ἑβδομάδων ν' αὐτοκτονήση, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ νέγρο τραγουδιστὴ Χάρρυ Μπελαφόντε, ὁ Μὲλ Φέρερ, ποὺ ἔγινε τώρα σκηνοθέτης, σκέφτηκε νὰ τοὺς ἑνώση στὸ φὶλμ «Ὁ κόσμος, ἡ σάρκα καὶ ὁ Διάβολος», ποὺ σκοπεύει νὰ γυρίση τώρα.

★ Ἡ Μπελίντα Λῆ καὶ ὄχι ἡ Νάντια Τίλλερ, θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φὶλμ «Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴ Ροζμαρὶ» (Νίτριμπιτ), ποὺ θὰ ἀποτελῆ συνέχεια στὸ φὶλμ «Ροζμαρί, ἡ μεγάλη ἁμαρτωλή».

★ Λέγεται ὅτι ὁ Λὲξ Μπάρκερ, ὁ προτελευταῖος Ταρζὰν τῆς ὀθόνης, ἡλικίας 41 χρόνων, παντρεύτηκε κρυφὰ μιὰ νεαρὰ Ἑλβετίδα φοιτήτρια, τὴν Ἰρὲν Λαμπάρντ, ἡλικίας 22 χρόνων. Ἂν αὐτὸ ἀληθεύη, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ περιμένει ἀκόμα τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου, τὸ ὁποῖο θὰ τὸν χωρίση ἀπὸ τὴν Ἄρλην Ντάλ, παντρεύτηκε γιὰ τέταρτη φορὰ πρὶν ἀκόμα διαλυθῆ ὁ τρίτος του γάμος.

★ Ἡ Μαρίνα Βλάντυ καὶ ὁ σύζυγός της Ρομπὲρ Ὀσσὲν μένουν ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες σ' ἕνα κομψὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 500 μέτρων ἀπὸ τὴ βίλλα τους, στὸ Μαιζὸν-Λαφίτ. Ἐξηγῶντας τὸ γεγονὸς ἡ Μαρίνα, εἶπε: «Καταφεύγομε συχνὰ σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν ψευδαίσθησι πὼς εἴμαστε νιόπαντροι καὶ πὼς περνοῦμε μιὰ νέα περίοδο τοῦ... μέλιτος».

★ Ὁ Κάμερον Μίτσελ καὶ ἡ γυναῖκα του χώρισαν. «Ὁ ἄνδρας μου, κατέθεσε στὸ δικαστήριο ἡ κυρία Μίτσελ, ἔκανε συχνὰ καὶ δυὸ .. χρόνια νὰ πατήση στὸ σπίτι κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ἐρχόταν μοῦ φερόταν πολὺ ψυχρά». Δείχνοντας κατανόησι, ὁ δικαστὴς ἔβγαλε τὸ διαζύγιο σὲ βάρος τοῦ συζύγου καὶ ἀνέθεσε στὴν κυρία Μίτσελ τὴν φύλαξι καὶ τῶν τεσσάρων παιδιῶν τοῦ ζεύγους. Ἐπὶ πλέον ἐπέβαλε στόν... ψυχρὸ σύζυγο νὰ καταβάλη τὰ 40% τῶν ἐσόδων του στὴν πρώην σύζυγό του, ὡς διατροφή.

★ Ὁ Κάρυ Γκρὰντ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του ὅταν τὸν ρωτοῦν ἂν θὰ παντρευτῆ τὴ Λοῦμπα Ὀτάσεβικ. «Ἐλπίζω καὶ εὔχομαι, εἶπε, νὰ βρῆ σύντομα ἡ νέα αὐτὴ τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη».

★ Ὁ Ἔρνεστ Μπόργκνιν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία στὸ Χόλλυγουντ ξανανιωμένος καὶ ἀπαλλαγμένος ἀπὸ 15 κιλά. Φυσικὰ τὸ πρῶτο πρόσωπο, ποὺ συνάντησε ἦταν ἡ Καίτη Χιουράντο. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι θὰ παντρευτοῦν τὸν Σεπτέμβριο, ὁπότε συμπληρώνεται χρόνος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαζυγίου, ποὺ χώρισε τὸν Μπόργκνιν ἀπὸ τὴν πρώην σύζυγό του.

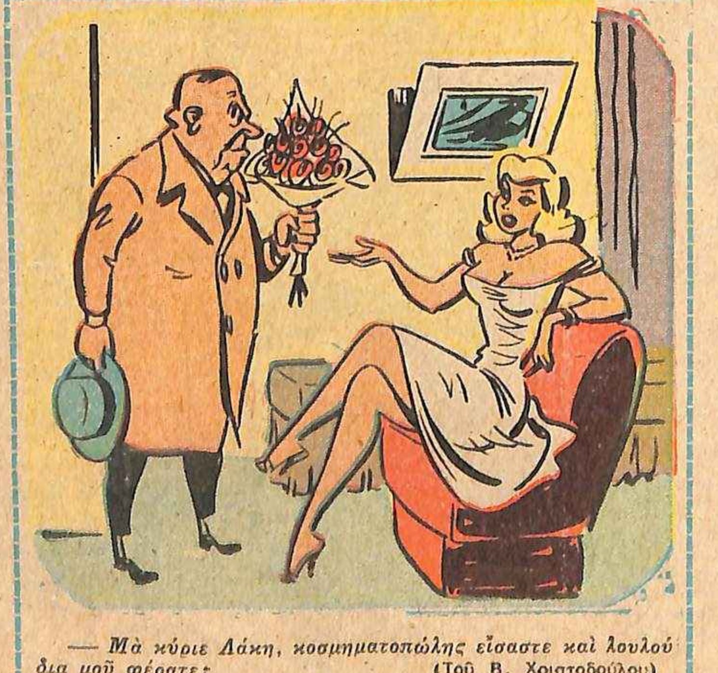

— *Μὰ κύριε Λάκη, κοσμηματοπώλης εἴσαστε καὶ λουλούδια μοῦ φέρατε;* (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

★ Ὁ Ρὸκ Χάτσον βγαίνει συχνὰ μὲ τὴν Ντεμπόρα, τὴ χήρα τοῦ Τάϋρον Πάουερ. Δὲν πρόκειται ὅμως, ὅπως ἰσχυρίζονται, παρὰ γιὰ μιὰ φιλία, ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὅταν ἀκόμα ζοῦσε ὁ δυστυχὴς Τάϋ.

★ Ξέρετε ποιά εἶναι ἡ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ κατέχει σήμερα τὴν ὡραιότερη καὶ πλουσιώτερη συλλογὴ κοσμημάτων; Ἡ Λωρέττα Γιάνγκ, ἡ ὁποία ἔχει σχεδιάσει μόνη της τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά.

★ Δὲ μποροῦσε νὰ μείνη ἀνεκμετάλλευτη ἡ παγκόσμιος ἐπιτυχία, ποὺ γνώρισε τὸ περυσινὸ γερμανικὸ φὶλμ «Οἰκογένεια Τράπ». Μὲ τοὺς ἴδιους πρωταγωνιστὲς γυρίστηκε, λοιπόν, μιὰ συνέχεια μὲ τὸν τίτλο «Ἡ οἰκογένεια Τρὰπ στὴν Ἀμερική». Ἡ Ροὺθ Λούβερικ, ποὺ εἶναι σήμερα τὸ δημοφιλέστερο θηλυκὸ ἀστέρι τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ἔχει καὶ πάλιν τὸν γοητευτικὸ Χὰνς Χόλτ, γιὰ παρτεναὶρ στὴ νέα «Οἰκογένεια Τράπ», ποὺ εἶναι, ὅπως καὶ ἡ πρώτη, γεμάτη ἀνθρωπιά.

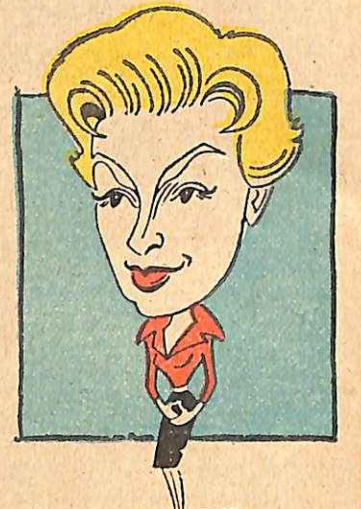

Ἡ Ροὺθ Λούβερικ

★ Ἀπὸ τοὺς ἄντρες, τὸ ὑπ' ἀρ. 1 ἀστέρι τοῦ γερμανικοῦ κοινοῦ, παραμένει καὶ φέτος, γιὰ ἕκτη κατὰ σειρὰ χρονιὰ ὁ Ο. Β. Φίσερ, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ πιὸ ἀκριβοπληρωμένος Γερμανὸς ἠθοποιός.

★ Ὁ Λινὸ Βεντουρὰ δὲν τολμᾶ πιὰ νὰ συνοδεύση τὸ γυιό του στὸ σχολεῖο. Μόλις οἱ συμμαθητὲς τοῦ μικροῦ τὸν δοῦν ἀπὸ μακρυά, φωνάζουν ὅλοι μαζί: «Ὁ Γορίλλας!, Ὁ Γορίλλας!»

Ὁ Βεντουρά, ποὺ ἔχει γίνει τελευταῖα δημοφιλέστερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἔντυ Κωνσταντίν, εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς μιᾶς σειρᾶς ἀστυνομικῶν φὶλμ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐμεῖς ἐδῶ εἴδαμε μόνο τὸ «Γορίλλας, ὁ ὑπ' ἀρ. 1 δημόσιος κίνδυνος».

★ Ὁ Ἔντυ Φίσερ πῆρε μὲν τὸ διαζύγιο, ἀλλὰ τὸ διαζύγιο αὐτὸ τὸν ἀφίνει κυριολεκτικὰ ἀπένταρο. Ἡ Ντέμπυ Ρέϋνολντς, θὰ κρατήση καὶ τὰ δυὸ σπίτια τους στὸ Πάλμ Σπρίνγκς καὶ στὸ Λὸς Ἄντζελες. Ὁ Ἔντυ θὰ πληρώνη κάθε χρόνο 40.000 δολλάρια γιὰ διατροφὴ στὴν πρώην σύζυγό του καὶ θὰ κάνη ἐπ' ὀνόματί της μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς γιὰ 100.000 δολλάρια. Φυσικά, ἡ Ντέμπυ κρατάει ἐπίσης ὅλα της τὰ κοσμήματα, τὶς μετοχὲς καὶ τὸ αὐτοκίνητό της.

★ Τὰ ἀμερικανικὰ ταχυδρομεῖα ἀρνήθηκαν νὰ κυκλοφορήσουν καρτποστὰλ μὲ τὸν περίφημο πίνακα τοῦ Γκόγκα «Ἡ γυμνὴ Μάγια». Οἱ κάρτες αὐτὲς ἐστέλλοντο κατὰ χιλιάδες ἀπὸ τὴν ἑταιρεία, ποὺ λανσάρει τὸ ὁμώνυμο φὶλμ, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἄβα Γκάρντνερ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Σίρλεϋ Μαϊ Λέιν

Τὰ «ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ πουλιά»

Ὁ Πέτρος ἅρπαξε τὴν Ἀλίκη στὸν ἀέρα.

ΤΟ πιὸ ἐνδιαφέρον νούμερο τοῦ τσίρκου ἦτανε τὰ «Ἀνθρώπινα πουλιά». Ἕνα καταπληκτικὸ ἀκροβατικὸ ποὺ ἔκανε τοὺς θεατὲς νὰ μείνουνε μὲ κομένη τὴν ἀναπνοή τους, κυττάζοντας στὰ ὕψη αὐτὸ τὸ ὑπερφυσικὸ ντουέττο τῶν ἀνθρώπων ποὺ πραγματικὰ πετοῦσαν! Ἦταν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα. Ἀνεβαίνανε μὲ μιὰ σκοινένια ἀνεμόσκαλα ὣς τὰ ὕψη, κι' ἐκεῖ ἀρχίζανε τὶς ἰλιγγιώδεις τους φιγοῦρες: Πότε πιανόταν ὁ ἄντρας ἀπὸ τὴν κούνια καὶ ἅρπαζε τὴ γυναίκα στὸν ἀέρα, πότε τὸν ἔπιανε αὐτή... Ὅση ὥρα διαρκοῦσε τὸ φοβερὸ νούμερο, δὲν ἀκουγόταν οὔτε ἀνάσα ἀπὸ τὸν κόσμο... Ὅλοι, μὲ τὰ μάτια τους καρφωμένα ψηλά, παρακολουθούσανε τὸ χορὸ τοῦ θανάτου ποὺ ἐκτελοῦσαν αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα μὲ τόση καταπληκτικὴ εὐκινησία.

Ἤτανε, πραγματικά, δυὸ φημισμένοι ἀκροβάτες μὲ διεθνῆ φήμη: Ἀλβέρτος καὶ Ἀλίκη. Μιὰ μεγάλη ἀκροβατικὴ φίρμα, ἀκριβοπληρωμένη, ποὺ ἔκανε τὸν κόσμο νὰ τρέχη καὶ νὰ γεμίζη τὸ τσίρκο ποὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ τὴν ἐμφανίζη...

Πέτρος καὶ Ἀλίκη — δυὸ ὀνόματα δεμένα ἀπὸ τὸν κόσμο, δυὸ ἄνθρωποι ὅμως χωρισμένοι ἀπὸ τὸ πιὸ βαθὺ μῖσος: Αὐτὸς ἕνας τύραννος, αὐτὴ ἕνα θῦμα... Τοὺς ἔδενε ἕνας ἀναγκαστικὸς ἔρωτας, ποὺ τὸν ἐπέβαλλε αὐτός, καὶ τὸν ἀνεχόταν αὐτή... Τὸν ἀνεχόταν ἀπὸ φόβο κι' ἀπὸ ἔλλειψι τόλμης νὰ διακόψη ἕναν ἐρωτικὸ δεσμὸ ποὺ γι' αὐτὴν ἦταν ἀναγκαστικὸς καὶ μαρτυρικός. Ὁ Πέτρος τὸ καταλάβαινε καὶ σκύλιαζε! Ἀπειλοῦσε νὰ τὴ σκοτώση, τῆς ἔκανε φοβερὲς σκηνές, τὴν ἔβριζε χυδαῖα, τὴν ἔδερνε! Αὐτὴ ἡ καϋμενούλα ὑπόμενε χωρὶς διαμαρτυρίες τὸ μαρτύριο τοῦ ἐρωτικοῦ ἐξαναγκασμοῦ — μὲ τὴν καρδιά της ὅμως δοσμένη ἀλλοῦ: Γιατὶ ἀγαποῦσε τὸ Δημήτρη, ποὺ ἐμφανιζότανε μὲ τὴν κωμικὴ φάτσα τοῦ παλιάτσου στὸ ἴδιο τσίρκο κι' ἔκανε τὸν κόσμο νὰ γελάη...

Μέσα του ὅμως, βαθειά του, πίσω ἀπὸ τὰ φαρδειὰ ροῦχα τοῦ καραγκιόζη ἔκρυβε μιὰ εὐαίσθητη καὶ λεπτὴ καρδιά. Κι' αὐτὴν τὴν εἶχε χαρίσει στὴν Ἀλίκη, ποὺ τὴν εἶχε δεχτῆ, ἀνταποδίδοντας τὴ δική της...

Φυσικά, ὁ Πέτρος δὲν ἤξερε τίποτε. Ὑποπτευότανε βέβαια, τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό: Δὲ μποροῦσε νὰ χωρέση στὸ μυαλό του ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ἐξουσίαζε αὐτὸς θὰ προτιμοῦσε ἕναν παλιάτσο!

Ὅμως, ὁ παλιάτσος ἦταν κι' ἐκεῖνος ἕνας πολὺ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος: Μόλις πετοῦσε τὰ κωμικὰ ροῦχα του καὶ ξέβαφε τὴν ἀστεία φάτσα του, γινόταν ἕνας ἄμορφος νέος, ποὺ μποροῦσε νὰ ἀρέση σὲ μιὰ γυναῖκα—νάι, ὅπως ἄρεσε...

Τὸ εἰδύλλιο ὅμως ἔμενε μυστικὸ γιὰ τὸ φόβο τοῦ Πέτρου, τοῦ δυνάστη, τοῦ τύραννου, τοῦ Βασανιστῆ... Κάπου-κάπου μόνο, τὴν ὥρα ποὺ περνούσανε πίσω ἀπὸ τὰ σκηνικὰ ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, ἡ Ἀλίκη κι' ὁ Δημήτρης, μ' ἕνα σφίξιμο τῶν χεριῶν, μ' ἕνα γλυκόλογο, ἐξωτερικεύανε τὸν ἔρωτά τους... Τὸν ἐμποδισμένο, τὸ βασανισμένο ἔρωτά τους, ποὺ χτυποῦσε δύσκολα τὰ φτερά του, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τοὺς ἑνώση...

*

Ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν «Ἀνθρώπινων πουλιῶν», ἡ Ἀλίκη ξεχάστηκε λίγο πιὸ πολύ, καί, ἐκεῖ, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τῶν παρασκηνίων, πίσω ἀπὸ ἕνα σκηνικό, ἔδωσε τοῦ Δημήτρη τὰ χείλια της, διψασμένα τόσο γιὰ ἐρωτικὰ φιλιά...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ περνοῦσε δίπλα ὁ Πέτρος, καὶ εἶδε! Ἀμέσως ὥρμησε, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ κι' ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάη! Μπῆκε θαρρετὰ ἀνάμεσά τους ὁ Δημήτρης καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό! Οἱ δυὸ ἄντρες κυλίστηκαν χάμω, ἐνῶ χτυποῦσαν ἀλύπητα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Τοὺς χωρίσανε.

Ἐνῶ σηκωνότανε ὁ Πέτρος φώναξε:

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε!...

Ἐπειδὴ ἦταν ἡ ὥρα γιὰ τὸ νούμερο τῶν «Ἀνθρώπινων πουλιῶν», ὁ Πέτρος κι' ἡ Ἀλίκη τρέξανε νὰ βαφτοῦνε. Ὕστερα, μὲ μιὰ δυνατὴ εἰσαγωγὴ τῆς ὀρχήστρας, πεταχτήκανε ἔξω, λουσμένοι ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν προβολέων, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, μὰ μὲ τὶς καρδιές τους πλημμυρισμένες, αὐτὸς ἀπὸ μῖσος, αὐτὴ ἀπὸ φόβο...

Χυμήξανε στὶς ἀνεμόσκαλες καὶ ἀνεβήκανε ψηλά, ἐκεῖ ποὺ τοὺς περιμένανε κρεμασμένες οἱ δυὸ κούνιες.

Πρῶτος ἁρπάχτηκε ἀπὸ τὴ μιὰ ὁ Πέτρος. Δεύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ Ἀλίκη. Τὰ χέρια ὅμως τῆς φτωχιᾶς γυναίκας τρέμανε δυνατὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησί της... Ἔγιναν οἱ πρῶτες φιγοῦρες: Ὁ Πέτρος τὴν ἅρπαξε στὸν ἀέρα ὕστερα τὸν ἅρπαξε αὐτή!... Καταλάβαινε ὅμως ἡ Ἀλίκη ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ταραχή της τὴν ἔκανε νὰ μὴν ἔχη τὴν παλιά της ἐκπληκτικὴ εὐκινησία... Πόσο ἔτρεμε μὴν πέση ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά!... Τὰ μάτια της εἴχανε θαμπώσει... Ὅλο της τὸ κορμὶ τὸ ἀγκάλιαζε ἕνα δυνατὸ ρῖγος...

Καί, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ κακὸ ἔγινε. Ἐκεῖ ποὺ ὁ Πέτρος πήδηξε ἀπὸ τὴν κούνια του στὴ δική της, ἡ Ἀλίκη δὲ μπόρεσε νὰ τὸν κρατήση... Τὰ χέρια της ξεσφίξανε, τὰ πόδια της, ποὺ ἤτανε μπλεγμένα στὴν κούνια, ξεσφίξανε κι' αὐτά, καὶ τὸ ζευγάρι τῶν ἀκροβατῶν ἔπεσε ἀπὸ τὰ ὕψη!

Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ὅλου τοῦ κόσμου, ἕνα ὁμαδικὸ «ἄ!» ἀκούστηκε... Ἀπὸ τὰ δυὸ κορμιά, τοῦ ἄντρα ἔκανε ἕνα φοβερὸ «γκέλ» μέσα στὸ φιλὲ ποὺ ἦταν ἁπλωμένο ἀπὸ κάτω, πετάχτηκε ἔξω, καὶ πῆγε νὰ τσακιστῆ στὸ χῶμα! Ἕνας μεγάλος κόκκινος λεκὲς ἁπλώθηκε γύρω ἀπὸ τὸ τσακισμένο κορμὶ τοῦ ἀκροβάτη... Ἡ γυναίκα ἤτανε πιὸ τυχερή: Ἔκανε κι' αὐτὴ δυὸ-τρία «γκέλ», σὰ μεγάλο τόπι ἀπὸ γυναικεία σάρκα, μὰ δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ φιλέ... Καὶ μόνο λιγοθύμησε...

*

Ὅταν συνῆλθε, εἶδε πολλοὺς νὰ σκύβουν ἀπὸ πάνω της, οἱ πιὸ πολλοὶ μὲ περιέργεια, ἕνας ὅμως μὲ ἐνδιαφέρον γεμᾶτο ἀγωνία... Ἦταν ἕνας παλιάτσος μὲ τὴν κωμικὰ βαμένη φάτσα του δακρυσμένη...

— Ἀλίκη... μουρμουρίσανε τὰ χείλια του.

Τοῦ χαμογέλασε γεμάτη ἔρωτα:

— Δημήτρη!

Ὅμως, ἀμέσως ἡ ματιά της γύρισε ἕνα γύρο γεμάτη ἀνησυχία. Τὰ χείλια της ψιθυρίσανε:

— Ἂν μὲ δῆ;...

Ὁ Δημήτρης τὴν καθησύχασε:

— Ἔννοια σου, μικρή μου Ἀλίκη... Μὴ φοβᾶσαι...

Τὰ ματάκια της τὸν κυττάξανε ἐρωτηματικά:

— Πῶς νὰ μὴ φοβᾶμαι;

— Ὁ Πέτρος... σκοτώθηκε! τῆς ἀποκρίθηκε.

Τὸ δραματικὸ νέο τὴν ἔκανε νὰ νοιώση ρῖγος... Ὕστερα ὅμως, κάτι σὰν ἀπολύτρωσι ζέστανε τὸ κορμί της: Ὁ Βασανιστής της δὲ ζοῦσε πιά! Αὐτὸς ποὺ τὸν φοβότανε τόσο εἶχε πάψει νὰ εἶναι φόβητρο...

Τὰ δακρυσμένα ματάκια της κλείσανε....

Ἔτσι, ἡ μοῖρα εἶχε γράψει σκληρὰ κι' ἀποφασιστικὰ τὸ τέλος στὸ μαρτύριό της...

Ἡ παλιὰ ζωή της εἶχε σβύσει... Μιὰ καινούργια ἀνοιγότανε μπροστά της, ὁλόφωτη, ἐλπιδοφόρα.

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ ματάκια της, εἶδε μόνο τὸ Δημήτρη μπροστά της. Ἡ γελοία φάτσα τοῦ παλιάτσου ἤτανε πλημμυρισμένη ἔρωτα.

— Ἀλίκη... Ἀγαπημένη μου... ψιθυρίσανε τὰ κωμικὰ βαμένα χείλια.

Τοῦ ἔδωσε τὸ χεράκι της, κι' αὐτὸς τὸ ἔσφιξε στὸ δικό του γεμᾶτος ἔρωτα...

Ἤτανε μιὰ βουβὴ ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάση τὸ κακὸ παρελθὸν μέσα στὴν μελλοντικὴ εὐτυχία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γάμος

ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

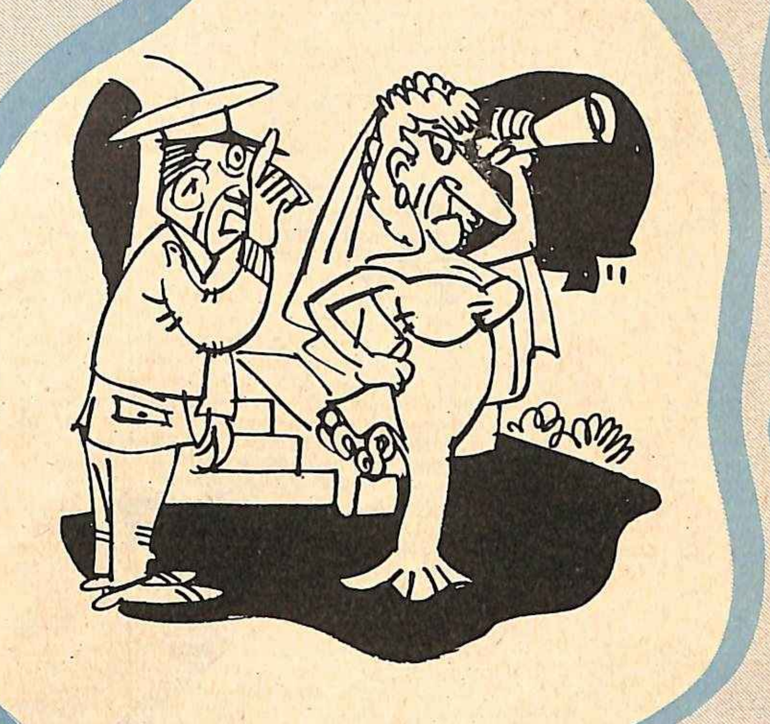

— Μὲ συγχωρεῖτε, χάσατε τίποτα; Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω;

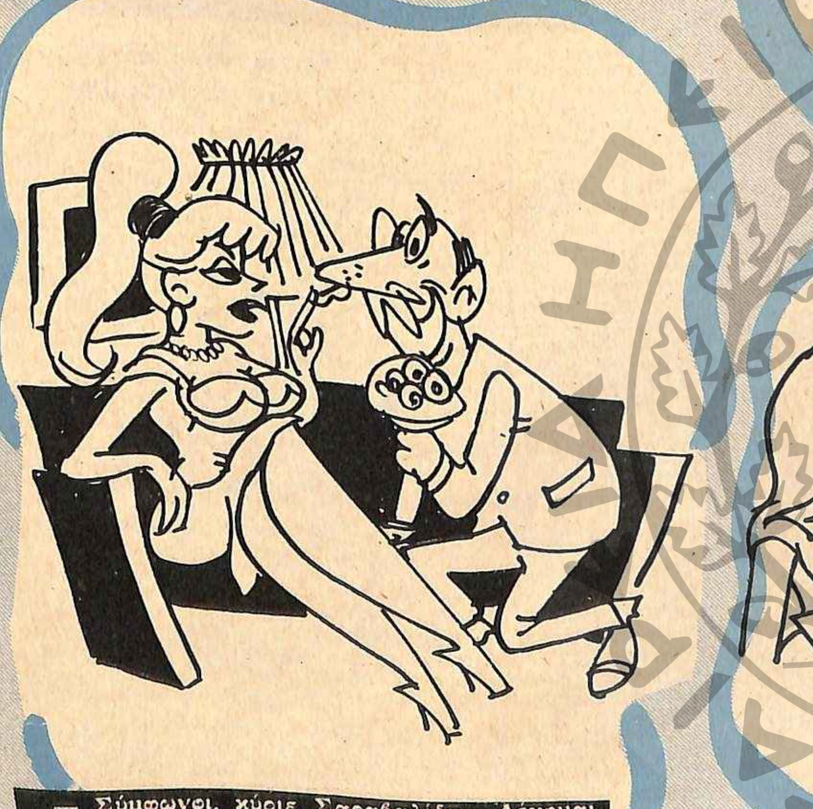

— Σύμφωνοι, κύριε Σαραβαλίδη... Δέχομαι τὴν πρότασί σας... Ἀλλὰ τὸ διαμέρισμα, τὰ ἔπιπλα καὶ τὸν... κουμπάρο, θὰ τὰ διαλέξω ἐγώ!...

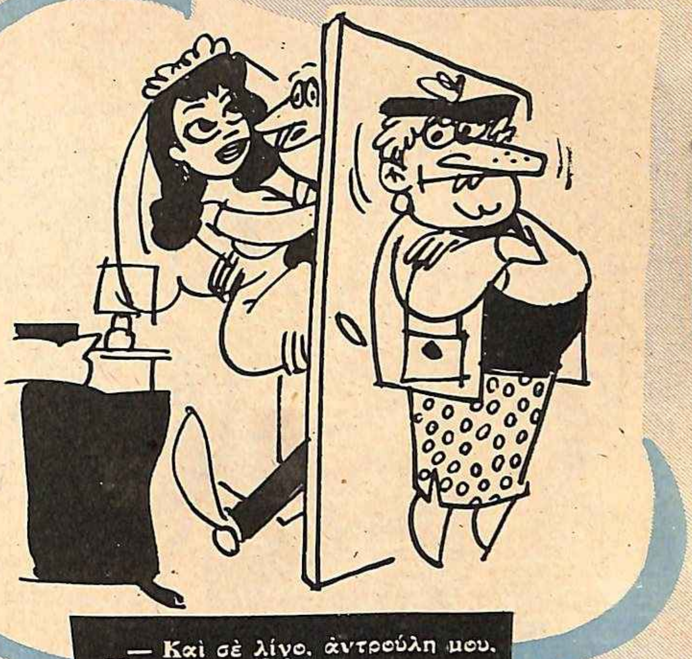

— Καὶ σὲ λίγο, ἀντρούλη μου, θἆμαστε...τρεῖς!...

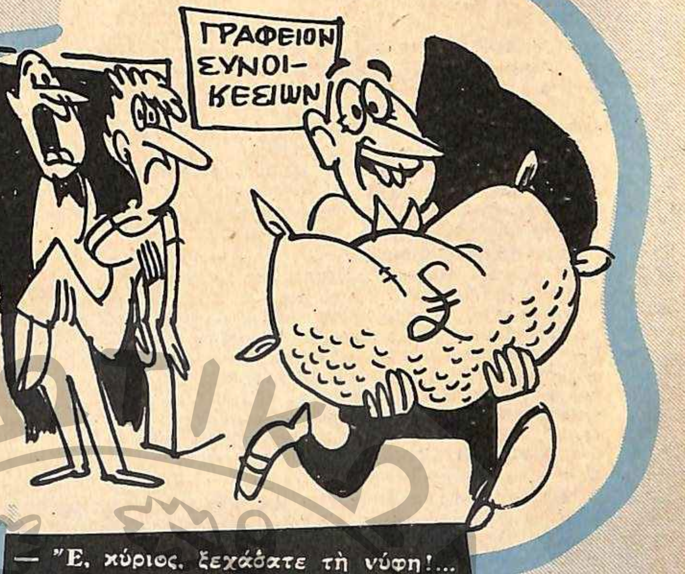

— Ἔ, κύριος, ξεχάσατε τὴ νύφη!...

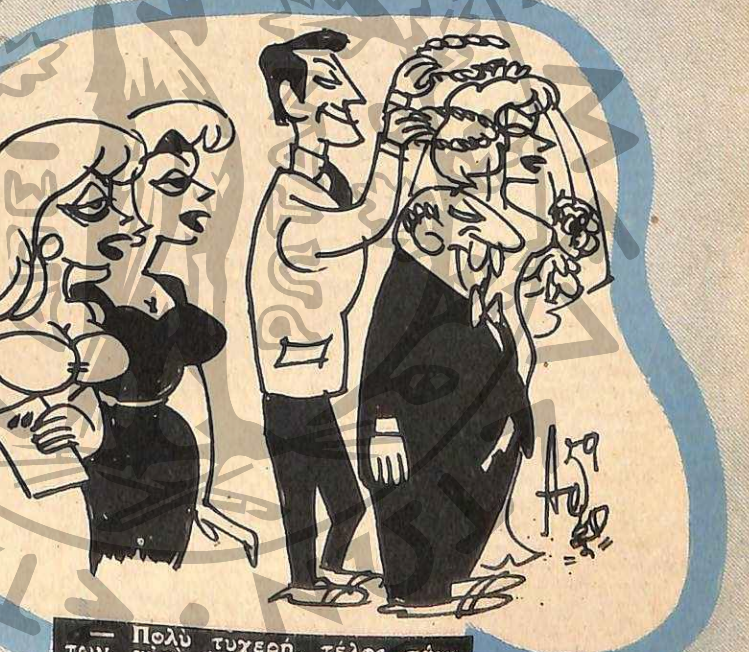

— Πολὺ τυχερή, τέλος πάντων, αὐτὴ ἡ Λουλοῦ!... Πέτυχε πρώτης γραμμῆς... κουμπάρο!...

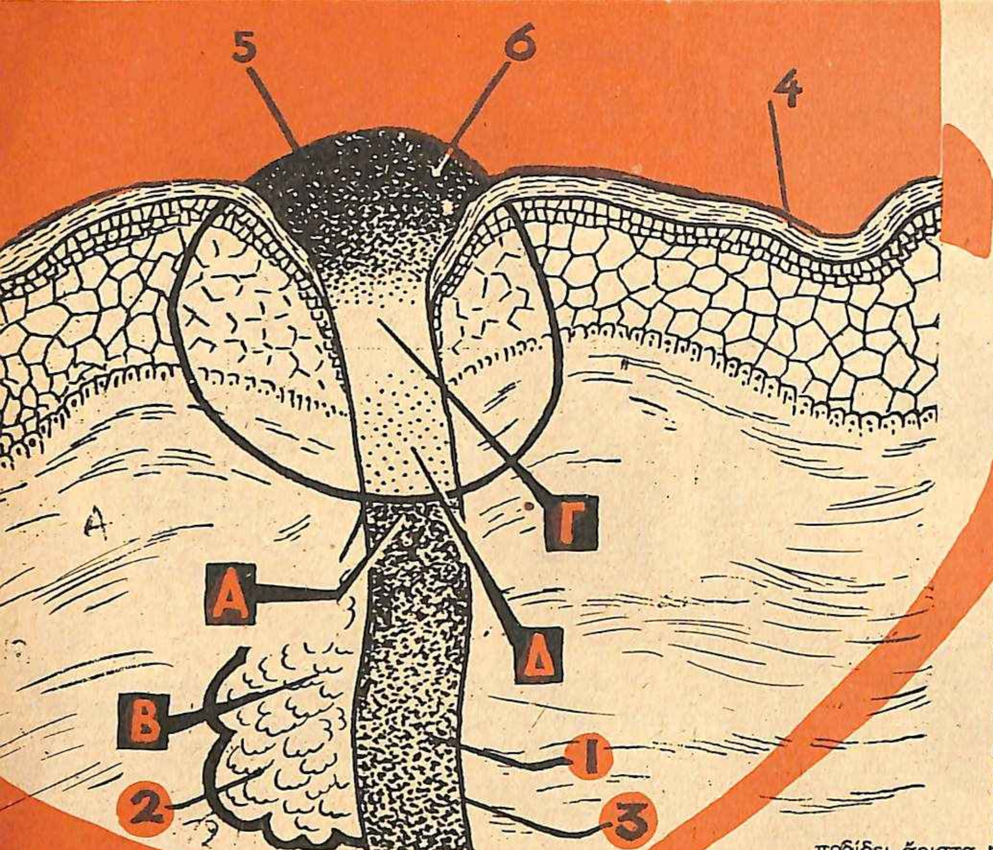

Πῶς σχηματίζονται τὰ μαῦρα στίγματα: Α. Τὸ σμῆγμα (1) ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ τοὺς σμηγματορροϊκοὺς ἀδένες (2), λόγω ὡρισμένων διαταραχῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, συρρέει σὲ ὑπερβολικὴ ποσότητα στοὺς πόρους (3).—Β. Ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ σμῆγμα δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ καὶ μένει ἐγκλωβισμένο μέσα στὸν πόρο.—Γ. Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ σμήγματος σκληρύνεται καὶ φράζει τὸν πόρο. Ἡ κορυφή του, ποὺ διατρυπᾶ τὸ κερατοειδὲς στρῶμα (4), μαυρίζει λόγω τῆς ἐπαφῆς μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα. Ἔχομε ἔτσι τὸ μαῦρο στίγμα (5). Δ. Τὰ μικρόβια τοῦ ὀργανισμοῦ συρρέουν στὸ μαῦρο στίγμα καὶ προκαλοῦν τὸ σχηματισμὸ πύου (6). Ἔχομε τότε τὰ σπυράκια τῆς ἀνοίξεως.

Τὰ μαῦρα ΣΤΙΓΜΑΤΑ

Ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸς τῶν κοριτσιῶν

ΤΑ ΜΑΥΡΑ στίγματα στὸ πρόσωπο εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀσθένεια, ποὺ προσβάλλει τὰ 50% τῶν νέων καὶ τῶν δύο φύλων, μεταξὺ τῶν 15 καὶ τῶν 25 χρόνων. Τὰ στίγματα αὐτὰ ἐμφανίζονται ἀφθονώτερα κατὰ τὴν ἄνοιξι, λόγω τῆς ὁρμονικῆς διαταραχῆς ποὺ παρατηρεῖται τότε στὸν ὀργανισμό.

Τὰ μαῦρα στίγματα ἀποτελοῦν μόνιμες ἑστίες μολύνσεως τοῦ δέρματος καὶ γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε εἶναι νὰ τὰ βγάζωμε. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή, γιατί, διαφορετικά, ἡ μόλυνσι μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ. Νὰ πῶς πρέπει νὰ τὰ βγάζετε:

Θὰ καθαρίσετε πρῶτα τὰ χέρια σας μ' ἕνα καλὸ σαπούνισμα καὶ κατόπιν θὰ τὰ περάσετε μ' ἕνα βαμπάκι, ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν. Θὰ βάλετε ὕστερα στὸ πρόσωπό σας μιὰ κρέμα μὲ λανολίνη, ποὺ θὰ διαστείλη τοὺς πόρους καὶ θὰ ἀπαλύνη τὸ δέρμα. Θὰ πάρετε ἔπειτα δύο κομματάκια βαμβάκι καὶ θὰ πιέσετε καθένα ἀπὸ τὰ μαῦρα στίγματα ὥσπου νὰ τὸ βγάλετε. Θὰ περάσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα, ποὺ θὰ σᾶς προφυλάξη ἀπὸ τὴ μόλυνσι καὶ θὰ σφίξη και πάλι τοὺς πόρους.

Τὰ δέρματα στὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται συνηθέστερα τὰ μαῦρα στίγματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν ἐπαρκῆ ὀξύτητα. Θὰ ἀποφύγετε, λοιπόν, τὰ συνηθισμένα σαπούνια, ποὺ εἶναι ὅλα σχεδὸν ἀλκαλικὰ καὶ θὰ τὰ ἀντικαταστήσετε μὲ ὄξινα, ποὺ θὰ τὰ βρῆτε σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Θὰ πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ καταπολεμήσετε τὴ δυσκοιλιότητα, ποὺ ἀποτελεῖ αἰτία διαρκοῦς δηλητηριάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ πού, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, μπορεῖ νὰ μεταβάλη τὰ ἁπλᾶ μαῦρα στίγματα σὲ σπυράκια ἢ ἀκόμη καὶ σὲ ἀποστήματα.

Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ προσέξετε τὸ συκώτι σας. Αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ χωνεύωμε τὰ λίπη καὶ καταστρέφει τὶς τοξίνες τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ὅταν εἶναι κουρασμένο, δὲ μπορεῖ νὰ ἐκπληρώση οὔτε τὴ μιὰ ἀποστολή του οὔτε τὴν ἄλλη. Τὰ λίπη, ποὺ δὲν ἔχουν ἀφομοιωθῆ ἐπαρκῶς, συρρέουν τότε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος μὲ τὴ μορφὴ σμήγματος καὶ τὸ ἴδιο γίνεται μὲ τὶς τοξίνες. Δημιουργεῖται ἔτσι ἡ μόλυνσι, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισι τῶν μαύρων στιγμάτων.

Οἱ τροφὲς ποὺ πειράζουν περισσότερο τὸ συκώτι εἶναι τὰ μαγειρευμένα λίπη, τὸ οἰνόπνευμα, τὰ τηγανητά, τὰ μπαχαρικὰ (πιπέρι, μουστάρδα κτλ.), οἱ σάλτσες, ἡ σοκολάτα καὶ τὰ ξυνὰ χορταρικὰ (τομάτες, λάχανο κτλ.).

Μιὰ ἄλλη κατηγορία δερμάτων, ποὺ παρουσιάζουν ἰδιαίτερη εὐπάθεια στὰ μαῦρα στίγματα, εἶναι τὰ καλούμενα ἀσφυκτικά, δηλαδὴ τὰ δέρματα μὲ πολὺ σφιγμένους πόρους, ποὺ δὲν ἀφήνουν τὸ σμῆγμα νὰ τρέξη ἔξω. Αὐτὸ τὸ σμῆγμα σκληρύνεται τότε καὶ σχηματίζει τὰ μαῦρα στίγματα. Ἂν ἔχετε παρόμοιο δέρμα, θ' ἀποφύγετε τὰ πολὺ στυπτικὰ καλλυντικά, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν στὴ βάσι τους χλωροφόρμιο. Τὰ καλλυντικὰ αὐτὰ σφίγγουν τοὺς πόρους, τοὺς βουλώνουν κι' ἐμποδίζουν τὸ σμῆγμα νὰ τρέξη ἔξω.

Θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ προσέξετε τὸ κέφι σας. Ἡ ἀπαισιοδοξία, οἱ ἔγνοιες, οἱ χωρὶς λόγο θυμοί, οἱ φιλονεικίες, ἡ ἔντονη κι' ἐξαντλητικὴ διανοητικὴ ἐργασία, οἱ δυνατὲς συγκινήσεις, ἡ παθολογικὴ δειλία, ἡ ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως ὑποβοηθοῦν ἐπίσης τὴν ἐμφάνισι τῶν μαύρων στιγμάτων.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, οἱ συγκινήσεις ἐπιδροῦν στὰ νεῦρα, ποὺ συστέλλουν τοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ ροὴ τοῦ σμήγματος.

Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν ἐπίσης σ' ἐκείνους ποὺ παρουσιάζουν προδιάθεσι στὰ μαῦρα στίγματα νὰ μὴν τρώνε βιαστικὰ καὶ νὰ μασσᾶνε καλὰ τὴν τροφή τους. Κάθε τι ποὺ παρεμποδίζει τὴν κανονικὴ χώνευσι ὑποβοηθεῖ τὴν ἐμφάνισι τῶν μαύρων στιγμάτων.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, στὸ μέρος ἀπὸ ὅπου βγάλαμε ἕνα μαῦρο στίγμα ἀπομένει μιὰ μικρὴ οὐλή, ποὺ εἶναι, ὡστόσο, πολὺ ἀντιαισθητική. Οἱ οὐλὲς αὐτὲς ἐξαφανίζονται σήμερα μὲ τὴ διαθερμία. Γύρω στὴν οὐλὴ γίνονται μὲ μιὰ λεπτὴ βελόνη ἀπὸ τὴν ὁποίαν περνάει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, μικρὲς τρύπες. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὸ δέρμα συστέλλεται καὶ ἡ οὐλὴ ἐξαφανίζεται.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐπενοήθη μιὰ καινούργια μέθοδος θεραπείας τῶν μαύρων στιγμάτων. Ὁ γιατρὸς κάνει μιὰ ἐλαφρὴ τομὴ στὸ δέρμα τῆς κοιλιᾶς καὶ εἰσάγει κάτω ἀπ' αὐτὸ ἕνα δισκίο ὁρμόνης τῆς ὑποφύσεως, ποὺ καλεῖται γοναδοτροπίνη. Ἡ ὁρμόνη αὐτὴ ἀποκαθιστᾶ τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν ἐκκρίσεων καὶ συντελεῖ στὴν ἐξαφάνισι τῶν μαύρων στιγμάτων. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα, ὅταν τὰ μαῦρα στίγματα ὀφείλωνται σὲ διαταραχὴ τῆς ὁρμονικῆς λειτουργίας.

Οἱ Γάλλοι δερματολόγοι, ἐξ ἄλλου, ἐπρόσεξαν ὅτι οἱ γαστρικοὶ χυμοὶ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύουν τὰ νεκρὰ μόρια τῶν τροφῶν ποὺ εἰσάγομε στὸν ὀργανισμό μας — κρέας, λίπη κτλ. — χωρὶς νὰ ἐπηρεάζουν τὰ ζωντανὰ κύτταρα (τοιχώματα τοῦ στομάχου, ἔντερα κτλ.). Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχή, ἐπινόησαν μιὰ καινούργια μέθοδο, ποὺ συνίσταται στὴν ἐπίθεσι ἐπὶ 20 λεπτὰ ἐνζύμων τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος στὸ πρόσωπο τῶν ἀσθενῶν, ποὺ παρουσιάζουν μαῦρα στίγματα. Τὰ ἔνζυμα αὐτὰ διαλύουν τὰ νεκρὰ κύτταρα τοῦ δέρματος, ποὺ παρεμποδίζουν τὴν ἔξοδο τοῦ σμήγματος, χωρὶς νὰ κάνουν κακὸ στὰ ζωντανὰ κύτταρα. Τὰ μαῦρα στίγματα βγαίνουν, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μόνα τους καὶ τὸ δέρμα ξαναβρίσκει τὴν προηγούμενη ὄψι του.

Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, ἂν τὸ δέρμα σας ἔχη προδιάθεσι στὰ μαῦρα στίγματα, εἶναι καλὸ νὰ συμβουλευθῆτε τὸν εἰδικὸ γιατρό. Ἀποφύγετε, πρὸ παντός, τοὺς αὐτοσχεδιασμούς, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς προξενήσουν ἀνεπανόρθωτες βλάβες.

* * *

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΣΩΦΕΡΙΝΑΣ

Χωρὶς νὰ ἔχη βάλει — ὅπως διαβεβαιώνει — οὔτε μιὰ σταγόνα ἀλκοὸλ ποτὲ στὸ στόμα της, ἡ νεαρὴ καὶ ὄμορφη Βιεννέζα Οὔρσουλα Μάϋερ κινδύνευσε νὰ καταδικαστῆ σὲ αὐστηρὸ πρόστιμο, μὲ τὴν κατηγορία πὼς ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό της σὲ κατάστασι μέθης. Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν παρεξήγησι αὐτὴ ἦταν ἕνας τροχονόμος τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης, ποὺ συνήγαγε τὸ συμπέρασμα πὼς ἡ Οὔρσουλα ἦταν πιωμένη, πρῶτον ἐπειδὴ ὁδηγοῦσε σφυρίζοντας εὔθυμα καί, δεύτερον, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ ἁμάξι της ἀναδινόταν μιὰ ἐξαιρετικὰ ἔντονη μυρωδιὰ οἰνοπνεύματος.

Στὴν διοίκησι τῆς τροχαίας, ὅπου τὴν ὁδήγησε ὁ φιλύποπτος τροχονόμος, ἡ ὄμορφη σωφερίνα εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ πείση τοὺς ἀστυνομικοὺς πρῶτον: πὼς ἡ εὐθυμία της ἦταν ἐντελῶς «φυσιολογική» καὶ δεύτερον: πὼς ἡ μυρωδιὰ τοῦ οἰνοπνεύματος ὀφειλόταν στὸ ὅτι συνήθιζε νὰ λούζεται μὲ μπύρα καὶ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἦταν φρεσκολουσμένη!

Πρωτότυπη ἐρωτικὴ νουβέλλα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

Χιμαιροκυνηγοί

Οἱ φοινικιὲς ἀνάδευαν τὰ κλαδιά τους στὸ ἁπαλὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Σὰν πελώριες ξωτικὲς βεντάλιες κουνιόνταν ὅλα τὰ κλαδιὰ ρυθμικά, ἁρμονικὰ ἔτσι ὅπως ὑψώνονταν στὴ γραμμὴ τὰ πελώρια δέντρα, στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν κῆπος καὶ δάσος μαζί. Ἡ φύσι κι' ἡ τέχνη τοῦ ἀνθρώπου συνδυασμένες σ' ἕνα ὄργιο ἀπὸ λουλούδια γιγαντόσωμα, ἀπὸ δέντρα πανύψηλα, ἀπὸ εὐωδιές, ἀπὸ ὀμορφιά...

Τραπεζάκια στὴ σειρά, λάμπες μὲ πολύχρωμα φῶτα, ποὺ φώτιζαν χλωμὲς ἀκόμη, γιατὶ δὲν εἶχαν σβύσει οἱ τελευταῖες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου καλὰ-καλά. Σέρνονταν μακρειές, ὑπέρλαμπρες, χρυσές, πορφυρές, πέρα στὴν μακρυνὴ γραμμή, ποὺ χώριζε τὸν ὠκεανὸ ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ὁ Εἰρηνικὸς κυλοῦσε ράθυμα τὰ πλατυὰ κύματά του πρὸς τὴ χρυσαφένια ἀμμουδιά. Καὶ τὸ φεγγάρι ἄρχιζε ν' ἀσημώνη ἀψήφιστα τὶς ἁπαλὲς καμπύλες τῶν κυμάτων, τὶς κορφὲς τῶν φοινίκων, τὰ λουλούδια καὶ τὰ μαλλιὰ τῶν κοριτσιῶν, ποὺ χόρευαν μὲ ὤμους γυμνούς, μὲ κορμιὰ κυματιστὰ στὸ ρυθμὸ τῆς μοντέρνας μουσικῆς.

Ἕνα πλῆθος κομψὸ καὶ παράξενο, θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν δώσει ραντεβοὺ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη σ' αὐτὸ τὸ κοσμικὸ ξενοδοχεῖο, στὸ μακρυνὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ξανθοὶ βόρειοι, ψηλοὶ δύο μέτρα, χόρευαν μὲ μελαχροινὲς μινιατοῦρες ποὺ δὲν ἔφθαναν καλὰ-καλὰ στοὺς ὤμους τους. Καὶ πελώριες ροδομάγουλες γυναῖκες, μὲ μαλλιὰ σὰν στάχυα, προσπαθοῦσαν νὰ ταιριάσουν τὸ βῆμα τους μὲ τοὺς νευρώδεις Νοτιοαμερικανούς, μὲ τὰ χλωμὰ πρόσωπα καὶ τὰ μαῦρα μάτια, ποὺ φαίνονταν σὰν νἄχουν πυρετό.

—Μοῦ χαρίζετε αὐτὸ τὸ χορό, δεσποινίς;

Δυὸ μαῦρα ζωηρὰ μάτια σηκώθηκαν παραξενεμένα, κύτταξαν μὲ θάρρος τὸ νέο μέσα στὰ γκρίζα, βόρεια μάτια του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μαῦρα μάτια σὰν νὰ συννέφιασαν. Ἔπειτα γέλασαν.

— Εὐχαριστῶ! Δὲ χορεύω!

Τὰ γκρίζα μάτια συννέφιασαν μὲ τὴ σειρά τους.

— Δὲ χορεύετε; Εἶναι δυνατό; Μὲ συγχωρεῖτε! Ἔπρεπε πρῶτα νὰ συστηθῶ. Ὄσκαρ Ἄλσεν, ἀπὸ τὴ Νορβηγία...

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε. Ἕνα χαμόγελο, ἔξυπνο, γρήγορο.

— Ἀζίζα Μπρέντο, ἀπὸ τὴ Βραζιλία. Ναί, ὁπωσδήποτε δὲ θέλω νὰ χορέψω..

— Γιατί;

— Γιατὶ τὸ βρίσκω ἀνόητο... Δυὸ ἄνθρωποι ἄγνωστοι μεταξύ τους ν' ἀγκαλιάζωνται καὶ νὰ κάνουν ρυθμικὲς κινήσεις. Πιὸ πεζὸ πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο!

Ὁ νέος δίστασε μιὰ στιγμή. Κύτταξε τὴν ἄδεια καρέκλα στὸ τραπεζάκι, ὅπου ἡ Ἀζίζα καθόταν μόνη. Στὸ τέλος ρώτησε εὐγενικά:

— Περιμένετε ἀσφαλῶς τὴ συντροφιά σας;

Γέλασε ἡ κοπέλλα.

— Ὄχι! Δὲν ἔχω συντροφιά, οὔτε περιμένω κανένα.

— Τότε... θὰ ἦταν τολμηρὸ νὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ καθήσω λίγα λεπτὰ κοντά σας; Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ συζητήσουμε γιὰ τὶς παράξενες ἰδέες σας...

Δίστασε ἡ Ἀζίζα. Στὸ τέλος, σουφρώνοντας τὰ χείλη της, πρόφερε:

— Ἔστω. Λίγα λεπτὰ ὅμως! Προσέξτε νὰ μείνετε συνεπὴς στὴ συμφωνία μας...

Ὁ Ὄσκαρ Ἄλσεν κάθησε. Κυττάχτηκαν πάλι μὲ θάρρος τώρα, μέσα στὰ μάτια. Ἦταν κι' οἱ δυό τους ὄμορφοι, ἀλλὰ τόσο διαφορετικοὶ στὴν ὀμορφιά τους, ποὺ φαίνονταν ν' ἀνήκουν σὲ ἄλλους κόσμους.

Πολὺ ψηλὸς αὐτός, ἀθλητικὸς καὶ λεπτὸς μαζί, εἶχε μαλλιὰ ὁλόξανθα, μάτια ὀνειροπόλα, ποὺ φαίνονταν συνηθισμένα νὰ κυττᾶνε κάτι μακρυνό, δέρμα ἐλαφρὰ ἡλιοκαμμένο, φυσιογνωμία λεπτή, εὐκίνητη.

Ἡ κοπέλλα εἶχε μέτριο ἀνάστημα, ἦταν λυγερή, χωρὶς νὰ εἶναι ἀδύνατη, καὶ τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε μιὰ σπάνια καὶ γρήγορη ἀντίληψι. Ὅλα ἄστραφταν στὸ πρόσωπό της. Τὰ λαμπερὰ μάτια, τὰ ὁλόλευκα δόντια, τὸ δέρμα τὸ χλωμὸ καὶ ζωντανὸ μαζί. Καὶ τὰ γυμνά της μπράτσα, μέσα ἀπὸ τὰ γαλάζια τούλια τῆς τουαλέττας της φαίνονταν στρογγυλά, λεπτὰ καὶ νευρώδη, εὐκίνητα κι' ἔξυπνα θἄλεγε κανεὶς κι' αὐτά.

— Ἔχετε καιρὸ ἐδῶ; ρώτησε ὁ ἄντρας.

— Τρία χρόνια...

— Τρία χρόνια! ἀπόρησε αὐτός. Καὶ τί κάνετε ἐδῶ τόσον καιρό; Μὲ ποιὸν μένετε;

— Μένω μόνη... Τί κάνω; Σχεδὸν τίποτα. Προσπαθῶ νὰ σκοτώσω τὸν καιρό μου. Ἀσφαλῶς γιὰ σᾶς τὸν Βόρειο, τὸν θετικό, θὰ εἶναι κάτι τὸ ἀποκρουστικὰ κουτὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα..

— Χμ.. ἔκανε ὁ Ὄσκαρ, βέβαια, ἐμεῖς συνήθως κάνομε τὸ ἀντίθετο.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω πῶς βρισκόσαστε ἐδῶ, ἀπὸ τόσο μακρυνὸ μέρος;

— Μά... εἶμαι κυνηγός. Προσπαθῶ νὰ κερδίσω κάτι στὴ ζωή μου...

Τὸ πρόσωπό της ἔδειξε περιφρόνησι.

— Καταλαβαίνω. Εἴσαστε χρυσοθήρας;

Χαμογέλασε. Τὸ χαμόγελό του ἦταν παιδιάτικο, συγκινητικὰ ἀθῶο κι' ἔκανε ἐντύπωσι στὴν κοπέλλα.

— Σχεδόν! ἀποκρίθηκε. Ἴσως νὰ γυρεύω χρυσάφι κι' ἐγὼ ἐδῶ... ἀλλὰ κάπως διαφορετικά...

— Ὅπως κι' ἐγὼ σκοτώνω τὸν καιρό μου... ἴσως λίγο διαφορετικά. Δὲν τὸ χωράει πάντως τὸ μυαλό μου πῶς μπορέσατε νὰ ξεκινήσετε ἀπὸ τὸ Βορρᾶ γιὰ νὰ ἔρθετε ἐδῶ νὰ βρῆτε θησαυρούς...

— Κι' ἐγὼ πάλι δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μπορεῖτε νὰ ζῆτε ἐδῶ τρία χρόνια.

Τὰ μάτια της σπίθισαν σὰν νὰ τὸν κοροΐδευε.

— Ἀσφαλῶς εἶναι πιὸ ἐνδιαφέρο νὰ ταξιδεύετε ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, νὰ παίρνετε ὅ,τι μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ νὰ φεύγετε.

Ἄναψε ὁ νέος ἕνα τσιγάρο, τῆς πρόσφερε. Καὶ μέσα στοὺς καπνοὺς ποὺ ἀνέβαιναν ἀργὰ στὴ θολὴ ἀτμόσφαιρα, τῆς εἶπε:

— Βρίσκομαι τρεῖς μέρες ἐδῶ. Σᾶς συναντῶ κάθε βράδυ τέτοια ὥρα, στὴν ἴδια θέσι, μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος, μὲ τὴν ἴδια φλόγα στὰ μάτια. Μόνο τουαλέττες ἀλλάζετε κάθε βράδυ. Κι' εἶχα τὴν περιέργεια... ναί, τὴν περιέργεια... Δὲ θέλω νὰ ὡραιοποιήσω τὸ αἴσθημά μου... Εἶχα, λοιπόν, τὴν περιέργεια νὰ μάθω τί κάνετε ἔτσι μόνη, ἔτσι μυστηριώδης, κάθε βράδυ. Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι διασκεδάζετε μὲ τὸ νὰ βρίσκεστε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος, τὸ ἄγνωστό σας, ποὺ πάει, ἔρχεται, ἀλλάζει..

Τὸν κύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της καὶ ἀποκρίθηκε εἰρωνικά:

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο σας τῶν τριῶν ἡμερῶν. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν ἀπαντήσω. Ἐξ ἄλλου, πέρασαν τὰ λίγα λεπτά, ποὺ συμφωνήσαμε...

Σηκώθηκε ὁ νέος.

— Σύμφωνοι! εἶπε. Τώρα, μποροῦμε, φαντάζομαι, νὰ χορέψουμε! Γνωριστήκαμε ἀρκετά!

Δίστασε ἡ κοπέλλα, γέλασε καὶ στὸ τέλος σηκώθηκε κι' αὐτή.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» τὴ μεγάλη συναρπαστικὴ νουβέλλα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδός μας

κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ — ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΧΙΜΑΙΡΟΚΥΝΗΓΟΙ

Δυὸ παράξενοι νέοι, ἕνας Νορβηγὸς καὶ μιὰ Βραζιλιάνα γνωρίζονται στὸ κοσμοπολιτικὸ ξενοδοχεῖο ἑνὸς μακρυνοῦ νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ κι' ἀρχίζουν νὰ ζοῦν τὸν πιὸ ἀλλόκοτο καὶ τὸν πιὸ φλογερὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς τους, κυνηγώντας κι' οἱ δυὸ τὴ χίμαιρα ἑνὸς ἐπίγειου Παραδείσου. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀσυνήθιστη ἐρωτικὴ ἱστορία, γεμάτη ἀπροσδόκητες περιπέτειες, ποὺ θὰ συγκινήση βαθειὰ καὶ θὰ διαβαστῆ μὲ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Χόρευε περίφημα ὁ καβαλιέρος της κι' αὐτὴ ἦταν σὰν λάστιχο στὰ χέρια του. Πολλοὶ γύριζαν καὶ θαύμαζαν τὸ ζευγάρι αὐτό. Οἱ κινήσεις καὶ τῶν δυὸ ἦταν τόσο συντονισμένες, λὲς καὶ γνωρίζονταν χρόνια, λὲς κι' εἶχαν χορέψει ἄπειρες φορὲς μαζί.

Ὅταν τελείωσε ἡ μουσική, ὁ νέος τὴν ξαναπῆγε στὴ θέσι της.

— Καὶ τώρα, τῆς εἶπε, τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα περίπατο κάτω ἀπὸ τὰ φοινικόδεντρα, μὲ τὸ φεγγάρι; Τρεῖς μέρες τώρα λέω νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ κήπου, στὶς ἀνθισμένες ἀλλέες. Ἀλλά, ξέρετε, χωρὶς συντροφιά, δὲν παρουσιάζει καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον ἕνας τέτοιος περίπατος.

Τὰ φρύδια της σούφρωσαν.

— Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ σᾶς θυμίσω πάλι τὴ συμφωνία μας...

— Βρίσκομαι ἐντὸς τῆς συμφωνίας. Ὁ χορὸς ἦταν κάτι ἀλλοιώτικο, ὅπως καὶ ὁ περίπατος εἶναι διαφορετικὸ πρᾶγμα.

Ξανασηκώθηκε γελαστή.

— Ἔστω! Τὴ βόλτα τοῦ κήπου... Δὲ διαρκεῖ πιὸ πολὺ ἀπὸ δέκα λεπτά...

«Δὲν πρόκειται νὰ ξανασυναντηθοῦμε»

Σὰν ἀνάλαφρες σκιὲς γλυστροῦσαν τὰ ζευγάρια στὶς μισοσκότεινες ἀλλέες μὲ τὶς φοινικιές. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ὁ Ὄσκαρ κι' ἡ Ἀζίζα περπατοῦσαν κάμποση ὥρα σιωπηλοί.

Ἡ κοπέλλα περίμενε νὰ μιλήση αὐτὸς πρῶτος. Κι' ὁ νέος φαινόταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Ἄξαφνα σταμάτησε. Ἡ σκιὰ ἦταν πιὸ πυκνὴ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε βραχνή:

— Ἀζίζα... μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς φωνάζω ἔτσι; Σκέπτομαι νὰ μείνω περίπου δέκα μέρες ἐδῶ. Τί θὰ λέγατε, ἂν τὶς περνούσαμε εὐχάριστα αὐτὲς τὶς δέκα μέρες;

Τὰ μαῦρα της μάτια σπίθιζαν στὸ σκοτάδι.

— Τί ἐννοεῖτε, εὐχάριστα;...

— Χμ... ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστα... Εἴμαστε δυὸ ἄνθρωποι ἐλεύθεροι, καθὼς καταλαβαίνω κι' ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ προλήψεις. Εἴμαστε δυὸ νέοι, νέοι κι' ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Ποιὸς μᾶς ἐμποδίζει;

Τὸ πρόσωπό της συννέφιασε.

Ἡ φωνή της ἀκούστηκε σκληρή:

— Ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει νἄχετε μιὰ ρωμαντικὴ περιπέτεια, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐκεῖ θέλετε νὰ καταλήξετε.

— Γιὰ μιὰ περιπέτεια χρειάζονται πάντα δύο...

— Μὲ μιὰ διαφορὰ ἀρκετὰ σημαντική: Πὼς ἐκεῖνο ποὺ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς μιὰ ἀσήμαντη, ὅσο κι' εὐχάριστη περιπέτεια, γιὰ μένα ἴσως νὰ εἶναι κάτι πάρα πάνω...

Πέρασε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε θερμὴ στ' αὐτί της.

— Τὸ ξέρω... Δὲν εἶναι πολὺ ὡραῖο. Δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὀνειρευτῆ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο εἶναι ἡ χίμαιρα, ποὺ τὴν κυνηγᾶμε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ καὶ δὲν τὴ βρίσκουμε, ἐνῶ ἡ μαγεμένη νύχτα γύρω μας εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ πραγματικότης.

Φρικίασε κάτω ἀπὸ τὸ ἄγγιγμά του. Ἡ ἀπάντησί της ἦρθε θυμωμένη.

— Ἔτσι λέτε; Πιστεύετε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης; Πὼς ἡ ὀμορφιὰ τῆς νύχτας δικαιολογεῖ ἕνα χυδαῖο ἔρωτα τῆς στιγμῆς;

Σὰν νὰ σάστισε σ' αὐτὰ τὰ ἀναπάντεχα λόγια ὁ νέος.

— Γιατί χαρακτηρίζετε τόσο βαρειά;

— Γιατὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ λέμε κάθε πρᾶγμα μὲ τ' ὄνομά του...

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησε γρήγορα.

— Μὲ συγχωρεῖτε! Δὲ σκέφθηκα νὰ σᾶς προσβάλω. 'Αλλά... γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια...

— Σκεφτήκατε πὼς μιὰ κοπέλλα ὁλομόναχη σ' ἕνα κοσμικὸ ξενοδοχεῖο, εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ εὐκαιρία, ποὺ μονάχα ἕνας κουτὸς θ' ἀφήση νὰ τοῦ ξεφύγη, δὲν εἶναι ἔτσι;

Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες θυμοῦ. 'Ο Ὄσκαρ κοκκίνισε ὣς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν του.

— Μὰ φυσικά, ναί! Σκεφτήκατε ὅπως σκέφτηκαν πολλοὶ πρὶν ἀπὸ σᾶς... Λυπᾶμαι, Ὄσκαρ Ἄλσεν. Πρέπει νὰ δώσω καὶ σὲ σᾶς τὴν ἀπάντησι, ποὺ ἔδωσα καὶ σὲ ἄλλους. Δὲν πρόκειται νὰ ξανασυναντηθοῦμε ποτὲ πιά.

'Ο θυμός της θἄλεγε κανεὶς πὼς μεγάλωνε σὲ κάθε λέξι.

Στὸ τέλος τὰ μάτια της θόλωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα. Μὲ βῆμα γρήγορο ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

— 'Αζίζα! πρόφερε ὁ Ὄσκαρ περπατώντας γρήγορα πλάϊ της. Δὲ βρίσκω λόγια νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη... 'Αλλά, καὶ πάλι δὲ μπορῶ ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐρώτησι. 'Αφοῦ σκέπτεστε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.., γιατί μένετε μόνη ἐδῶ; Γιατί ἔρχεστε κάθε βράδυ μέσα στὸν κόσμο; Καὶ γιατί, μὲ δυὸ λόγια, δίνετε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς κοπέλλας ἐντελῶς διαφορετικῆς ἀπ' ὅ,τι εἶστε;

Τὸν κύτταξε λοξά, δίστασε μιὰ στιγμή. Στὸ τέλος, σταμάτησε, τὸν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια.

— 'Αρκετὰ ἄσκοπα λόγια ἀνταλλάξαμε, εἶπε κοφτά. Καληνύχτα σας, κύριε Ἄλσεν!

Καὶ μὲ ὕφος ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρησι τράβηξε ἴσια στὸ τραπεζάκι της, στὴ θέσι της.

Χιμαιροκυνηγὸς

Ξημέρωνε ἡ μέρα, γαλάζια καὶ ρόδινη. 'Ο ἥλιος ξεδίπλωνε στὸν ὁρίζοντα τὰ χρυσᾶ του δίχτυα, τ' ἅπλωνε στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ κι' ἀνέβαινε ἔπειτα ἥρεμα τὸ γαλανὸ θόλο.

Μέσα στὴ βάρκα του ὁ Ὄσκαρ Ἄλσεν ὀνειρευόταν.

«Τὰ μάτια της ἄστραφταν σὰν τὰ ἄστρα τῆς τροπικῆς νύχτας. Τὰ χείλη της φρικιοῦσαν σὰν τὰ πέταλα τῶν ἄλικων ρόδων, τὰ μαλλιά της μοσχοβολοῦσαν σὰν τὰ γιασεμιὰ τοῦ κήπου. 'Η ἐπιδερμίδα της ἦταν χρυσῆ, ἁπαλὴ καὶ λεία σὰν τὸ μετάξι. Καὶ τὸ κορμί της λυγερό, λαστιχένιο, σὰν τοὺς κλώνους τῆς φοινικιᾶς.

»Κι' ὅμως δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ χίμαιρα ποὺ κυνηγάω! Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ὀμορφιὰ ἡ ἄσπιλη, ἡ ζωντανὴ καὶ ἀμόλυντη. Μιὰ κοπέλλα μόνη, τρία χρόνια σ' ἕνα κοσμικὸ ξενοδοχεῖο! Μιὰ κοπέλλα ποὺ σὲ κυττάζει ἴσια στὰ μάτια κι' ἔρχεται μαζί σου ὅταν τὴν καλέσης γιὰ ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο... Μιὰ κοπέλλα ποὺ χορεύει τόσο ὄμορφα καὶ ξέρει νὰ συντονίζη τὸ βῆμα της μὲ τὸ δικό σου. Εἶναι δυνατὸ νὰ τἄμαθε ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψη σ' ἕναν ἄντρα νὰ τὴ γνωρίση κάπως πιὸ ἐλεύθερα; Εἶναι δυνατὸ νὰ τολμάη μιὰ τέτοια ζωή, ἂν εἶναι πραγματικὰ ὅπως θέλει νὰ παραστήση τὸν ἑαυτό της;»

Σταμάτησε τὰ κουπιά, ἄφησε τὰ κύματα νὰ φέρνουν τὴ βάρκα ὅπου ἤθελαν. Κάτι ὀδυνηρὸ τὸν ἔσφιγγε στὴν καρδιά.

«Τὰ γυναικεῖα τεχνάσματα εἶναι ὁλόκληρη ἐπιστήμη. Ποιὸς ξέρει ποῦ θέλει νὰ καταλήξη; Ἴσως μὲ τὴν ἀντίστασι νἄχη τὴν ἰδέα πὼς γίνεται πιὸ ἐπιθυμητή. Νὰ ποὺ μ' ἐμένα κατάφερε κάπως αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Μ' ἀναστάτωσε! Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασα μὲ τὴ σκέψι της. Κι' ἡ αὐγὴ δὲν κατώρθωσε νὰ σβύση ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴ θύμησί της».

Θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του, ἔπιασε τὰ κουπιά. Εἶχε βάλει πλώρη γιὰ ἕνα ἐρημικὸ νησάκι, μακρυά, ποὺ μόλις διακρινόταν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἕνα νησὶ-μινιατούρα. Ἕνα λόφο μέσα στὴ θάλασσα. Κι' οἱ ἀκτές του ἦταν βραχώδεις. 'Απὸ τὴν πρώτη μέρα τὸ εἶχε βάλει στὸ μάτι. Σήμερα ὅμως εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πάη νὰ τὸ ἐξερευνήση.

Ἔφτασε χωρὶς κόπο στὸ νησάκι. Βράχια καὶ λουλούδια μαζί. Ἕνα τρελλὸ ξεφάντωμα ἀπὸ χρώματα κι' εὐωδιές, μέσα στὸν ὠκεανό.

Ἔδεσε τὴ βάρκα του σ' ἕνα βράχο ἀπρόσεκτα, χαλαρά, καὶ σκαρφάλωσε ἀπάνω.

Ἕνα ἀεράκι ἀρκετὰ δυνατὸ εἶχε σηκωθῆ, τοὔφερνε τὴν ἁλμύρα στὸ στόμα, στὰ μάτια. Κάθησε στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου. 'Ο ἀέρας τοῦ δρόσιζε τὸ μέτωπο, τοὔφερνε τὶς εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς θάλασσας.

Ἄφησε τὰ μάτια του νὰ πλανηθοῦνε γύρω. Τὸ νησὶ ἦταν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. 'Απὸ τ' ἄλλο, ἡ ἀπεραντωσύνη τοῦ ὠκεανοῦ. 'Η καρδιά του σφίχτηκε.

— Τί μικρὸς ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Πρέπει νἄρθη σ' ἕνα τέτοιο ἐρημικὸ νησί, γιὰ νὰ τὸ νοιώση. Γιατί ὅμως ἡ καρδιά του νὰ εἶναι ἔτσι ἀχόρταγη; Γιατί νὰ γυρεύη πάντα τὸ μεγάλο, τὸ αἰώνια ὄμορφο, τὸ αἰώνια σταθερό;

Ἔβγαλε ἕνα χαρτί... Κάποτε εἶχε ἀρχίσει ἕνα ποίημα. Δὲν εἶχε γράψει ὅμως τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸν τίτλο: «Χιμαιροκυνηγός».

Τώρα καθὼς φούσκωνε τὸ στῆθος του στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα, οἱ στίχοι ἦρθαν αὐθόρμητοι, ζωντανοί, παλλόμενοι:

«Ποῦ νὰ σὲ βρῶ αἰώνια ἀλήθεια; Ποῦ νὰ σὲ βρῶ ὀμορφιὰ ἄφθαρτη; Χρόνια σὲ κυνηγῶ. 'Απὸ τὸ μακρυνὸ Βορρᾶ, στὸν φλογερὸ Νότο μ' ἔφερε ἡ δίψα μου γιὰ τὸ χρυσάφι. Τῆς τὸ εἶπα καὶ τὰ μάτια της θόλωσαν. Δὲν ἔνοιωσε τί ἦταν τὸ χρυσάφι ποὺ κυνηγῶ. Δὲν μπόρεσε νὰ νοιώση...

»Θἄθελα νὰ βρῶ τὴ χρυσῆ καρδιά, νὰ τὴν κρατήσω στὴ χούφτα μου ζωντανὴ καὶ γερὴ σὰν τὸ χρυσάφι. Τὴν αἰώνια ἀλήθεια δὲ μπορῶ νὰ τὴν ἀνακαλύψω. Τὴν αἰώνια ὀμορφιὰ δὲ θὰ τὴ βρῶ. Θἄθελα ὅμως νὰ βρῶ τὸ κορίτσι ποὺ κλείνει στὰ μάτια του ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τῆς γῆς καὶ στὴν καρδιά του ὅλη τὴν ἁγνότητα κι' ὅλη τὴν πίστι τῆς ζωῆς...

»'Απὸ τὸ μακρυνὸ Βορρᾶ στὸ φλογερὸ Νότο ταξιδεύω, γυρεύοντας χρυσάφι. Σ' ὅποια κοπέλλα τὸ πῶ, δὲ μὲ καταλαβαίνει. Κι' ἐκείνη δὲ μὲ κατάλαβε! Τὰ μάτια της συννέφιασαν... Κι' ἐγὼ τῆς φέρθηκα, ὅπως φέρομαι μὲ ὅλες. Κλείδωσα τὴν ψυχή μου κι' ἄφησα ἐλεύθερη τὴν εἰκοσάχρονη νιότη μου. 'Εκείνη τρόμαξε. Ἢ ἔκανε πὼς τρόμαξε...

»'Απὸ τὸ μακρυνὸ Βορρᾶ στὸν φλογερὸ Νότο οἱ κοπέλλες ὅλες εἶναι ἴδιες. Πονηρὲς καὶ ἄκαρδες. 'Εγὼ γυρεύω τὴ χρυσῆ καρδιά, νὰ τὴν κρατήσω στὴ φούχτα μου ζωντανή, γερή... Τὰ κύματα κυλᾶνε μπροστά μου, τὰ κύματα μεγαλώνουν. Λὲς καὶ περνᾶνε ἀπάνω ἀπὸ τὶς πατημασιὲς τῶν ἀνθρώπων στὴ γῆ, ἀπάνω ἀπὸ τὰ αὐλάκια ποὺ ἀφίνουν τὰ καράβια στὴ θάλασσα. Τὰ σβύνουν ὅλα! Μονάχα τὴ δίψα μου γιὰ τὴ χρυσῆ καρδιὰ δὲν εἶναι ἄξια νὰ σβύσουν τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ...»

Ἔγραφε μὲ τὰ μάτια ἀστραφτερά, μὲ τὰ μαλλιά του τὰ χλωμόξανθα ν' ἀνεμίζουν στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα. Ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τέτοια φτερὰ στὴ φαντασία του. Ποτὲ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ἔτσι ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν ὕλη τὴν ψυχή του. Γύρω του, τὸ κῦμα μεγάλωνε, ὅλο ἀνέβαινε καὶ πιὸ ψηλά. 'Η βάρκα του χτυποῦσε ἐπικίνδυνα στὰ βράχια. 'Η ἀτμόσφαιρα θόλωνε. 'Απὸ τὴ στεριὰ σηκωνόταν ἡ ἄμμος κι' ἔκανε τὸν οὐρανὸ γκρίζο.

Μερικοὶ ψαράδες γύρισαν γρήγορα στὸ λιμάνι. 'Η θάλασσα ἐρημώθηκε.

Τὰ κύματα κυλοῦσαν ψηλά, ἀραιά, σὰν θηρία προϊστορικά, καὶ γέμιζαν τὴν ψυχὴ τοῦ Ὄσκαρ μὲ τὸ ἄγριό τους μεγαλεῖο. Οἱ στίχοι του κυλοῦσαν φτερωτοί:

«Γύρω μου τὰ κύματα σηκώνονται, ἄτια κατάλευκα, ὑπερήφανα. Εὐτυχισμένα κύματα! Μ' ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου ὀρθώνουν τὰ κεφάλια τους, παίρνουν τὴ στάσι τοῦ νικητῆ. Ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου τὰ ξεπετάει ψηλά..

»Πῶς σᾶς ζηλεύω, κύματα περήφανα! Ποιὸς θὰ μοῦ δώση τὸ φύσημα τὸ λυτρωτικὸ γιὰ νὰ πεταχτῶ στὰ οὐράνια; Λαχταρῶ τ' ἀνέβασμα! Κι' ὅμως σέρνομαι στὴ γῆ. Λαχταρῶ τὴν αἰώνια ὀμορφιὰ καὶ μόνο πρόσκαιρες ὀμορφιὲς μοῦ δίνει ἡ τύχη νὰ χαρῶ. Λαχταρῶ γιὰ τὴν αἰώνια ἀγάπη καὶ μόνο ἐφήμερες ἀγάπες συναντῶ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου...»

Οἱ στίχοι του κυλοῦσαν φτερωτοί, στὸ ρυθμὸ τοῦ ἀνέμου. Καὶ τὰ κύματα χτυποῦσαν μανιασμένα τὴ βάρκα του. Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἔκοψαν τὰ σχοινιά. Δὲν τὸ πρόσεξε ὁ Ὄσκαρ... Ἔγραφε, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα κάπου πέρα, μακρυά, στὸν ἀφρισμένο ὁρίζοντα.

Τὰ κύματα πῆραν τὴ βάρκα σὰν καρυδότσουφλο μακρυὰ κι' ἄρχισαν νὰ παίζουν ἕνα σκληρὸ παιχνίδι μὲ τὰ κουπιά της, μὲ τὰ ξύλα της. Σὲ λίγο, δὲν εἶχε ἀπομείνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ σκόρπιες σανίδες πάνω στὴ μανιασμένη θάλασσα.

Ἔπειτα τὰ κύματα ἄρχισαν νὰ σκαρφαλώνουν στὰ βράχια. Πρῶτα στὰ πιὸ χαμηλά, σὰν νὰ δοκίμαζαν τὴ δύναμί τους. Μισὸ μέτρο, ἕνα μέτρο... Ἔπειτα ὅλο καὶ πιὸ ψηλά...

Τὸ νησὶ ποὺ καταποντίζεται...

Κάποια στιγμὴ ὁ Ὄσκαρ ἔνοιωσε τὸ νερὸ νὰ τοῦ πιτσιλάη τὸ πρόσωπο. Σὰν νὰ ξύπνησε τότε ἀπὸ κάποιο μαγεμένο ὕπνο, ποὺ εἶχε ναρκώσει τὶς αἰσθήσεις του τόσην ὥρα. Κύτταξε γύρω του κι' ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνάη στὴ ραχοκοκαλιά του. Ὅταν εἶχε φτάσει ἐκεῖ, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς πατοῦσε σὲ στερεὸ ἔδαφος. Καὶ τώρα, ξαφνικά, τοῦ φαινόταν πὼς ἦταν ἀπάνω σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ κλυδωνιζόταν. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε πὼς τὴ βαρκούλα του τὴν εἶχαν ἁρπάξει τὰ κύματα. 'Η καρδιά του σταμάτησε! Ἦταν, βέβαια, ἕνα παλληκάρι θαρραλέο, ποὺ εἶχε ταξιδέψει πολύ. 'Αλλὰ τώρα ὁμολογοῦσε στὸν ἑαυτό του πὼς φοβόταν. Ἔβλεπε πὼς τὸ βραχῶδες νησάκι του δὲν ἦταν ἀσφαλισμένο καταφύγιο μέσα σ' αὐτὸ τὸ ξεφάντωμα τῆς τρικυμίας. Τὰ κύματα ὅλο κι' ἀνέβαιναν. Βέβαια, δὲ φανταζόταν πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ φτάσουν ὣς τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ὅπου καθόταν. 'Αλλὰ τὰ δόντια του ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε μονάχα στὴ σκέψι πὼς βρισκόταν ὁλόμονος στὸ ἐρημικὸ νησί, ποὺ τὄδερνε ἀλύπητα ἡ τρικυμία.

Ἔσφιξε τὸ χαρτὶ μὲ τοὺς στίχους στὸ χέρι του. Ἔπειτα προσπάθησε νὰ νικήση τὸ φόβο του καὶ νὰ χαρῆ τὴν ἄγρια ὀμορφιὰ τῆς ξέφρενης θάλασσας. Ὅλα γύρω του ἦταν γκρίζα καὶ ἀχνογάλανα. Μονάχα οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων ἔφταναν τώρα ὣς ἀπάνω κατάλευκοι. Ὅλα γύρω εἶχαν χαθῆ σχεδόν. 'Ο ὁρίζοντας δὲν ὑπῆρχε πιά. Τὸ βουητὸ τῆς τρικυμίας τὸν ζάλιζε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλο τὸ νησάκι ταξίδευε, πὼς ἔφευγε! Θὰ τοῦ φαινόταν, φυσικό, ἂν τοὔλεγε κανένας πὼς ταξίδευε στὴ μέση τοῦ μανιασμένου ὠκεανοῦ. Πὼς κι' ὅταν ἀκόμα θὰ κόπαζε ἡ τρικυμία, δὲ θ' ἀντίκρυζε τὶς γελαστὲς ἀκτὲς τοῦ νησιοῦ, ἀλλὰ θάλασσα καὶ μόνο θάλασσα.

Προσπάθησε νὰ συγκεντρώση τὴ σκέψι του στὸ ποίημα ποὺ εἶχε ἀφήσει μισοτελειωμένο, νὰ τὸ τελειώση παράξενα, ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅ,τι εἶχε σκοπὸ στὴν ἀρχή.

«Μήπως μοῦ φανερωθῆς ἀναπάντεχα, ὅπως ἡ μπόρα τοῦ Εἰρηνικοῦ; Μήπως μοῦ φανερωθῆς μὲ τὴν ἄγρια ὀμορφιὰ ποὔχει ἡ μανιασμένη πλάσι; Ὤ, ἀγάπη, ποὺ σὲ πρόσμενα τόσον καιρὸ στὶς ἤρεμες ἀκρογιαλιές, στὰ γελαστὰ τοπία! Δὲν ἤθελες τότε ποὺ σὲ περίμενα ροδοστεφανωμένος. Μήπως μοῦ φανερωθῆς μέσα στὸ φόβο τοῦ θανάτου, μέσα στὸ βουητὸ τῆς καταστροφῆς;»

Ἕνα ὁρμητικὸ κῦμα τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήση. Ἕνα ἄλλο κῦμα ἔφτασε ὣς τὰ πόδια του, τὰ μούσκεψε. Σηκώθηκε καὶ σκαρφάλωσε ἐντελῶς στὴν κορυφή. 'Αλλὰ κατάλαβε τότε πὼς ὅ,τι καὶ νἄκανε ἦταν χαμένος. Μὲ γρήγορο ρυθμὸ τὰ κύματα σκαρφάλωναν ὅλο καὶ πιὸ ψηλά. 'Απὸ τὸ βραχῶδες νησάκι δὲν ἀπόμενε τίποτε πιὰ σχεδὸν στεγνό. Ὅλα τὰ σκέπαζαν τὰ κύματα, ποὺ ἐρχόντουσαν μὲ τὶς χαῖτες τους ἀνορθωμένες, σὰν ἄτια ξέφρενα στὴ μάχη. Ἔρχονταν πυκνὰ-πυκνὰ τώρα, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, λὲς καὶ βιάζονταν νὰ μὴ χάσουν τὸ θῦμα τους.

Τὰ χέρια τοῦ Ὄσκαρ Ἄλσεν ἑνώθηκαν μηχανικά, σὲ μιὰ προσευχή. Μιὰ προσευχὴ ποὺ τὴν ἔκανε μικρός, ὅταν φοβόταν καμμιὰ φορὰ τὴ νύχτα;

— Θεὲ Μεγαλοδύναμε! Σὺ μόνος μπορεῖς νὰ μὲ σώσης!...

Τὰ πόδια του βρίσκονταν τώρα μέσα στὸ νερό. Τὰ κύματα περνοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ νησί, μὲ ξέφρενη ὁρμή. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκόμη ἡ σκέψι του κατόρθωσε νὰ ἐλευθερωθῆ νὰ δουλέψη κάπως ψύχραιμα.

Μήπως τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἦταν συνηθισμένο σ' αὐτὸ τὸ μέρος; Εἶχε ἀκούσει γιὰ κάποια νησιὰ ποὺ καταποντίστηκαν στὸ κύλισμα τῶν αἰώνων. Μήπως θὰ βούλιαζε τὸ νησάκι αὐτό; Ἢ μήπως ἡ τρικυμία ξεσποῦσε τόσο ξέφρενη καμμιὰ φορὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ποὺ σκέπαζε τὸ νησάκι; Ἴσως οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου νὰ τὸ ἤξεραν, γι' αὐτὸ δὲν εἶχε δῆ ποτὲ κανένα στὸ γραφικὸ νησί...

Γιὰ λίγη ὥρα κατόρθωσε νὰ σκεφτῆ ἔτσι ἤρεμα. Ἔπειτα ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τοῦ θόλωσε τὸ μυαλό. Τὰ πόδια του ἦταν ὣς ἀπάνω ἀπὸ τὸ γόνατο μέσα στὸ νερό. Μὲ κόπο κατόρθωνε, βάζοντας ὅλη του τὴ δύναμι, νὰ γαντζωθῆ στὸ βράχο. Λίγο νὰ χαλάρωνε τὴ δύναμί του, θὰ τὸν ἅρπαζε τὸ κῦμα, θὰ τὸν κυλοῦσε μακρυὰ κι' αὐτὸν ὅπως εἶχε πάρει τὴ βαρκούλα του.

Μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, ἔρριξε γύρω του μιὰ ματιά. Μονάχα ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώση. 'Απὸ ποῦ ὅμως μποροῦσε νὰ παρουσιαστῆ αὐτὸ τὸ θαῦμα;...

Μιὰ βάρκα!...

Ἄξαφνα, κάτι σὰν νὰ μαύρισε μέσα στὸ ἀντάριασμα τῶν κυμάτων.

Ἔκλεισε τὰ μάτια του, σίγουρος πὼς ἦταν ὀνειροφαντασία. Τὰ ξανάνοιξε σὲ λίγο. Τοῦ φάνηκε πὼς διέκρινε καθαρὰ μιὰ βάρκα. Μιὰ βάρκα ποὺ πάλευε μὲ τὰ κύματα καὶ ὡστόσο προχωροῦσε σταθερὰ πρὸς τὸ μέρος του.

— Θεέ μου! Τρελλαίνομαι! Τὸ μυαλό μου σαλεύει. Κάνε νὰ πεθάνω, ἂν εἶναι νὰ τρελλαθῶ. Καλύτερος ὁ θάνατος παρὰ ἡ τρέλλα...

Κι' ὅμως ὅσο καὶ νἄκλεινε τὰ μάτια του, πάλι ξανάβλεπε τὴ βαρκούλα ποὺ ἀγωνιζόταν ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ φτάση κοντά του.

Τὰ μάτια του βούρκωσαν κι' ἕνας κόμπος τοὔσφιξε τὸ λαιμό.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ πρὶν πεθάνω, μ' ἔκανες νὰ ὀνειρευτῶ ἔτσι ὡραία τὴν ἀνθρώπινη καλωσύνη! Τὸ ξέρω πὼς εἶναι ὄνειρο! Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρχη ἄνθρωπος ποὺ νὰ ριψοκινδυνεύη ἔτσι τρελλὰ τὴ ζωή του. Κι' ὅμως ἐγὼ τώρα θέλω νὰ τὸ πιστέψω. Φαντάζομαι πὼς μέσα στὴ βαρκούλα αὐτή, βρίσκεται ἕνας ἄντρας νέος, μὲ δυνατὴ καρδιά... μὲ καρδιὰ ποὺ ξέρει ν' ἀγαπάη. Κάποιος ἄντρας ποὺ μὲ εἶδε καὶ ποὺ σκέφτηκε νὰ μὲ σώση. Κινδυνεύει νὰ καταποντιστῆ ἡ βαρκούλα του κι' αὐτὸς νὰ συντριβῆ ἀπάνω στὰ βράχια. Κι' ὅμως εἶναι ὡραῖο νἄρχεται νὰ μὲ σώση κάποιος ἄγνωστός μου... Εἶναι ὡραῖο, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀληθινό. Γιατὶ κανένας ἄντρας μὲ νηφάλιο μυαλὸ δὲ θἄκανε μιὰ τέτοια τρέλλα...

Ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια του. Τὰ κράτησε ἐπίτηδες κλειστὰ ἀρκετὴ ὥρα, ἂν κι' αἰσθανόταν πιὸ μεγάλη τὴ φρίκη, ν' ἀκούη μονάχα τὸ μάνιασμα τῆς τρικυμίας γύρω του, χωρὶς νὰ βλέπη.

— Ὄσκαρ! Ὄσκαρ!...

Μὲ μιὰ τρελλὴ κίνησι βούλωσε τ' αὐτιά του.

Πῶς τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε τ' ὄνομά του;

— Θεὲ Μεγαλοδύναμε! Σὺ μόνος μπορεῖς νὰ μὲ σώσης. Κάνε νὰ πεθάνω, ἀλλὰ νὰ μὴ τρελλαθῶ!...

— Ὄσκαρ!

'Η φωνὴ ἀντήχησε πάλι γεμάτη ἀγωνία. Κι' ἡ βάρκα ἦταν τώρα κοντά, πολὺ κοντά. Χόρευε ἕνα ξέφρενο, μακάβριο χορό, σὲ μικρή, ἐλάχιστη ἀπόστασι. Πότε τὴν ἔβλεπε ψηλὰ στὴν κορυφὴ ἑνὸς κύματος καὶ θἄλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νεροῦ, πὼς ἤθελε νὰ πετάξη στὰ οὐράνια. Τὴν ἄλλη στιγμὴ τὴν ἔβλεπε νὰ βουλιάζη, νὰ χάνεται σχεδὸν στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ. Στιγμὲς ἀγωνίας, ὥσπου νὰ ξαναφανῆ...

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέματα! εἶπε σχεδὸν δυνατά, καὶ γέλασε ἄγρια, τρελλά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἕνα κακὸ ὄνειρο. Κακό, ἐπειδὴ μοῦ δείχνει τί θὰ μποροῦσε νὰ γίνη, γιὰ νὰ σωθῶ, ἐνῶ εἶμαι ὁπωσδήποτε καταδικασμένος.

— Ὄσκαρ! Προσπάθησε νὰ πιάσης τὸ σκοινί!

Κάτι σκοῦρο—ἦταν σκοινί; δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ξεδιαλύνη—πετάχτηκε πρὸς τὸ μέρος του. Μ' ἕνα ἄγριο γέλιο, ἄφησε τὸ βράχο ὅπου ἦταν γαντζωμένος.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος! φώναξε δυνατά. Δὲν εἶναι κι' ἄσχημος θάνατος...

Ἅπλωσε τὰ χέρια του, ἅρπαξε αὐτὸ τὸ κάτι, ποὔμοιαζε μὲ σκοινί. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ κατάλαβε πὼς τὸ σκοινὶ αὐτὸ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὴ βάρκα.

Ἔπειτα, ὅταν ζύγωσε, ἔνοιωσε δυὸ χέρια νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ σκαρφαλώση μέσα στὴ βάρκα. Βάζοντας ὅλη του τὴ δύναμι, τὸ κατόρθωσε.

Βρέθηκε μέσα στὴ βάρκα ποὺ χόρευε σὰν μεθυσμένη καὶ ποὺ κινδύνευε νὰ τὸν τινάξη ἔξω ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Γύρισε καὶ κύτταξε τὸ ναυτικὸ ποὺ εἶχε κάνει τὸ τρελλὸ τόλμημα νἄρθη νὰ τὸν σώση.

Κάπου εἶχε δῆ αὐτὸ τὸ πρόσωπο... Ἕνα κορμὶ μᾶλλον μέτριο, μᾶλλον λεπτό, μέσα στὴ σκούρα φορεσιά, ποὺ ἦταν μούσκεμα ἀπὸ τὰ νερά... Κάπου τὰ εἶχε δῆ αὐτὰ τὰ μάτια, ποὺ τὸν κάρφωναν γεμᾶτα ἀγωνία.

— Θεὲ Μεγαλοδύναμε! ψιθύρισε πάλι. Δὲν ἄκουσες τὴ προσευχή μου. Ἄφησες τὸ μυαλό μου νὰ σαλέψη καὶ μοῦ σώζεις τὴ ζωή...

Μονάχα ἕνας τρελλὸς θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ αὐτὸ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του: Πὼς ὁ λεβεντονιὸς ποὺ τὸν ἔσωζε, ἦταν γυναίκα! Πὼς τὰ μάτια αὐτὰ ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ τόση ἀγωνία, ἦταν τὰ μαῦρα φλογερὰ καὶ παθητικὰ μάτια μιᾶς μικρῆς Βραζιλιάνας. Πὼς τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴν ἤξερε καὶ τὴν ἀγαποῦσε... Μονάχα μιὰ ἀρρωστημένη φαντασία θὰ μποροῦσε νὰ πλάση ἕνα τέτοιο ἐξωφρενικὸ πρᾶγμα.

— Κρατήσου καλά! τοῦ φώναξε ἡ κοπέλλα.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἄκουγε πιά. Γαντζώθηκε μηχανικὰ ἀπὸ τὸ κατάρτι τῆς βάρκας κι' ἀφέθηκε στὸ παιγνίδι τῶν κυμάτων. Οἱ αἰσθήσεις του τὸν ἐγκατέλειψαν τὴν ἄλλη στιγμή...

Δὲν εἶναι ὄνειρο

Ἕνα δυνατὸ τράνταγμα τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη. 'Η βάρκα εἶχε σκοντάψει στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ἐκεῖ ἀκόμα τὰ κύματα τὴ χτυποῦσαν, τὴν τράνταζαν.

— Ὄσκαρ! Μπορεῖς νὰ κατεβῆς μόνος σου; Δὲν ἔχω πιὰ τὴ δύναμι ἐγώ...

'Η 'Αζίζα, μὲ τὰ μάγουλα ξαναμμένα ἀπὸ τὴν προσπάθεια, μὲ τὰ μαλλιὰ μουσκεμένα ἀπὸ τὰ κύματα, μὲ τὰ ροῦχα της νὰ στάζουν νερό, τὸν κύτταζε μὲ ἀγωνία. Μηχανικὰ αὐτὸς σηκώθηκε, κατάφερε νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα. Πάτησε τὴν ὑγρὴ ἄμμο, κι' ἀκόμα ὅλα χόρευαν γύρω του. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κι' ἡ ἀκρογιαλιὰ ἔφευγε καὶ τὰ σπίτια πέρα ταξίδευαν.

Κύτταξε γύρω του μὲ μάτια μεγάλα. Ποτὲ δὲ θυμόταν νὰ εἶχε ξαναδῆ αὐτὴ τὴν ἀκρογιαλιά. Ἔρημος ὁ τόπος. Μονάχα ἕνα σπιτάκι στὴν κορυφὴ κάποιου βράχου. Ἕνα σπιτάκι, ποὺ θὰ ἦταν πρόσχαρο, ἂν δὲν τὸ χτυποῦσε τώρα ἔτσι ἀλύπητα κι' αὐτὸ ἡ μπόρα. Κάτω ἀπὸ τὸ βράχο, φοινικιὲς καὶ μπανανιές. Σίγουρα ἦταν ἕνα νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. 'Αλλὰ τὸ ξενοδοχεῖο δὲ φαινόταν πουθενὰ καὶ τὰ σπίτια μόλις διακρίνονταν πολὺ μακρυά.

'Η 'Αζίζα τὸν κύτταζε καὶ τὰ μάτια της ἔχαναν λίγο-λίγο τὴν ἀγωνία τους. Σὲ μιὰ στιγμὴ γέλασε παιδιάτικα.

— Ἔ, τί κυττᾶτε ἔτσι, σὰν νὰ τἄχετε χαμένα;

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω.., ψιθύρισε αὐτός.

— Ποῦ βρισκόσαστε;

— Ναί.. Ἔχασα τὸ ξενοδοχεῖο!

Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της.

— Εἶσαστε ἀκόμα ζαλισμένος. 'Ελᾶτε νὰ συνέλθετε λιγάκι, νὰ πιῆτε ἕνα ζεστὸ καὶ τότε ὅλα θὰ σᾶς φανοῦνε πολὺ πιὸ εὐκολονόητα.

Ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ σπιτάκι, ἀνεβαίνοντας ἕνα ἀνώμαλο μονοπάτι.

Τὴν ἀκολούθησε, κυττάζοντάς την μὲ κάποιο δέος. Μέσα του ἦταν σίγουρος πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ὄνειρο, μονάχα ἕνα ἀπίθανο ὄνειρο...

'Η 'Αζίζα ἔφτασε στὸ σπίτι, ποὺ ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα κῆπο μυριανθισμένο. Προχώρησε μέσα, σ' ἕνα εὐρύχωρο χώλ, ὅπου ἔδιναν τρία δωμάτια. Ὅλα ἐπιπλωμένα μὲ ἀνοιχτόχρωμα ψάθινα ἔπιπλα.

— 'Εδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου! τοῦ εἶπε γελαστή. Τώρα, ἡ πρώτη δουλειὰ εἶναι ν' ἀλλάξετε, ν' ἀλλάξω κι' ἐγώ. Ἔπειτα νὰ πιοῦμε ἕνα ζεστὸ κι' ἔπειτα τὰ λέμε... Περιμένετε μιὰ στιγμή..

Πῆγε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ σὲ λίγο γύρισε φέρνοντας στὸν Ὄσκαρ μιὰ φορεσιὰ ἀνδρικὰ ροῦχα.

— 'Ορῖστε, τοῦ εἶπε, ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς πέσουν πολὺ κοντά. Δὲν θ' ἀργήσουν, ἐξ ἄλλου, νὰ στεγνώσουν τὰ δικά σας.

Ξανάφυγε ἡ 'Αζίζα κι' ὁ Ὄσκαρ γδύθηκε καὶ φόρεσε τὰ στεγνὰ ροῦχα, ποὺ τοῦ ἦταν κάπως κοντά, ἀλλὰ τοὔδωσαν ἕνα θαυμάσιο συναίσθημα ζεστασιᾶς.

Σὲ λίγο ξαναφάνηκε ἡ 'Αζίζα, μὲ ἄλλα ροῦχα κι' αὐτή. Κρατοῦσε ἕνα δίσκο μὲ ζεστὸ τσάϊ.

Κάθησε ἀντίκρυ του, μπροστὰ στὸ ψάθινο τραπεζάκι. Μηχανικὰ ρούφηξε αὐτὸς λίγες γουλιές.

— Λοιπόν; Πῶς αἰσθάνεσθε τώρα; τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα γελαστά.

— Περίφημα! ἀποκρίθηκε. Πῶς ἀλλοιῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἑαυτό του στὸν Παράδεισο;...

— Σᾶς ἀρέσει τόσο πολὺ ἐδῶ, ὥστε τὸ λέτε Παράδεισο τὸ φτωχικό μου σπιτάκι;

— Δὲν τὸ λέω γι' αὐτὸ Παράδεισο... Εἶμαι σίγουρος πὼς πέθανα καὶ πὼς μὲ μεγάλη του συγκατάβασι ὁ Ὕψιστος μ' ἔστειλε στὸν Παράδεισο...

— Κι' ἐγώ, τί ρόλο παίζω, λοιπόν, στὸν Παράδεισο; τὸν ρώτησε μὲ ἀνεπαίσθητη κοκεταρία.

— Ἐσεῖς; Μὰ τί ἄλλο παρὰ τὸ ρόλο τοῦ ἀγγέλου;

— Δικαίωμά σας νὰ φαντάζεσθε ὅ,τι θέλετε! Τὸ κακὸ εἶναι πώς, ὅταν προσγειωθῆτε, οὔτε τὸ μέρος θὰ σᾶς φαίνεται Παράδεισος, οὔτε ἐγὼ ἄγγελος!

'Ο Ὄσκαρ ἔσκυψε, τὴν κύτταξε καλὰ-κα-

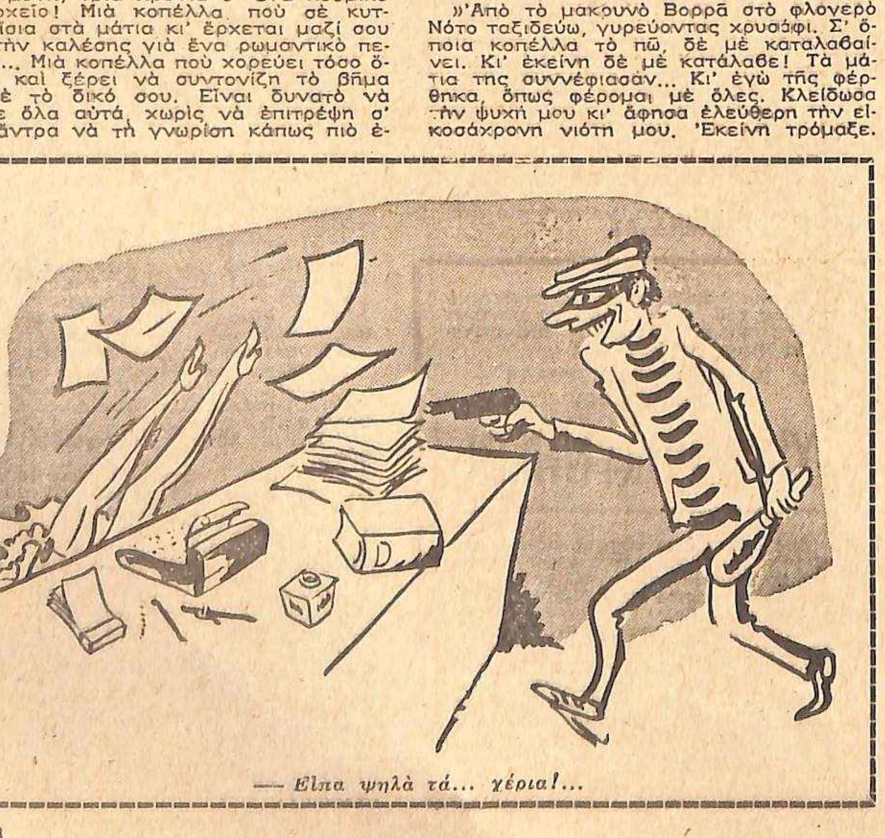

— Εἶπα ψηλὰ τά... χέρια!..

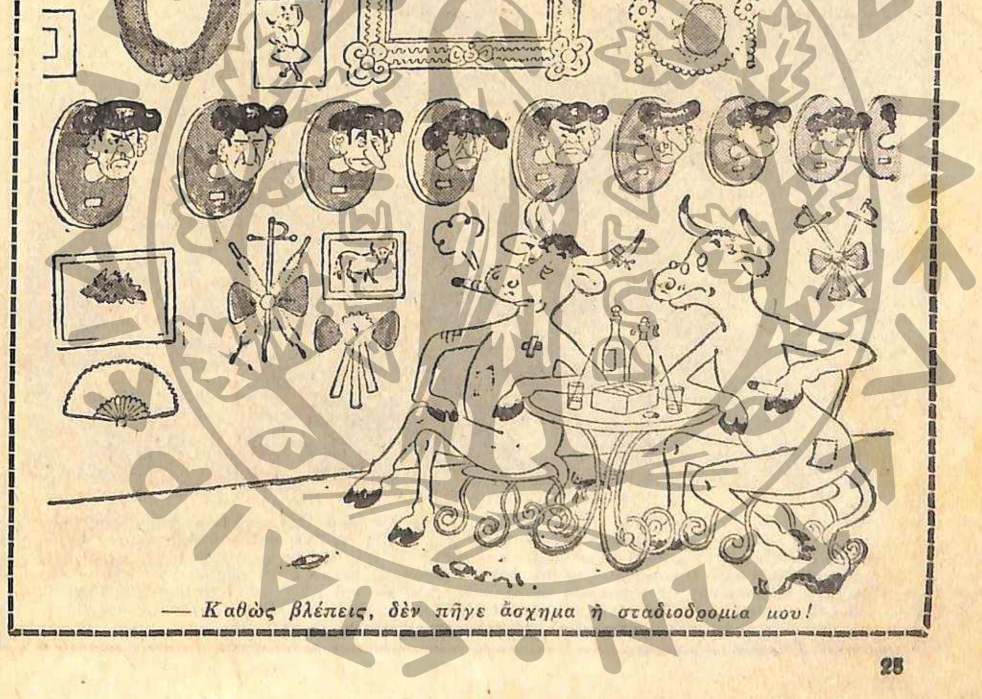

— Καθὼς βλέπεις, δὲν πῆγε ἄσχημα ἡ σταδιοδρομία μου!

λὰ στὰ μάτια.

— Ἀζίζα, παρακάλεσε, μπορεῖτε νὰ μὲ βεβαιώσετε πὼς δὲν εἶναι ὄνειρο; Πὼς στ' ἀλήθεια σώθηκα, πὼς στ' ἀλήθεια εἴσαστε ἡ Ἀζίζα Μπρέντο, ἀπὸ τὴ Βραζιλία; Καὶ πὼς ἐσεῖς μὲ σώσατε ἀπὸ βέβαιο θάνατο;

— Γιὰ ὅλα αὐτὰ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ἐνόρκως, γέλασε ἡ κοπέλλα.

Πέρασε ὁ Ὄσκαρ τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του.

— Ὥστε δὲν εἶναι ὄνειρο;

— Δυστυχῶς! Ὁ κίνδυνος ποὺ περάσατε ἦταν πάρα πολὺ πραγματικὸς κι' ἐλπίζω νὰ σᾶς γίνη μάθημα γιὰ ὅλη σας τὴ ζωή, νὰ μὴν ριψοκινδυνεύετε ἄλλη φορὰ τέτοιες ἐκδρομὲς σὲ ἐρημικὰ νησάκια τοῦ ὠκεανοῦ.

— Σταθῆτε!... Σταθῆτε!... Πρέπει σιγὰ-σιγὰ νὰ μοῦ τὰ πῆτε, νὰ χωρέσουν στὸ μυαλό μου.

— Πάρτε κανένα μπισκότο, καὶ λίγες μπανάνες. Ἡ περιπέτειά σας θὰ σᾶς ἄνοιξε τὴν ὄρεξι...

— Ἀζίζα... Πές μου, τῆς εἶπε μὲ οἰκειότητα. Πῶς βρέθηκες ἐσὺ κοντά μου; Πῶς κατάφερες νὰ μὲ σώσης;

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ μὲ λίγα λόγια... Ἀπὸ τὸ ἐρημητήριό μου ἐδῶ, βλέπω τὸ πέλαγος. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συμβαίνει δυστύχημα σ' αὐτὸ τὸ νησάκι. Πρὶν λίγους μῆνες ἔσωσα ἕνα ζευγάρι ἀρραβωνιασμένους. Εἶχαν πάει μὲ καλὸ καιρό, ὅπως κι' ἐσεῖς, καὶ ξεχάστηκαν ἐκεῖ. Ὅταν πῆραν εἴδησι πὼς τὸ νερὸ ἀνέβαινε, ἦταν ἀργά! Ἡ βάρκα τους εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ κομμάτια. Μόλις πρόφθασα νὰ πάρω ἐγὼ τὴ βάρκα μου καὶ νὰ τοὺς σώσω.

Τὰ μάτια του ἔγιναν πελώρια ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

— Ὥστε ἔχεις σώσει κι' ἄλλους;

— Φυσικά. Εἴσαστε... σταθῆτε νὰ μὴ κάνω λάθος στὸ λογαριασμό... Εἴσαστε ὁ δέκατος τρίτος, ποὺ σώζω..

Τὸ πρόσωπό του συννέφιασε.

— Ὁ δέκατος τρίτος!

Γέλασε ἐκείνη δυνατά.

— Μήπως σᾶς φοβίζει ὁ ἀριθμός; Πάντως σωθήκατε. Γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ φοβήθηκα μήπως ὁ ἀριθμός σας μοῦ φέρη κι' ἐμένα ἀτυχία. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ διάσωσι ἔγινε μὲ ὅλους τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανόνες. Καὶ τώρα, πάει, πέρασε κι' αὐτός. Ὁ ἄλλος ποὺ πρόκειται νὰ σώσω θὰ εἶναι ὁ δέκατος τέταρτος, ἀριθμὸς ἐντελῶς ἀκίνδυνος...

Τὸ σύννεφο ἀπὸ τὸ πρόσωπό του δὲν ἔφυγε.

— Δέκατος τρίτος! ἐπανέλαβε σιγά.

— Μὰ γιατί φαίνεστε ξαφνικὰ τόσο στενοχωρημένος;

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ἐπιμένετε νὰ σᾶς πῶ τὸ λόγο;

— Φυσικά. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται τὴ χαρὰ νὰ ξεχειλίζη μέσα τους στὴ σκέψι πὼς γλύτωσαν ἀπὸ ἕναν κίνδυνο τόσο φοβερό...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

"ΕΠΟΝΕΣΕΣ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ;"

16ον

— Ποιό, παιδί μου;

— Κάτω ὁ ἔρως!...

Χαμογέλασε θλιμμένα ἡ μάννα.

— Γιὰ λίγο καιρὸ θὰ σοῦ κάνη καλό, παιδί μου.

— Γιὰ πολλὰ χρόνια, μαμᾶ. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ μοναδική μου ἀγάπη, στὸ ὁρκίζομαι! Θὰ ζῶ γιὰ σένα, θὰ ἐργάζωμαι γιὰ σένα, θὰ σκέπτωμαι μονάχα ἐσένα!

— Σ' εὐχαριστῶ, κορούλα μου. Μονάχα ποὺ τὸ λές, μὲ κάνεις εὐτυχισμένη.

— Κι' ὅταν θὰ δῆς, ὅτι εἶναι ἀλήθεια, θὰ γίνης ἀκόμα πιὸ εὐτυχισμένη. Κι' ἡ Φροσούλα μας θὰ τὰ βλέπη αὐτὰ καὶ θὰ μὲ συχωράη... Μὲ συγχωρεῖς, μαμᾶ, ποὺ μιλάω γιὰ τὴ Φροσούλα...

— Δὲν εἴπαμε; Θὰ μιλᾶμε γι' αὐτήν. Δὲ θέλω νὰ τὴν ξεχνᾶμε...

— Γι' αὐτό. Θἄμαστε οἱ τρεῖς μας. Ὅπως ὅταν ἤμαστε παιδιά.

— Ναί, Φλώρα μου. Ὅπως καὶ νἄρθοῦνε τὰ πράγματα, θἄμαστε οἱ τρεῖς μας. Ὅταν εἶναι ἀγαπημένες οἱ καρδιές μας, τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίση, οὔτε ὁ θάνατος. Νὰ μὴν τὸ ξεχάσης ποτὲ αὐτό, ὅπως καὶ νἄρθοῦνε τὰ πράγματα...

Μιὰ ἀνάσταση

Ἡ ἡμέρα τὶς ηὗρε μ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις. Νωρὶς-νωρὶς πῆραν τὴ Φλώρα στὸ χειρουργεῖο. Ἡ Ἑλένη σηκώθηκε, ντύθηκε. Αἰσθανόταν τὰ πόδια της μουδιασμένα, τὸ κεφάλι της νὰ τρέμη, ὅλο της τὸ κορμὶ τσακισμένο. Δὲν εἶπε λέξι γιὰ τὴ δική της κατάστασι. Κάθησε στὴν πολυθρόνα καὶ περίμενε. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη ἦταν νὰ προσεύχεται. Μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, ψιθύριζε:

— Παναγία μου! Κάνε τὸ θαῦμα σου. Συχώρεσέ την κι' ἐσὺ ὅπως τὴ συχώρεσα κι' ἐγώ. Δῶσε της τὴν ὑγεία, δῶσε της τὴν εὐτυχία. Κάμε ν' ἀρχίση μιὰ καινούργια ζωή. Μιὰ ζωὴ χαρούμενη καὶ καθαρή. Κάνε νὰ μὲ νοιώθη κοντά της κι' ὅταν θὰ βρίσκωμαι μακρυά. Κι' ἡ θύμησί μου νὰ τῆς δίνη δύναμι καὶ χαρά, κι' ὄχι νὰ τῆς φέρνη δάκρυα.

Δὲν ἄργησε νὰ γυρίση ἡ Φλώρα. Τῆς εἶχαν ἕνα ἐλαφρὸ ἐπίδεσμο στὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό της ὅμως ἀκτινοβολοῦσε.

— Μαμᾶ! Βλέπω. Βλέπω!... Κι' ὁ γιατρὸς λέει πὼς τὰ μάτια μου εἶναι καλύτερα ἀπὸ πρῶτα. Δὲ σοὔλεγα; Θὰ ξαναρχίσω μιὰ καινούργια ζωή... Ποῦ εἶσαι;

Σηκώθηκε μὲ κόπο ἡ μάννα.

— Ἐδῶ, κοντά σου, κορούλα μου...

— Ἐσύ, μ' ἔσωσες, μαννούλα. Ἂν δὲ μὲ περιποιόσουν τόσον καιρό, θὰ πήγαινα χαμένη... Τώρα, κάθησε. Θὰ τραγουδήσω... Θέλω νἄμαστε μόνες...

— Φεύγουμε, εἶπαν οἱ ἀδελφές. Σᾶς ἀφίνουμε στὴν εὐτυχία σας...

— Ναί... Θὰ τραγουδήσω γιὰ τὴ μαννούλα μου...

Ἔφυγαν οἱ ἀδελφές, ἔκλεισαν πίσω τους τὴν πόρτα.

— Κάθησες, μαμᾶ; ρώτησε ἡ Φλώρα.

— Ναί, κάθομαι στὴν πολυθρόνα. Σ' ἀκούω.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ τραγουδήσω;

— Ἕνα νανούρισμα... Ἕνα νανούρισμα γλυκό! ψιθύρισε ἡ μάννα.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἔγειρε πίσω στὴν πολυθρόνα της καὶ περίμενε. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε παράξενα, ἀκατάστατα... Οἱ χτύποι της τὴν τρόμαζαν. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ καρδιά της ἔδινε μάχη. Γι' αὐτὸ γύρεψε τὸ νανούρισμα.

«Ἡ φωνὴ τῆς κόρης μου ἴσως τὴ γαληνέψη...», συλλογίστηκε.

— Λοιπόν, μαμᾶ, ἀρχίζω. Ἕνα δημοτικὸ τραγοῦδι... Νανούρισμα...

Ἁπαλὴ σὰ χάδι, κρυστάλλινη, πιὸ μελωδικὴ καὶ πιὸ καθάρια ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὑψώθηκε ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας. Λίγο-λίγο, σὰν τὸ κελάδημα τοῦ κορυδαλλοῦ, ἡ φωνή της δυνάμωνε, ἀνέβαινε, γέμιζε τὸ δωμάτιο. Λίγο-λίγο, σὰν τὸ πέταγμα τοῦ κορυδαλλοῦ, ὑψωνόταν κι' ἡ ψυχὴ τῆς μάννας...

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἕνα συναίσθημα εὐδαιμονίας. Ἔπειτα ἀγωνίας...

Τὰ χέρια τῆς Ἑλένης ἁπλώθηκαν. Θἄθελε νὰ φωνάξη, ἀλλὰ δὲν ἤθελε πάλι νὰ σταματήση αὐτὸ τὸ χείμαρρο τῆς φωνῆς, αὐτὸ τὸ ξεπέταγμα τῆς εὐτυχίας τοῦ παιδιοῦ της.

Ἡ Φλώρα τραγούδησε, τραγούδησε... Ἔπειτα τέλειωσε τὸ τραγοῦδι. Ἀπὸ τὰ διπλανὰ δωμάτια εἶχαν ἀνοίξει τὶς πόρτες γιὰ ν' ἀκοῦνε αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ἀηδόνι, ποὺ ἔτσι ἀναπάντεχα εἶχε φωλιάσει, θαρρεῖς, στὸ θλιβερὸ κτίριο τῆς κλινικῆς.

Κι' ἔτσι, ὅπως ἀνέβηκε σιγὰ-σιγά, ἁπαλά, ἔσβυσε τὸ τραγοῦδι... Νάνι-νάνι... Κοιμήσου, κοιμήσου γλυκά...

Ἡ Φλώρα περίμενε. Ἡ μάννα δὲ μιλοῦσε. Χαμηλή, εὐτυχισμένη, πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας:

— Μαμᾶ; Σ' ἄρεσε; Τί λές;...

Καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἕνα χαμόγελο τσαχπίνικο στὰ χείλη τῆς Φλώρας...

— Ἡ συγκίνησι σὲ πνίγει, ἔ, μαμᾶ; Κλαῖς ἀπὸ τὴ χαρά σου, καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μιλήσης... Τὸ νοιώθω... Πές μου ὅμως μιὰ λέξι, πές μου πὼς δὲ γελιέμαι, πὼς εἶναι πάλι ἡ φωνή μου. Ἡ καλή, ἡ χρυσὴ φωνή μου!...

Καμμιὰ ἀπάντησι.

— Μαννούλα! εἶπε ἡ Φλώρα, ἀνήσυχη. Τί ἔχεις, γιατί δὲ μιλᾶς;

Ἀχνή, σὰ νἄρχόταν ἀπὸ ἄλλον κόσμο, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μάννας:

— Μὲ κοίμισες γλυκά. Πολὺ γλυκά... Εἶμαι εὐτυχισμένη. Εἶναι ἀλήθεια πάλι ἡ χρυσὴ φωνή σου... Πές μου, ὅμως... Ὅταν σοῦβγαλαν τὰ ράμματα, ἐπόνεσες, παιδί μου;

— Ὄχι. Δὲν κατάλαβα τίποτα... Ἐσὺ ὅμως κάτι ἔχεις. Ἀκούω σὰν ἀπὸ μακρυὰ τὴ φωνή σου. Γέρνεις τὸ κεφάλι σου. Εἶσαι ἄρρωστη; Τί συμβαίνει;

— Συχώρα με, κορούλα μου! Θἄπρεπε νὰ βαστάξω ἀκόμα λίγες μέρες... Μὰ δὲ μπορῶ πιά... Ἄκου... Τὸ σπίτι εἶναι ὑποθηκευμένο... Κι' ὅλα τὰ πράγματα τἄχουμε πουλήσει... Κάνε ὅπως ξέρεις... Τώρα εἶναι ὅλα δικά σου... Σ' ἀφίνω καὶ τὴν εὐχή μου... Τὴν εὐχή μου... Πάω στὴ Φροσούλα... Θἄμαστε ὅμως πάντα οἱ τρεῖς...

Δὲν τελείωσε τὴ φράσι της. Ἀκούστηκε κάτι σὰ λυγμός...

Ἡ Φλώρα πέταξε τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἔβλεπε! Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν τὰ μάτια τῆς μητέρας της. Τὰ πονεμένα, κουρασμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια τῆς δύστυχης μαννούλας, ποὺ βασίλευαν καὶ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσαν καὶ τὴν εὐλογοῦσαν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα στοίχημα, ὁ Ἀμερικανὸς Τζὼν Ταίηλορ, ἕνας παλιὸς ἀεροπόρος, κατασκεύασε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ καὶ χωρὶς νὰ βγῆ καθόλου ἀπ' αὐτό, ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο, ποὺ μπορεῖ κάλλιστα νὰ πετάξη. Ὁ κ. Ταίηλορ χρειάστηκε 27 μέρες καὶ ἐργασία 18 ὡρῶν ἡμερησίως γιὰ νὰ κατασκευάση τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀεροπλάνο, καθὼς καὶ τὸν κινητῆρα ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ πετάξη, ὅταν φυσικὰ θὰ βρεθῆ στὸ ὕπαιθρο. Γιὰ τὴν κατασκευή του ὁ κ. Ταίηλορ χρησιμοποίησε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀντικείμενα καὶ τεμάχια μηχανῶν, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ σπίτι του.

ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ στὸν ἄνθρωπο!...

Οἱ ζωϊκὲς καὶ οἱ φυτικὲς πρωτεΐνες

ΑΝ ἀναλύσωμε ἕνα κιλὸ βωδινοῦ κρέατος, θὰ δοῦμε ὅτι περιέχει 710 περίπου γραμμάρια νερό, 180 γραμ. πρωτεΐνες, 100 γραμ. λίπη, 5 γραμ. σάκχαρον, μεταλλικὰ ἅλατα, βιταμίνες καὶ διάφορα ἄλλα στοιχεῖα.

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἡ μεγάλη περιεκτικότης τοῦ κρέατος σὲ ζωϊκὲς πρωτεΐνες, ποὺ ἡ βιολογικὴ ἀξία τους εἶναι πολὺ μεγάλη.

Οἱ πρωτεΐνες βρίσκονται τόσο στὰ ζῶα ὅσο καὶ στὰ φυτά. Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀποβάλλει κάθε μέρα ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς πρωτεΐνες του, ποὺ, λόγῳ τῆς μεγάλης χρήσεως, ἔχουν χάσει τὴν ἀξία τους. Γιὰ νὰ διατηρήση, λοιπόν, τὴν ἰσορροπία του, τοῦ χρειάζονται νέες, ποὺ θ' ἀναπληρώσουν τὴν ἔλλειψι. Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς ὁ ὀργανισμός μας τὶς φτιάνει μόνος του. Γιὰ ὡρισμένες ἄλλες, ὅμως, πρέπει νὰ τοῦ προμηθεύσωμε τὰ πρῶτα ὑλικὰ μὲ τὴν τροφή.

Αὐτὲς οἱ πρῶτες ὕλες εἶναι τὰ ἀμινοξέα, ποὺ περιέχονται στὶς πρωτεΐνες. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ὅτι ἡ περιεκτικότης τοῦ κρέατος σὲ ἀμινοξέα εἶναι ὅμοια σχεδὸν μὲ ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ πρέπει, συνεπῶς, νὰ συμπεράνωμε ὅτι ἡ καλύτερη καὶ πλουσιώτερη πηγή, ἀπὸ ὅπου μποροῦμε νὰ παίρνωμε τὶς πρωτεΐνες ποὺ μᾶς χρειάζονται εἶναι τὸ ζωϊκὸ βασίλειο.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, πρέπει νὰ τρέφεται μὲ ζωϊκὲς τροφές;

Ἂς πάρωμε τρία εἴδη τροφῶν: τὸ γάλα, τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρέας. Περιέχουν καὶ τὰ τρία πρωτεΐνες. Ξέροντας τὶς ἀναλογίες τους, μποροῦμε νὰ βροῦμε σὲ ποιὰ ποσότητα ἀντιστοιχεῖ ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς ἀπὸ πρωτεΐνες (40 γραμμάρια κρέατος π. χ. καὶ 100 γραμμάρια ψωμιοῦ μᾶς δίνουν 7 γραμμάρια πρωτεΐνες. Τὸν ἴδιο ἀριθμὸ πρωτεϊνῶν θὰ μᾶς τὸν δώσουν 160 περίπου γραμμάρια γάλα). Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι μποροῦμε ν' ἀντικαταστήσωμε τὶς πρωτεΐνες αὐτὲς μ' ἐκεῖνες τοῦ ψωμιοῦ.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου σὲ πρωτεΐνες ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία. Μεταξὺ τοῦ 1 καὶ τῶν 3 ἐτῶν, ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ χρειάζεται 3,5 γραμμάρια πρωτεΐνες κατὰ κιλὸ βάρους. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ αὐξάνεται συνεχῶς ὅσο τὸ παιδὶ μεγαλώνει.

Μετὰ τὰ 21, ὅμως, ἀρκεῖ 1 γραμμάριο πρωτεϊνῶν γιὰ κάθε κιλὸ βάρους. Ἔτσι, ἕνας ἄνθρωπος 60 κιλῶν πρέπει νὰ εἰσάγη κάθε μέρα στὸν ὀργανισμό του 60 γραμμάρια πρωτεΐνες. Ἀπ' αὐτὲς οἱ μισὲς τουλάχιστον πρέπει νὰ εἶναι ζωϊκῆς προελεύσεως. Νὰ π.χ. ἕνας συνδυασμὸς ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δώση αὐτὲς τὶς πρωτεΐνες.

200 γρ. κρέας = 35 γρ. πρωτεΐνες
250 γρ. γάλα = 11 » »
00 γρ. ψωμὶ = 14 » »
60 » »

Ἡ ἀποκλειστικὰ φυτικὴ δίαιτα δὲν εἶναι ἀξιοσύστατη. Μποροῦμε, ὅμως, νὰ τὴν συνδυάσωμε μὲ γάλα, βούτυρο, γιαοῦρτι κτλ. ποὺ θὰ μᾶς δώσουν τὶς ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισμό μας ζωϊκὲς πρωτεΐνες.

Ἐπικρατεῖ γενικὰ ἡ ἀντίληψι ὅτι τὸ κρέας προδιαθέτει στὴν ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, στὴν ἀρτηριοσκλήρωσι κλπ. καὶ ὅτι μιὰ δίαιτα πολὺ πλούσια σὲ ζωϊκὲς πρωτεΐνες συντομεύει τὴν ὕπαρξι. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες δὲ συμφωνοῦν ὅλοι σ' αὐτό. Οἱ Ἐρυθρόδερμοι τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὸ κυνῆγι, τρέφονται ἀποκλειστικὰ σχεδὸν μὲ κρέας. Κι' ὅμως, εἶναι ἐξαιρετικὰ ρωμαλέοι καὶ ζοῦν πολλὰ χρόνια. Οἱ Ἐσκιμῶοι, οἱ Λάπωνες καὶ οἱ Ἰσλανδοὶ τρέφονται ἐπίσης μὲ παστὰ ψάρια καὶ κρέατα κι' ὅμως εἶναι ὑγιέστατοι καὶ μακρόβιοι.

Ὁ καθηγητὴς Λάβενγκαρντ, τῆς Λωζάνης, συνέταξε, ἐξ ἄλλου, στατιστικὲς ποὺ δείχνουν ὅτι οἱ πάσχοντες ἀπὸ ὑπέρτασι συγκαταλέγονται στὴν ἴδια ἀναλογία μεταξὺ τῶν κρεωφάγων ὅσο καὶ μεταξὺ τῶν φυτοφάγων. Ἀλλ' οἱ πρῶτοι εἶναι συνήθως καλοφαγάδες, ἀρέσκονται δηλαδὴ στὰ πολύπλοκα παρασκευάσματα στὶς σάλτσες, στὰ μπαχαρικὰ κτλ. Πίνουν ἐπίσης πολὺ κρασί. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ πιθανὸν τὴν αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς των πιέσεως.

Ἡ θερμαντικὴ δύναμι τοῦ κρέατος εἶναι μικρὴ (2 θερμίδες γιὰ κάθε γραμμάριο), συγκρινομένη μὲ ἐκείνη τῶν λιπῶν καὶ τοῦ σακχάρου (9 θερμίδες στὸ κάθε γραμμάριο). Τὸ κρέας, ὅμως, εἶναι ἐξαιρετικὰ εὔπεπτο καὶ γι' αὐτὸ ὑπερτερεῖ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες τροφές.

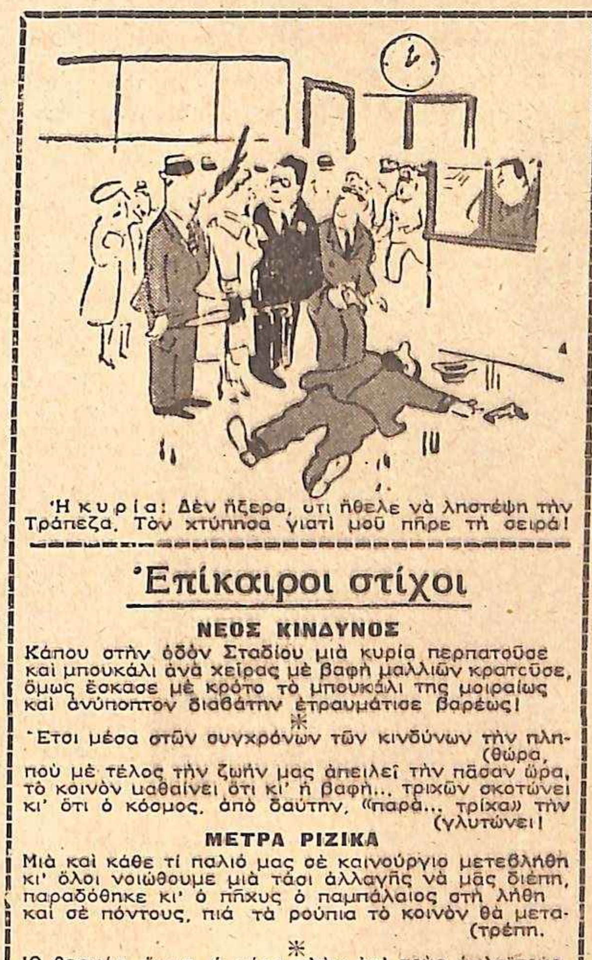

Ἡ κυρία: Δὲν ἤξερα, ὅτι ἤθελε νὰ λῃστέψη τὴν Τράπεζα. Τὸν χτύπησα γιατὶ μοῦ πῆρε τὴ σειρά!

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΝΕΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Κάπου στὴν ὁδὸν Σταδίου μιὰ κυρία περπατοῦσε
καὶ μπουκάλι ἀνὰ χεῖρας μὲ βαφὴ μαλλιῶν κρατοῦσε,
ὅμως ἔσκασε μὲ κρότο τὸ μπουκάλι της μοιραίως
καὶ ἀνύποπτον διαβάτην ἐτραυμάτισε βαρέως!

*

Ἔτσι μέσα στῶν συγχρόνων τῶν κινδύνων τὴν πληθώρα,
ποὺ μὲ τέλος τὴν ζωὴν μας ἀπειλεῖ τὴν πᾶσαν ὥρα,
τὸ κοινὸν μαθαίνει ὅτι κι' ἡ βαφή... τριχῶν σκοτώνει
κι' ὅτι ὁ κόσμος, ἀπὸ δαύτην, «παρά... τρίχα» τὴν γλυτώνει!

ΜΕΤΡΑ ΡΙΖΙΚΑ

Μιὰ καὶ κάθε τί παλιό μας σὲ καινούργιο μετεβλήθη
κι' ὅλοι νοιώθουμε μιὰ τάσι ἀλλαγῆς νὰ μᾶς διέπη,
παραδόθηκε κι' ὁ πῆχυς ὁ παμπάλαιος στὴ λήθη
καὶ σὲ πόντους, πιὰ τὰ ρούχα τὸ κοινὸν θὰ μετατρέπη.

*

Ὁ θεσμός, ὅμως, ὁ νέος πλὴν ἀπ' τοὺς ἁπλοϊκούς,
φοβερὰ θὰ δυσκολέψη κι' ἁρμοδίους μερικοὺς
ποὺ ἀθρόες ὑποσχέσεις ἀραδειάζουνε στὴν τύχη
καὶ σὲ ὅλους μας πουλᾶνε πάντα ψέμα μὲ τὸν...πῆχυ!

ΝΑ ΜΕΝΗ

Κάποιος φίλαθλος φρατέλλος καὶ μεγάλος, ἀπροπό,
ὀπαδὸς καὶ ποντατόρος τοῦ περίφημου πρό-πό,
μόλις ἔπιασε τὴ μπάζα τοῦ πρό-πὸ τὴν τυχερή,
ἀπὸ τὴν συγκίνησί του... σέκος ἔμεινε αὐθωρεί!

*

Ἔτσι στράφι καὶ χαράμι τὰ λεφτά του πῆγαν ὅλα
καὶ κατόπιν τούτου λένε προ-ποπαῖκτες ὡρισμένοι:
«Προκειμένου, βρὲ παιδί μου, νά... τινάξουμε τὰ κῶλα,
κάλλιο ρέστοι νὰ γυρνᾶμε καὶ μὲ τσέπη... τιναγμένη.

ΑΞΙΩΣΙΣ ΔΙΚΑΙΑ

Οἱ θρασεῖς οἱ τέντυ-μπόϋς, ποὺ πληθαίνουν ὅσο πᾶνε
καὶ ποικίλουν, κάθε τόσο, τὶς ἀπίθανές τους τρέλλες,
τὸν καιρὸ τὸν τελευταῖο, στ' αὐτοκίνητα ξεσπᾶνε
καὶ χαλᾶνε, χάριν γούστου τοὺς τροχοὺς καὶ τὶς σαμπρέλλες!

*

Μὲ τὰ λάστιχα τὰ βάζουν ἀναιδῶς καὶ ἀσυστόλως
καὶ τὸν ἐκτροχιασμό τους ὅπως βλέπει ὁ κόσμος ὅλος,
ἀξιοῖ νὰ γίνη ἀμέσως ἕνας νόμος εἰδικὸς
ποὺ νὰ μὴν εἶναι καθόλου γι' αὐτουνούς... ἐλαστικός!

ΑΛΛΟ «ΨΩΝΙΟ»

Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὴ μόδα μᾶς ἀλλάζουνε μὲ φούρια
καὶ κυττᾶνε τοὺς ρυθμούς της νὰ τοὺς κάνουν πιὸ τρελλούς,
μᾶς μιλοῦν, αὐτὲς τὶς μέρες γιὰ κοσμήματα καινούργια
καὶ γιὰ κάτι μπιχλιμπίδια, ποὺ κοσμοῦν τοὺς ὀμφαλούς!

*

Ἀλλ' ἐὰν τὰ σχέδιά τους πάρουν σάρκα καὶ ὀστᾶ
καὶ σηκώσουν τῶν θηλέων τὰ μυαλὰ τὰ λιγοστά,
ἀσφαλῶς θὰ μᾶς προσθέσουν νέες ἔννοιες στὸ μυαλό μας
κι' οἱ σπατάλες θὰ μᾶς λύσουν, προσεχῶς, τόν... ἀφαλό μας!

ΠΕΡΙ ΚΡΕΑΤΩΝ

Κρέας ἄφθονο, τὶς ἄλλες, ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀφρική,
ἀλλὰ ἦταν, ὅπως λένε, ἡ ποιότης του κακή
κι' ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ
ποιὸς ὑπέχει λέει εὐθύνες καὶ ποιὸς θὰ τιμωρηθῆ!

*

Μ' ὅλα ταῦτα λέει ὁ Ἕλλην ὁ ξυπνὸς κοντολογῆς
ὅτι κι' ἂν ἀνακαλύψουν τοὺς κακοὺς εἰσαγωγεῖς
ποὺ εἰς βάρος συχνοπαίζουν τῆς φυλῆς μας τῆς μοιραίας,
θὰ τοὺς κάνουνε στὸ τέλος ἀσφαλῶς «τὰ μοῦτρα... κρέας»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἡ πρωτεύουσα ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ Παρίσι ἔχει τὸ κατάλληλο «κλῖμα»

ΔΥΟ φορὲς τὸ χρόνο, τὴν ἴδια πάντα ἐποχή, περὶ τοὺς 2.000 ἐπισκέπτες καὶ ἐπισκέπτριες μαζεύονται στὸ Παρίσι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μάθουν τὰ προστάγματα τῆς θεᾶς Μόδας καὶ νὰ ὑπακούσουν σ' αὐτά.

Ἔτσι, τὸ Παρίσι ἔχει δημιουργήσει μιὰ «βιομηχανία» ποὺ ἔρχεται δεύτερη στὸν πίνακα τῶν γαλλικῶν ἐξαγωγῶν.

Περὶ τοὺς 60 οἶκοι Μόδας, μεγαλείτεροι ἢ μικρότεροι, πραγματοποιοῦν κάθε χρόνο ἕνα συνολικὸ «τζίρο» 7 δισεκατομμυρίων φράγκων. (500 ἑκατομμυρίων δραχμῶν περίπου). Ἀπασχολοῦν ἕνα προσωπικὸ ἀπὸ 6.000 ἄτομα καὶ παρέχουν ἔμμεσα ἐργασία σὲ ἄλλες 200.000. Παρουσιάζουν περὶ τὰ 10.000 καινούργια μοντέλα, μερικὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα κοστίζουν πάνω ἀπὸ 30.000 δραχμές! Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει περίπου 20 μῆνες «ζωή»—ἀπὸ τὴν πρώτη του ἐμφάνισι ὡς ὅτου καταλήξη στὰ «ἕτοιμα» φορέματα γιὰ τὸν πολὺ κοσμάκη.

Ἐνῶ ἄλλοτε καθιέρωναν τὴ γυναικεία μόδα οἱ βασίλισσες, οἱ πριγκήπισσες, οἱ ἠθοποιοὶ καὶ οἱ μεγάλες ἑταῖρες, σήμερα ὁ γυναικόκοσμος τῆς ὑφηλίου ὑπακούει τυφλὰ σ' ὅ,τι θ' ἀποφασίσουν μερικοὶ Παρισινοὶ ράφτες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡστόσο ὅτι οἱ δικτάτορες αὐτοὶ τῆς Μόδας ἔχουν συνήθως στενὴ σχέσι μὲ τὴν Τέχνη. Ὁ πατέρας τοῦ Ζὰκ Φὰτ ἦταν μαθητὴς τοῦ περίφημου ζωγράφου Κορό. Ὁ Ντιόρ, πρὶν γίνη σχεδιαστὴς γυναικείων φορεμάτων, ἦταν ἔμπορος ἔργων τέχνης. Ὁ Μπαλμαὶν σπούδασε ἀρχιτεκτονική. Ὁ Σανὲλ ἦταν στενὸς φίλος τοῦ Κοκτὼ καὶ τὸν ἔβαζε νὰ τοῦ διαβάζη τὰ ποιήματά του. Κι' ὁ Σκιαπαρέλι ἀνάθεσε τὴ διακόσμησι τῆς «μπουτίκ» του στὸν διάσημο ζωγράφο Νταλί.

Κανεὶς ὡστόσο ἀπ' ὅλους τοὺς Παρισινοὺς βασιλεῖς τῆς μόδας δὲν εἶναι... γνήσιος Παρισινός! Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦρθαν ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ κι' οἱ ὑπόλοιποι γεννήθηκαν σὲ ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς Γαλλίας.

Γεννᾶται λοιπὸν ἡ εὔλογη ἀπορία γιατί ἡ ἀδιαφιλονείκητη πρωτεύουσα εἶναι τὸ Παρίσι, καὶ μόνο τὸ Παρίσι.

Πῶς δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ ἀφαιρέση τὰ πρωτεῖα καμμιὰ ἄλλη μεγάλη πόλις τοῦ κόσμου;

Αὐτὸ συμβαίνει γιατί, ὅπως κάθε φυτό, ἔτσι καὶ τὸ ντελικάτο λουλοῦδι τῆς Μόδας δὲ χρειάζεται μόνο τὸ σπόρο (τὸ ταλέντο τοῦ ράφτη), ἀλλὰ καὶ τὸ κατάλληλο «κλῖμα». Ἡ ἀτμόσφαιρα λοιπὸν τοῦ Παρισιοῦ ἀποτελεῖ, γιὰ διαφόρους λόγους ἕνα κλῖμα ἰδεῶδες.

Σὲ χῶρες σὰν τὴν Ἰταλία ἢ τὴν Ἰσπανία, ὅπου ἡ γυναῖκα θεωρεῖται ἀκόμη σὰν κτῆμα τοῦ ἄντρα, δὲ μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῆ ἡ μόδα. Γιατὶ ἡ μόδα ἀπαιτεῖ ἐλευθερία (ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ φυλακισμένοι φορᾶνε πάντα τὴν ἴδια στερεότυπη καὶ ἄχαρη στολή).

Ἡ Ἀμερικὴ πάλι βρίσκεται στὴν ἄλλη ἄκρη: Ἐκεῖ ἔχει ὁ ἄντρας κατώτερη θέσι. «Στὴ Γαλλία οἱ ἄντρες κυττάζουν τὶς γυναῖκες στὸ δρόμο, στὴν Ἀμερικὴ οἱ γυναῖκες κυττάζουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη» εἶπε μὲ χιοῦμορ μιὰ Γαλλίδα ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴ Νέα Ὑόρκη. Μόνο στὴ Γαλλία λοιπὸν οἱ ἄντρες δίνουν στὶς γυναῖκες τὴ θέσι ἀκριβῶς ποὺ τοὺς ταιριάζει—οὔτε ἀνώτερη οὔτε κατώτερη. Ἐνδιαφέρονται γι' αὐτές, ἀλλὰ ὄχι ὑπερβολικά—κι' αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ μόδα.

Ἔπειτα, ἡ μόδα εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν τελεία ὀμορφιά. Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῆ δουλειὰ ὡς μανεκέν. «Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶναι πολὺ ὄμορφη, δὲ νοιώθεις καμμιὰ διάθεσι... νὰ τὴ ντύσης!» εἶπε ἕνας χιουμορίστας.

Ἕνας ἀπ' τοὺς κυριωτέρους λοιπὸν λόγους τῆς κομψότητος τῆς Παριζιάνας εἶναι... οἱ μικροατέλειές της. Αὐτὲς ἐμπνέουν στοὺς μεγάλους ράφτες διάφορες ἰδέες γιὰ νὰ τὶς κρύψουν!

Ἐξ ἄλλου, ἡ Παριζιάνα ἔχει ἕνα ἔμφυτο γοῦστο, ποὺ τῆς τὸ δημιούργησε μιὰ παράδοσι αἰώνων. Καὶ ξέρει νὰ ράψη ὅπως καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμο.

Τέλος, τὸ Παρίσι ἔχει ἀναπτύξει σὲ ὑπέρτατο βαθμὸ τὶς βοηθητικὲς βιοτεχνίες (κουμπιῶν, ὑφασμάτων, κορδελλῶν, κλπ.) ποὺ προσφέρουν τὸ ἀπαιτούμενο ὑλικὸ στοὺς σχεδιαστὲς γυναικείων φορεμάτων.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, δὲν κινδυνεύει καθόλου νὰ χάση τὸν τίτλο τῆς πρωτεύουσας τῆς μόδας.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τῆς ἔφερε ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

—Προχώρησε τώρα μόνη ὡς τὸ παράθυρο! τῆς φώναξε ὁ γιατρός.

Η ΑΝΟΙΞΙ εἶχε ἀργήσει, ἐκεῖνο τὸ χρόνο. Κάθε φορὰ ποὺ κατάφερνε νὰ φτάση ὡς τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαράς της, ἡ Ἀμάντα ἔβλεπε τὴ μυγδαλιὰ τοῦ κήπου ν' ἁπλώνη τὰ ξερά της κλαδιά. Τὸ δέντρο αὐτὸ τὸ εἶχαν φυτέψει μαζὶ μὲ τὸ Τζέρρυ τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη παιδιά.

Ἡ κοπέλλα περίμενε μὲ λαχτάρα νὰ δῆ ν' ἀνοίξη τὸ πρῶτο μπουμποῦκι. Μὰ ἡ μυγδαλιὰ φαινόταν βυθισμένη σὲ χειμέρια νάρκη...

—Πότε ἐπιτέλους θ' ἀλλάξη ὁ καιρός; ρώτησε ἕνα πρωῒ ἡ Ἀμάντα τὸ δόκτορα Μάρσαλ. Βαρέθηκα πιὰ νὰ βλέπω τὸν κῆπο μου νεκρό!

—Κι' ἐγὼ βαρέθηκα νὰ σὲ βλέπω καρφωμένη σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὅταν βγῆκες ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, ὅλοι οἱ γιατροὶ ἦταν σίγουροι πὼς θὰ μποροῦσες νὰ περπατήσης μετὰ ἀπὸ μερικὲς βδομάδες. Κι' ὅμως πέρασαν δυὸ μῆνες, κι' ἐσὺ δὲ μπόρεσες ἀκόμα νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου. Δὲν κάνεις καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ γίνης καλά!

Ἡ κοπέλλα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἐπιχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῆ:

—Μὰ πῶς!... Κάνω ὅ,τι μοῦ λέτε, καί...

—Κάνεις ἁπλῶς τὴ γυμναστικὴ ποὺ σοῦ λέω, ἀλλὰ φαίνεσαι σὰν νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό σου, τὴ διέκοψε ὁ γιατρός. Σὲ προειδοποιῶ πὼς δὲ θὰ γίνης ποτὲ καλὰ ἂν δὲν τὸ θέλης ἐσύ.

—Ἂν δὲν ἤσαστε πατέρας του Τζέρρυ, θὰ εἴχαμε τσακωθῆ ἀπὸ καιρό, εἶπε γελῶντας ἡ κοπέλλα.

—Ἔλα, ἔλα, ἂς κάνουμε ἀκόμα μιὰ προσπάθεια! ἀναστέναξε ὁ γιατρός.

Ἔπιασε τὴν Ἀμάντα ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ἡ κοπέλλα ἁρπάχτηκε ἀπ' τὸ χέρι του. Ἔνοιωθε τὰ πόδια της σὰν κάτι τὸ ξένο καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ στηριχθῆ πάνω τους. Σέρνοντάς την σχεδόν, ὁ δόκτωρ Μάρσαλ τὴν πῆγε ὡς τὸ παράθυρο. Ἡ ματιὰ τῆς Ἀμάντα ἔπεσε στὴ μυγδαλιά. Ὁ ψηλὸς κορμὸς αὐτοῦ τοῦ δέντρου τῆς θύμισε τὸν τηλεγραφικὸ στύλο ποὺ εἶχε χτυπήσει πάνω του μὲ τ' αὐτοκίνητό της...

Πόσο τρομερὸ ἦταν! Οἱ ρόδες εἶχαν γλυστρήσει στὸν παγωμένο δρόμο καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς Ἀμάντα, τὸ ἁμάξι εἶχε πέσει πάνω στὴν κολώνα...

Ἡ κοπέλλα θυμήθηκε τὸν ἀνυπόφορο πόνο ποὺ εἶχε νοιώσει καθὼς τῆς ἔλιωνε τὰ πόδια κάτι πολὺ βαρύ... Ὕστερα εἶχε ξυπνήσει στὸ νοσοκομεῖο...

—Ἔλα, γύρνα τώρα μόνη σου στὸ κρεβάτι, τῆς εἶπε ὁ γιατρὸς διακόπτοντας τὶς σκέψεις της.

Τὴν ἄφισε κι' ἡ Ἀμάντα ἁρπάχτηκε ἀπ' τὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου.

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε φοβισμένη. Δὲ μπορῶ νὰ περπατήσω! Δὲ θὰ κουνηθῶ ἀπὸ δῶ ἂν δὲ μὲ βοηθήσετε!

Ὁ γιατρὸς ἀναστέναξε μ' ἀπογοήτευσι καὶ τῆς ξαναπρόσφερε τὸ μπράτσο του.

Ὅταν ἔμεινε μόνη της, ἡ Ἀμάντα ἔνοιωσε τὸν τρόμο νὰ τῆς σφίγγη τὴν καρδιά.

Τί εἶχε πάθει, λοιπόν; Δὲ θὰ ξαναπερπατοῦσε ποτέ;

Καταλάβαινε πὼς εἶχε πέσει κι' αὐτὴ σ' ἕνα εἶδος χειμερίας νάρκης, σὰν τὴ μυγδαλιά... Μὰ ποιὸς θὰ τῆς ἔφερνε τὴν ἄνοιξι;

—Τί τρελλὴ ποὺ ἤμουν νὰ τρέχω τόσο πάνω σ' ἕνα παγωμένο δρόμο! μουρμούρισε.

Πραγματικά, ἦταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει. Μὰ ἦταν τόσο θυμωμένη! Γύριζε ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου εἶχε συνοδέψει τὸ Τζέρρυ.

Ὁ νέος θἄπαιρνε τ' ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἰταλία. Εἶχε κερδίσει μιὰ ὑποτροφία καὶ θὰ πήγαινε ἐκεῖ γιὰ νὰ σπουδάση μουσική. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ χώριζαν, ἔπειτα ἀπὸ 18 χρόνων γνωριμία. Τὰ σπίτια τους ἦταν γειτονικά, κι' ἔπαιζαν μαζὶ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τζέρρυ ἦταν 3 χρόνων κι' ἡ Ἀμάντα 2.

—Στενοχωριέσαι ποὺ φεύγω; τὴν εἶχε ρωτήσει ὁ νέος. Ἔννοια σου, σ' ἕνα χρόνο θὰ γυρίσω.

—Δὲ μὲ νοιάζει καθόλου, τὸν βεβαίωσε ἀπότομα ἡ Ἀμάντι, ἂν κι' ἡ καρδιά της πονοῦσε. Μπορεῖς νὰ μείνης ἐκεῖ σ' ὅλη σου τὴ ζωή, ἂν σ' ἀρέση.

Ἔτσι, εἶχαν χωρίσει τσακωμένοι, χωρὶς ν' ἀποχαιρετιστοῦν. Καὶ στὸ γυρισμό, καθὼς πατοῦσε γκάζι, γιὰ νὰ ξεχάση μέσ' στὸν ἴλιγγο τὴ στενοχώρια της, ἡ Ἀμάντα εἶχε πάθει τὸ ἀτύχημα...

Πέρασε ἄλλη μιὰ βδομάδα, χωρὶς νὰ παρουσιαστῆ καμμιὰ πρόοδος στὴ θεραπεία τῆς κοπέλλας. Ἕν ἀπόγεμα, ἔμαθε ἀπ' τὴν ἀδελφὴ τοῦ Τζέρρυ πὼς ὁ νέος ξαναγύριζε.

—Ὁ πατέρας μ' ἄφισε νὰ καταλάβω πὼς γυρίζει γιὰ μιὰ κοπέλλα! πρόσθεσε ἐκείνη, μὲ μυστηριῶδες ὕφος.

Ἡ Ἀμάντα ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὥστε ἔτσι! Σὲ λίγο ὁ Τζέρρυ θὰ ἦταν ἐδῶ, γελαστός, δυνατὸς καὶ χαρούμενος, ὅπως πάντα... ἐνῶ αὐτὴ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κουνηθῆ ἀπ' τὴ θέσι της!

Κάθησε ἀποφασιστικὰ στὸ κρεβάτι, πάτησε χάμω τὰ πόδια της καὶ κατάφερε νὰ σηκωθῆ ὄρθια. Μὲ μεγάλη προσπάθεια, ἔκανε ἕνα διστακτικὸ βῆμα, κι' ὕστερα ξανάπεσε πρὸς τὰ πίσω στὸ κρεβάτι.

—Ὄχι, δὲ θὰ μπορέσω... δὲ θὰ μπορέσω ποτέ! βόγγησε ξεσπῶντας σὲ κλάματα.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὅταν ὁ δόκτωρ Μάρσαλ πῆγε νὰ τῆς κάνη τὴν καθημερινὴ ἐπίσκεψί του, τὴ βρῆκε ντυμένη καὶ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Ἔτσι μπράβο! φώναξε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισες νὰ ζωντανεύης, μικρή μου...

Θέλοντας νὰ τὸν εὐχαριστήση περισσότερο, ἡ Ἀμάντα σηκώθηκε ὄρθια μὲ δυσκολία.

—Θαῦμα! φώναξε ὁ γιατρός. Καὶ τώρα προχώρησε μόνη σου μέχρι τὸ παράθυρο. Σὲ περιμένει μιὰ ἔκπληξι!

Ἡ κοπέλλα θέλησε νὰ δοκιμάση, ἀλλὰ τὴν παράλυσε ὁ φόβος μήπως πέση. Καὶ τότε μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο:

—Ἀμάντα!... Ἀμάντα!

—Ὤ, Θεέ μου! Ὁ Τζέρρυ!.... Περίμενε, ἔρχομαι! φώναξε ἡ κοπέλλα.

Καὶ σιγὰ-σιγά, κουνῶντας προσεχτικὰ τὰ πόδια της, προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο.

Κάτω ἀπ' τὴ μυγδαλιά, ποὺ εἶχε ἀνθήσει μέσα σὲ μιὰ νύχτα, στεκόταν ὁ Τζέρρυ, ὁ ἀγαπημένος τῆς Ἀμάντα!

Τῆς ἔκανε ἕνα χαρούμενο νόημα μὲ τὸ χέρι του κι' ἔπειτα ἔτρεξε στὴ σκάλα.

—Δὲν εἶχα γράψει τίποτα στὸ Τζέρρυ γιὰ τὸ ἀτύχημά σου, γιὰ νὰ μὴ τὸν ταράξω, τῆς εἶπε ὁ δόκτωρ Μάρσαλ. Μὰ ὅταν εἶδα πὼς κάποιος ἔπρεπε νὰ σοῦ φέρη τὴν ἄνοιξι καὶ πὼς δὲ μποροῦσες νὰ περιμένης ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, τὸν εἰδοποίησα νἄρθη... Βλέπεις, εἶχα καταλάβει τὸν ἔρωτά σας, ἀπὸ τότε ἀκόμα ποὺ ἐσεῖς τὸν παίρνατε γιὰ ἁπλῆ φιλία.

Ἡ Ἀμάντα ἔκανε νὰ τὸν εὐχαριστήση. Μὰ δὲν πρόλαβε, γιατὶ φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Τζέρρυ. Κι' ἡ κοπέλλα ἀναγκάστηκε νὰ περπατήση καὶ πάλι καὶ νὰ διασχίση τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ φτάση ὡς τὴν ἀνοικτὴ ἀγκαλιά του...

ΑΝΝ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

* *

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΑ ΤΕΛΩΝΕΙΑ

Γιὰ τὴν ἐξομάλυνσι τῶν ὀξύτατων σχέσεων, ποὺ δημιουργοῦνται πάντα ἀνάμεσα στοὺς ταξιδιῶτες καὶ στοὺς τελωνειακοὺς ὑπαλλήλους, ἀποφασίστηκε, στὴ Γαλλία ἡ δημιουργία ἑνὸς νέου γυναικείου σώματος, ἀπὸ θελκτικὲς κοπέλλες, ποὺ θὰ ἔχουν ὡς ἀποστολή τους νὰ κάνουν, μὲ ὅπλα τὴν γοητεία, τὸ χαμόγελο καὶ τὴν πειθώ, ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀνώδυνη καὶ γιὰ τὶς δύο πλευρὲς τὴν ὀχληρὴ διαδικασία τοῦ τελωνειακοῦ ἐλέγχου!

Προσωρινά, θὰ τοποθετηθοῦν δέκα τέτοιες... κατευνάστριες τῶν ἐκνευριζόμενων ταξιδιωτῶν καὶ τελωνειακῶν ὑπαλλήλων στὰ ἀεροδρόμια τοῦ Μπουρζὲ καὶ τοῦ Ὀρλὺ καὶ στὰ λιμάνια τῆς Χάβρης καὶ τοῦ Καλαί, μὲ προοπτικὴ νὰ ἐπεκταθῆ ἀργότερα αὐτὸ τὸ πρωτότυπο σύστημα σ' ὅλα τὰ γαλλικὰ λιμάνια καὶ ἀεροδρόμια.

Οἱ ὑποψήφιες γιὰ τὴ νέα ὑπηρεσία πρέπει νὰ εἶναι ὄμορφες, γλυκομίλητες, νεώτερες ἀπὸ 35 ἐτῶν, νὰ ἔχουν δίπλωμα μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ νὰ ξέρουν μιὰ τουλάχιστον ξένη γλῶσσα. Ἡ στολή τους θὰ εἶναι ἕνα θαλασσὶ φόρεμα τὸ καλοκαίρι καὶ ἕνα μπλὲ ταγὲρ τὸ χειμῶνα, ποὺ θὰ συμπληρώνεται ἀπὸ ἕνα μπερέ.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ
τῆς ἀρχαιότητος

ΠΥΘΙΕΣ ΚΑΙ ΣΙΒΥΛΛΕΣ

Ο ΠΛΑΤΩΝ, στὸ «Φαίδρο», ἀφοῦ δίνει στὴ λογικὴ τὴ θέσι ποὺ τῆς ἀξίζει, ὑψώνει πάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἔμπνευσι, τὸ δαιμόνιο ἢ τὴ μανία, δηλαδὴ τὴ φυγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔξω ἀπὸ τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τὴν ἄμεση ἐπικοινωία του μὲ τὶς δυνάμεις τῆς φύσεως, ποὺ γίνονται ἔτσι καὶ δικές του, ἀφοῦ ταυτίζεται μ' αὐτές. Καί, γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὰ λεγόμενά του, ἀναφέρει τὴν προφήτιδα τῶν Δελφῶν (Πυθία), τὶς ἱέρειες τῆς Δωδώνης καὶ τὴ Σίβυλλα, οἱ ὁποῖες στὴν «κατάστασι τῆς μανίας πολλὰ ἔκαναν στὴν Ἑλλάδα, τόσο στοὺς καθ' ἕκαστα ἰδιῶτες, ὅσο καὶ στὰ δημόσια πράγματα, στὴν κατάστασι δὲ τῆς σωφροσύνης ἢ δὲν ἔκαναν τίποτα ἢ ἔκαμαν ἐλάχιστα πράγματα».

Κι' αὐτὴ δὲν ἦταν μόνο τοῦ Πλάτωνα ἡ γνώμη. Σ' ὅλο τὸν ἀρχαῖο κοσμο ἐπικρατεῖ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὶς Πυθίες καὶ τὶς Σίβυλλες, ἕνας σεβασμός, ποὺ ἦταν ἀνάμικτος μὲ φόβο. Γιατὶ οἱ ἀρχαῖοι πίστευαν καὶ γιὰ τὶς πρῶτες καὶ γιὰ τὶς δεύτερες πώς, ὅταν βρίσκονταν στὴν κατάστασι τῆς καταληπτικῆς μανίας τους, δὲ μιλοῦσαν οἱ ἴδιες, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς ἔπαιρνε στὴν κατοχή του τὸ μυαλό τους κι' ὑπαγόρευε σ' αὐτὲς τὰ λόγια ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τους. Ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα ἤξεραν πὼς μόνο μὲ τὴ βία μποροῦσαν νὰ τὶς κάμουν νὰ μιλήσουν. Τὶς τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὶς ἀπειλοῦσαν μὲ τὸ ξίφος καὶ τὶς ἀναγκάζαν ν' ἀνοίξουν ἄθελά τους τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς τους στὴ θεϊκὴ πνοή, ποὺ θὰ τὶς ἐνέπνεε. Ἡ βάναυση βία κι' οἱ ἀπειλὲς ἐκείνων, ποὺ ἤθελαν νὰ μάθουν ἀπ' αὐτὲς τὸ μέλλον μαζὶ μὲ τὴ δική τους ἄγρια ἀντίστασι δημιουργοῦσαν τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ποθητὴ ὕπνωσι..

Μὰ δὲ βυθίζονταν ὅλες σὲ λήθαργο. Ἦταν ἄλλες ποὺ κυριεύονταν ἀπὸ ἔξαλλη μανία, τραντάζονταν ἀπὸ σπασμούς, μουγκρίζαν ἢ ἔτρεχαν σὰν δαιμονισμένες καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἔλεγαν ἀσυνάρτητα λόγια ἢ ἔγραφαν πάνω σὲ φύλλα δένδρων λέξεις, ποὺ ἔπρεπε ὕστερα νὰ συναρμολογηθοῦν, γιὰ νὰ πάρουν ὡρισμένο νόημα... Νὰ γιατὶ οἱ δυστυχισμένες ἔτρεμαν κάθε φορά, ποὺ τοὺς ζητοῦσαν νὰ προφητεύσουν. Στὴν φοβερὴ αὐτὴ δοκιμασία, κινδύνευαν νὰ χάσουν τὸ λογικὸ ἢ τὴ ζωή τους.

Μὲ παρόμοιο τρόπο προφήτευε κι' ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν. Ὁ Ἡρόδοτος περιγράφει μὲ γλαφυρότητα καὶ ζωντάνια τὴ θεϊκὴ ἔκστασι τῆς Ἀριστονίκης, ποὺ συμβούλευσε στοὺς τρομαγμένους ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τοῦ Ξέρξη Ἀθηναίους νὰ ζητήσουν τὴ σωτηρία στὰ πλοῖα καὶ προφήτευσε τὸ θρίαμβο τῆς Σαλαμίνας.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν περιγραφή, ἔχομε μιὰ ἄλλη τοῦ Λουκιανοῦ, ποὺ ἂν καὶ ἀναφέρεται στὰ χρόνια τῆς παρακμῆς τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν, μᾶς δίνει, ὡστόσο, μιὰ ἀριστουργηματικὴ εἰκόνα τῆς προφητικῆς μανίας τῆς Πυθίας. Ἡ σκηνὴ ποὺ περιγράφει ξετυλίχτηκε λίγον καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴ φονικὴ σύγκρουσι ἀνάμεσα στοὺς στρατοὺς τοῦ Πομπηΐου καὶ τοῦ Καίσαρα στὰ Φάρσαλα. Ὁ Ἄππιος, ἐπιφανὴς Πομπηϊανός, εἶχε πάει τότε νὰ συμβουλευθῆ τὴν Πυθία.

«Τὸ μεγαλύτερο ἀτύχημα τῆς ἐποχῆς μας, γράφει ὁ Λουκιανός, εἶναι ὅτι χάσαμε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο δῶρο τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν εἶναι ἄφωνο, ἀπὸ τότε ποὺ οἱ βασιλιάδες τρέμουν τὸ μέλλον καὶ δὲ θέλουν ν' ἀφήσουν τὴ φωνὴ τῶν θεῶν ν' ἀκουσθῆ... Ἔτσι, λοιπόν, οἱ ἱεροὶ τρίποδες ἦταν ἀσάλευτοι ἀπὸ πολὺν καιρό, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἄππιος ἦρθε νὰ ταράξη τὴν ἠρεμία τους καὶ νὰ ζητήση τὴν τελευταία λέξι γιὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο... Στὶς ὄχθες τῆς πηγῆς τῆς Κασταλίας, στὸ βάθος τῶν ἐρημικῶν δασῶν, περπατοῦσε χαρούμενη καὶ ἄφοβη ἡ νεαρὴ Φημονόη. Ὁ ἱερεὺς τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν τράβηξε βίαια πρὸς τὸ μέρος τοῦ ναοῦ. Τρέμοντας καὶ μὴν τολμῶντας ν' ἀγγίξη τὸ ἱερὸ κατῶφλι, προσπάθησε ἐκείνη μὲ μιὰ ἀνώφελη πανουργία νὰ κάμη τὸν Ἄππιο νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ φλογερὴ ἐπιθυμία ποὺ εἶχε νὰ μάθη τὸ μέλλον.

»Ἀλλ' ἡ πονηριά της ἀποκαλύφθηκε κι' ὁ φόβος ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει ἔδειχνε καθαρὰ τὴν παρουσία τοῦ θεοῦ, ποὺ εἶχε ἀρνηθῆ. Ἔδεσε τότε τὰ μαλλιὰ στὸ μέτωπό της κι' ἔσφιξε ἐκεῖνα ποὺ ἔπεφταν στοὺς ὤμους της μὲ λευκὲς ταινίες. Ἔβαλε ἔπειτα ἕνα στεφάνι ἀπὸ δάφνες τῆς Φωκίδος στὸ κεφάλι της. Δίσταζε, ὅμως καὶ δὲν τολμοῦσε καὶ πάλι νὰ προχωρήση. Ὁ ἱερεὺς τὴν ἔσπρωξε τότε βίαια μέσα στὸ ναό. Ἡ παρθένος ἔτρεξε στὸν τρομερὸ τρίποδα, χώθηκε μέσα στὸ σπήλαιο καὶ σταμάτησε ἐκεῖ, γιὰ νὰ δεχτῆ μὲ λύπη μέσα στὸ στῆθος της τὸ θεό, ποὺ τῆς ἔστελνε ἀπὸ τὰ ἔγκατα αὐτὴ τὴν πνοή, ποὺ οἱ αἰῶνες δὲν ἔσβυσαν τὴ δύναμί της.

»Ὁ Ἀπόλλων πῆρε, τέλος, στὴν κατοχή του τὴν καρδιὰ τῆς ἱέρειάς του. Ἔξαλλη καὶ μανιασμένη, ἄρχισε νὰ τρέχη μέσα στὸ ναό, κουνῶντας βίαια τὸ κεφάλι της, ποὺ δὲν τῆς ἀνῆκε πιά. Τὰ μαλλιά της ὀρθώνονταν πρὸς τὰ πάνω. Οἱ ἱερὲς ταινίες καὶ τὸ δάφνινο στεφάνι χοροπηδοῦσαν στὸ μέτωπό της. Ἀναποδογύρισε τὸν τρίποδα, ποὺ τὴν ἐμπόδιζε στὸ τρελλὸ τρέξιμό της. Κι' ἄφριζε ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ τῆς ἔκαιγε τὰ σωθικά... Ὁ πίνακας ποὺ ξετυλίγεται μπροστά της εἶναι ἀπέραντος. Ὅλο τὸ μέλλον προσπαθεῖ νὰ βγῆ μὲ μιᾶς καὶ τὰ διάφορα γεγονότα φιλονεικοῦν μεταξύ τους τὰ προφητικὰ λόγια τῆς ἱερείας.

»Θὰ γλυτώσης, λέει στὸν Ἄππιο, ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοῦ τοῦ ὀλεθρίου πολέμου καὶ μόνος θὰ βρῆς τὴν ἡρεμία σὲ μιὰ εὐρύχωρη κοιλάδα, στὶς ἀκτὲς τῆς Εὐβοίας». Τὸ στῆθος τῆς Πυθίας χτύπησε κατόπιν πάνω στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ, ποὺ ὑποχώρησε στὴν ὁρμή της. Πετάχτηκε τότε ἔξω. Ἀλλ' ἡ προφητικὴ μανία της δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει. Δὲν τὰ εἶχε πῆ ὅλα καὶ ὁ θεὸς ποὺ ἔμενε ἀκόμη μέσα στὸ στῆθος της τὴν ἐξουσίαζε πάντα. Αὐτὸς κάνει τὰ μάτια της νὰ στριφογυρίζουν μέσα στὶς κόγχες τους καὶ τῆς δίνει αὐτὸ τὸ ἄγριο καὶ ἔξαλλο βλέμμα. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἔχει ὡρισμένη ἔκφρασι. Ἡ ἀπειλὴ κι' ὁ φόβος ζωγραφίζονται διαδοχικὰ σ' αὐτό. Ἡ ἱέρεια ξαναγύρισε κατόπιν στὸ ναό, σὰν μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι νὰ τὴν τραβοῦσε ἐκεῖ κι' ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ μοιραῖο τρίποδα, σωριάστηκε νεκρή. Ἡ φωτεινὴ ἀχτίδα ποὺ ἔλαμψε μέσα της εἶχε γίνει τώρα φωτιά, ποὺ τῆς ἔκαψε τὰ σωθικά.

Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς Πυθίες καὶ τὶς Σίβυλλες ἦταν ὅτι τὶς πρῶτες τὶς διάλεγαν μὲ προσοχὴ οἱ ἱερεῖς τῶν ναῶν καὶ τὶς παρασκεύαζαν εἰδικὰ γιὰ τὴ μεγάλη ἀποστολή τους. Οἱ δεύτερες, τοὐναντίον, εἶχαν ἔμφυτο τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, ποὺ ὁ Πλάτων ἀποκαλεῖ θεϊκὴ μανία.

Κοιτίδα τῶν Σιβυλλῶν ἦταν ἡ Τροία. Κι' ὡς πρώτη Σίβυλλα ἀναφέρεται ἡ κόρη τοῦ Δαρδάνου, ποὺ ἡ παράδοσι τὸν παριστάνει σὰν γυιὸ τοῦ Δία καὶ τῆς κόρης τοῦ Ἄτλαντα Ἠλέκτρας.

Σίβυλλα καὶ θεόμαντις ἦταν ἐπίσης ἡ κόρη τοῦ Πριάμου Κασσάνδρα, ποὺ ἀκολούθησε τὸν Ἀγαμέμνονα στὸ Ἄργος καὶ πέθανε μαζί του κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς Κλυταιμνήστρας.

Μεγάλη ἦταν ἡ μαντικὴ δύναμι τῆς Κασσάνδρας. Ἀλλ' ἡ φλογερὴ καρδιά της δὲν τὴν ἄφηνε ἀσυγκίνητη στὰ ἀνδρικὰ βλέμματα καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἀπόλλων τὴν εἶχε καταδικάσει νὰ μὴν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι τὰ λόγια της. Χωρὶς αὐτὴ τὴν κατάρα, ἡ Κλυταιμνήστρα δὲ θὰ κατάφερνε ἴσως νὰ πραγματοποιήση τὸ ἀνοσιούργημά της. Γιατὶ ἡ Κασσάνδρα ἔβλεπε τὸ φρικαλέο ἔγκλημα νὰ ξετυλίγεται ὁλοζώντανο μπροστά της καὶ τὸ ἐξιστοροῦσε σ' ὅλες του τὶς ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες στοὺς πολίτες τοῦ Ἄργους. Ἀλλὰ δὲν τὴν πίστεψαν οὔτε ὅταν τὴν ἄκουσαν νὰ ξεφωνίζη ἀπὸ τὸν πόνο, καθὼς δέχτηκε τὰ δυὸ δολοφονικὰ χτυπήματα τῆς Κλυταιμνήστρας...

Ἀλλ' ἡ περιφημότερη ἀπὸ τὶς Σιβύλλες ἦταν ἡ Ἡροφύλη, ποὺ ἀποκαλεῖται καὶ Ἐρυθραία, γιατὶ ἀνάμεσα στὶς πόλεις, ποὺ τὴν διεκδικοῦσαν σὰν τέκνο τους ἦταν κι' οἱ Ἐρυθρὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ὁ Αἰλιανὸς κάνει λόγο γιὰ τέσσερις Σίβυλλες, τὴν Ἐρυθραία, τὴ Σαμία, τὴν Αἰγυπτία καὶ τὴ Σαρδιανή. Ἀναφέρει, ὅμως, ὅτι ἄλλοι μιλᾶνε γιὰ δέκα καὶ μνημονεύει ἀπ' αὐτὲς τὴν Κυμαία καὶ τὴν Ἰουδαία.

Ἡ Κυμαία Σίβυλλα καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύμη τῆς Καμπανίας (Ἰταλία), ποὺ ἦταν ἀποικία τῆς αἰολικῆς Κύμης (ἑλληνικῆς ἀποικίας στὴ Μικρὰ Ἀσία). Ἀναφέρεται δὲ ὡς κόρη τοῦ Βηρώσου, ἱερέως τοῦ Βήλου στὴ Βαβυλῶνα, ποὺ ἔζησε γύρω στὸ 280 π.Χ. καὶ ποὺ ἔγραψε συγγράμματα, ἀστρονομικὰ καὶ φιλοσοφικά, σὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Στὴν ἀρχαία Ρώμη γινόταν, ἐξ ἄλλου, πολὺς λόγος γιὰ τὰ Σιβύλλεια βιβλία ἢ τοὺς Σιβυλλείους χρησμούς. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἐμφανίστηκε κάποτε ἐκεῖ μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, ποὺ ἦταν πιθανὸν ἡ Σίβυλλα τῆς Κύμης. Εἶχε μαζί της τρία (ἢ ἐννέα) βιβλία, ποὺ τὰ πρόσφερε στὸν Ταρκύνιο τὸν Ὑπερήφανο. Αὐτός, ὅμως, ἀρνήθηκε νὰ τ' ἀγοράση.

Ἡ Σίβυλλα ἔκαψε τότε τὸ ἕνα (ἢ τὰ τρία). Ἀλλ' ἀμέσως συγκινήθηκαν οἱ Ρωμαῖοι οἰωνοσκόποι, ποὺ κατάφεραν, στὸ τέλος, νὰ πείσουν τὸ βασιλιᾶ νὰ τ' ἀγοράση. Ὁ Ταρκύνιος κάλεσε κατόπιν δυὸ σοφοὺς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν καὶ νὰ τὰ ἑρμηνεύσουν. Ἀπὸ τότε οἱ Ρωμαῖοι τὰ συμβουλεύονταν σ' ὅλες τὶς κρίσιμες περιστάσεις.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ Κυρηναία Ἐρυξώ.

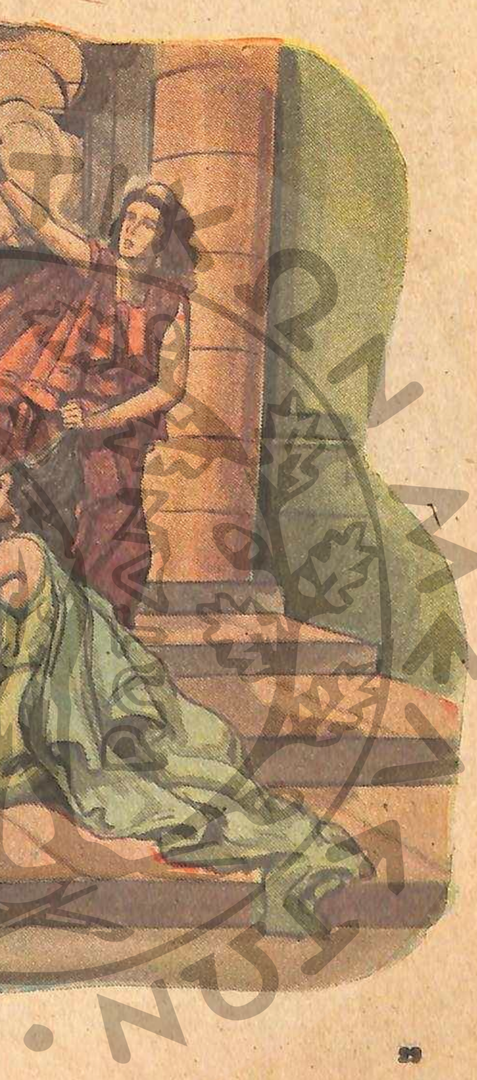

Δὲν πίστεψαν τὴν Κασσάνδρα οὔτε ὅταν τὴν ἄκουσαν νὰ ξεφωνίζη ἀπὸ τὸν πόνο...

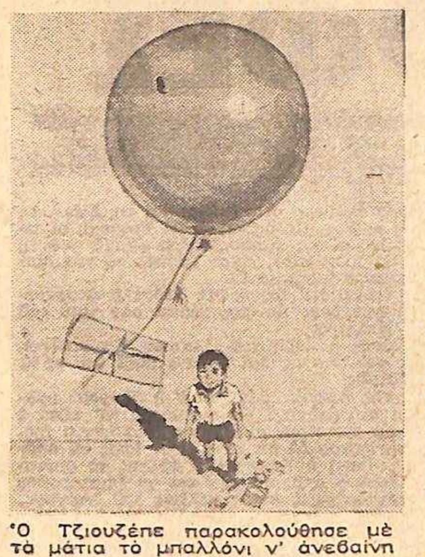

Ὁ Τζιουζέπε παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια τὸ μπαλλόνι ν' ἀνεβαίνη ψηλά.

Ἕνα μήνυμα ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ

Ὁ μικρὸς Τζιουζέπε καὶ τὸ κόκκινο μπαλόνι του

Ὅταν ὁ Τζιουζέπε Σάλα ἦταν 5 χρονῶν παιδάκι, ἔμαθε γιὰ πρώτη φορὰ πὼς ἦταν φτωχός. Ἔμενε στὸ χωριὸ Ἄρκολε τῆς Ἰταλίας. Ἡ μητέρα του τὸν εἶχε στείλει μιὰ μέρα ν' ἀγοράση ψωμί. Ἔξω ἀπ' τὸ φοῦρνο λοιπόν, συνάντησε ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι. Ἔπιασε κουβέντα μαζί του καὶ τὸ κάλεσε νὰ δῆ πὼς τάϊζε τὰ κουνελάκια του. Ἡ μικρούλα τὸν ἀκολούθησε πρόθυμα.

Ἐνῶ ὅμως κύτταζαν τὰ κουνέλια, πῆγαν κοντά τους δυὸ γυναῖκες: ἡ μητέρα τοῦ Τζιουζέπε καὶ τῆς μικρῆς.

Ἡ δεύτερη εἶχε χάσει τὴν κόρη της κι' εἶχε τρομάξει. Τῆς ἔδωσε ἕνα χαστοῦκι, ἀγριοκύτταξε τὸ Τζιουζέπε καὶ τὸν φοβέρισε πώς, ἂν τὸ ξανάκανε, θὰ φώναζε τὴν ἀστυνομία. Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ἡ μητέρα τοῦ Τζιουζέπε τοῦ ἐξήγησε:

— Δὲν καταδέχεται ν' ἀφίση τὴν κόρη της νὰ παίξη μαζί σου, γιατί εἴμαστε φτωχοί.

Ὁ μικρὸς δὲν κατάλαβε πολὺ καλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀργότερα ὅμως, ἔνοιωσε τὴ σημασία τῆς λέξεως «φτωχός», κι' ἕνας καινούργιος κόσμος ἄνοιξε τότε μπροστά του — ἕνας κόσμος ποὺ τὸν τρόμαζε, τὸν ἔκανε νὰ κρύβεται καὶ νὰ ξυπνάη τὶς νύχτες κλαίγοντας... Τὰ μόνα πρόσωπα ποὺ ἐμπιστευότανε πιά, ἦταν ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του κι' ὁ γέρος παπᾶς τῆς ἐνορίας.

Στὰ 8 χρόνια του, ἔμαθε καὶ κάτι ἄλλο: πὼς ἐπρόκειτο ν' ἀποκτήση ἕνα ἀδελφάκι. Μιὰ νύχτα νομίζοντάς τον κοιμισμένο, ἡ μητέρα του εἶπε κλαίγοντας στὸν πατέρα του:

— Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ θρέψουμε ἄλλο ἕνα παιδί;

— Ἔννοια σου, θὰ τὰ καταφέρουμε, προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση ἐκεῖνος. Θὰ δουλέψω περισσότερο... Θὰ τὰ βγάλουμε πέρα!

Μὰ ἦταν φανερὸ πὼς δὲν πίστευε οὔτε ὁ ἴδιος αὐτὸ ποὺ ἔλεγε...

Ὁ Τζιουζέπε βασάνισε τὸ μυαλουδάκι του γιὰ νὰ βρῆ κάποια λύσι, καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ μιλήση στὸν παπᾶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πραγματικά, πῆγε καὶ τὸν βρῆκε τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἐκκλησία καὶ τοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα. Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε. Ὕστερα τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε.

— Νὰ προσευχηθῆς στὸ Θεό, Τζιουζέπε, σύστησε στὸ μικρό. Αὐτὸς ποὺ σοῦ στέλνει τὸ ἀδερφάκι, θὰ φροντίση γιὰ τὴ συντήρησί του.

Πραγματικά, τὸ παιδὶ προσευχήθηκε μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιάση.

Πέρασαν ὅμως μέρες, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα. Ὁ Τζιουζέπε σκέφθηκε τότε πὼς ὁ Θεὸς εἶχε ἕνα σωρὸ ἀσχολίες καὶ πὼς ἦταν φυσικὸ νὰ ξεχνάη τὴν παράκλησί του. Ἔπρεπε νὰ βρῆ κάποιον τρόπο γιὰ νὰ τραβήξη τὴν προσοχή Του, χωρὶς νὰ τὸν προσβάλη...

Ἔστυψε τὸ μυαλό του, κι' ἐπιτέλους τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Ἦταν κάτι πρωτότυπο, ποὺ—ὅπως ἤξερε τουλάχιστον — δὲν εἶχε ξαναγίνει ποτέ. Ἀδιάφορο ὅμως! Θἄκανε αὐτὸς τὴν ἀρχή...

Εἶχε ἕνα κόκκινο μπαλόνι, ποὺ τ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Τοῦ τὸ εἶχε χαρίσει ὁ πατέρας του, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, κι' ὁ μικρὸς τὸ πρόσεχε σὰν τὰ μάτια του...

Πῆρε λοιπὸν ἕνα χαρτί, ἔγραψε πάνω μερικὲς λέξεις, τὸ τύλιξε καὶ τὄδεσε στὸ σπάγγο τοῦ μπαλονιοῦ. Ὕστερα, ἀφοῦ χάϊδεψε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ κόκκινο μπαλόνι, τ' ἄφισε ἐλεύθερο νὰ πετάξη καὶ νὰ φύγη.

Τὸ παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια ν' ἀνεβαίνη ψηλά, ὥσπου ἔγινε ἕνα σημαδάκι στὸ γαλάζιο οὐρανό. Πήγαινε τὸ μήνυμα τοῦ Τζιουζέπε στὰ οὐράνια, ἐκεῖ ποὺ κατοικεῖ ὁ Θεός!

Πέρασαν δυὸ βδομάδες. Ὕστερα, μιὰ μέρα, ὁ ταχυδρόμος πῆγε ἕνα δέμα στὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ. Ἔγραφε πάνω: «Τζιουζέπε Σάλα—χωρίον Ἄρκολε».

Κι' ἦταν σταλμένο ἀπ' τὸ Ροβίγκο, ποὺ ἀπεῖχε περὶ τὰ 120 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Ἄρκολε.

— Κάποιο λάθος θἄγινε, εἶπε ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ. Δὲν ἔχομε κανένα γνωστὸ στὸ Ροβίγκο.

Ὅταν ὅμως ἄνοιξε τὸ δέμα, βρῆκε μέσα ἕνα ἀνώνυμο σημείωμα ποὺ ἔγραφε:

«Ἀγαπητὲ Τζιουζέπε. Αὐτὸ σοῦ τὸ στέλνω γιὰ τὸ ἀδερφάκι σου. Καλὴ τύχη».

Τὸ δέμα περιεῖχε ἕνα ὡραιότατο μωρουδίστικο φορεματάκι, ἀπὸ μπλὲ μεταξωτό, μὲ ντατέλα στὸ λαιμὸ καὶ στὸν ποδόγυρο.

Τὶς ἑπόμενες μέρες, φτάσανε κι' ἄλλα ρουχαλάκια, μιὰ κούνια, ἕνα ἁμαξάκι, παιχνίδια κουβέρτες καὶ γράμματα μὲ διάφορα χρηματικὰ ποσά—ὅλα σταλμένα στὸ Τζιουζέπε, ἀπὸ τὸ Ροβίγκο, ἀπὸ ἀγνώστους φίλους.

Ὁ μικρός, ἡ μητέρα του, οἱ γείτονες, ὁ παπᾶς, ὁ ταχυδρόμος εἶχαν σαστίσει. Ὁ Τζιουζέπε ἔλεγε καὶ ξαναέλεγε σὲ ὅλους τί εἶχε γράψει στὸ γράμμα, ποὺ εἶχε δέσει στὸ μπαλόνι του:

«Ἀγαπητὲ Θεέ. Θ' ἀποκτήσω ἕνα ἀδερφάκι. Ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμᾶ εἶναι πολὺ φτωχοί. Σὲ παρακαλῶ, στεῖλε μας ὅ,τι χρειάζεται γι' αὐτό. Μένω στὸ Ἄρκολε, κοντὰ στὴ Βερόνα. Σ' εὐχαριστῶ, Θεούλη μου».

Μερικοὶ ἐπιμένανε πὼς τὸ μπαλόνι εἶχε παρασυρθῆ ἀπ' τὸν ἄνεμο κι' εἶχε πέσει στὸ Ροβίγκο, ὅπου τὸ βρῆκαν κάποιοι φιλάνθρωποι... Ἀλλ, ὁ Τζιουζέπε ἤξερε καλὰ πὼς τὸ γράμμα του εἶχε πάει κατ' εὐθεῖαν στὸ Θεό, κι' Ἐκεῖνος ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ροβίγκο, ἴσως γιατὶ ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά...

* * *

Αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ἐξ αἰτίας ἑνός... κορσέ!

Τὸ περιεργότερο αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, ποὺ ἀναφέρουν τὰ διεθνῆ χρονικά, συνέβη ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ σ' ἕνα χωριὸ τῆς νοτίου Αὐστρίας. Ὁ κουρέας τοῦ χωριοῦ εἶχε, κάθε ἀπόγεμα, τὸ χρέος νὰ σφίγγη τὰ κορδόνια τοῦ κορσὲ τῆς ὑπερτροφικῆς συζύγου του. Τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο ἀπόγεμα, τὰ κορδόνια ἔσπασαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ πίεσι καὶ ὁ κουρέας, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, ἐκσφενδονίστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸ δρόμο!

Εὐτυχῶς, τὸ παράθυρο βρισκόταν στὸ ἰσόγειο καὶ ἔτσι ὁ Αὐστριακὸς κουρέας τὴ γλύτωσε σχετικῶς φτηνά, μὲ μερικοὺς μώλωπες. Δὲν ἔγινε, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν ὁδηγὸ ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ διάσχιζε, ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ δρόμο καὶ τρομοκρατήθηκε, ὄχι ἄδικα, μὲ τὸ θέαμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐκσφενδονιζόταν ἀπὸ τὸ παράθυρο. Γιὰ νὰ μὴν τὸν διαμελίση, ἔκανε μιὰ ἀπότομη στροφὴ ἀριστερά, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συντριβῆ τὸ ἁμάξι του στὸν ἀπέναντι τοῖχο καὶ ὁ ἴδιος νὰ τραυματιστῆ ἀρκετὰ σοβαρά.

Ὅσο γιὰ τὸν κουρέα, ὁρκίστηκε νὰ μὴν ἀσχοληθῆ πιὰ μὲ τὰ κορδόνια τοῦ τόσο ἐπικίνδυνου κορσὲ καὶ συμβούλεψε τὴ γυναῖκα του νὰ καταφύγη στὴ δίαιτα!

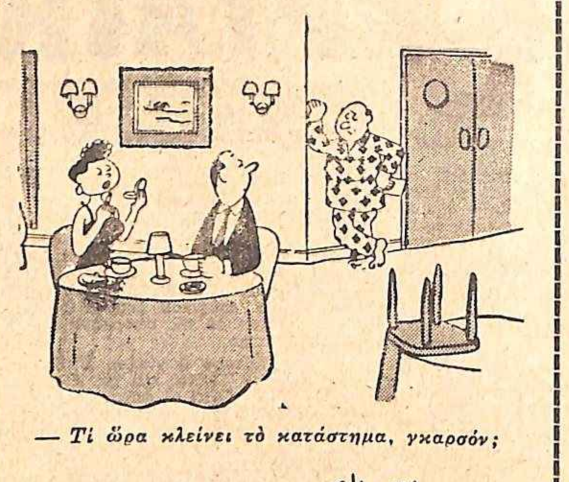

— Τί ὥρα κλείνει τὸ κατάστημα, γκαρσόν;

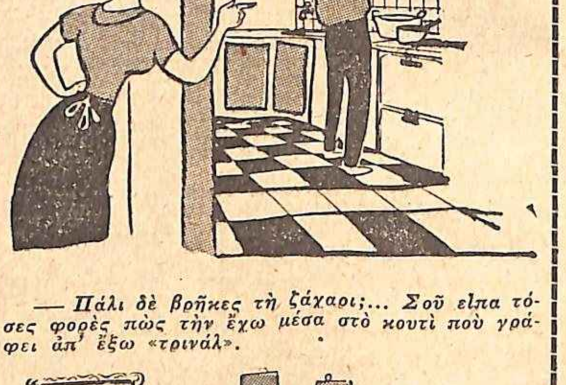

— Πάλι δὲ βρῆκες τὴ ζάχαρι;... Σοῦ εἶπα τόσες φορὲς πὼς τὴν ἔχω μέσα στὸ κουτὶ ποὺ γράφει ἀπ' ἔξω «τριγάλ».

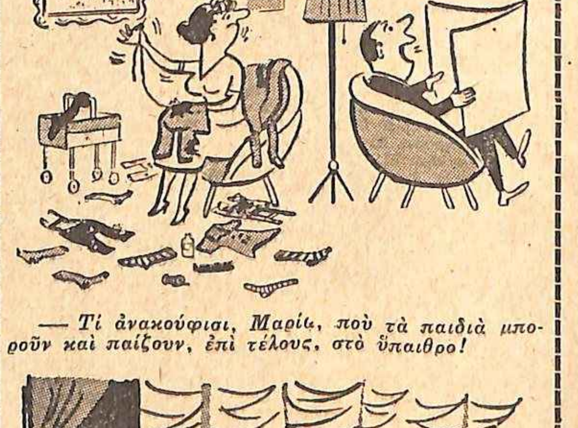

— Τί ἀνακούφισι, Μαρία, ποὺ τὰ παιδιὰ μποροῦν καὶ παίζουν, ἐπὶ τέλους, στὸ ὕπαιθρο!

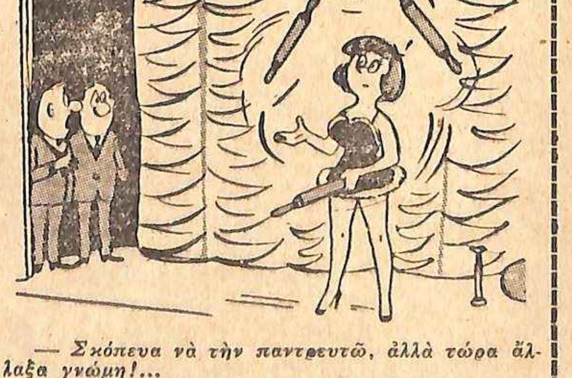

— Σκόπευα νὰ τὴν παντρευτῶ, ἀλλὰ τώρα ἄλλαξα γνώμη!...

Γυναῖκες ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ

Η ΛΕΟΝΩΡΑ ΤΗΣ ΑΚΟΥΪΤΑΝΙΑΣ

ΣΤΙΣ 19 Μαρτίου 1148, στὸ λιμάνι τῆς Ἀντιόχειας ἀποβιβάστηκε ὁ βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος ὁ Ζ', ἐπὶ κεφαλῆς τριῶν χιλιάδων ἱπποτῶν. Ὁ πρίγκηπας τῆς φημισμένης ἐκείνης πόλεως, ὁ Ραϋμόνδος τοῦ Πουατιέ, πῆγε νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ. Μαζὶ μὲ τὸ Λουδοβῖκο εἶχε ἔρθει κι' ἡ νεαρὴ γυναῖκα του, ἡ πεντάμορφη Λεονώρα τῆς Ἀκουϊτανίας, ἀνηψιὰ τοῦ Ραϋμόνδου. Ὁ βασιλιᾶς τὴν ἀγαποῦσε μὲ τρελλὸ πάθος καὶ ἱκανοποιοῦσε τὶς πιὸ ἀπίθανες ἰδιοτροπίες της. Ὁ Ραϋμόνδος, βλέποντας τὴν ἀδυναμία ποὺ τῆς εἶχε ὁ Λουδοβῖκος, σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῆ γιὰ νὰ ξαναπάρη πίσω μὲ τὴ βοήθειά του τὴν περιοχὴ πέρα ἀπὸ τὸν Ὀρόντη, ποὺ τὴν κρατοῦσε ὁ ἀταμπὲγκ τοῦ Χαλεπιοῦ Ἀρτουλά. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν καὶ τὸ συμφέρον τῶν χριστιανῶν, ἀφοῦ ἡ Σταυροφορία εἶχε ἐπιχειρηθῆ μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ σταματήσουν —μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Ἐδέσσας— τὶς πιὸ πέρα κατακτήσεις τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ Ραϋμόνδος ἔβλεπε κιόλας τὸν ἑαυτό του στὰ πρόθυρα τοῦ Χαλεπιοῦ. Ξαφνικά, ὅμως, ἔμαθε πὼς ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ παράξενο θρησκευτικὸ ἐνδοιασμό, ὁ βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας ἀρνιόταν νὰ τοῦ διαθέση τὸ στρατό του. Ὁ Λουδοβῖκος, ποὺ εἶχε ξεκινήσει, γιὰ νὰ ὑπερασπίση μόνο τὸν Πανάγιο Τάφο, νόμιζε πὼς θὰ παρέβαινε τὸ τάμα του, ἂν πολεμοῦσε μὲ τοὺς Ἄραβες στὴν περιοχὴ τοῦ Χαλεπιοῦ. Ἡ στενοκεφαλιά του αὐτή, ἔκανε ἔξω φρενῶν τὸν πρίγκηπα. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισε νὰ σκέφτεται πῶς θὰ τὸν ταπεινώση. «Ἡ στάσι τοῦ Λουδοβίκου —γράφει τὸ χρονικὸ— ἀκατανόητη ἀπὸ πολιτικὴ ἄποψι, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ἐξηγηθῆ ἀπὸ ἄλλου εἴδους λόγους. Σίγουρα ὁ βασιλιᾶς εἶχε θυμώσει ἀπὸ τὴ φιλία, ποὺ ἔδειχνε ἡ Λεονώρα στὸ Ραϋμόνδο τοῦ Πουατιέ. Οἱ πολύωρες συνομιλίες τοῦ θείου καὶ τῆς ἀνηψιᾶς μποροῦσε βέβαια νὰ ἐξηγηθοῦν ἀπὸ τὶς προσπάθειες τοῦ πρώτου νὰ πετύχη ἀπὸ τὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας βοήθεια, γιὰ τὴ σχεδιαζομένη ἐναντίον τοῦ Χαλεπιοῦ ἐκστρατεία. Ἀλλὰ δίκαια ἢ ἄδικα, ὁ Λουδοβῖκος ὑποπτεύθηκε αὐτὲς τὶς συναντήσεις».

Πραγματικά, ἡ πεντάμορφη Σταυροφόρος ἦταν φιλάρεσκη κι' ἐπιπόλαιη. Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτό. Εἶχε βαρεθῆ τὸν ἄντρα της, «ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἄλλη φλόγα, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φλόγα ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ἴδια». Ἔτσι τὸ χρονικὸ ἀναρωτιέται: Βρῆκε μήπως στὸ πρόσωπο τοῦ θείου της, ποὺ ἦταν ἀκόμη νέος κι' εἶχε τὴν αἴγλη τῆς Ἀνατολῆς, ἕναν πιὸ ἑλκυστικὸ θαυμαστή; Ὅπως κι' ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, ὅταν ὁ βασιλιᾶς τὴν κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήση μὲ τὸ στρατό του στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐκείνη ἀρνήθηκε ἐπίμονα.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε, δὲ μπορῶ νάρθω μαζί σου. Θὰ μείνω στὴν Ἀντιόχεια, κοντὰ στὸ θεῖο μου.

Ὁ Λουδοβῖκος βρῆκε ὡστόσο τὴ δύναμι νὰ τὴ ρωτήση:

— Γιὰ ποιό λόγο ἄλλαξες γνώμη; Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Γαλλία, τ' ὄνειρό σου ἦταν νὰ πολεμήσης στὸ πλευρό μου γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἁγίων Τόπων. Πῶς τὸ ξέχασες;

Ἡ Λεονώρα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Δὲν τὸ ξέχασα, ἀποκρίθηκε. Τώρα ὅμως κατάλαβα πὼς μὲ τὸ πεῖσμα, ποὺ δείχνεις νὰ μὴ βοηθήσης τὸ Ραϋμόνδο, ἡ ἐκστρατεία σου θἄχη ἀποτυχία. Καὶ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ χαθῶ ἄδικα. Ἂν ἐσὺ θὲς ν' αὐτοκτονήσης, κανεὶς δὲ σ' ἐμποδίζει.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό. Μὰ γιὰ πρώτη φορά, ὁ βασιλιᾶς δὲν τῆς ἔκανε τὸ χατῆρι. «Τὴν πῆρε διὰ τῆς βίας κι' ἔφυγε βιαστικὰ γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, νύχτα, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση τὸν πρίγκηπα τῆς Ἀντιόχειας». Ἡ Λεονώρα βρῆκε ὡστόσο μιὰ μέρα τὴν εὐκαιρία, ἅρπαξε ἕνα ἄλογο καὶ ξαναγύρισε στὸ θεῖο της. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος μπροστά του καὶ χάρηκε. Γιατὶ ἡ φυγή της, θὰ ἔδινε δεύτερο χτύπημα στὸ Λουδοβῖκο.

— Ξέρω πὼς εἶναι ἱκανὸς νὰ μοῦ κηρύξη τὸν πόλεμο, τῆς εἶπε. Μὰ δὲ μὲ νοιάζει. Αὐτὸ θὰ τὸν ρίξη ἀκόμη περισσότερο στὰ μάτια τῶν ἱπποτῶν του. Ἄλλωστε εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ προτίμησες ἐμένα ἀπὸ κεῖνον. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ ἀπόδρασι τῆς γυναίκας του, ἔκανε τὸ Λουδοβῖκο ν' ἀρρωστήση. Περισσότερο ἀπὸ μῆνα κλείστηκε στὸ διαμέρισμά του —ποὺ τοὖχε παραχωρήσει ὁ Κονράδος ὁ Γ', βασιλιᾶς τῆς Ἱερουσαλὴμ— καὶ δὲν ἤθελε «μήτε νὰ δῆ, μήτε ν' ἀκούση κανένα». Στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ κηρύξη τὸν πόλεμο στὸ Ραϋμόνδο, μὰ ἔπεσε στὴ μέση ἡ ἀντιβασίλισσα Μελισσάνθη.

— Γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν τὴ Λεονώρα, ποὺ στάθηκε ἀνάξια στὸ πλευρό σου, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐκστρατεύσης ἐναντίον τῆς Ἀντιόχειας, τοῦ εἶπε συμβουλευτικά. Ἄλλα ἦταν τὰ ὄνειρά σου ὅταν ἦρθες ἐδῶ. Μὲ τὸν πόλεμο θὰ ξεχάσης. Τὸ καλύτερο λοιπὸν ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ πᾶς μὲ τὸν Κονράδο νὰ πολιορκήσετε τὴ Δαμασκό.

Ὁ Λουδοβῖκος δέχτηκε τὴν πρότασί της, χωρὶς νὰ καλοσκεφτῆ τὶς συνέπειες. Ἔτσι, στὴ δεύτερη σταυροφορία, ποὺ κηρύχτηκε στὴν Ἀσία ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βερνάρδο, γιὰ νὰ ξαναπάρη τὴν Ἔδεσσα καὶ τὶς πόλεις τοῦ πριγκηπάτου τῆς Ἀντιόχειας, ποὺ κατέχονταν ἀπ' τοὺς Ἄραβες, ἀπέφυγε νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ καὶ πῆγε ἀντίθετα νὰ πολεμήση τοὺς Δαμασκηνούς, τοὺς παλιοὺς αὐτοὺς συμμάχους τῶν Λατίνων! Οἱ Γάλλοι κι' οἱ Γερμανοὶ Σταυροφόροι, ἐνισχυμένοι μὲ τὸ στρατὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, βάδισαν ἐναντίον τῆς Δαμασκοῦ κι' ἄρχισαν τὴν πολιορκία της, στὶς 24 Ἰουλίου 1148, μὲ μιὰ ἐπίθεσι ἀπ' τοὺς κήπους τῶν νοτιοδυτικῶν προαστείων. Ἡ ἐκκαθάρισι αὐτοῦ τοῦ διχτύου τῶν δεντροκήπων, ποὺ διακόπτονταν ἀπὸ ἀγκαθωτοὺς φράχτες, τοίχους κι' ἀρδευτικὰ κανάλια, πραγματοποιήθηκε μ' ἐπιτυχία ἀπὸ τοὺς ἱππότες τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἔπειτα οἱ Γερμανοὶ ξεκαθάρισαν, στὰ βορειοδυτικὰ τῆς πόλεως, τὶς προσβάσεις τοῦ Μπαραντὰ —τοῦ ποταμοῦ τῆς Δαμασκοῦ— μὲ μιὰ θυελλώδη ἐπίθεσι.

Ἀλλὰ στὶς 27 Ἰουλίου, ὁ χριστιανικὸς στρατὸς ἐκκένωσε τὶς ὄχθες τοῦ Μπαραντά, γιὰ νὰ στρατοπεδεύση στὰ νοτιοανατολικὰ τῆς πόλεως. Αὐτὸ ἦταν σὰν νὰ παραιτοῦντο ἀπὸ τὴν πολιορκία. Γιὰ ποιό λόγο ὅμως ἔγιναν ὅλ' αὐτὰ τ' ἀνεξήγητα; Στὴν ὑπόθεσι εἶχαν βάλει τὸ δάχτυλό τους τόσο ὁ Ραϋμόνδος ὅσο κι' ἡ Λεονώρα τῆς Ἀκουϊτανίας. «Βλέποντας τὴν τρέλλα τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ Κονράδου, νὰ θέλουν νὰ χαλάσουν χωρὶς λόγο τὴ Φραγκοδαμασκηνὴ συμμαχία, ἦρθαν κρυφὰ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς φεουδάρχες τῆς Παλαιστίνης καὶ τοὺς ἔπεισαν πὼς ἔπρεπε νὰ συμβουλέψουν τὸ βασιλιᾶ καὶ τὸν πρίγκηπα, ν' ἀποτραβηχτοῦν ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Δαμασκοῦ».

Ἔτσι οἱ Σταυροφόροι γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ, πολὺ δυσαρεστημένοι μεταξύ τους. Μὰ σὰν ἀποκορύφωμα σ' ὅλα αὐτά, στάθηκε ὁ θυμὸς τῆς Μελισσάνθης, «ποὺ τοὺς ταπείνωσε μὲ λόγια ἀνάξια γιὰ μιὰ βασίλισσα». Στάθηκε μπρὸς στὸν ἀμίλητο Λουδοβῖκο, καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας ὀφείλεται μόνο στὴ Λεονώρα καὶ τὸν Ραϋμόνδο! Κατάσκοποί μου, μοῦ ἀνάγγειλαν πὼς τοὺς εἶδαν νάρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ διαφόρους φεουδάρχες. Ἡ Λεονώρα λοιπόν, σὲ πρόδωσε δυὸ φορές: Μιὰ ὡς σύζυγος καὶ μιὰ ὡς Σταυροφόρος...

Ἔξαλλος ὁ βασιλιᾶς ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀποκάλυψι πῆρε τὰ στρατεύματά του καὶ κίνησε, γιὰ νὰ χτυπήσουν τὴν Ἀντιόχεια. Μὰ ἡ πονηρὴ Μελισσάνθη, ποὺ ἤθελε τώρα κι' αὐτὴ νὰ ταπεινώση τὸ Λουδοβῖκο, εἰδοποίησε ἐγκαίρως τὸ Ραϋμόνδο τοῦ Πουατιέ, γιὰ τὴν προετοιμαζόμενη ἐπίθεσι. Ὁ πρίγκηπας, ἀνήσυχος λίγο γιὰ τὴν κατάστασι ποὺ δημιουργήθηκε, κάλεσε τὴ Λεονώρα καὶ τῆς εἶπε τὰ καθέκαστα. Ἡ τρομερὴ Σταυροφόρος «ποὺ ἔκανε τοὺς χριστιανοὺς νὰ τρώγωνται μεταξύ τους σὰν ἀλλόθρησκοι», τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, τὸν διαβεβαίωσε. Πολὺ προτοῦ φτάση ἐδῶ ὁ Λουδοβῖκος, θὰ πάω νὰ τὸν ἀνταμώσω ἐγώ. Θὰ τὸν πείσω νὰ γυρίσουμε πίσω στὴ Γαλλία, ἀλλὰ δὲ θὰ μείνω γιὰ πάντα μαζί του. Θὰ τὸν χωρίσω καὶ θὰ ἐπιστρέψω πάλι κοντά σου.

Ὅταν ὁ βασιλιᾶς εἶδε μπροστά του τὴ Λεονώρα, ποὺ τὴ νόμιζε χαμένη, γι' αὐτὸν τουλάχιστο, τὰ ξέχασε ὅλα. Ἔτσι ὁ Λουδοβῖκος ὁ Ζ' ἔφυγε ἀπὸ τὴ Συρία τὸ Πάσχα τοῦ 1149. «Ἦταν ἕνας θλιβερὸς ἄνθρωπος, ποὺ μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά του, εἶχε προκαλέσει στὸ βασίλειο τῆς Γαλλίας τεράστια ἀπώλεια». Ἕνα χρόνο ἀκριβῶς ἀργότερα, ἡ Λεονώρα τῆς Ἀκουϊτανίας τὸν ἐγκατέλειψε γιὰ πάντα, γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀντιόχεια, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὸ θεῖο της, τὸν Ραϋμόνδο τοῦ Πουατιέ.

Γ. Β. Ι.

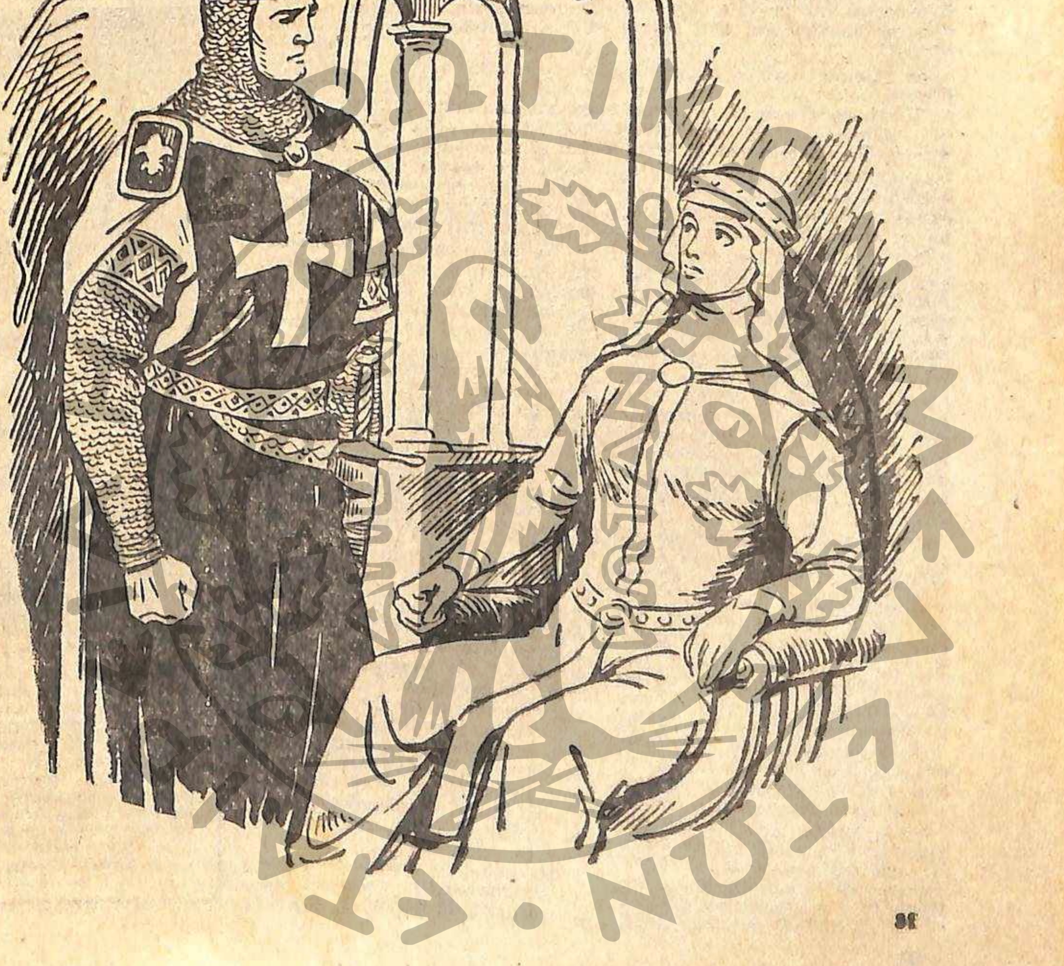

— Δὲ μπορῶ νάρθω μαζί σου, εἶπε ἡ Λεωνόρα στὸ Λουδοβῖκο. Θὰ μείνω στὴν Ἀντιόχεια, κοντὰ στὸ θεῖο μου...

Μιὰ νέα θεραπεία τῆς λευχαιμίας

Ἀντικαθίσταται ὁλοκληρωτικὰ ὁ ὀστεώδης μυελὸς

ΠΡΙΝ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Ντανιέλ, μιὰ κοπελλίτσα δεκατριῶν χρόνων, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ λευχαιμία, ὡδηγήθηκε στὸ νοσοκομεῖο Σαὶν-Λουΐ, στὸ Παρίσι, περισσότερο νεκρὴ παρὰ ζωντανή. Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, ἔβγαινε ἀπὸ ἐκεῖ ἐντελῶς θεραπευμένη. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ὀφείλεται στοὺς καθηγητὰς Ζὰν Μπερνὰρ καὶ Ζὼρζ Ματέ. Πρόκειται γιὰ τοὺς ἴδιους ἐπιστήμονες, ποὺ θεράπευσαν πρὶν ἀπὸ τέσσερις μῆνες, μὲ μιὰ τολμηρὴ ἐπέμβασι, πέντε Γιουγκοσλαύους ἀτομικοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ τὴν «ἀσθένεια τῆς Χιροσίμα».

Οἱ Γιουγκοσλαῦοι ἀτομικοὶ ἐργάζονταν στὸ θερμοπυρηνικὸ κέντρο τῆς Βίνκα, τοῦ ὁποίου ἕνας ἀντιδραστήρας εἶχε πάθει βλάβη χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν. Ὁ ὀργανισμός τους ἐμποτίσθηκε ἔτσι ἀπὸ ραδιενέργεια, ὅπως καὶ τῶν Γιαπωνέζων ψαράδων. Ἡ σοβαρώτερη ἀπὸ τὶς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ ἐμποτισμοῦ ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ ὀστεώδους μυελοῦ, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος στὶς βλαβερὲς ἀκτινοβολίες. Οἱ δύο Γάλλοι καθηγηταὶ ἀντικατέστησαν τότε τὸν κατεστραμμένο ὀστεώδη μυελὸ τῶν πέντε Γιουγκοσλαύων μὲ ἄλλον ὑγιῆ καὶ ἔτσι κατώρθωσαν νὰ τοὺς θεραπεύσουν. Τὴν ἴδια ἀντικατάστασι ἔκαμαν καὶ στὴ μικρὴ Ντανιέλ.

Τὸ ἀξιοσημείωτο σ' αὐτὲς τὶς ἕξη περιπτώσεις εἶναι ὅτι ἡ μεταμόσχευσι «ἔπιασε», πρᾶγμα πού, δυστυχῶς, δὲ συμβαίνει πάντα. Τὰ ὄργανα καὶ οἱ ἱστοὶ τοῦ σώματός μας ἔχουν ὅλα μιὰ ἔντονη ἀτομικότητα. Ὅταν θελήσωμε νὰ τ' ἀντικαταστήσωμε μὲ ἄλλα, προκαλοῦνται συνήθως βίαιες καὶ καταστροφικὲς ἀντιδράσεις. Τὸ σῶμα ἀμύνεται ἐναντίον τοῦ παρεισάκτου καὶ ἀγωνίζεται μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸν πετάξη ἔξω. Αὐτὸς εἶναι ὁ κανόνας. Ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν μόνο οἱ μεταμοσχεύσεις μεταξὺ γνησίων διδύμων, ποὺ προέρχονται, δηλαδή, ἀπὸ διχασμὸ τοῦ ἴδιου ὠαρίου. Στὴν περίπτωσι, ὅμως, τῶν πέντε Γιουγκοσλαύων καὶ τῆς Ντανιὲλ ὅλα πῆγαν καλά.

Ὁ ὀστεώδης μυελὸς παράγει τὰ ἀντισώματα, ποὺ ἀνθίστανται στὴν ἐπιτυχία μιᾶς μεταμοσχεύσεως. Ἀλλὰ στὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε δὲν ἐκδηλώθηκε παρόμοια ἀντίδρασι. Ὁ ὀστεώδης μυελὸς τῶν Γιουγκοσλαύων ἐπιστημόνων εἶχε καταστραφῆ στὸ σύνολό του σχεδὸν ἀπὸ τὶς ἀκτινοβολίες τοῦ θερμοπυρηνικοῦ ἀντιδραστῆρος. Στὴ Ντανιέλ, ὅμως, οἱ δύο Γάλλοι καθηγηταὶ χρειάστηκε νὰ καταστρέψουν τὸν ὀστεώδη μυελὸ προτοῦ τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλον ὑγιῆ. Ἡ καταστροφὴ ἔγινε μὲ ἰσχυρότατες ἀκτινοβολίες ποὺ προέρχονταν ἀπὸ βόμβα κοβαλτίου.

Ὁ ὀστεώδης μυελός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων του, ἔχει τὴ σημαντικώτατη ἀποστολὴ νὰ παράγη τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ αἵματος: τὰ ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια (5.000.000 περίπου) τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια (8.000 περίπου) καὶ τὴν πλαστρίνη (300.000 περίπου) κατὰ κυβικὸ χιλιοστόμετρο.

Σὲ περίπτωσι λευχαιμίας, γιὰ λόγους ποὺ παραμένουν ἀκόμη ἄγνωστοι, ὁ ὀστεώδης μυελὸς ἀρχίζει νὰ παράγη μεγάλο ἀριθμὸ λευκῶν αἱμοσφαιρίων (ποὺ γίνονται 60, 80 ἢ 200 χιλιάδες κατὰ κυβικὸ χιλιοστόμετρο), ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρυθρῶν ἐλαττώνεται ἀντίστοιχα. Ἡ σπλῆνα καὶ τὸ σηκότι διογκοῦνται ταυτόχρονα καὶ ὁ ἀσθενὴς παρουσιάζει ἔντονα φαινόμενα ἀναιμίας. Λυώνει στὴν κυριολεξία.

Ἂν, λοιπόν, δὲν ἐφαρμοσθῆ ἀμέσως ἡ ἀπαιτουμένη ἀγωγή, ὁ θάνατος εἶναι ἀναπόφευκτος. Ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ ἀποβλέπει στὸν περιορισμὸ τῆς ἀθρόας παραγωγῆς λευκῶν αἱμοσφαιρίων καὶ στὴ χαλιναγώγησι τοῦ ὀστεώδους μυελοῦ. Ἀλλὰ κανένα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ εἶχαν ἐφαρμοσθῆ ὣς σήμερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ δὲν εἶχε δώσει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ λόγος αὐτὸς ἔκαμε τοὺς δύο Γάλλους καθηγητὰς ν' ἀποτολμήσουν τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀντικατάστασι τοῦ κατεστραμμένου ὀστεώδους μυελοῦ μὲ ἄλλον ὑγιῆ.

Γιὰ τὴ στιγμή, παρὰ τὴν ἀναμφισβήτητη ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς προσπαθείας, πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ πείραμα. Τὸ πείραμα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία σὲ ἀξιόλογο ἀριθμὸ περιπτώσεων, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ μιλήσωμε γιὰ καινούργια θεραπευτικὴ μέθοδο. Θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ περάση ἀρκετὸς καιρός, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα εἶναι μόνιμα.

Τὰ ἄλλα μέσα θεραπείας τῆς λευχαιμίας μποροῦν νὰ διακριθοῦν σὲ τρεῖς μεγάλες κατηγορίες: α) τὰ φυσικὰ μέσα β) τὰ χημικὰ καὶ γ) τὴν ὁρμονοθεραπεία.

Στὰ φυσικὰ μέσα συγκαταλέγονται οἱ ἀκτῖνες Χ, ἡ βόμβα τοῦ κοβαλτίου καὶ ὁ ραδιενεργὸς φώσφορος. Ἡ ἐπιστήμη χρησιμοποιεῖ, δηλαδή, διάφορες ἀκτῖνες γιὰ νὰ καταστρέψη τὰ πλεονάζοντα λευκὰ αἱμοσφαίρια καὶ νὰ περιορίση τὴν ὑπερδραστηριότητα τοῦ ὀστεώδους μυελοῦ.

Στὸν ἴδιο σκοπὸ ἀποβλέπουν καὶ τὰ χημικὰ μέσα. Χρησιμοποιοῦνται, δηλαδή, διάφορα δηλητήρια (κολχικίνη, οὐρεθάνη, ἀζωυπερῖτις κτλ.), ποὺ καταστρέφουν τὸν πυρῆνα τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων. Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης καὶ οὐσίες (ἀντιβιταμῖνες κτλ.), ποὺ στεροῦν τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐπιβίωσί τους καὶ προκαλοῦν ἔτσι τὸ βαθμιαῖο ἐκφυλισμὸ καὶ τὸ θάνατό τους.

Μεταξὺ τῶν ὁρμονῶν ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἐναντίον τῆς λευχαιμίας, ἐξ ἄλλου, οἱ κυριώτερες εἶναι τὸ ACTH (ὁρμόνη τῆς ὑποφύσεως) καὶ τὰ διάφορα παράγωγα τῆς κορτιζόνης (πρεδνιζόνη, πρεδνιζολόνη, τριαμσινολόνη, δεζαμεταζόνη κτλ.). Οἱ τελευταῖες ἀπέκτησαν κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τὴ θεραπεία τῆς λευχαιμίας. Οἱ ὁρμόνες αὐτὲς δὲν ἔχουν ἰδιαίτερη ἐπίδρασι οὔτε στὸν ὀστεώδη μυελό, οὔτε στὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια. Ἀλλ' ἐπιδροῦν εὐνοϊκὰ στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ προκαλοῦν εὐεργετικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ ἀναχαιτίζουν τὴν πρόοδο τῆς ἀσθενείας.

Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε καὶ πάρα πάνω, καμμιὰ ἀπὸ τὶς θεραπεῖες αὐτὲς δὲ δίνει ἀποτελέσματα ἀπολύτως ἱκανοποιητικά. Γι' αὐτό, τὸ πείραμα τῶν καθηγητῶν Μπερνὰρ καὶ Ματὲ ἀποτελεῖ μιὰ θετικὴ συνεισφορὰ ἀνυπολόγιστης σημασίας. Ἀπομένει, βέβαια, νὰ ἐξακριβωθῆ κατὰ πόσον ἡ μέθοδος αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἔχη καθολικὴ ἐφαρμογὴ καὶ ποιὰ εἶναι ἡ διάρκεια τῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ ἐπιτυγχάνονται μ' αὐτήν.

✪✪

Ἡ παραφίνη θεραπεύει τὰ ἐγκαύματα

Ὁ Ρῶσος ἐπιστήμων δόκτωρ Λουκόμσκυ συνιστᾶ τὰ ἐπιθέματα μὲ ζεστὴ παραφίνη ἐναντίον τῶν ἐγκαυμάτων. Ἡ παραφίνη ἐλαττώνει τὸν πόνο καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἀνώδυνη ἀλλαγὴ τοῦ ἐπιδέσμου. Ἐπιταχύνει ταυτόχρονα τὴν ἐπούλωσι τοῦ ἐγκαύματος. Κατὰ τὸν δόκτορα Λουκόμσκυ, ἕνα ἔγκαυμα δευτέρου βαθμοῦ μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ σὲ 7 ἡμέρες μὲ τὴ χρῆσι παραφίνης.

Τρῶτε περισσότερο γιὰ ν' ἀδυνατίσετε!

Ὁ Γάλλος γιατρὸς Ζὰλ Ζὼρζ ὑποδεικνύει σ' ἐκείνους ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν... νὰ τρῶνε περισσότερο! Τὸ φαγητὸ τῶν παχυσάρκων, ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν — ὑποστηρίζει — πρέπει νὰ εἶναι πλούσιο. Μποροῦν νὰ τρῶνε, λοιπόν, ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ σ' ὁποιαδήποτε ποσότητα: λιπαρὲς τροφές, ἁλάτι καὶ νὰ πίνουν ποτὰ κατὰ βούλησι. Ἀπαγορεύονται, ὅμως, τὸ ψωμί, τὰ μπισκότα (ἔστω καὶ χωρὶς ἁλάτι), τὰ ζυμαρικά, τὸ ρύζι, οἱ πατάτες, τὰ ξηρὰ φασόλια καὶ ὅλες οἱ τροφὲς ποὺ εἶναι πλούσιες σὲ ὑδατάνθρακες (γλυκίσματα κλπ.).

Ἡ βιταμίνη Β1 διώχνει τὰ κουνούπια

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες συνιστοῦν σ' ἐκείνους ποὺ ζοῦν σὲ μέρη ὅπου ὑπάρχουν κουνούπια νὰ παίρνουν δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ ἕνα χαπάκι βιταμίνης Β1. Ἡ ὀσμὴ τοῦ βλαστημένου σιταριοῦ, ποὺ παίρνει τὸ σῶμα ἔπειτα ἀπὸ τὴ χρῆσι αὐτῆς τῆς βιταμίνης, διώχνει τὰ κουνούπια. Ἡ βιταμίνη Β1 ὄχι μόνο δὲν προκαλεῖ διαταραχές, ἀλλά, τοὐναντίον, τονώνει τὸ νευρικὸ σύστημα. Θὰ ἔχετε, λοιπόν, διπλῆ ὠφέλεια.

Τὸ ὑπερμαγγανικὸ κάλι κατὰ τῆς τερηδόνος

Τὸ ὑπερμαγγανικὸ κάλι συνιστᾶται σήμερα ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ἐναντίον τῶν παθήσεων τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ στόματος. Καταστρέφει τὰ μικρόβια, ἐξουδετερώνει τὰ ὀξέα καὶ τὰ ἔνζυμα, προλαμβάνει ἢ περιορίζει τὴν τερηδόνα καὶ καταπολεμᾶ τὴν οὐλίτιδα. Ἐξαφανίζει ἐπίσης τὶς δυσάρεστες ὀσμὲς τοῦ στόματος. Θὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ διάλυσι 3 τοῖς χιλίοις, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ κάνετε καθημερινὲς πλύσεις τοῦ στόματος. Τὸ ὑπερμαγγανικὸ κάλι καὶ μετὰ τὴ χρῆσι του ἀπελευθερώνει ἐπὶ πολλὴ ὥρα ὀξυγόνο καὶ γι' αὐτὸ θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀντισηπτικά.

Ἠλεκτρονικὸ θερμόμετρο

Οἱ Ἰάπωνες ἐπιστήμονες ἀντικατέστησαν στὰ θερμόμετρα τὸν ὑδράργυρο μὲ ἠλεκτρόνια. Ἀρκεῖ νὰ φέρωμε αὐτὸ τὸ ἠλεκτρονικὸ θερμόμετρο σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ σῶμα μας, γιὰ νὰ δείξη ἀμέσως τὴ θερμοκρασία.

ΜΑΪΜΟΥΔΙΤΣΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, θὰ ταξιδέψουν στὸ διάστημα διάφορα ζῶα, πάνω στὰ ὁποῖα θὰ γίνουν παρατηρήσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβωθοῦν οἱ συνθῆκες, ποὺ ἐπικρατοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ γήινη ἀτμόσφαιρα καὶ τυχὸν ἐκπλήξεις, ποὺ θὰ συναντήσουν οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ταξιδιῶτες. Στὴν «Ἰατρικὴ Σχολὴ τῆς Ἀεροπορίας» στὴ βάσι τοῦ Σὰν Ἀντώνιο, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν συγκεντρώσει μερικὲς μαϊμουδίτσες, οἱ ὁποῖες ὑποβάλλονται σὲ διάφορες δοκιμασίες καὶ παρακολουθοῦνται συνεχῶς προκειμένου νὰ ἐκτοξευθοῦν στὸ διάστημα, πρὶν ἀπὸ τὴν 1η Αὐγούστου καὶ νὰ ἐπανέλθουν κατόπιν στὴ Γῆ μὲ διάφορες πολυτιμότατες γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες πληροφορίες. Στὸν τοῖχο, στὸ βάθος, διακρίνεται τὸ σχέδιο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πυραύλους, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ταξιδέψουν οἱ τετράχειροι ἐπιβάτες.

ΟΙ ΨΥΧΑΣΘΕΝΕΙΕΣ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ σὲ δηλητηρίασι;

Οἱ περίεργες ἰδιότητες τῆς ψιλοσιβίνης

Οἱ νεώτερες ἔρευνες ἔδειξαν ὅτι οἱ Ἀζτέκοι ἤξεραν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φάρμακα ποὺ θεράπευαν τὶς συνηθισμένες ἀσθένειες καὶ ἄλλα, ποὺ προκαλοῦσαν καταπληκτικὲς ἢ ἐκστατικὲς καταστάσεις ἢ ποὺ ἔκαναν τὸν ἄνθρωπο νὰ συνέρχεται ἀπ' αὐτές. Οἱ ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν ὡς τώρα ἐννέα τύπους μυκήτων ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ μάγοι-θεραπευτὲς τοῦ Μεξικοῦ, γιὰ νὰ θεραπεύουν διάφορες ψυχασθένειες.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μύκητες αὐτοὺς ἔχει πολὺ περίεργη ἐπίδρασι. Σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις θεραπεύει τὸ συνάχι καὶ τὰ κρυολογήματα, κατὰ τὸν ἴδιο περίπου τρόπο ὅπως ἡ ἀσπιρίνη. Σὲ μεγαλύτερες δόσεις ἐπιδρᾶ στὸν ψυχικὸ κόσμο καὶ προκαλεῖ ἕνα ἀκράτητο γέλιο, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ διάφορες παραισθήσεις. Σὲ πολὺ μεγάλες δόσεις, τέλος, σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκτονία.

Οἱ μάγοι τοῦ Μεξικοῦ χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης σὲ μεγάλη κλίμακα τὸ φυτὸ «πεγιότλ». Ἐκεῖνοι ποὺ ἔπιναν ἕνα ἐκχύλισμα ἀπ' αὐτὸ τὸ φυτὸ ἄρχιζαν ἀμέσως νὰ χορεύουν φρενητιωδῶς καὶ ταυτόχρονα νὰ φωνάζουν καὶ νὰ οὐρλιάζουν. Ὅπως ἀπέδειξαν οἱ νεώτερες ἔρευνες, τὸ φυτὸ αὐτὸ περιέχει ἕνα ἀλκαλοειδές, τὴ μεσκαλίνη, ποὺ προκαλεῖ ἐκστατικὲς καταστάσεις καὶ ὁράματα ἔγχρωμα.

Τὰ πρῶτα πειράματα σχετικὰ μὲ τὶς ἰδιότητες τῶν μυκήτων τοῦ Μεξικοῦ ἔγιναν ἀπὸ δύο Γάλλους ἐπιστήμονες, τὸ μεγάλο φυσιοδίφη Ροζὲ Χάϊμ, ποὺ διευθύνει τὸ μουσεῖο φυσικῆς ἱστορίας τοῦ Παρισιοῦ, καὶ τὸν ψυχίατρο Ζὰν Ντελαί, ποὺ πειραματίστηκε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ὁ Ἑλβετὸς χημικὸς Ἄλμπερτ Χόφμαν, ἐξ ἄλλου, κατώρθωσε νὰ καλλιεργήσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς μύκητες αὐτοὺς καὶ ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸν ἕνα ἀλκαλοειδές, τὴν ψιλοσιβίνη, ποὺ παρουσιάζει ἰδιότητες πολὺ περίεργες. Στὴ δόσι τῶν 4 χιλιοστογράμμων προκαλεῖ ὑπνωτικὲς καταστάσεις, ἔγχρωμες παραισθήσεις καί, σὲ μερικὲς περιπτώσεις, διχασμὸ τῆς προσωπικότητος.

Ὁ Γάλλος ψυχίατρος Ζὰν Ντελαί, ποὺ μελέτησε τὶς ἰδιότητες τῆς ψιλοσιβίνης, ἔκανε μιὰ τολμηρὴ σκέψι, ποὺ ρίχνει καινούργιο φῶς στὴν προέλευσι τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Ἂν οἱ ψυχικὲς ἀσθένειες —παρατηρεῖ— προκαλοῦν στοὺς ἀσθενεῖς παραληρήματα, παραισθήσεις, κλπ. καὶ ἂν ἡ ψιλοσιβίνη προκαλῆ ἐπίσης τὰ ἴδια φαινόμενα, δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ συμπεράνωμε ὅτι οἱ ψυχικὲς ἀσθένεις ὀφείλονται στὴν παρουσία μέσα στὸν ὀργανισμὸ χημικῶν οὐσιῶν, ποὺ μοιάζουν κάπως μὲ ἐκεῖνες τοῦ μύκητος αὐτοῦ;

Ὁ δόκτωρ Ντελαὶ χρησιμοποίησε τὴν ψιλοσιβίνη σὲ εἴκοσι ἄτομα ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ διάφορες ψυχικὲς ἀσθένειες. Τὸ φάρμακο αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἔχει ἰδιαίτερη ἐπίδρασι στὴ μνήμη. Ἄτομα ποὺ δὲν θυμόνταν τίποτα σχεδὸν ἀπὸ τὴν προηγούμενη ζωή τους, ξαναβρῆκαν, ξαφνικά, τὴ μνήμη τους καὶ μπόρεσαν νὰ ξαναφέρουν στὸ μυαλό τους περιστατικὰ ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῆ πρὶν ἀπὸ δέκα ἢ εἴκοσι χρόνια. Ἕνας σχιζοφρενής, ποὺ ἐπὶ ἕντεκα χρόνια, δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του, γιὰ νὰ πῆ ἔστω καὶ μιὰ λέξι, μετὰ τὴ χορήγησι σ' αὐτὸν ψιλοσιβίνης, ἄρχισε νὰ μιλάη κανονικώτατα, σὰν νὰ μὴν εἶχε πάθει ποτὲ τίποτα. Ὁ ἐν λόγω ἀσθενὴς ζοῦσε στὸν δικό του κόσμο καὶ εἶχε χάσει κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τὰ ὑγιῆ ἄτομα, μόλις περάση ἡ ἐπίδρασι τοῦ φαρμάκου, εἶναι σὲ θέσι νὰ ξεχωρίσουν ἀμέσως τὸ ὄνειρο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἐνῶ οἱ ἀσθενεῖς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ κάμουν αὐτὴ τὴ διάκρισι καὶ συγχέουν τὶς εἰκόνες τοῦ παραληρήματός τους μὲ ἐκεῖνες τῆς πραγματικῆς ζωῆς.

Ὁ διχασμὸς τῆς προσωπικότητος εἶναι ἐπίσης πολὺ συχνὸς στοὺς ἀσθενεῖς, στοὺς ὁποίους χορηγήθηκε μιὰ μικρὴ δόσι ψιλοσιβίνης. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς π.χ. ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχασαν τὸ βάρος τους ἢ τὴ σωματική τους ὑπόστασι ἢ ὅτι πετοῦν μέσα στὸ διάστημα, ἢ ὅτι ἐκτελοῦν διάφορες φανταστικὲς πράξεις ἢ ὅτι συνομιλοῦν μὲ ἀνύπαρκτα πρόσωπα κλπ. Παρόμοιες παραισθήσεις προκαλεῖ ὡς γνωστὸν καὶ ἡ σχιζοφρένεια.

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ ψιλοσιβίνη ἀνοίγει καινούργιους ὁρίζοντες στὴ θεραπεία τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μ' αὐτὴν ἐνισχύουν, ἐξ ἄλλου, τὴν ἄποψι πολλῶν ἐπιστημόνων ὅτι οἱ ψυχικὲς ἀσθένειες ὀφείλονται σ' ἕνα εἶδος δηλητηριάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ποὺ μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ μὲ τὶς κατάλληλες χημικὲς οὐσίες, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὶς συνηθισμένες δηλητηριάσεις.

Γελωτοθεραπεία

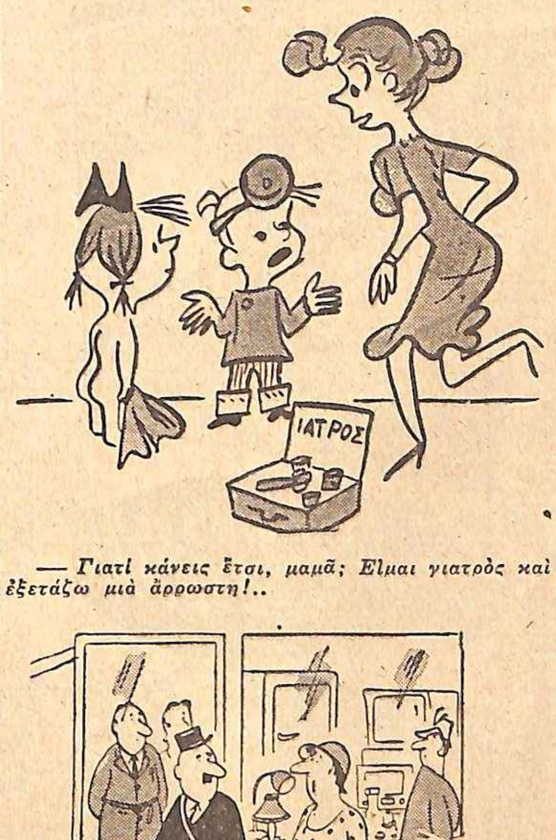

— Γιατί κάνεις ἔτσι, μαμά; Εἶμαι γιατρὸς καὶ ἐξετάζω μιὰ ἄρρωστη!..

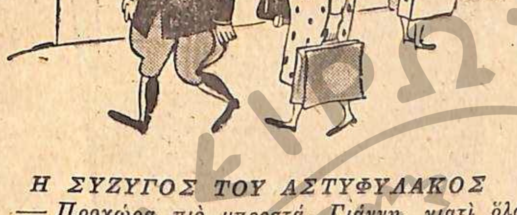

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ

— Προχώρα πιὸ μπροστά, Γιάννη, γιατὶ ὅλοι μὲ κυττάζουν ὕποπτα!

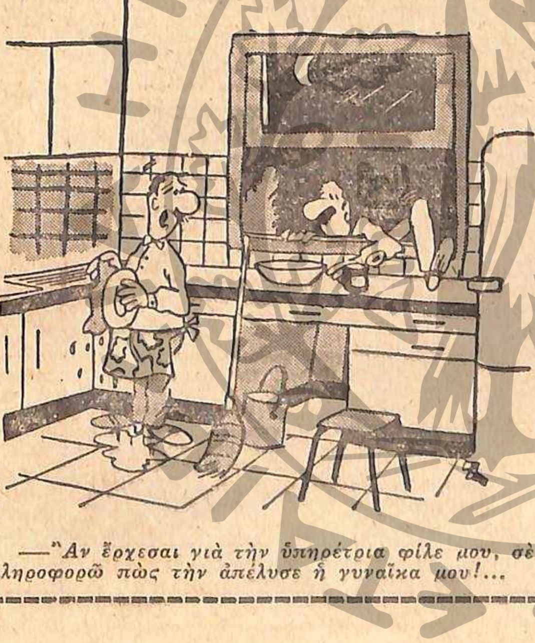

— Ἂν ἔρχεσαι γιὰ τὴν ὑπηρέτρια φίλε μου, σὲ πληροφορῶ πὼς τὴν ἀπέλυσε ἡ γυναίκα μου!...

Οἱ ἐλῆες πρέπει Ν' ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ;

Ἕνας σπάνιος ἀλλὰ μεγάλος κίνδυνος

ΜΙΑ νέα κοπέλλα παρουσιάστηκε στὸ γιατρό της καὶ τὸν συμβουλεύθηκε ἂν ἔπρεπε νὰ βγάλη μιὰ ἐλιὰ ποὺ εἶχε στὸ μάγουλό της, γιατὶ εὕρισκε πὼς τὴν ἀσχήμιζε φοβερά.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπόν, ὁ γιατρὸς τὴν πληροφόρησε ὅτι οἱ φιλάρεσκες γυναῖκες τῆς παληᾶς ἐποχῆς, ὄχι μόνο καυχιόντανε γιὰ τὶς ἐλιὲς ποὺ τοὺς ἔδινε ἡ φύσις, ἀλλὰ καὶ ζωγράφιζαν ψεύτικες στὰ μάγουλά τους ἢ στὸ λαιμό τους, γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ ὄμορφες!

— Ὡστόσο, ἡ αἰσθητικὴ ἄποψι εἶναι δική σας δουλειά, πρόσθεσε ὁ γιατρός. Ἐγὼ ἔχω ἁρμοδιότητα νὰ σᾶς πῶ μονάχα ἂν παρουσιάζη ἢ ὄχι κανένα κίνδυνο ἡ μικρὴ αὐτὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἐλιᾶς. Λοιπόν, ὑπάρχει ἕνας κάποιος κίνδυνος, ἀλλ' εἶναι σπάνιος.

Πράγματι, μπορεῖ κάποτε νὰ μὴν πρόκειται γιὰ πραγματικὴ ἐλιά, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μορφὴ καρκίνου ποὺ λέγεται «κακόηθες μελάνωμα». Ἂν λοιπὸν ἐπιχειρήσωμε νὰ κόψωμε αὐτὸ τὸ καρκίνωμα, μπορεῖ νὰ διασκορπισθοῦν τὰ κύτταρά του, νὰ δημιουργήσουν ὄγκους σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος καὶ νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο.

Ὅπως εἴπαμε, οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι σπάνιες. Γιὰ ν' ἀποφανθῆ ὅμως ὁ γιατρὸς ἂν πρόκειται γιὰ μελάνωμα ἢ γιὰ μιὰ ἀθῶα ἐλιά, πρέπει νὰ τὴν ἀφαιρέση πρῶτα, κι' ὕστερα νὰ τὴν ἐξετάση μὲ τὸ μικροσκόπιο — καὶ τότε θὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά!

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ μὴν πειράζουμε μιὰ ἐλιά, ἐφόσον δὲ μᾶς ἐνοχλεῖ κατὰ κανένα τρόπο.

Οἱ πιθανότητες νὰ πρόκειται γιὰ μελάνωμα, εἶναι ἐλάχιστες, ἀλλὰ σ' αὐτὲς τὶς σπάνιες περιπτώσεις ὁ κίνδυνος εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε καλύτερα «νὰ φυλᾶμε τὰ ροῦχα μας»...

Ἄλλωστε οἱ πραγματικὲς ἐλιὲς εἶναι τελείως ἀβλαβεῖς. Θὰ καταφύγουμε λοιπὸν στὸ χειροῦργο μόνο σὲ δυὸ περιπτώσεις: 1) ἂν ἡ θέσι τους ἢ τὸ ὑπερβολικὸ μέγεθός τους τὶς κάνει ἀληθινὰ ἀντιαισθητικὲς καὶ 2) ἂν βρίσκωνται σὲ τέτοιο μέρος, ὥστε νὰ τρίβωνται συνεχῶς πάνω σὲ ροῦχα κλπ., μὲ κίνδυνο νὰ ἐρεθισθοῦν καὶ νὰ μᾶς δημιουργήσουν ἱστορίες.

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἡ ἐγχείρησι εἶναι προαιρετική, στὴ δεύτερη ὅμως μποροῦμε νὰ τὴ θεωρήσουμε ἀπαραίτητη.

Πάντως, ἡ ἐπέμβασι πρέπει νὰ γίνη ἀπὸ ἱκανώτατο καὶ εἰδικευμένο χειροῦργο, γιατὶ δὲν εἶναι τόσο ἁπλὴ ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Δεδομένου ὅτι ὑπάρχει ἡ μικρὴ πιθανότης νὰ πρόκειται γιὰ μελάνωμα, ὁ χειροῦργος πρέπει νὰ προσέξη ὥστε νὰ τὴν ἀφαιρέση τελείως, χωρὶς νὰ μείνη τὸ παραμικρὸ ἴχνος της. Ὕστερα θὰ τὴ στείλη στὸ ἐργαστήριο γιὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ ἱστολογικὴ ἐξέτασι.

Ἂν ἡ ἐγχείρησι γίνη κανονικά, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ξανασχηματισθῆ πιὰ ἡ ἐλιά.

Οἱ ἐλιὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα ἀνώμαλο ἄθροισμα κυττάρων. Ἄλλοτε ἔχουν χρῶμα καφετὶ καὶ δὲν προεξέχουν καθόλου ἀπ' τὸ δέρμα, ἐνῶ ἄλλοτε εἶναι μαῦρες καὶ λίγο φουσκωτὲς (τὸ μελάνωμα ἔχει αὐτὴ τὴ δεύτερη μορφή).

Πάντως, ὅποια ἐμφάνισι κι' ἂν ἔχουν, οἱ ἐλιὲς εἶναι σημάδια τοῦ δέρματος ποὺ ὑπάρχουν ἐκ γενετῆς. Αὐτὸ φαίνεται παράξενο ἐκ πρώτης ὄψεως, γιατὶ συχνὰ ἐμφανίζονται πολὺ ἀργότερα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ὑπῆρχαν ἀπ' τὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἦταν κρυμμένες κάτω ἀπ' τὸ δέρμα, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀνέβηκαν στὴν ἐπιφάνεια.

Συχνὰ πρωτοπαρουσιάζονται στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, γιατὶ τότε ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματος ὑφίστανται ὡρισμένες μεταβολές, ἐνῶ συγχρόνως εἶναι πολὺ ζωηρὴ καὶ γρήγορη ἡ ἀνάπτυξι τῶν ἱστῶν καὶ τῶν κυττάρων.

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐξερευνηταί ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

("Ανοιξι. Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη πλανιοῦνται στὴν Ἐκάλη, πρὸς τὸ «Νάρκισσο». Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπότομη καμπύλη τοῦ δρόμου, ποὺ ἡ καινούργια ὁδοποιΐα τὴν ἔχει μεταβάλει σὲ εὐθεία, στρίβουν δεξιὰ καὶ παίρνουν μιὰ πολὺ ἀνηφορικὴ πάροδο πλαισιωμένη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ πυκνὰ πεῦκα).

ΕΚΕΙΝΗ (ἐλαφρὰ λαχανιασμένη): Ποῦ πᾶμε ἀπὸ δῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μήπως ξέρω;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί πήραμε αὐτὸ τὸ δρομάκι; Δὲ μᾶς ἄρεσε ὁ μεγάλος δημόσιος δρόμος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλὸς εἶναι κι' αὐτός, ἀλλὰ ἐγὼ τρελλαίνουμαι γιὰ παρόδους! Γιὰ δρομάκια γραφικὰ καὶ ἔρημα, γιὰ στενοσόκακα ἀνοιγμένα — μαχαιριὲς ἀνεπούλωτες — στὴν καρδιὰ τῆς ἐξοχῆς ποὺ ὁδηγοῦν σὲ γραφικὰ ἄγνωστα τοπία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ξέρω· τρελλαίνεσαι γιὰ ἐξερευνήσεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ὁμολογῶ... Μοῦ ἀρέσει νὰ κάνω τὸ Μάρκο Πόλο τῆς Ἀττικῆς!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐγὼ ἡ κουτὴ σὲ ἀκολουθῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί εἶσαι κουτή; Κακοπερνᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ (νευριασμένη): "Οχι, καλοπερνάω... Ξεχνᾶς τί πάθαμε προχτές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἀπὸ ὅλα; Γιατὶ πάθαμε πολλά.

ΕΚΕΙΝΗ: "Α... Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ὁμολογεῖς—κι' ὅλα ἐξ αἰτίας σου! Λοιπόν, ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά, ἤτανε κι' ἡ περιπλάνησί μας στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς Πάρνηθος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, λὲς ποὺ μπλέξαμε στοὺς καινούργιους δρόμους τῶν Μακεδόνων καὶ Θρακῶν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μᾶς φτάνει ποὺ πήραμε τὴν καινούργια λεωφόρο ποὺ ἀνηφορίζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐρημιὲς πρὸς τὶς ἐρημιές, ἀλλά, μόλις εἶδες, στὸ βάθος δεξιά, τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τατογιοῦ, πῆρες ἀποφασιστικὰ ἕνα καρρόδρομο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς λεωφόρου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρακαλῶ... Δὲν ἤτανε καρρόδρομος, ἀλλὰ λεωφόρος κι' αὐτή, κάθετη στὴν πρώτη, τὴν κεντρική...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιὰ λεωφόρος τότε.. σὲ βρεφικὴ ἡλικία! Μόνο ἀνοιγμένη, δηλαδή, χωρὶς ὅμως ἄσφαλτο, χωρὶς σκυρόστρωσι γεμάτη λακκοῦβες καὶ βουνά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, λοιπόν; Καὶ τί πάθαμε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί πάθαμε;! Τολμᾶς νὰ τὸ ρωτᾶς; Θὲς νὰ στὸ θυμίσω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν δὲ σὲ κουράζη...

ΕΚΕΙΝΗ: Πιὸ πολὺ μὲ κουράζουν οἱ περιπλανήσεις μας, παρὰ ἡ διήγησί τους..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Πήραμε, λοιπόν, τὸ δρόμο, ποὺ ἐπέμενες ὅτι ἔβγαζε στὸ ἀεροδρόμιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μήπως δὲν τὸν βλέπαμε νὰ βγάζη;

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπαμε, δηλαδή, ἕνα δρόμο νὰ βγάζη ὡς ἐκεῖ... "Ηταν αὐτὸς ὅμως ποὺ εἴχαμε μπροστά μας ἢ κανένας ἄλλος; Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι μπλέξαμε ἐλεεινὰ μέσα σὲ ἕνα λαβύρινθο, στρίψαμε δεξιά, κάναμε ἀριστερά, καὶ βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ ἕνα.. χοιροστάσιο! Κάναμε πίσω, πήραμε ἕναν ἄλλο δρόμο, καὶ μᾶς σταματήσανε συρματοπλέγματα! Ξανακάναμε ὄπισθεν καὶ πήραμε—προσπαθήσαμε νὰ πάρουμε, δηλαδή...—τὸν ἴδιο δρόμο ἀπὸ ὅπου εἴχαμε ἔρθει... Καινούργιο μπλέξιμο—καὶ λαχτάρα μεγάλη, γιατί, ἔτσι ὅπως πηγαίναμε ὅλο μὲ «πρώτη», φοβόμαστε μὴ «μείνουμε» ἀπὸ μπενζίνα σὲ ἐκεῖνες τὶς ἄγριες ἐρημιὲς καί... μᾶς φᾶνε οἱ λύκοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, ὄχι καὶ λύκοι στὴν Πάρνηθα!

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐτυχῶς ὅτι μᾶς ἔφτασε ἡ μπενζίνα καὶ βγήκαμε στὴν κεντρικὴ λεωφόρο πάλι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐκεῖ δὲ μᾶς ἔνοιαζε πιὰ καὶ νὰ «μείνουμε» γιατὶ μπορούσαμε ἀκόμα καὶ σβυστά, νὰ φτάσουμε στὸ Μενίδι...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὅταν ὅμως δὲν ἔχουμε λεφτὰ γιὰ νὰ νοικιάσουμε αὐτοκίνητο, πάλι μὲ τραβολογᾶς μὲ τὸ λεωφορεῖο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἐνθουσιασμό): Γιατί; Εἶναι ἄσκημος ὁ σημερινὸς περίπατός μας;

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει γύρω της φοβισμένη καὶ γοητευμένη): "Ομορφος εἶναι... Ἀλλὰ... πολλὴ ἐρημιά, βρὲ παιδί μου...

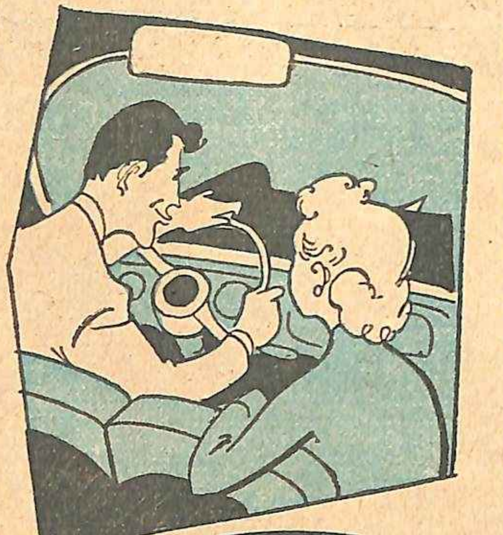

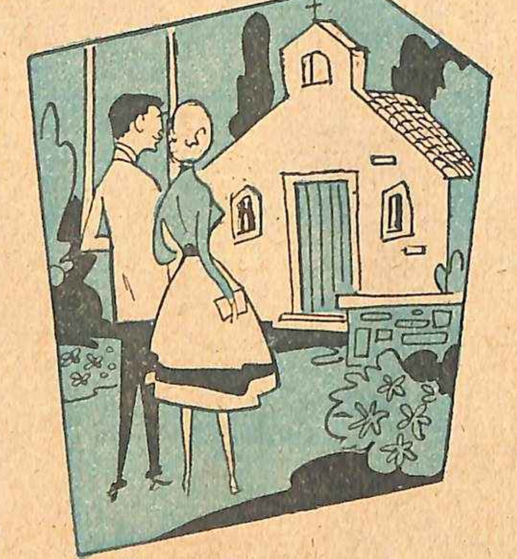

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐδῶ δὲν εἶναι σὰν τὴν ἐρημιὰ τῆς Πάρνηθος, τὴν ἄγονη ἐρημιὰ τοῦ βουνοῦ, ἐδῶ, βλέπεις, ὑπάρχουν κατοικίες, βίλλες πλούσιες, μὲ κήπους, μὲ λιμουζίνες στὰ γκαράζ...

ΕΚΕΙΝΗ (δύσπιστα): Λὲς νὰ κάθωνται ἄνθρωποι ἐδῶ;..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀμέ, τί; Δεινόσαυροι; "Ανθρωποι κάθονται καί, μάλιστα, πολὺ πλούσιοι... Δὲν κάθονται, δηλαδή, ἀπὸ ἀνάγκη, ὅπως στὴ Δραπετσῶνα ἢ στὸ Μπραχάμι, ἀλλὰ μὲ τὴ θέλησί τους.. Διαλέξανε τὸ ὡραῖο αὐτὸ—καὶ πανάκριβο—μέρος, καὶ ἐδῶ κατοικοῦν εὐτυχισμένοι!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ασε με, καϋμένε... Ἐγὼ θὰ ἀγρίευα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, ἐσὺ εἶσαι δηλητηριασμένη ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ τῆς Ἀθήνας... Δὲν κάνεις γιὰ ἐξοχή.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁμολογῶ ὅτι οἱ ἐξερευνήσεις δὲν εἶναι τοῦ γούστου μου... Προτιμῶ ἄλλες, πιὸ φυσιολογικὲς διασκεδάσεις: τὸ σινεμά, τὸ θέατρο, κανένα πάρτυ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ξέρω.. .Καὶ ἔχεις, ἁπλούστατα, πολὺ ἄδικο! Οἱ ἐξερευνήσεις τοῦ ὀνείρου εἶναι πάντα προτιμώτερες ἀπὸ τὶς ἐξερευνήσεις τῆς πραγματικότητας, ἀπὸ λίγο γλυκανάλατο Μάρλον Μπράντο στὸ πανί, λίγο ἐπιθεωρησιακὸ γυμνὸ στὸ θέατρο, λίγο ξελαρύγγισμα Πρίσλεϋ στὸ πίκ-ἄπ. Οἱ ἐξερευνηταὶ τοῦ ὀνείρου εἶναι πάντα πιὸ κερδισμένοι... (Προχωροῦν σιωπηλοὶ γιὰ λίγο. Δεξιά τους προβάλλει ἕνα ξέφωτο, καὶ στὴ μέση του μιὰ μικρὴ γοητευτικὴ ξύλινη ἐκκλησούλα). Δὲς αὐτὴ τὴν ἔξοχη ἐκκλησοῦλα! (Τὴν παρασύρει πρὸς τὰ ἐκεῖ).

ΕΚΕΙΝΗ: Λὲς νὰ εἶναι ἀνοιχτή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ ἐρημοκκλήσια ποτὲ δὲν κλείνουν... Ὁ διαβατικὸς προσκυνητὴς μπορεῖ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς μέρας ἢ τῆς νύχτας νὰ σπρώξη τὴν πόρτα, νὰ μπῆ καὶ νὰ γονατίση... (Σπρώχνουν τὴν πόρτα καὶ μπαίνουν. "Ενα ἡμίφως ὑποβλητικὸ τοὺς ὑποδέχεται. Τὸ σμαραγδένιο φῶς τῆς ἀνοίξεως φιλτράρεται μέσα ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ τζάμια ἀπάνω στὶς εἰκόνες τῶν ἁγίων. Μιὰ εἰκόνα, ἀριστερά, ἀπάνω σὲ ἕνα στρίποδο, εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου τῆς ἐκκλησίας). Ὁ "Αγιος Γεώργιος..

ΕΚΕΙΝΗ (ἄθελά της γοητευμένη κι' αὐτή): Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι ἐδῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά, πειστικά): Γιατί, ἁπλούστατα, ἐδῶ εἶναι ὁ Θεός! Ὁ μεγάλος Θεὸς ποὺ ἔφτιαξε τὴν ἄνοιξι καὶ τὰ θαύματά της, τοὺς χειμῶνες καὶ τὶς καταιγίδες τους, τὰ πυρωμένα καλοκαίρια καὶ τὰ μελαγχολικὰ φθινόπωρα — τὸ σύμπαν ποὺ κινεῖται ἁρμονικὰ γύρω μας καὶ κοντά μας δίπλα μας, καὶ σὲ ἀσύλληπτες ἀποστάσεις ἀπὸ τὶς μαγεμένες καὶ ἔκθαμβες αἰσθήσεις μας... (Μένουνε σιωπηλοὶ γιὰ λίγο μέσα στὸ περιβάλλον τὸ τόσο ὑποβλητικό, ἀνάβουν ἕνα κερί, κάνουνε τὸ σταυρό τους καὶ βγαίνουν. Ἡ καμπανοῦλα τῆς ἐκκλησίας βρίσκεται ἀριστερὰ στὴν εἴσοδό της, ἀπάνω σὲ δυὸ ξύλα).

ΕΚΕΙΝΗ (τὴν πλησιάζει, πιάνει τὸ σκοινὶ καὶ τὸ τραβάει ἀπαλά. "Ενας ἦχος κρυστάλλινος πέφτει σὰ διαμαντένια σταγόνα μέσα στὸ ἀκύμαντο πέλαγος τῆς ἀνοιξιάτικης γαλήνης): Τί ὄμορφα ποὺ χτυπάει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ πιὸ ὄμορφη μουσική! Μὴν τὴ χτυπᾶς ὅμως, γιατὶ θὰ ξυπνήσης τὴν κοιμισμένη ἠχὼ τοῦ ὀνείρου...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἐνδιαφέρον): Κοιμᾶται τὸ ὄνειρο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρίσκεται ἀποχαυνωμένο μέσα στὰ μῦρα τῆς ἀνοίξεως. "Ας μὴν τοῦ ταράξουμε τὴν ἠρεμία..

ΕΚΕΙΝΗ: "Ας μὴν τοῦ τὴν ταράξουμε... (Ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ἐκκλησούλα πατῶντας στὰ νύχια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐνῶ κατηφορίζουνε πρὸς τὴ λεωφόρο): Μὴ μοῦ πῆς ὅτι ἡ σημερινὴ ἐξερεύνησί μας δὲν εἶχε ποιητικὸ ἐνδιαφέρον...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι ὄμορφο νὰ ἐξερευνᾶς τὸ ὄνειρο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ἀλλὰ νὰ γυρίζης στὴν πραγματικότητα! (Τὸν παρασύρει ἀνακουφισμένη, ἀπολυτρωμένη, πρὸς τὴ λεωφόρο —καὶ πρὸς τὸ λεωφορεῖο ποὺ θὰ τοὺς γυρίση στὴν Ἀθήνα..)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

⁂

Γιά τόν ἔρωτα

★ Ὑπάρχουν στὸν κόσμο πνευματώδεις γυναῖκες. Ἀλλὰ γυναῖκες δίκαιες ὁ κόσμος δὲ θὰ δῆ ποτέ.

Ἀντρέγιεφ

★ Καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶναι ἱκανὴ ν' ἀναγνωρίση τὸ λάθος της.

Μαρσὲλ Πρεβὼ

★ Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γυναίκας τρέχουν δυὸ εἰδῶν δάκρυα: τῆς λύπης καὶ τῆς ἀπάτης.

Πυθαγόρας

★ Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες ἄπιστες. Ὑπάρχουν μόνο ἄντρες ποὺ εἶναι πλασμένοι γιὰ ν' ἀπατῶνται.

Μαρσὲλ Πρεβὼ

★ Ὁ ἐρωτευμένος μπορεῖ τὸ ἴδιο καλὰ νὰ πέση ἀπὸ τὸ κωμικὸ στὸ τραγικό.

Σοπενάουερ

★ Ὁ ἔρως εἶναι σὰν τὰ θεατρικὰ ἔργα, ποὺ κερδίζουν πάντα, ὅταν παίζωνται μὲ ὄμορφα σκηνικά.

Ἐρ. Μυρζὲ

★ Οἱ γυναῖκες σπάνια συμπονοῦν τὸν ἄνδρα ποὺ εἶναι δειλός.

Λύττον

Τέσσερες φορὲς παπποῦς

Κάποιος Γάλλος ἀπὸ τὸ Ἀρράς, ὀνόματι Πὼλ Μπουρντέ, κέρδισε τελευταίως ἕνα πρωτότυπο ρεκόρ: "Εγινε τέσσερες φορὲς παπποῦς μέσα σὲ 48 ὧρες! Πράγματι, σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, ἀπέκτησαν παιδιὰ τρεῖς ἀπ' τοὺς γυιούς του καὶ μιὰ ἀπ' τὶς κόρες του.

Τώρα ὁ Μπουρνιὲ ἔχει 19 ἐγγόνια ἐν ὅλῳ.

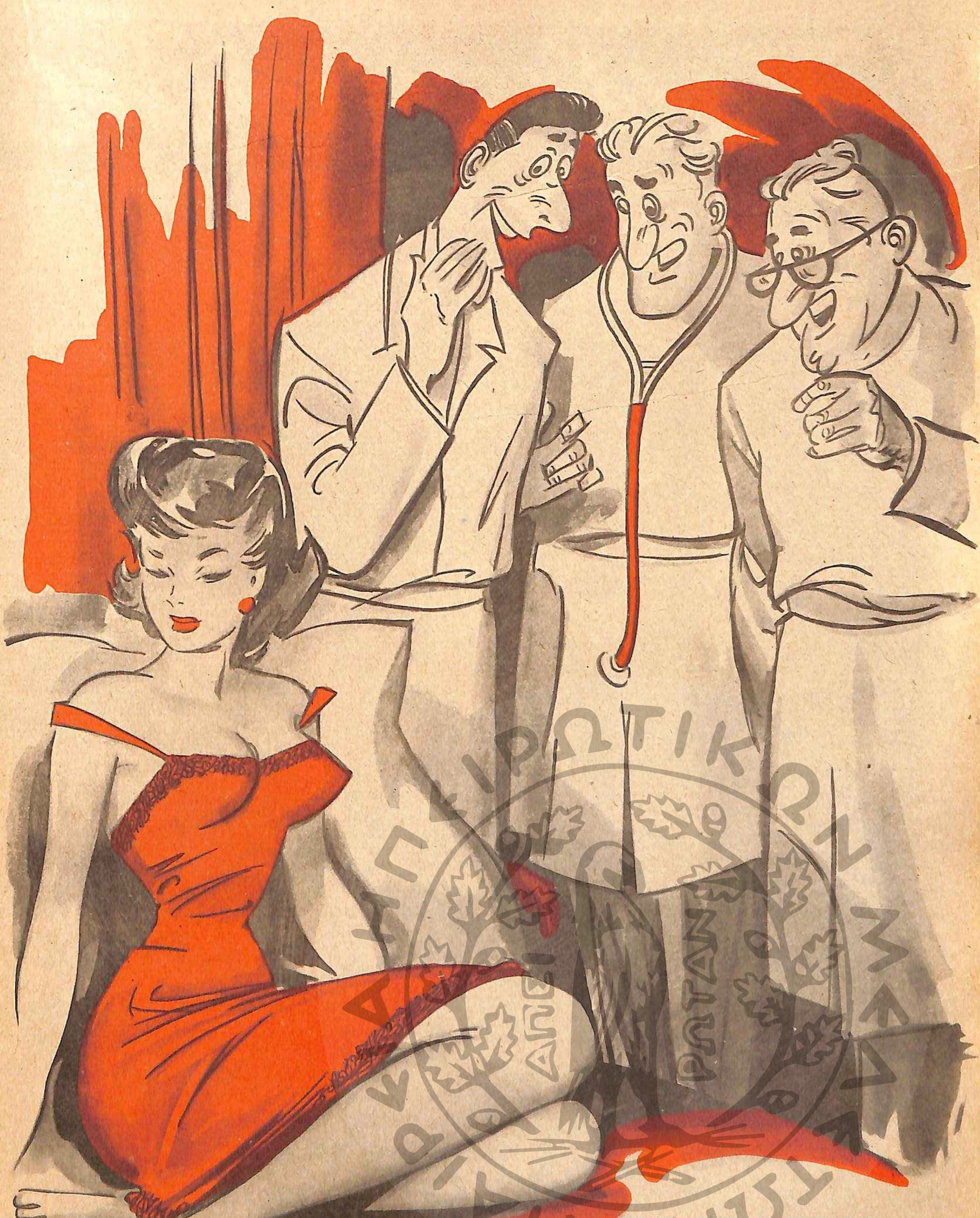

— Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό, ὁμολογῆστε ὅμως, κύριοι συνάδελφοι, πὼς ἄξιζε τὸν κόπο νὰ γίνη αὐτὸ τὸ συμβούλιο!...

Παιδική φίλη

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο Ὑμπὲρ κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, κρατώντας τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, κατάλαβε πὼς κανεὶς δὲν τὸν περίμενε. Βγῆκε τότε ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ πῆγε νὰ καθίση στὸ καφενεῖο, ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι. Ἐκεῖ ἔμαθε πὼς τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Σαὶν-Ζιμιὲ θὰ περνοῦσε σὲ μιάμιση ὥρα... Μιάμιση ὥρα σ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο ἐπαρχιακὸ καφενεῖο! Ἦταν τρομερό! Ἀγόρασε, ὡστόσο, μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ τὴ διαβάζη, προσπαθώντας νὰ βρῆ κάποιο ἐνδιαφέρον.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνα οὔρλιασμα φρένων τὸν ἔκαμε νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του. Ἕνα ὑπερμοντέρνο αὐτοκίνητο σπὸρ εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὸ καφενεῖο. Ἡ νέα ποὺ τὸ ὠδηγοῦσε, χωρὶς ν' ἀνοίξη τὴν πορτιέρα, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Ὑμπὲρ κύτταξε χωρὶς θαυμασμὸ τὰ τορνευτὰ πόδια της, ποὺ διευθύνονταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καφενείου. Τὸ σῶμα της ἦταν λεπτὸ καὶ εὐλύγιστο. Ὁλόξανθα μαλλιὰ πλαισίωναν τὸ ὄμορφο κεφάλι της. Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε ὑπερηφάνεια κι' αὐτοπεποίθησι.

«— Τί ὕφος!» σκέφτηκε ὁ Ὑμπέρ.

Ἡ νέα ξαναβγῆκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, κρατώντας ἕνα σακκουλάκι καραμέλλες, πήδησε μέσα στὸ αὐτοκίνητό της, χωρὶς ν' ἀνοίξη καὶ πάλι τὴν πορτιέρα καὶ ξανάβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή...

Χωρὶς νὰ σκεφτῆ τί ἔκανε, ὁ Ὑμπὲρ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά της.

— Συχωρέστε με, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Μήπως πηγαίνετε πρὸς τὸ Σαὶν-Ζιμιέ; Μοῦ εἶπαν ὅτι τὸ λεωφορεῖο θὰ περάση σὲ μιάμιση ὥρα καὶ βιάζομαι...

Ἡ νέα ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

— Ἀνεβῆτε, εἶπε.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε σὰν βολίδα. Θὰ ἔτρεχαν ἀπὸ δέκα περίπου λεπτά, ὅταν ὁ Ὑμπὲρ διέκρινε ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ κέντρο, στὰ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου.

— Θὰ θέλατε νὰ πάρωμε κάτι; πρότεινε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, εἶχαν καθίσει σ' ἕνα τραπεζάκι κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλατάνι.

— Θέλετε νὰ μάθετε τ' ὄνομά μου; εἶπε ἡ νέα ἀπαντώντας στὴν ἐρώτησί του. Γιατί ὄχι;... Λέγομαι Ζακελίνα Μπολέ... Ἦρθα γιὰ μερικὲς ἡμέρες σ' ἕνα φιλικό μου σπίτι. Ἀλλὰ δὲν σᾶς κρύβω πὼς πλήττω... Γι' αὐτό, ὅταν μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία, μπαίνω στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ καταβροχθίζω μερικὰ χιλιόμετρα... Καὶ σεῖς;

— Ἡ δική μου περίπτωσι εἶναι διαφορετική, ἀπάντησε ὁ Ὑμπέρ, χαμογελῶντας. Λέγομαι Ὑμπὲρ ντὲ Μορσὲφ καὶ εἶμαι γυιὸς τοῦ κόμητος Ραοὺλ ντὲ Μορσέφ. Ἕνα μεγάλο ὄνομα, ἔ;—πρόσθεσε μὲ κάποια εἰρωνεία. Ἡ οἰκογένεια μου ἔδωσε ἄλλοτε σταυροφόρους, στρατηγούς, καρδιναλίους, ὑπουργούς... Ὁ πατέρας μου, ὅμως, δὲν ἐνδιαφέρθηκε παρὰ μόνο γιὰ τὸ ἄλογα, τὸ μπακαρὰ καὶ τὶς ὄμορφες γυναῖκες. Ὅλη του ἡ περιουσία πῆγε στὰ τρία αὐτὰ πράγματα, ἂν καὶ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πῶ σὲ ποιὸ ἀπὸ ὅλα ἀφιέρωσε τὸ περισσότερο μέρος της. Ὅταν πέθανε ἡ μητέρα μου, πρὶν ἀπὸ ἐννιὰ χρόνια, μ' ἔστειλε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσω. Ἔμενα ἐκεῖ στὸ σπίτι μιᾶς θείας μου, ποὺ ἦταν μανιακὴ μὲ τὸ μπρὶτζ καὶ τὸ κοσμικὸ κουτσομπολιό. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα μου, ξέχασε ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς εἶχε γυιὸ καὶ ἀφοσιώθηκε στὸ πάθος του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σπαταλήση μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὴν περιουσία ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφήσει οἱ πρόγονοί του...

»Σᾶς εἶπα νομίζω πὼς αὐτὴ ἡ περιουσία πῆγε στὰ ἄλογα, στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς γυναῖκες. Ἀλλ' ὁ πατέρας μου, γιὰ νὰ βρῆ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονταν, πουλοῦσε τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ χτήματα, τὰ σπίτια, τοὺς πύργους του. Κι' ὅλα αὐτά, ξέρετε ποιὸς τὰ πῆρε; Ὁ παλιὸς ἐπιστάτης του, ὁ μπάρμπα-Ρολλέν, ὅπως τὸν λέγαμε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ πείση τὸν πατέρα μου ὅτι ἔπρεπε νὰ σφίξη τὰ χέρια του. Ἀλλ' ὅταν εἶδε πὼς δὲν γινόταν τίποτα, ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται αὐτὸς στοὺς πλειστηριασμοὺς καὶ νὰ παίρνη τὰ χτήματα. Ὁ πατέρας μου, φυσικά, γιὰ νὰ μὴν πᾶνε σὲ ξένα χέρια, τοῦ κατέβαζε τὴν τιμὴ καὶ τοῦ ἔκανε διάφορες εὐκολίες. Γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ, ὅλη ἡ περιουσία τοῦ πατέρα μου πέρασε στὰ χέρια τοῦ μπάρμπα-Ρολλέν. Σᾶς ἀφηγοῦμαι μιὰ ἱστορία διδακτική, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πέστε καλύτερα θλιβερή, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Μιὰ μέρα, ὅμως, ὁ μπάρμπα-Ρολλὲν βρῆκε τὸν πατέρα μου καὶ τοῦ εἶπε: «Κύριε κόμη, ραγίζει ἡ καρδιά μου ποὺ βλέπω πὼς δὲν ἔχετε πιὰ τίποτα. Κι' ἡ λύπη μου εἶναι μεγαλύτερη, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ βγῆκε κερδισμένος ἀπὸ τὶς ἀπερισκεψίες καὶ τὶς τρέλλες σας ἤμουν ἐγώ. Θὰ σᾶς κάμω, λοιπόν, μιὰ πρότασι. Ἔχω μιὰ μοναχοκόρη, τὴν Ἐλίζα, ποὺ εἶναι στὰ εἴκοσι χρόνια της καὶ σεῖς ἔχετε ἕνα γυιό, τὸν ὑποκόμητα Ὑμπέρ, ποὺ ἔκλεισε μόλις τὰ εἴκοσι πέντε... Ὁ κύριος κόμης ἂς συχωρέση τὴν ἀναίδειά μου... Ἂν, λοιπόν, ὁ κύριος ὑποκόμης κάνη γυναῖκα του τὴν Ἐλίζα μου, θὰ τοῦ δώσω ὅλα ὅσα πῆρα ἀπὸ σᾶς. Ἔτσι, χτήματα καὶ πύργοι θὰ ξαναγυρίσουν στὴν οἰκογένειά σας, ποὺ θὰ γίνη καὶ δική μου». Ὁ πατέρας μου, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ξέχασε τὸ γενεαλογικό του δέντρο, ποὺ τὸν ἔκανε τόσο ὑπερήφανο, θυμήθηκε πὼς εἶχε γυιὸ κι' ἄρχισε νὰ μοῦ γράφη τὸ ἕνα γράμμα πάνω στὸ ἄλλο, λέγοντάς μου νὰ δεχτῶ αὐτὴ τὴν πρότασι. Μοῦ περιέγραφε ταυτόχρονα μὲ τὰ πιὸ κολακευτικὰ χρώματα τὴ μέλλουσα μνηστή μου. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς τὴν ξέρω τὴν Ἐλίζα. Παίζαμε ἄλλοτε μαζὶ καὶ πολλὲς φορὲς κυνηγούσαμε βατράχια... Ἦταν ἕνα ἀγριοκάτσικο! Σκαρφάλωνε στὰ δέντρα κι' ἐρχόταν πάντα μὲ ματωμένο τὸ πρόσωπο ἢ μὲ τὰ γόνατά της ξεγδαρμένα.

— Καὶ δὲν τὴν ξαναείδατε; ρώτησε ἡ νέα.

— Οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ξαναδῶ, ἀπάντησε ὁ Ὑμπέρ.

— Ἀλλὰ δὲ μοῦ εἴπατε τί λέει ἡ Ἐλίζα γιὰ ὅλα αὐτά.

— Ὁ πατέρας μου, ποὺ ἔγινε ποιητής... γιὰ λογαριασμό μου, μοῦ ἔγραφε σὲ λυρικὸ τόνο πὼς ἡ Ἐλίζα θυμᾶται τὰ παιδικὰ παιχνίδια μας καὶ τὰ βατραχάκια ποὺ πιάναμε μαζί. Πρόσθεσε, μάλιστα, πὼς ἡ παιδική μου φίλη ἔχει ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ φωτογραφίες μου...

— Δὲ θὰ τὴν κάμετε, λοιπόν, γυναῖκα σας;

— Γιὰ τίποτα στὸν κόσμο!

— Καὶ τὰ χτήματα... οἱ πῦργοι σας;

— Ἀκοῦστε με, Ζακελίν, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ὑμπέρ. Θέλω νὰ παντρευτῶ μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ τὴν ἀγαπάω κι' ὄχι χωράφια καὶ πύργους... Πέστε μου, τί ἰδέα θὰ σχηματίζατε γιὰ μένα ἂν δεχόμουν αὐτὴ τὴν πρότασι;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ταραγμένη ἡ νέα. Ἀλλὰ θἄπρεπε νὰ δῆτε τὴν Ἐλίζα... Ἴσως νὰ μὴν εἶναι τὸ ἀγριοκάτσικο ποὺ φανταζόσαστε...

Εἶχαν φτάσει στὸν πῦργο. Ἡ νέα σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ τὸν κατέβασε.

— Πέστε μου ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς ξαναδῶ; τὴν παρακάλεσε ὁ Ὑμπέρ.

Ἡ νέα χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Πρέπει νὰ ξαναδῆτε τὴ μικρὴ Ἐλίζα, ἀπάντησε.

Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Ὑμπὲρ πῆρε τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ περπατάη μὲ κόπο. Εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου, ποὺ πρόκειται ν' ἀνεβῆ στὸ ἰκρίωμα. Στὸ κεφαλόσκαλο, τὸν ὑποδέχτηκε ὁ πατέρας του.

— Δὲν ἤξερα πὼς εἶχα ἕνα τόσο μεγάλο γυιό, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι, σφίγγοντάς τον στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ὁ Ὑμπὲρ ἐπίσης εἶχε συγκινηθῆ. Λίγη ὥρα ἀργότερα, καθισμένος στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, εἶπε στὸν πατέρα του:

— Περίμενα πὼς θἄρχόταν κάποιος γιὰ νὰ μὲ πάρη ἀπὸ τὸ σταθμό. Ὁμολογῶ πὼς λυπήθηκα ὅταν δὲν εἶδα κανένα...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν παραπονεμένος.

— Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα δὲν ἄφησε κανένα ἄλλον, ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Ἤθελε νὰ σοῦ κάμη ἔκπληξι...

— Δὲν εἶδα κανένα, πατέρα.

— Ἀδύνατον! φώναξε ὁ κόμης ντὲ Μορσέφ. Ἡ Ἐλίζα ἔφυγε πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα μὲ τὸ αὐτοκίνητό της, ποὺ τρέχει σὰν βολίδα... Εἶναι ἕνα κόκκινο αὐτοκίνητο τελευταίου τύπου... Ἀπορῶ πὼς δὲν τὴν εἶδες!...

Ὁ Ὑμπὲρ κατάπιε μὲ κόπο.

— Πέστε μου, πατέρα, παρακάλεσε, ἡ Ἐλίζα ἔχει μεγάλα πράσινα μάτια κι' ὁλόξανθα μαλλιά;

— Καὶ βέβαια, ἔχει πράσινα μάτια κι' ὁλόξανθα μαλλιά! ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Ἀλλὰ δὲν τὴ θυμᾶσαι καθόλου τὴν παιδική σου φίλη; Θὰ τὴν δῆς, ἄλλωστε, σὲ λίγο... Θὰ φᾶμε ὅλοι μαζὶ ἀπόψε.

Ὁ Ὑμπὲρ ἔχασε τὸ χρῶμα του.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ πατέρας του. Μήπως σὲ κούρασε τὸ ταξίδι;

— Ὄχι, πατέρα, ἀπάντησε ὁ νέος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Νομίζω, μάλιστα, πὼς δὲν ἤμουν ποτὲ καλύτερα ἀπὸ τώρα... Ἀλλὰ ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ἕνα σπουδαῖο νέο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πάτησα ἐδῶ τὸ πόδι μου, εἶμαι ἐρωτευμένος...

— Μὲ ποιά, παιδί μου; ρώτησε ὁ πατέρας του, ἑνώνοντας μ' ἀπόγνωσι τὰ χέρια του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ζακελίνα, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἐλίζα, ἐμφανίστηκε στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου.

Ὁ Ὑμπέρ, χωρὶς ν' ἀπαντήση στὸν πατέρα του, ἔτρεξε νὰ τὴν προϋπαντήση. Ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη του...

ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

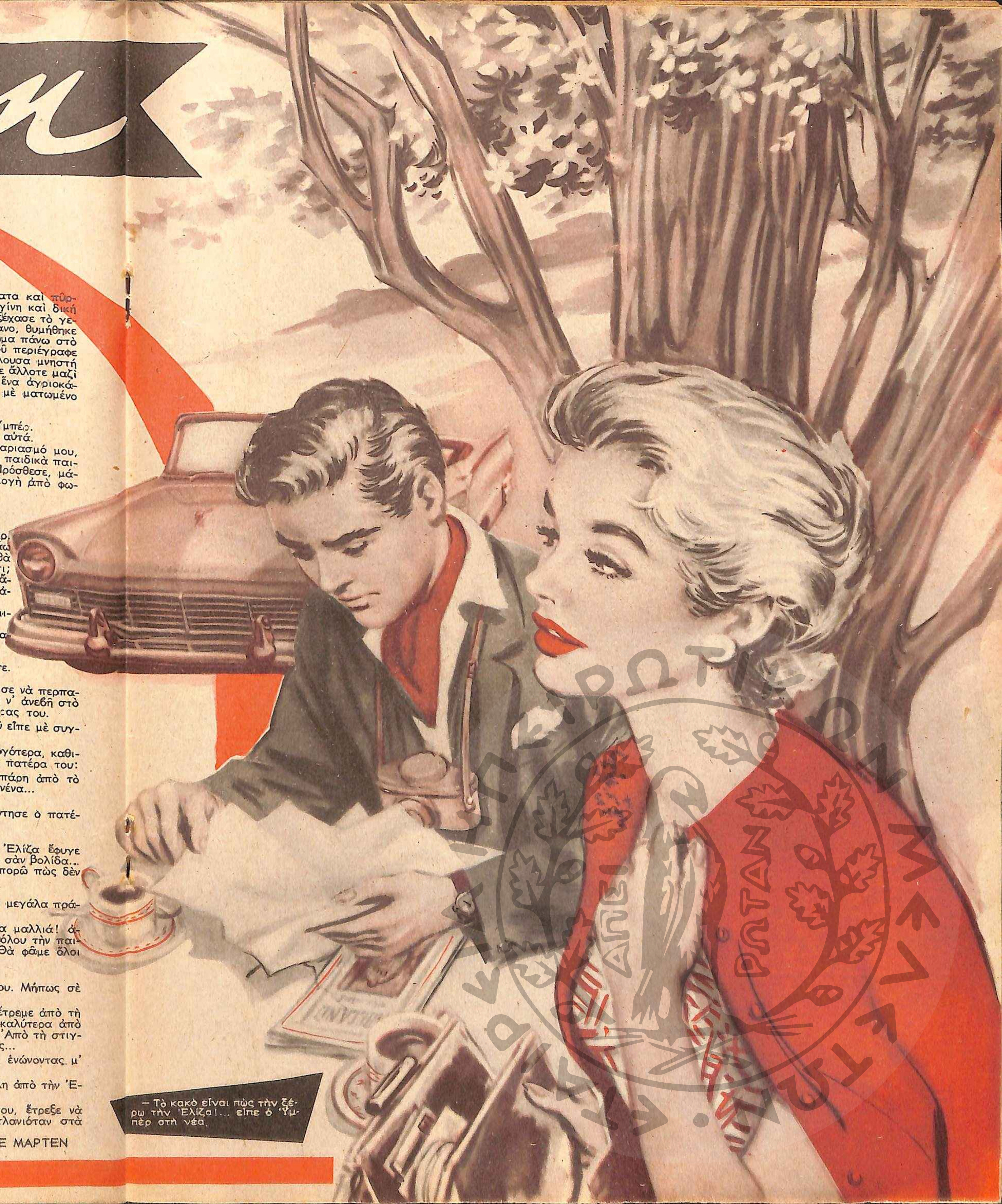

— Τὸ κακὸ εἶναι πὼς τὴν ξέρω τὴν Ἐλίζα!... εἶπε ὁ Ὑμπὲρ στὴ νέα.

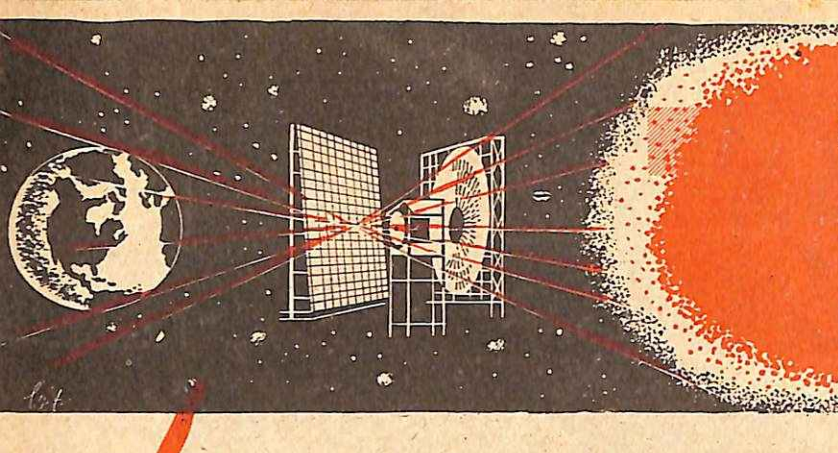

Ἡ θερμότης ποὺ φτάνει διαρκῶς στὴ Γῆ ἀπ' τὸν Ἥλιο μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῆ μὲ κατάλληλες ἐγκαταστάσεις καὶ νὰ χρησιμοποιηθῆ σ' ἕνα πλῆθος πρακτικῶν ἐφαρμογῶν.

Πῶς οἱ χῶρες ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ τὸν ἥλιο

Οἱ ἀνακοινώσεις ποὺ ἔγιναν σ' ἕνα τελευταῖο συνέδριο

Οἱ μέθοδοι πρακτικῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας γιὰ τὴν παραγωγὴ θερμότητος καὶ ἠλεκτρισμοῦ αὐξάνονται διοένα. Οἱ τελευταῖες πρόοδοι σ' αὐτὸ τὸν καινούργιο τομέα μὲ τὶς τεράστιες δυνατότητες ἀνακοινώθηκαν σ' ἕνα πρόσφατο συνέδριο, ὀργανωμένο ἀπ' τὸ Γαλλικὸ Ἐθνικὸ Κέντρο Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν.

Τὸ συνέδριο αὐτὸ ἔγινε στὸ Μὸν-Λουῒ τῶν Πυρηναίων, ὅπου λειτουργεῖ ἀπὸ καιρὸ ὁ μεγαλύτερος «ἡλιακὸς φοῦρνος» τοῦ κόσμου, δημιούργημα τοῦ καθηγητοῦ Φελὶξ Τρόμ. Κι' οἱ ἀνακοινώσεις τῶν συνέδρων ἀφοροῦσαν μικρὲς καὶ μεγάλες ἐφαρμογὲς τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας — ἀρχίζοντας ἀπὸ σχάρες γιὰ μπιφτέκια καὶ φτάνοντας στὶς μεθόδους βελτιώσεως τῶν ἀεριοστροβίλων καὶ τῶν διαπλανητικῶν πυραύλων.

ΓΑΛΛΙΑ: Μεταξὺ ἄλλων, οἱ σύνεδροι παρακολούθησαν τὴν ἑξῆς ἐντυπωσιακὴ ἐπίδειξι: Μιὰ χούφτα ἄσπρη σκόνη τοποθετήθηκε ἀπὸ ἕνα αὐτόματο μηχανισμὸ στὴν ἑστία ἑνὸς πελώριου παραβολικοῦ κατόπτρου, κι' ἀμέσως ἔλυωσε καὶ διαπυρώθηκε, ἐκπέμποντας μιὰ λάμψι ἐκτυφλωτική. Ἡ σκόνη αὐτὴ ἦταν ὀξείδιον ζιρκονίου, ποὺ λιώνει στοὺς 1500 βαθμούς, κι' ἑπομένως δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξη στὴ θερμοκρασία τῶν 1650 βαθμῶν τοῦ ἡλιακοῦ φούρνου. Γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ πείραμα, οἱ θεαταὶ ἀναγκάστηκαν νὰ φορέσουν μαῦρα γυαλιά. Ἀλλοιῶς, θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀντικρύσουν τὸ λυωμένο καὶ διάπυρο ὀξείδιον ζιρκονίου.

Ἡ οὐσία αὐτὴ παράγεται συνεχῶς καὶ σὲ μεγάλες ποσότητες ἀπ' τὸ Ἐργαστήριο Ἡλιακῆς Ἐνεργείας τοῦ Σαὶν-Λουΐ, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὰ τοιχώματα τῶν ἠλεκτρικῶν φούρνων, ποὺ πρέπει ν' ἀντέχουν σὲ θερμοκρασίες 1100 — 1250 βαθμῶν.

Ὁ καθρέφτης τοῦ ἡλιακοῦ φούρνου τοῦ Μὸν-Λουῒ ἔχει διάμετρο 9 μέτρων καὶ παράγει ἐνέργεια ἰσοδύναμη μὲ 75 κιλοβάτ. Τώρα ὅμως κατασκευάζεται, 10 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ κεῖ στὸ Ὀντεϊλό, ἕνας ἄλλος φοῦρνος, πολὺ μεγαλύτερος. Ὁ καθρέφτης του θὰ ἔχη ὕψος 50 μέτρων καὶ πλάτος 35. Θὰ ἀποτελῆ μιὰ ὁλόκληρη πλευρὰ τοῦ 11ορόφου κτιρίου τῶν νέων ἡλιακῶν ἐργαστηρίων. Καὶ θὰ ἐπιτρέπη τὴν παραγωγὴ 2½ τόννων ζιρκονίου τὴν ἡμέρα (ἐνῶ ἀπ' τὸ ἐργαστήριο τοῦ Μὸν - Λουῒ παράγονται μόλις 60 κιλά).

Ἀλλ' οἱ ἡλιακοὶ φοῦρνοι τῶν Πυρηναίων ἀντιπροσωπεύουν μόνο μιὰ ὄψι τῶν γαλλικῶν ἐργασιῶν γιὰ τὴ χαλιναγώγησι καὶ ἐκμετάλλευσι τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας.

Μιὰ ἄλλη, πιὸ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωή, εἶναι οἱ συσκευὲς παραγωγῆς ζεστοῦ νεροῦ, ποὺ ἔχουν γίνει ἀρκετὰ κοινὲς στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ στὴ νότιο Γαλλία. Ἔχουν ἐφοδιασθῆ μ' αὐτὲς σπίτια, ξενοδοχεῖα, πλυντήρια, ἀκόμα καὶ λουτρὰ μεγάλων ἐργοστασίων. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἐγκατεστημένη στὸ Μαρόκο, μπορεῖ νὰ ζεστάνη 1.300 κιλὰ νερό.

Τώρα γίνονται σχέδια γιὰ μιὰ πολὺ μεγαλύτερη ἐγκατάστασι αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ποὺ θὰ ἐφοδιάζη μὲ ζεστὸ νερὸ 205 διαμερίσματα καινούργιων σπιτιῶν, στὴν Κούμπρα, κοντὰ στὸ Ἀλγέρι. Οἱ συλλεκτῆρες τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας θὰ βρίσκωνται πάνω στὴ σκεπὴ καὶ τὰ τεπόζιτα τοῦ νεροῦ στὰ ὑπόγεια. Τὰ τεπόζιτα αὐτὰ θὰ ἔχουν συνολικὴ χωρητικότητα 45 τόννων περίπου.

Τέλος, οἱ Γάλλοι μελετοῦν τὸ πρόβλημα τῆς ἀποστάξεως τοῦ θαλασσινοῦ ἢ τοῦ γλυφοῦ νεροῦ μὲ τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια, ὥστε νὰ τὸ κάνουν πόσιμο ἢ κατάλληλο γιὰ ἄλλους σκοπούς. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐδῶ, ὅτι οἱ σωφὲρ τῶν καμιονιῶν, ποὺ διασχίζουν τὴ Σαχάρα, ἀγοράζουν συχνὰ ἀπεσταγμένο νερὸ γιὰ τὰ ψυγεῖα τους, πρὸς 7—8 δραχμὲς τὸ κιλό, γιατὶ τὸ κοινὸ νερὸ τῆς Σαχάρας περιέχει πάρα πολλὰ ἅλατα καὶ καταστρέφει τὰ ψυγεῖα.

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ: Οἱ Ρῶσοι χρησιμοποιοῦν ἤδη τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια γιὰ τὴν παραγωγὴ πάγου ἢ ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας, γιὰ τὸ πότισμα ἀνύδρων περιοχῶν, κλπ. Οἱ σχετικὲς ἀνακοινώσεις ἔγιναν στὸ συνέδριο τοῦ Μὸν-Λουῒ ἀπ' τὸν καθηγητὴ Βαλεντὶν Μπάουμ, διευθυντὴ τοῦ Ἡλιοτεχνικοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Σοβιετικῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν.

Ἕνα μεγάλο ἡλιακὸ ψυγεῖο, ρωσικῆς κατασκευῆς, παράγει 380 κιλὰ πάγου τὴν ἡμέρα, ποὺ ἔχει κόστος τὸ ἴδιο ὅπως καὶ μὲ τὶς ἄλλες συνηθισμένες μεθόδους.

Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν ἤδη στὴ Ρωσία περὶ τὶς 600 ἡλιακὲς κουζίνες, ποὺ ἔχουν ἀπόδοσι ὅση ἕνα ἠλεκτρικὸ «μάτι» τῶν 600 βάττ. Δοκιμάζεται δὲ ἕνας φορητὸς τύπος τέτοιας κουζίνας, ποὺ θ' ἀπαλλάξη τὶς ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ κουβαλᾶνε μαζί τους μεγάλες ποσότητες καύσιμης ὕλης.

Πρόκειται ἐπίσης νὰ ἱδρυθῆ ἕνα τεράστιο ἐργοστάσιο ἡλιακῆς ἐνεργείας, μὲ ἀπόδοσι 1.200 κιλοβάτ, γιὰ τὸ πότισμα ἀνύδρων περιοχῶν. Θὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Τασκένδη. Θ' ἀποτελῆται κυρίως ἀπὸ ἕνα κατακόρυφο καζάνι νεροῦ, ὕψους 40 μέτρων, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ συγκεντρώνουν τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες 1.300 καθρέφτες ἐγκατεστημένοι ὁλόγυρά του. Ἔτσι, θὰ σχηματίζεται ἀτμὸς μὲ μεγάλη πίεσι, κι' αὐτὸς θὰ παράγη ὕστερα ἠλεκτρισμό.

Μιὰ ἄλλη ρωσικὴ ἐπιτυχία εἶναι ἡ «θερμοηλεκτρικὴ γεννήτρια». Βασίζεται στὴ γνωστὴ ἀρχὴ ὅτι, ὅταν θερμαίνωνται δυὸ διαφορετικὰ μέταλλα, ἑνωμένα στὶς ἄκρες τους, παράγεται ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἕνα παραβολικὸ κάτοπτρο, διαμέτρου 2 μέτρων, συγκεντρώνει τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ θερμαίνει τὰ μέταλλα. Ἔτσι, ἡ συσκευὴ παράγει ἀνέξοδα ἠλεκτρισμὸ 40 βάττ.

ΙΣΡΑΗΛ: Ὁ δόκτωρ Χάρρυ Ταμπόρ, διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργαστηρίου Φυσικῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀνακοίνωσε, ὅτι κατασκευάζεται τώρα στὴν ἔρημο τοῦ Νεγκὲβ τὸ πρῶτο χημικὸ ἐργοστάσιο τοῦ κόσμου, ποὺ θὰ λειτουργῆ μὲ ἡλιακὴ ἐνέργεια. Θὰ παράγη λιπάσματα καὶ ἐντομοκτόνα.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰσραὴλ κατασκεύασαν ψυγεῖα καὶ συσκευὲς κλιματισμοῦ, ποὺ λειτουργοῦν μὲ τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια.

ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: Σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ δόκτορος Φρὰνκ Ἔντλιν, ἔχουν ἤδη διατεθῆ στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορὰ 5.000 ἡλιακὲς συσκευὲς θερμοῦ νεροῦ.

Στὴν πόλι Λέξινγκτον τῆς Μασαχουσσέτης ὑπάρχει ἕνα «ἠλεκτρικὸ σπίτι» γιὰ πούλημα. Εἶναι διώροφο, κι' ἡ μισὴ στέγη του σκεπάζεται μὲ εἰδικοὺς «συλλεκτῆρες» τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας, ποὺ ἐξασφαλίζουν θέρμανσι καὶ ζεστὸ νερὸ στὸ σπίτι.

Ἐπίσης γίνεται στὴν Ἀμερικὴ μεγάλη κατανάλωσις στὶς «ἡλιακὲς μπαταρίες». Αὐτὲς ἔχουν ὡς βάσι τους κρυστάλλους πυριτίου, ποὺ μεταβάλλουν ἀπ' εὐθείας σὲ ἠλεκτρισμὸ τὰ 8—14% τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας, ποὺ πέφτει ἀπάνω τους. Ὁ ἠλεκτρισμὸς αὐτὸς ἀποθηκεύεται ἔπειτα σὲ συνηθισμένες μπαταρίες καὶ χρησιμεύει γιὰ τὴν τροφοδότησι προβολέων, ραδιοφώνων, κλπ.

Οἱ ἡλιακὲς μπαταρίες ἔχουν ἐλάχιστα ἔξοδα συντηρήσεως καὶ διαρκοῦν ἐπὶ δεκάδες χρόνια. Τὸ μόνο μειονέκτημά τους εἶναι τὸ ἀκριβὸ κόστος τους, ποὺ ἐλαττώνεται ὅμως συνεχῶς.

✪✪

Οἱ βιταμίνες ἐναντίον τῶν θορύβων

Ἰάπωνες σοφοὶ διαπιστώσανε πῶς τὰ ζῶα, ποὺ ἐκτίθενται, στὸ ἐργαστήριο, σὲ ἔντονο καὶ παρατεταμένο θόρυβο, ἀνάλογο μὲ τὸ θόρυβο τῶν κεντρικῶν δρόμων τὶς ὧρες τῆς μεγάλης κυκλοφορίας, δὲν ἀργοῦν νὰ παρουσιάσουν σημεῖα ἀποβιταμινώσεως. Ἰδιαίτερα, σημειώθηκε ἐξαιρετικὰ μεγάλη μείωσι τοῦ ποσοστοῦ τῆς βιταμίνης B1 στὸν ἐγκέφαλο, στὸ νευρικὸ σύστημα καὶ στὸ ἧπαρ.

Διὰ μέσου τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου, ὁ θόρυβος ἐπιδρᾶ, πράγματι, ὅπως ἐξακριβώθηκε, στὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ προσαρμοστῆ, καταβάλλει μιὰ πρόσθετη δαπάνη ἐνεργείας καί, εἰδικώτερα, βιταμίνης B1, ποὺ παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν προστασία καὶ τὴν ἀνανέωσι τῶν νευρικῶν ἱστῶν.

Μὲ ὁμαλὲς συνθῆκες, ὁ ὀργανισμὸς δὲ χρειάζεται παρὰ δύο χιλιοστόγραμμα βιταμίνης B1 κάθε εἰκοσιτετράωρο.

Γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀντεπεξέλθη, ὅμως, στὸν ἔντονο καὶ παρατεταμένο θόρυβο, ἔχει ἀνάγκη, κατὰ τοὺς Ἰάπωνες σοφούς, νὰ αὐξήση τὴν ποσότητα αὐτὴ μὲ ὡρισμένες τροφὲς ἰδιαίτερα πλούσιες σὲ βιταμίνη B1, ὅπως εἶναι τὸ κρέας, τὸ ψάρι, τὸ ρύζι καὶ τὰ δημητριακά.

Τὸ καλύτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο, λοιπόν, μέσο — καταλήγουν οἱ Ἰάπωνες ἐπιστήμονες — γιὰ ν' ἀντισταθῆ μὲ ἐπιτυχία ὁ ὀργανισμός μας στοὺς θορύβους τῆς ἡμέρας, εἶναι νὰ παίρνωμε κάθε πρωῒ ἕνα πιάτο μὲ δυνατὸ ζουμί, φτιαγμένο ἀπὸ κρέας ἢ ψάρι.

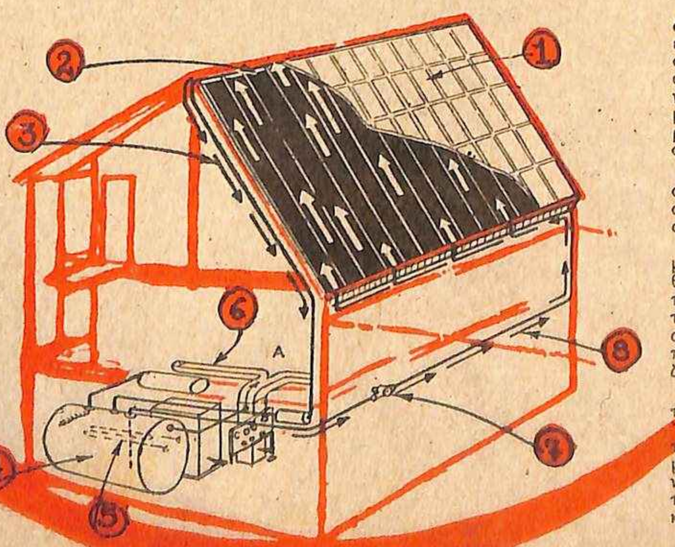

Τὸ «ἠλεκτρικὸ σπίτι» τοῦ Λέξινγκτον, ποὺ ἐξασφαλίζει θέρμανσι καὶ ζεστὸ νερὸ μὲ τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια. Ἔχει στέγη πολὺ γυρτή, σκεπασμένη μὲ γυαλί, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο ὑπάρχει ἕνα λεπτὸ φύλλο ἀλουμινίου, βαμμένο μαῦρο γιὰ ν' ἀπορροφᾶ τὴ θερμότητα. Κάτω ἀπ' αὐτὸ βρίσκονται χάλκινοι σωλῆνες, ὅπου κυκλοφορεῖ νερό, ποὺ θερμαίνεται ἀπ' τὸν ἥλιο. 1) Γυάλινες πλάκες. 2) Μαῦρο φύλλο ἀλουμινίου. 3) Κατεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ ζεστὸ νερό. 4) Τεπόζιτο νεροῦ, χωρητικότητος 6 τόννων. 5) Σερπαντίνα συσκευῆς κλιματισμοῦ. 6) Ἀγωγοὶ θερμοῦ ἀέρος. 7) Ἀντλία νεροῦ. 8) Τὸ νερὸ ξαναγυρίζει, κρύο, στὴ στέγη.

Συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ μιᾶς ἀθώας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ρομπὲρ ἐξηγεῖ στὴ Μαντελὲν πῶς τὴν ὑπνώτισε ὁ Κορβὸλ καὶ τὴν ἔβαλε νὰ τὸν ἐνοχοποιήση. Γιὰ νὰ τὴν πείση ὅμως ἀπόλυτα, στήνει μιὰ παγίδα στὸν Κορβόλ: Τοῦ στέλνει ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ τὸν πληροφορεῖ πὼς ὑπάρχει ἕνα ἀντίγραφο τῆς ὁμολογίας του, κρυμμένο μέσα στὸ κάδρο ἑνὸς πορτραίτου ποὺ τοποθετήθηκε μέσα στὸ φέρετρο τῆς κ. Κερμαντέκ. Ὁ Κορβόλ, πάνω στὴν παραζάλη του, τὸ πιστεύει καὶ πηγαίνει κρυφὰ ν' ἀνοίξη τὸν τάφο της, γιὰ νὰ πάρη τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο. Τὸν βλέπει τότε ἡ Μαντελέν, ποὺ παραμονεύει ἐκεῖ κοντά, προειδοποιημένη ἀπ' τὸ Ρομπέρ, καὶ πείθεται πιὰ ἀπόλυτα γιὰ τὰ ἐγκλήματά του.

16ον

Ἀφοῦ ὁ Ρομπέρ, μὲ τὴν ὑπνωτιστικὴ ὑποβολή, εἶχε σβύσει ἀπ' τὸ πνεῦμα τῆς Μαντελὲν ὅ,τι ἀπόμενε ἀπ' τὴν καταχθόνια ἐπιρροὴ τοῦ Κορβόλ, εἶχε μαντέψει ὅλη τὴν ἀλήθεια, συνδυάζοντας καὶ ἐξηγῶντας τὰ στοιχεῖα ποὺ διέθετε. Καὶ εἶχε καταστρώσει ἕνα ἔξυπνο σχέδιο γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλύψη, ξυπνῶντας στὴν ψυχή του τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία.

Ὁ Κορβὸλ εἶχε σκοτώσει, γιὰ νὰ πάρη στὴν κατοχή του τὸ πρῶτο γράμμα, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν καταστρέψη! Τώρα ποὺ πίστεψε πὼς τὸν ἀπειλοῦσε καινούργιος κίνδυνος, δὲν εἶχε διστάσει ν' ἀνοίξη τὸν τάφο τοῦ θύματός του, γιὰ νὰ ἐξαφανίση τὸ ἀντίγραφο τοῦ γράμματος — ποὺ δὲν ὑπῆρχε στὴν πραγματικότητα.

Μὲ τὸ τέχνασμά του αὐτό, ὁ Ρομπὲρ εἶχε ἐπιτύχει νὰ κάνη τὸν ἔνοχο νὰ προδοθῆ!

Τὸ δυστύχημα ὅμως ἦταν, ὅτι οἱ ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του ὑπῆρχαν μονάχα γιὰ τὸ Ρομπὲρ καὶ τὴ Μαντελέν! Κανεὶς ξένος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πεισθῆ, ἂν τοῦ τὶς παρουσιάζανε. Κανένα δικαστήριο δὲ θὰ τὶς λάβαινε ὑπ' ὄψι! Γιατὶ ὁ Κορβὸλ θὰ μποροῦσε νὰ τὶς ἀντικρούση καὶ νὰ τὶς ἐξουδετερώση ὅλες, μὲ τὴ σατανικὴ ἱκανότητά του.

Ἡ Μαντελὲν κι' ὁ Ρομπὲρ τὸ καταλάβαιναν πολὺ καλά. Νά γιατί, ἐδῶ καὶ πολλὲς ὧρες, κλαίγανε κι' οἱ δυό, ἀπελπισμένοι ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο ποὺ βρίσκονταν.

Μὰ ὁ Ρομπὲρ κρατοῦσε τὰ χέρια τῆς Μαντελὲν μέσα στὰ δικά του. Κι' ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ φαινόταν νὰ δίνη καινούργια δύναμι στὴν καρδιά τους.

Ἦταν σὰ χαμένοι σὲ μιὰ ἔκστασι ἀμοιβαίας λατρείας. Κυττάζονταν στὰ μάτια, συνεπαρμένοι ἀπὸ ἕνα μεθῦσι γλυκὸ κι' ὀδυνηρὸ μαζί...

Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ ξημερώνη, ὅταν ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν ἐξώπορτα. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συνῆλθαν καὶ τινάχτηκαν, κατάχλωμοι.

Ἦταν ἄραγε, ὁ δήμιός τους; Εἶχε ξαναβρῆ τὰ ἴχνη τους;...

Ὁ Ρομπὲρ ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἀνάμεσα στὶς κουρτίνες. Ἡσύχασε τότε βλέποντας πὼς ἦταν δυὸ μεθυσμένοι ναῦτες.

Ὅταν ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Μαντελέν, λίγο ντροπιασμένος γιὰ τὸ φόβο του, ἐκείνη τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Μ' ἀγαπᾶς Ρομπέρ;

Πρόφερε ἀργὰ αὐτὲς τὶς λέξεις, μὲ τρυφερὴ κι' ἁρμονικὴ φωνή, ἐνῶ τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει ἐλαφρά, τὰ μάτια της λάμπανε κι' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο, μελαγχολικὸ καὶ παθητικό, μισάνοιγε τὰ χείλη της.

Ὁ νέος τὴν κύτταξε, ἔκπληκτος.

— Ἂν σ' ἀγαπῶ; Καὶ τὸ ρωτᾶς;... φώναξε. Ἐσύ;

— Ἐγὼ σὲ λατρεύω!... Ἔλα λοιπὸν ν' ἀγαπηθοῦμε ν' ἀδειάσουμε τὸ ποτῆρι τοῦ ἔρωτα κι' ὕστερα νὰ πεθάνουμε μαζί! Ναί, ἂς ἀγαπηθοῦμε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μας!... γιὰ μιὰ ὥρα μονάχα, τὴν τελευταία καὶ πιὸ ὑπέροχη ὥρα τῆς ζωῆς μας! Θέλεις, Ρομπέρ;

— Μὰ τί λές, Μαντελέν;...

— Λέω πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι γιὰ μᾶς! Σκέψου, καὶ θὰ δῆς πὼς ἔχω δίκιο! Δὲ θὰ σοῦ μιλοῦσα ἔτσι, ἂν εἴχαμε μπροστά μας τὸ μέλλον. Μά, ἀλλοίμονο, δὲ μᾶς μένει παρὰ μιὰ μέρα, μιὰ ὥρα ἴσως... Ἔλα νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη μας, ποὺ μᾶς τὴ στέρησε τὸ ἔγκλημά μου!

— Θέλεις;...

— Εἶμαι γυναῖκα σου, Ρομπέρ! Μὲ γλύτωσες ἀπ' τὸν ἄτιμο, ποὺ μὲ εἶχε κλέψει. Κράτησέ με! Πάρε με!

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Τὰ χείλη της ἀναζήτησαν τὰ δικά του.

— Μαντελέν! Δὲν κάνει!... διαμαρτυρήθηκε ὁ νέος.

— Ἄ, δὲ μὲ θέλεις λοιπόν, εἶπε ἐκείνη μὲ πόνο. Μὲ βρίσκεις ἀνάξια γιὰ τὰ φιλιά σου, γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Μὲ διώχνεις, ἐπειδὴ σοὔκανα τόσο κακό!...

Προσπάθησε νὰ τὴ σταματήση. Μὰ ἐκείνη τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της μὲ πάθος, τὸν ἔπνιγε στὰ φιλιά, λέγοντάς του ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της:

— Ρομπέρ, σ' ἀγαπῶ! Εἶμαι γυναῖκα σου... Ἀφοῦ δὲ μποροῦμε νὰ ζήσουμε μαζί, πρέπει νὰ πεθάνουμε!

Ὁ Ρομπὲρ ξετρελλάθηκε ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμά της, ἀπ' τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της. Τὴν ἔσφιξε κι' αὐτὸς καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Τὴν ἄλλη στιγμή, ὅμως, συνῆλθε, μετάνοιωσε καὶ τὴν ἀπομάκρυνε μαλακά:

— Ὄχι, Μαντελέν, λατρεία μου, εἶπε, δὲ θέλω, δὲ μπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν ὑπέρτατη θυσία, ποὺ μοῦ προσφέρεις!...

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν πιά, Ρομπέρ;... Ξέχασες πόσο σ' ἀγαποῦσα ἄλλοτε; Δὲν πιστεύεις πιὰ στὴν ἀγάπη μου;... Ἄ, βλέπεις πὼς δὲ μπορεῖς νὰ ξεχάσης τὸ ἔγκλημά μου;... Μὲ περιφρονεῖς! Μὲ μισεῖς!...

— Σὲ λατρεύω! Καὶ σὺ μ' ἀγαπᾶς... τὸ ξέρω, τὸ βλέπω, δὲν ἀμφιβάλλω... Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ φαίνεται τώρα πὼς ἔκανα ἄσχημα νὰ ξανάρθω κοντά σου, νὰ ταράξω τὴ ζωή σου!...

— Νὰ ταράξης τὴ ζωή μου;... Ἐσύ;..

— Ἴσως θἆταν καλύτερα νὰ μείνω ἐκεῖ κάτω, νὰ πεθάνω στὰ κάτεργα, ξεχασμένος, περιφρονημένος. Θ' ἀγνοοῦσες πάντα τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲ θὰ ὑπόφερες!

— Θὰ μ' ἄφηνες λοιπὸν νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ δολοφόνου τῆς μητέρας μου;

— Ὄχι, ποτέ!.. Ἔχεις δίκιο, Μαντελέν, αὐτὸ θἆταν πολὺ φριχτό!... Ἔπρεπε νὰ τὸ ἐμποδίσω! Ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὴ μητέρα σου καὶ γιὰ σένα!...

— Ἀλλοίμονο, Ρομπέρ! Βλέπεις πὼς εἶν' ἀδύνατο νὰ ἐκδικηθοῦμε... Πῶς νὰ μπορέσουμε ν' ἀποκαλύψουμε αὐτὸ τὸν κακοῦργο, στὰ μάτια τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης;

»Νὰ τὸν σκοτώσης; Μὰ θὰ σὲ σκότωναν ὕστερα καὶ σένα... καὶ δὲ θἆμουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ πεθάνω μαζί σου!

»Νὰ φύγουμε οἱ δυό μας; Ποῦ νὰ πᾶμε; Πῶς νὰ ζήσουμε ντροπιασμένοι, τρέμοντας πάντα μὴ μᾶς ἀνακαλύψουνε;... Ἐσὺ θἆσαι γιὰ ὅλους δραπέτης τῶν κατέργων καὶ δολοφόνος, ἐγὼ ἄπιστη σύζυγος καὶ συνένοχός σου!... Δὲν εἶδες πὼς χλωμιάσαμε καὶ τρέμαμε κι' οἱ δυό, σὰν ἔνοχοι, πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅταν χτυπήσανε τὴν πόρτα;...

»Ὄχι, καλύτερα εἶναι νὰ πεθάνουμε!

— Κι' αὐτὸς θὰ μείνη ἀτιμώρητος;

— Θὰ τὸν τιμωρήση ὁ Θεός... Κι' ἄλλωστε, θὰ ἐξηγήσουμε γιατὶ πεθαίνουμε, καὶ θὰ πιστέψουν ὅλοι τὰ τελευταῖα μας λόγια!

— Ἐσύ... ἐσὺ νὰ πεθάνης;...

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλη, καλύτερη λύσι, Ρομπέρ... Τὸ σκέφθηκα πολὺ ἀπὸ χτές... Δὲν ὀφείλω, ἄλλωστε, νὰ πληρώσω μὲ κάποιον τρόπο τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανα ἀπέναντί σου;... Πρὶν πεθάνω, θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ μένει νὰ σοῦ δώσω: τὴν τιμή μου! Κι' εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὴ τὴ θυσία, γιὰ νὰ μὲ συχωρέσης γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοὔκανα!

— Νὰ πεθάνης, Μαντελέν;... Μὰ εἶσαι μόλις 20 χρονῶν!...

— Πίστεψέ με, πολυαγαπημένε μου, δὲν εἶναι καθόλου τρομερὸς ὁ θάνατος! Θ' ἀποκοιμηθοῦμε γλυκὰ-γλυκά, ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, κι' οἱ ψυχές μας θὰ πετάξουνε μαζὶ στὸν ἄλλο κόσμο!

Ὁ Ρομπὲρ σηκώθηκε, μὲ ὕφος σοβαρό.

— Ἔχεις δίκιο, Μαντελέν, εἶπε. Θὰ πεθάνουμε!

Εἶχε πάρει τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασί του.

— Πηγαίνω νὰ φέρω ὅ,τι μᾶς χρειάζεται γιὰ τὸ σχέδιό μας, πρόσθεσε. Θὰ ξαναγυρίσω σὲ μερικὰ λεπτά.

— Εὐχαριστῶ, Ρομπέρ! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα μ' ἕνα οὐράνιο χαμόγελο, σφίγγοντάς τον στὸ στῆθος της. Ἤξερα καλὰ πὼς θὰ συμφωνοῦσες μαζί μου!

Καὶ τοῦ φώναξε, καθὼς ἀπομακρυνόταν βιαστικά:

— Μὴν ἀργήσης! Ἡ γυναῖκα σου σὲ περιμένει...

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἄρχισε τὶς προετοιμασίες γιὰ τὸν πένθιμο γάμο της. Ἡ καρδιά της ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρά.

Ταχτοποίησε ὅσο μποροῦσε μὲ γοῦστο τὰ φτωχικὰ ἔπιπλα τῆς καμαρούλας, ἔλυσε τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά της, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη...

— Θέλω νὰ εἶμαι ὄμορφη, μουρμούρισε, πολὺ ὄμορφη, γιὰ νὰ μ' ἀγαπήση τρελλά, γιὰ νὰ μοῦ δώση τὴ συγγνώμη του μὲ τὸ τελευταῖο φιλί του!...

Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἔξω, εἶδε τὸν κῆπο τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ γεμᾶτον ἀπὸ τριαντάφυλλα ὅλων τῶν χρωμάτων. Κατέβηκε κι' ἔφτιασε ἕνα μεγάλο μπουκέτο.

Ὕστερα ξανανέβηκε γρήγορα καὶ σκόρπισε τὰ λουλούδια παντοῦ μέσα στὸ δωμάτιο, πάνω στὸ τζάκι, γύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι...

Ὅταν ξαναγύρισε σὲ λίγο ὁ Ρομπέρ, τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο.

— Κύτταξε τί ὄμορφα ποὺ εἶναι! τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του τὸ ἔργο της.

Τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα φιλί.

Εἶχε φέρει μαζί του ὅ,τι χρειαζότανε. Κάθησαν κοντὰ-κοντὰ ἀγκαλιασμένοι, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γράμμα ποὺ θ' ἀφίνανε.

Μόλις ὅμως ὁ Ρομπὲρ εἶχε γράψει τὶς πρῶτες λέξεις, ἡ Μαντελὲν τοῦ πῆρε τὴν πέννα ἀπ' τὰ χέρια.

— Ἄφησέ με ἐμένα, εἶπε. Εἶναι προτιμότερο...

Καὶ ἀφηνήθηκε μ' ἁπλὲς καὶ ξεκάθαρες

ΠΑΤΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΓΚΙΑ

Καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς;

Ὅπως εἶπα, τὴ ζωή μου τὴν ὁρίζει
ἡ κορέκλα μου ἡ χρυσή, ποὺ μοῦ χαρίζει
τὶς μεγάλες τὶς χαρὲς μὲ τὸ τσουβάλι.
Μὰ καὶ σ' ἔννοιες πιὸ μεγάλες μ' ἔχει βάλει.

★

Βρὲ προβλήματα!... Τὸν κόρφο μου ἂς
(φτύσω!
Πρῶτα-πρῶτα, τάχα πῶς νὰ τὴ βαφτίσω;
Ἀσχημόμπλεξα καὶ πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξω
σάν τί ὄνομα, ρὲ μάγκες, νὰ διαλέξω;

★

Πηνελόπη; Θὰ ριζώση σ' ἕνα στέκι
καί, καθὼς τὸ πλέξιμό της θὰ ξεπλέκη
τοὺς σαράντα της μνηστῆρες θὰ κυττάη.
Ἀσπασία; Περικλέα θὰ ζητάη.

★

Μήπως πρέπει νὰ τὴ βγάλω Μελπομένη,
ὅπως λὲν τὴν πεθερά μου; Βρέ, νὰ μένη!
Τερψιχόρη; Στὸ χορὸ θὰ βαλαντώνη!
Κλεοπάτρα; Θὰ τὰ ρίξη στὸν Ἀντώνη!

★

Ἐπιστήμη; Δασκαλίστικο λιγάκι!
Λίλιαν; Ἄμπα!.. θὰ βρωμάη Κολωνάκι!
Μαριγώ; Συνηθισμένο τὸ ρημάδι!
Κατερίνα; Θὰ θυμίζη Ἀνδρεάδη!

★

Σὰν τί ὄνομα στὴν κόρη μου νὰ δώσω;
Οὐρανία; Ναυσικᾶ; Μαρίνα; Φρόσω;
Ἀφροδίτη; Θὰ τῆς σπάσουνε τὰ χέρια!
Εὔα; Θἄχη μὲ τοὺς ὄφεις νταλαβέρια!

★

Ἀντιγόνη; Θὰ τὴν πρήξη ἕνας Ὀρέστης!
Εὐρυδίκη; Τὸν Ὀρφέα τρέχα βρές της!
Ἀσχημόμπλεξα καὶ πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξω
σάν τί ὄνομα, ρὲ μάγκες, νὰ διαλέξω;..

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

φράσεις, δίχως ξεσπάσματα θυμοῦ, τὰ ἐγκλήματα τοῦ Κορβόλ, τὴν ἀδυναμία τους νὰ τ' ἀποδείξουν, καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ βάλουν τέλος στὴ ζωή τους.

«Πεθαίνουμε εὐτυχισμένοι — ἔγραψε — κι' ἀφίνουμε στὸ Θεὸ τὴ φροντίδα νὰ τιμωρήση τὸν ἔνοχο».

Πρόσθεσε τὶς τελευταῖες θελήσεις της γιὰ τὴ διάθεσι τῆς περιουσίας της: τὴν ἄφηνε ὅλη στοὺς φτωχούς.

Ὑπόγραψαν ὕστερα κι' οἱ δυὸ αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ προοριζότανε γιὰ τὸ συμβολαιογράφο, κ. Ἀρντουῒν.

Βουλώσανε μ' ἐπιμέλεια ὅλες τὶς χαραμάδες, σὲ πόρτες καὶ παράθυρα. Φράξανε τὸ τζάκι κι' ἄναψαν ἕνα μαγκάλι μὲ κάρβουνα.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, ἦταν χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι. Ἀνταλλάσσανε φλογερὲς ματιές, χειροσφιξίματα κι' ἀτέλειωτα φιλιά.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ξεχνοῦσαν ὅτι, σὲ μερικὰ λεπτά, θἆταν κι' οἱ δυὸ νεκροί!

Οἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ κάρβουνου εἶχαν ἀρχίσει νὰ γεμίζουν τὴν κάμαρα, σὰν ἀνάλαφρη ὁμίχλη, μὲ μιὰ ἀδύνατη μυρωδιὰ ποὺ ζάλιζε..

Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν τελειώσει τὶς προετοιμασίες τους. Σώπασαν γιὰ λίγο, νοιώθοντας ἕνα εὐλαβικὸ σεβασμὸ γιὰ τὸ θάνατο ποὺ πλησίαζε...

Εἶχε βγῆ στὸ μεταξὺ ὁ ἥλιος. Μιὰ ἀχτίδα του γλύστρησε ἀνάμεσα στὰ κλειστὰ παντζούρια.

— Μαντελέν!... μουρμούρισε δειλὰ ὁ Ρομπέρ. Κύτταξε πῶς λάμπει ὁ ἥλιος! Ἔξω, ὁ οὐρανὸς θἆναι γαλανὸς κι' ἡ ζωὴ ὡραία!...

— Ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα, Ρομπέρ;...

— Δὲν εἶν' ἔγκλημα αὐτὸ ποὺ κάνουμε;... Ἐγώ, ὁ κατάδικος, ὁ δραπέτης, ὁ καταδιωγμένος ἀπ' τὴν τύχη, ὁ στιγματισμένος, πρέπει νὰ πεθάνω, ναί!... Μὰ νὰ σὲ πάρω μαζί μου κι' ἐσένα;...

— Σ' ἀγαπῶ, Ρομπέρ μου, σ' ἀγαπῶ τρελλά! Κι' ὕστερα μπορεῖ ποτὲ ἡ γυναῖκα νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἄντρα της;

Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, ὁ Ρομπὲρ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ἐνῶ ὁ μπλὲ καπνὸς πύκνωνε ὁλοένα, δόθηκαν κι' οἱ δυὸ στὸν ἔρωτά τους... Μέσα στὴ σιωπή, ἀκούγονταν μόνο οἱ στεναγμοί τους, τὰ μουρμουρητά, οἱ κομμένες φράσεις καὶ τὰ φιλιά τους..

Κάτω, στὸ ἰσόγειο, κάποιοι πελάτες — ναυτικοί, δίχως ἄλλο — πίνανε, γελοῦσαν καὶ τραγουδούσανε. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνές, τράβηξε ξαφνικὰ τὴν προσοχὴ τῆς Μαντελέν, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ναρκώνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

— Ἀκοῦς, Ρομπέρ;... ψιθύρισε μὲ κόπο.

— Ναί, ἀκούω... Μοῦ φαίνεται...

— Δὲν εἶν' ὁ Γκοελάντ;

— Ἴσως..

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θἆναι μπροστά, ὅταν θὰ μᾶς βροῦνε νεκρούς.., καὶ θὰ μᾶς προφυλάξη ἀπ' τὴν ἀδιάκριτη περιέργεια τοῦ κόσμου...

— Ναί, ναί... Ὑποφέρεις Μαντελέν;

— Ὄχι, καθόλου... Ἐσύ;

— Οὔτε κι' ἐγώ!

— Δός μου τὰ χείλια σου.. Σφῖξε με στὴν ἀγκαλιά σου... Κρυώνω...

Σιγὰ-σιγά, μούδιαζε ὅλο τους τὸ κορμί. Τὰ βλέφαρά τους βάραιναν, κλείνανε. Ἡ ἀναπνοή τους γινόταν λαχανιασμένη.

— Παντρευτήκαμε, Ρομπέρ! Κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου... Θέλησα νὰ σὲ ξεχάσω.. μὰ ὁ Θεὸς μοῦ θύμισε τοὺς ὅρκους μου... Ἡ δική σου καρδιὰ δὲν ἔπαψε ποτὲ νἆναι δική μου...

— Ἡ ἀγάπη σου, Μαντελέν, ἦταν ὅλη ἡ ζωή μου!... Θὰ πεθάνω εὐτυχισμένος.. ἀφοῦ βρίσκομαι κοντά σου.. καὶ μ' ἀγαπᾶς...

— Μὲ συχώρεσες, λοιπόν, ἀγαπημένε μου;... Κρυώνω... Ἔλα πιὸ κοντά μου.. δός μου πάλι τὸ στόμα σου...

— Μαντελέν!...

— Δὲ μπορῶ πιὰ ν' ἀναπνεύσω.. Πεθαίνω... Τὸ νοιώθω... Τί καλὰ ποὺ ἀποκοιμιέμαι!...

— Σὲ λατρεύω... γυναῖκα μου!..

— Ἄντρα μου... σὲ λατρεύω!...

Ἁπλώθηκε σιωπὴ μέσα στὴν κάμαρα. Δὲν ἀκουγόταν πιὰ οὔτε ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ζευγαριοῦ...

Ξαφνικά, ὁ Ρομπὲρ ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' εἶδε δίπλα του τὴν ἀναίσθητη Μαντελέν. Τὴν ἔβλεπε σὰ μέσα ἀπὸ ἕνα σύννεφο, ποὺ εἶχε ἁπλώσει κιόλας ἀπάνω της ὁ θάνατος. Κατάλαβε ὡστόσο. Κι' ὁ τρόμος ἔσφιξε τὴν καρδιά του.

— Μαντελέν!... Εἶν' ἕνα ἔγκλημα!... τραύλισε λαχανιασμένος. Δὲ θέλω... Δὲ θέλω!..

Ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιώθηκε ἀπ' τὴν ἀγωνία. Ἀνασηκώθηκε καὶ προσπάθησε νὰ φωνάξη:

— Βοήθεια!... Ἀέρα!..

Κανεὶς ὅμως ἦχος δὲ βγῆκε ἀπ' τὸ λαιμό του.

Τὸ παράθυρο ἀπεῖχε τρία βήματα ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἔκαμε μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ σηκωθῆ, νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ...

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά! Ξανάπεσε, βαρυά, τὸ κεφάλι του γλύστρησε πάνω στὸ γυμνὸ ὦμο τῆς Μαντελὲν κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὅλα εἶχαν τελειώσει!

Ξαφνικά, ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς κάμαρας καὶ φωνές:

— Ἀνοῖχτε!... Ἀνοῖχτε!...

Κανεὶς δὲν ἀπάντησε, μέσα ἀπ' τὴν κάμαρα. Κανεὶς δὲν κουνήθηκε.

Τὰ χτυπήματα δυνάμωσαν.. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἔσπασε ἡ πόρτα κι' ὥρμησε κάποιος μέσα στὴν κάμαρα, φωνάζοντας:

— Φτάνει νὰ μὴν εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά!...

Β΄.

Ποτὲ ὁ Φλοριμὸν δὲν εἶχε παίξει μὲ τόση φυσικότητα ἕνα ρόλο, ὅπως ὅταν παράστησε τὸ μεθυσμένο, πάνω στὸ πλοῖο «Μορμπιχάν». Κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε, ὅτι δὲν ἦταν πραγματικὰ τύφλα στὸ μεθύσι... Ἄλλωστε, ἀφοῦ τὸν δέσανε σφιχτά, φρόντιζαν ὅλοι μονάχα νὰ τὸν φιλοδωροῦνε μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιές!

Ὡστόσο, αὐτὸς ἔμενε ἀδιάφορος στοὺς πόνους. Σκεπτότανε μόνο πὼς εἶχε σώσει τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο χρωστοῦσε τόσο μεγάλη εὐγνωμοσύνη.

Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, πὼς εἶχε βοηθήσει σ' ἕνα ὡραῖο καὶ ἱερὸ ἔργο κι' ἦταν περήφανος γι' αὐτό.

Ἀπ' τὴ βενζινάκατο, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ὠκεανό. Τὸ «Μορμπιχὰν» δὲ φαινότανε πιά, παρὰ σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι στὸν ὁρίζοντα. Ὅσο γιὰ τὸ πλοῖο, ὅπου βρισκόταν ὁ Ρομπὲρ Ντερός, εἶχε χαθῆ ἐντελῶς.

Τότε μονάχα ὁ Φλοριμὸν σκέφθηκε τὴ δική του κατάστασι.

«Μπᾶ, δὲν ἔχω κανένα φόβο! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ὅταν φτάσουμε στὴ Νουμέα, αὐτοὶ οἱ κύριοι θ' ἀναγνωρίσουνε τὸ λάθος τους καὶ θὰ μ' ἀφίσουν ἐλεύθερο, ζητῶντας μου συγγνώμη!».

Ὅσο κύτταζε ὅμως τοὺς δεσμοφύλακες καὶ τοὺς χωροφύλακες, ποὺ τὸν συνοδεύανε, ἄρχιζε νἄχη ἀμφιβολίες:

«Χμ! Δὲν πιστεύω νὰ συνηθίζουνε νὰ ζητᾶνε συγγνώμη αὐτοὶ οἱ τύποι!... Δὲν πειράζει, τοὺς τὴ χαρίζω. Δὲ θὰ τοὺς ζητήσω, παρὰ νὰ μ' ἀφίσουν ἥσυχο... Βέβαια, θὰ τιμωρηθοῦνε γιὰ τὸ λάθος τους! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ περάσουν ἕνα ἠθοποιὸ γιὰ τὸ δραπέτη, ποὺ ἀναζητούσανε, μὲ τὴν περιγραφή του στὰ χέρια!...».

Μιὰ κλωτσιὰ στὰ πλευρά του διέκοψε αὐτὸ τὸν ἐσωτερικό του μονόλογο.

— Σήκω πάνω, κάθαρμα!... τοῦ φώναξε κάποιος.

Συγχρόνως τὸν ἅρπαξαν, τὸν σηκώσανε...

Κατάλαβε πὼς εἶχαν φτάσει στὴ Νουμέα. Κι' ἀμέσως ξαναπῆρε τὸ ρόλο τοῦ μεθυσμένου, ποὺ δὲν ἀκούει τίποτα, δὲν καταλαβαίνει κ' ὑπακούει μηχανικὰ στὶς διαταγές, τραυλίζοντας λέξεις ἀσυνάρτητες.

Οἱ συνοδοί του τὸν πῆγαν κατ' εὐθεῖαν στὸ τμῆμα τῶν «τιμωρημένων» καὶ τὸν πετάξανε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ μπουντροῦμι. Φεύγοντας, λέγανε μεταξύ τους:

— Θὰ τὸν ἀφίσουμε τώρα νὰ ξεμεθύση. Καί, σὲ μερικὲς ὧρες, θἄρθοῦμε πάλι νὰ τὸν πάρουμε, γιὰ νὰ τοῦ χαϊδέψουμε τὴν πλάτη μὲ τὸ βούρδουλα!

Τὰ βήματά τους ἀπομακρύνθηκαν. Ὁ Φλοριμὸν ἔμεινε μόνος.

Παρ' ὅλο τὸ θάρρος του καὶ τὸ αἰώνιο κέφι του ἔνοιωσε τότε ἕνα ρῖγος τρόμου. Ἡ λέξι «βούρδουλας» εἶχε ἀντηχήσει ἀπαίσια στ' αὐτιά του.

Εἶχε παρακολουθήσει κάποτε τὴ μαστίγωσι ἑνὸς καταδίκου, καὶ πάγωνε τὸ αἷμα του ὅταν τὴν ἀναπολοῦσε. Θὰ εἶχε λοιπὸν κι' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη;...

Μὰ γιατί θὰ τὸν τιμωροῦσαν; Αὐτὸς δὲν ἦταν δραπέτης, οὔτε κατάδικος! Θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε... Θ' ἀναγνωρίζανε πὼς δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητούσανε... Ναί, ἀλλὰ πότε θὰ τὸν ἄφηναν νὰ ἐξηγηθῆ; Πρὶν ἢ μετά;...

Προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῆ. Τὰ σκοινιὰ χώνονταν στὶς σάρκες του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ πονάη ἀνυπόφορα. Ὁ τρόμος, ἡ ἀπειλὴ τοῦ βασανιστηρίου, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σκεφθῆ...

Ὡστόσο, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, θὰ τὰ τραβοῦσε ὅλ' αὐτὰ ὁ κ. Ρομπέρ. Εἶναι κι' αὐτὸς ἀθῶος ὅσο κι' ἐγώ... Κι' ὅταν ἔχη κανεὶς ἀληθινὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ κάποιον, πρέπει νὰ τοῦ τὴν ἀποδείχνη!».

Ἡ παρήγορη αὐτὴ σκέψι τὸν ἀνακούφισε κάπως. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε βήματα ἔξω ἀπ' τὸ κελλί του. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἕνας δεσμοφύλακας. Χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, ἔλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ Φλοριμὸν καὶ τὸν διέταξε ὕστερα:

— Σήκω πάνω!

Ὁ ἠθοποιὸς ὑπάκουσε.

— Ξεμέθυσες τουλάχιστον; τὸν ρώτησε ὁ δεσμοφύλακας.

— Ναί... ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀδύνατη φωνή, περισσότερο νεκρὸς παρὰ ζωντανός.

— Ἔλα μαζί μας!...

Τὸν ἔσπρωξε ἔξω, στὸ διάδρομο, ὅπου περίμεναν μερικοὶ στρατιῶτες μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχη. Ὅταν ὅμως βρέθηκαν στὸ ὕπαιθρο, στὸ δυνατὸ φῶς, γύρισε, τὸν κύτταξε καὶ σταμάτησε ἀπότομα.

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ Ντερός! φώναξε, κατάπληκτος.

— Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν τιμή, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φλοριμόν, καταλαβαίνοντας πὼς εἶχε φτάσει ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ καὶ συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του.

— Ποιὸς εἶσαι λοιπόν;

— Λέγομαι Ζὺλ Φλοριμὸν καὶ εἶμαι δραματικὸς ἠθοποιός, ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστούς!

— Μά... ἀφοῦ δὲν εἴσαστε ὁ κατάδικος Ντερός, τί γυρεύετε ἐδῶ;

— Θἄθελα κι' ἐγὼ πολὺ νὰ τὸ ξέρω!

— Ποῦ βρεθήκατε;...

— Τὸ ἀγνοῶ!

— Μὰ ἀπὸ ποῦ ξεφυτρώσατε;

— Κύριε, σᾶς εἶπα ὅτι εἶμαι καλλιτέχνης, ἠθοποιός. Ἀφοῦ γύρισα τὸν κόσμο, ἀποφάσισα νὰ ξαναδῶ τὴ Γαλλία. Χτὲς λοιπόν, εἶχα μπαρκάρει στὸ ἱστιοφόρο «Μορμπιχάν», ποὺ γύριζε στὴ Μασσαλία.

»Εἶχα ἀνεβῆ στὸ πλοῖο κατὰ τὶς 4 τὴ νύχτα. Κι' ἐπειδὴ μὲ πειράζει ἡ θάλασσα, μοῦ εἶχαν συστήσει νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ πολύ, πρὶν ξεκινήσουμε. Ἀκολούθησα πραγματικὰ αὐτὴ τὴ συμβουλή. Ἴσως ὅμως νὰ τὸ παράκανα.. καί, καθὼς δὲν εἶμαι συνηθισμένος στὰ δυνατὰ πιοτά, μέθυσα λιγάκι κι' ἀποκοιμήθηκα. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα φριχτὸ ἐφιάλτη, ξύπνησα μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ μπουντροῦμι! Φώναξα ἀλλὰ δὲ μ' ἄκουσε κανείς.

Οἱ στρατιῶτες κι' οἱ δεσμοφύλακες κύτταζαν σαστισμένοι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ μιλοῦσε μὲ στόμφο καὶ χειρονομοῦσε. Ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας εἶχε ζαρώσει τὰ φρύδια του, διστακτικός, σπάζοντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

— Πολὺ μπλεγμένα, ὅλ' αὐτά! εἶπε στὸ τέλος. Ὡστόσο, ξέρω καλὰ τὸ Ντερὸς κι' εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν εἴσαστε σεῖς... Μὰ ἴσως νἄσαστε συνένοχός του!

— Συνένοχος ποιανοῦ;... Δὲν τὸν ξέρω καθόλου, αὐτὸ τὸ Ντερός. Τί εἶναι; Ἠθοποιός;

— Ἦταν ἕνας κατάδικος, ποὺ δραπέτεψε σήμερα. Κι' ἔχω τὴν ἰδέα πὼς κάτι ξέρετε τοῦ λόγου σας γι' αὐτόν!...

— Ἐγώ; Πῶς μπορῶ νὰ τὸν ξέρω;

— Θὰ τὸ δοῦμε... Στὸ μεταξύ, ξαναγυρίστε στὸ κελλί σας, ὥσπου νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν κ. διευθυντή.

— Μά, κύριε, δὲν καταλαβαίνω...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καταλάβετε, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας.

Ἔσπρωξε τὸ Φλοριμὸν μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλὶ καὶ ξανάκλεισε καλὰ τὴν πόρτα.

— Τὴν πάθαμε! μουρμούριζε, φεύγοντας. Αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι, οἱ χωροφύλακες, φταῖνε! Τί μοῦ κουβαλήσανε ἐδῶ αὐτὸ τὸν ἀρχιβλάκα;..

Ὁ Φλοριμὸν ἦταν κάπως καθησυχασμένος, γιατὶ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν ἄμεση τιμωρία, ποὺ φοβότανε τόσο. Ἀφοῦ τὸν εἶχαν ἀφίσει νὰ ἐξηγηθῆ προηγουμένως, ὅλα θὰ πήγαιναν καλά!

Εἶχε ἀρκετοὺς μάρτυρες, γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ταυτότητά του: τὸν ξενοδόχο του πρῶτα, κι' ὕστερα τὸν ὑπάλληλο, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὸ δωρεὰν εἰσιτήριο.

Εἶχε ἑτοιμάσει μιὰ ἱστορία, γιὰ νὰ ἐξηγήση πῶς εἶχε βρεθῆ στὸ ἱστιοφόρο, ἀντὶ γιὰ τὸ ὑπερωκεάνειο: Θὰ ἰσχυριζόταν, ὅτι εἶχε χάσει τὸ εἰσιτήριό του, ὅτι δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ζητήση δεύτερο κι' ὅτι εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ φύγη μὲ τὸ «Μορμπιχάν». Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ ξέμπλεκε ἔτσι, χωρὶς πολλὲς φασαρίες. Ἐμπιστευόταν, ἄλλωστε, στὸ καλό του ἄστρο...

Σκέφθηκε ὕστερα τὴν κ. Ζερβαὶ καὶ συλλογίστηκε τὴν ἀγωνία της. Σίγουρα, θὰ τὴν κατηγοροῦσαν κι' αὐτὴν πὼς εἶχε διευκολύνει τὴν ἀπόδρασι τοῦ καταδίκου, ποὺ τῆς εἶχαν ἐμπιστευθῆ... Ποιὰ ἐξήγησι θἄδινε, γιὰ ν' ἀρνηθῆ τὴν ἐνοχή της;

Δὲν ἤξερε κανεὶς τὶς σχέσεις της μὲ τὸ Φλοριμόν. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτὲ νὰ μπαίνη στὸ σπίτι της. Ἦταν βέβαιος πὼς ἡ ἴδια δὲ θἄκανε καθόλου λόγο γι' αὐτό.

Μὰ θἆχε τὴ δύναμι καὶ τὴν τόλμη, ποὺ χρειαζότανε γιὰ ν' ἀποκρούση τὴν κατηγορία;...

Τρεῖς ὁλόκληρες μέρες, ὁ Φλοριμὸν ἔμεινε κλεισμένος στὸ κελλί του, χωρὶς καμμιὰ εἴδησι. Ἐφ' ὅσον, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, ἐθεωρεῖτο ὁ κατάδικος Ντερός, τὸν κρατοῦσαν σὲ ἀπομόνωσι καὶ τοῦ δίνανε μονάχα ψωμὶ καὶ νερό.

Τέλος, τὸ πρωῒ τῆς τετάρτης ἡμέρας, δυὸ ἄλλοι δεσμοφύλακες ἦρθαν καὶ τὸν πῆραν, τοῦ βγάλανε τὶς ἁλυσίδες του καὶ τὸν ὁδήγησαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν.

Ἐκεῖνος τοὔκανε διάφορες ἐρωτήσεις καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Εἴσαστε τυχερός, γιατὶ ἀποδείχθηκε ἡ ταυτότης σας ἀπὸ ἕνα γράμμα, ποὺ ἔφτασε προχτὲς στ' ὄνομά σας, στὸ πὀστ-ρεστάντ, καὶ κατασχέθηκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία... Τὴν ἴδια μέρα ποὺ φεύγατε ἀπὸ δῶ, δραπέτευσε κι' ἕνας κατάδικος. Ὑπάρχει, ἀσφαλῶς, συμπαιγνία...

— Σύμπτωσι θέλετε νὰ πῆτε.

— Δὲ σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μὲ διακόπτετε! Ὑπάρχει λοιπὸν συμπαιγνία μεταξύ σας... ἀλλὰ δὲ μποροῦμε νὰ τὴν ἀποδείξουμε. Εἴμαστε ἀναγκασμένοι, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀφίσουμε ἐλεύθερο, μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ' τὴ Νουμέα! Ἂν σᾶς ξανατσακώσουν ἐδῶ, θὰ σᾶς ρίξω στὰ σίδερα! Ἐξηγηθήκαμε;

Ὁ Φλοριμὸν ὑποκλίθηκε ἐλαφρά, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Ἀκόμα ἐδῶ εἴσαστε; φώναξε ὁ εὐέξαπτος διευθυντής. Σᾶς εἶπα πὼς εἴσαστε ἐλεύθερος!

Ὁ ἠθοποιὸς ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἔ, πάρτε καὶ τὸ γράμμα σας! πρόσθεσε ὁ διευθυντής. Τί μοῦ τ' ἀφίσατε; Γιὰ ἐνθύμιο;...

Ἕνας δεσμοφύλακας περίμενε τὸ Φλοριμόν, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήση ἔξω ἀπ' τὴ φυλακή.

— Ἀκούσατε τί σᾶς εἶπε ὁ κ. διευθυντής; Σᾶς συμβουλεύω γιὰ τὸ καλό σας νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο! τοῦ σύστησε.

— Καὶ βέβαια θὰ φύγω! ἔσπευσε ν' ἀπαντήση ὁ Φλοριμόν.

Ὅταν βρέθηκε μόνος, θυμήθηκε τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοὔριξε, ἀναγνώρισε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα καὶ δάκρυσε ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ἡ γυναικούλα μου... μοὔγραψε ἐπιτέλους! μουρμούρισε.

Φίλησε τὸ γράμμα κι' ἄρχισε ὕστερα νὰ τὸ διαβάζη.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀσήμαντες εἰδήσεις κι' ἀπὸ ἄφθονα γλυκόλογα, ἡ κ. Φλοριμὸν συνέχιζε:

«Μ' αὐτὴ τὴ φλυαρία μου, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ τὸ πιὸ σπουδαῖο. Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, πέθανε ξαφνικὰ ἡ θεία σου. Μὲ εἰδοποίησε ὁ συμβολαιογράφος της, ποὺ βρῆκε τυχαίως τὴ διεύθυνσί μας. Φαίνεται πὼς ἡ μακαρίτισσα δὲν περίμενε νὰ πεθάνη τόσο γρήγορα καὶ δὲν εἶχε κάνει τὴ διαθήκη της. Ἔτσι κληρονομοῦμε ἐμεῖς τὸ θέατρο καὶ τὴν περιουσία της.

»Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ γίνη τίποτα, πρὶν ἔρθης. Σὲ περιμένω λοιπὸν νὰ γυρίσης τὸ γρηγορώτερο. Στὸ μεταξύ, ἔχω ἀναλάβει τὴ διεύθυνσι τοῦ θεάτρου. Μείναμε ὅμως στὸ Σαὶν-Μαντέ, ὅπου δὲν ὑπάρχει πολλὴ δουλειά».

— Καϋμένη θεία! μουρμούρισε ὁ Φλοριμόν. Πέθανε χωρὶς νὰ συμφιλιωθῆ μαζί μας. Ἂς τὴν ἀναπαύση ὁ Θεός!... Ἐγὼ τὴ συγχωρῶ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου γιὰ ὅλο τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανε!...

Κι' ἡ σκέψι του ξαναγύρισε, δίχως νὰ θέλη, στὴ φοβερὴ ἐκείνη χειμωνιάτικη μέρα μὲ τὰ χιόνια, ποὺ ἡ γρηὰ θεία του εἶχε μείνει ἀλύγιστη στὶς ἱκεσίες του γιὰ τὸ σάβανο τῆς κόρης του...

Θυμήθηκε συγχρόνως τὸ Ρομπὲρ Ντερός, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει, καὶ σκέφθηκε μὲ ἱκανοποίησι πὼς τοῦ εἶχε ξεπληρώσει τὸ χρέος του!

Εὐτυχῶς, εἶχε πάνω του λίγα ἀπ' τὰ λεφτά, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ κ. Ζερβαί. Ἐξ ἄλλου, ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶχε στείλει μιὰ ἐπιταγή, ποὺ μπόρεσε νὰ τὴν εἰσπράξη ἀμέσως. Ἦταν λοιπὸν πλούσιος.

Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ μάθη τί εἶχε γίνει ἡ κ. Ζερβαί. Μὰ δὲ θἆταν φρόνιμο νὰ πάη στὸ σπίτι της τὴν ἡμέρα. Ἴσως τὸν παρακολουθοῦσαν, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν εἶχε καμμιὰ σχέσι μ' ἐκείνη ποὺ θὰ θεωροῦσαν ἀσφαλῶς συνένοχο τοῦ δραπέτη.

Ἔπρεπε νὰ περιμένη νὰ νυχτώση. Πῆγε στὸ μεταξὺ σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα τοῦ τόπου καὶ παράγγειλε ἕνα γεῦμα λουκούλλειο, γιὰ ν' ἀποζημιωθῆ γιὰ τόσων ἡμερῶν νηστεία.

Ξαναδιάβασε πολλὲς φορὲς τὸ γράμμα τῆς γυναίκας του. Καί, μ' αὐτὴ τὴν εὐχάριστη ἀπασχόλησι, ἔφτασε ἡ νύχτα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

Βγῆκε τότε κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ γύρους, γιὰ νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του, ἂν τυχὸν τὸν παρακολουθοῦσαν. Τέλος ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς κ. Ζερβαί.

Τὸ βρῆκε κλειστὸ καὶ σκοτεινό. Ἀφοῦ δίστασε ἀρκετά, ἀποφάσισε νὰ χτυπήση τὴν πόρτα. Δὲν ἀπάντησε κανείς. Τὸ σπίτι φαινόταν ἐγκαταλελειμμένο, ἀκατοίκητο.

«Μήπως πέρασε ἀπὸ δῶ ἡ ἀστυνομία;», ἀναρωτήθηκε μ' ἀγωνία ὁ Φλοριμόν.

Σκέφθηκε νὰ ρωτήση τοὺς γείτονες. Μὰ θἆταν ἐπικίνδυνο, τόσο γιὰ τὸν ἴδιο, ὅσο καὶ γιὰ τὴν κ. Ζερβαί, ποὺ ἀγνοοῦσε ἀκόμα τὴν τύχη της.

Ἀφοῦ ξαναχτύπησε τοῦ κάκου, ἀποφάσισε πιὰ νὰ φύγη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ. Ξεπρόβαλε ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ δρομάκι καὶ ἦρθε πρὸς τὸ μέρος του. Φοροῦσε μιὰ μπέρτα μὲ κουκούλα, σὰν τὶς γυναῖκες τῶν ψαράδων.

Ὅταν ἔφτασε κοντά του, κύτταξε γύρω, βεβαιώθηκε πὼς δὲν τοὺς ἔβλεπε κανείς, κι' ἀνασήκωσε ὕστερα τὴν κουκούλα, ποὺ τῆς ἔκρυβε τὸ πρόσωπο.

— Κυρία Ζερβαί! φώναξε ὁ Φλοριμόν.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι!

— Μὰ πῶς;... Γιατί;..

— Γιατὶ ἐγκατέλειψα τὸ σπίτι μου καὶ ντύθηκα ἔτσι; Μὰ εἶναι ἁπλούστατο, φίλε μου. Φοβόμουν μήπως προδοθῶ, ὅταν θὰ μὲ ὑποβάλλανε σ' ἀνάκρισι... μήπως καταστρέψω τὸ Ρομπέρ, θέλοντας νὰ τὸν σώσω. Τὸ πρωΐ, λοιπόν, ποὺ ἔφυγε ἐκεῖνος, ἑτοιμάστηκα κι' ἐγώ. Ἐμπιστεύθηκα τὶς ἀποσκευές μου στὴν ἔμπιστη παραδουλεύτρα μου. Κλείδωσα τὸ σπίτι μου κι' ἐπέστρεψα τὰ κλειδιὰ στὸν ἰδιοκτήτη, λέγοντάς του πὼς εἶχα λάβει ἕνα τηλεγράφημα κι' ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ φύγω ἀμέσως. Τοῦ ἔδωσα κι' ἕνα ποσὸν γι' ἀποζημίωσι, κι' ἔτσι δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

»Ὕστερα μεταμφιέσθηκα ὅπως μὲ βλέπετε κι' ἔπιασα μιὰ κάμαρα σὲ κάποιο λαϊκὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ σκοπός μου ἦταν νὰ φύγω μὲ τὸ ἑπόμενο βαπόρι.

— Θὰ φύγουμε μαζί!

— Ναί, καλέ μου Φλοριμόν... μεγάλη καρδιά!

— Ἄ, μάθατε λοιπόν;...

— Δὲν ἔμαθα τίποτα, ἀλλὰ τὰ μάντεψα ὅλα... Εἶδα ἀπ' τὴν ταράτσα μου, μὲ τὰ κιάλια μου, νὰ φεύγη καὶ νὰ χάνεται τὸ πλοῖο, ποὺ ἔπαιρνε τὸ παιδί μου... Εἶχα ἀκούσει προηγουμένως τὴν κανονιά, ποὺ εἰδοποιοῦσε γιὰ τὴν ἀπόδρασί του κι' εἶχα δῆ τὴ βενζινάκατο ποὺ ξεκίνησε γιὰ νὰ προλάβη τὰ δυὸ πλοῖα.

»Ἔτσι, κατάλαβα τί συνέβη.. Ὅταν σὲ εἶδα μέσα στὴ βάρκα ποὺ σ' ἔφερνε στὴ στεριά, δεμένο, ἀνάμεσα στοὺς δεσμοφύλακες, μάντεψα τὴν αὐτοθυσία σου καὶ τὸν ἡρωϊσμό σου. Παρακάλεσα τότε ὁλόψυχα τὸ Θεὸ νὰ γλυτώσης! Καὶ βλέπω πὼς μ' ἄκουσε.

— Θὰ σᾶς διηγηθῶ λεπτομερῶς τὶς περιπέτειές μου, ὅταν θὰ ταξιδεύουμε μὲ τὸ πλοῖο καὶ δὲ θὰ ξέρουμε πῶς νὰ σκοτώσουμε τὴν ὥρα μας.

— Ρώτησα κι' ἔμαθα πὼς φεύγει βαπόρι ἀπὸ δῶ σὲ τρεῖς ἡμέρες.

— Ὡραῖα! Αὐτὸ θὰ πάρουμε... Πρέπει νὰ προλάβουμε τὸν κ. Ρομπέρ!

— Τὸ ἀγαπητό μου παιδί!... Φτάνει νὰ μὴν τοῦ συνέβη τίποτα..

— Εἴχαμε συμφωνήσει ν' ἀλλάξη πλοῖο, στὴν Αὐστραλία. Μ' αὐτὴ τὴν καθυστέρησί του, λογαριάζω νὰ φτάσουμε σχεδὸν μαζὶ στὴ Γαλλία.

— Τὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ. Πάντως, ξέρουμε ποῦ θὰ τὸν συναντήσουμε, στὴ Βάν: στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μᾶς ὑπόδειξε ὁ Γκοελάντ.

— Ναί, δὲν τὸ ξεχνάω... Πιστεύω ὡστόσο πὼς δὲ θὰ κάναμε ἄσχημα ἂν στέλναμε ἀπὸ τώρα στὸ ἴδιο μέρος κάποιο πρόσωπο ποὺ θὰ μᾶς περίμενε ἐκεῖ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς φανῆ χρήσιμο.

— Ποιὸν ἐννοεῖτε;

— Τὴ γυναῖκα μου.

Κι' ὁ Φλοριμὸν ἔδειξε στὴν κ. Ζερβαὶ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε πάρει. Ἐκείνη σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἔμεινε σύμφωνη.

Τ' ἄλλο πρωΐ, λοιπόν, ὁ ἠθοποιὸς τηλεγράφησε στὴ γυναῖκα του νὰ πάη στὴ Βάν, μὲ τὸ περίφημο θέατρο Κοσερά.

Μετὰ δυὸ μέρες, ἡ κ. Ζερβαὶ κι' ὁ Φλοριμὸν φεύγανε ἀπ' τὴ Νουμέα.

Τὸ ταξίδι τους ἦταν περίφημο. Ὁ ἠθοποιὸς φρόντιζε νὰ διασκεδάζη τὴν κ. Ζερβαί, μὲ τὸ ἀνεξάντλητο κέφι του. Ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ μελαγχολῆ, τῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρά του, ποὺ θὰ τὰ πραγματοποιοῦσε τώρα, ποὺ εἶχε γίνει διευθυντὴς

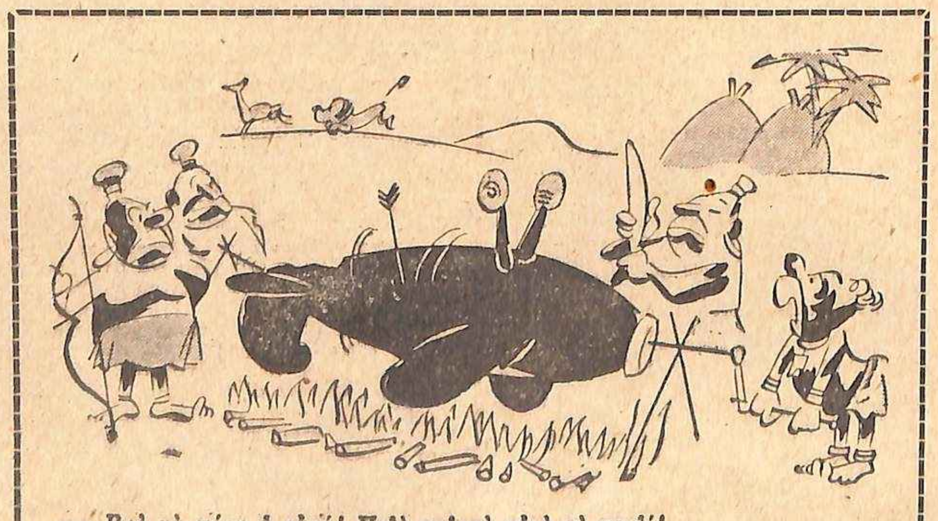

— Βρὲ νὰ πάρη ἡ εὐχή! Πολὺ σκληρὸ αὐτὸ τὸ πουλί!

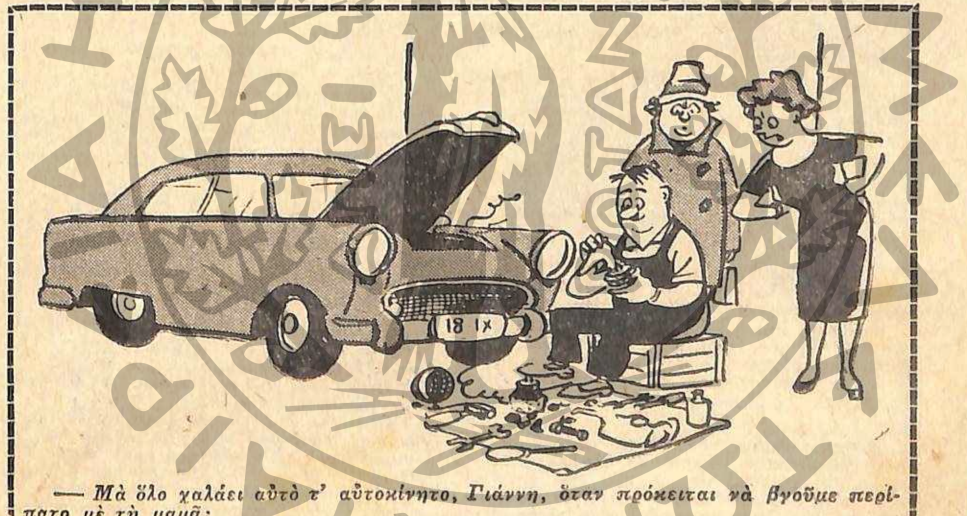

— Μὰ ὅλο χαλάει αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο, Γιάννη, ὅταν πρόκειται νὰ βγοῦμε περίπατο μὲ τὴ μαμά;

θεάτρου. Ἄλλοτε πάλι, τῆς περιέγραφε τη λαχτάρα του νὰ σφίξη τὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά του...

Ὅταν φτάσανε στὴ Μασσαλία, πῆραν ἀμέσως τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, κι' ἀπὸ κεῖ τὸ ἐξπρὲς γιὰ τὴ Βάν.

Ἡ ἀγωνία τῆς κ. Ζερβαὶ μεγάλωνε, ὅσο πλησιάζανε στὸ σκοπό τους.

Ὁ Φλοριμὸν σώπαινε, βαθειὰ συγκινημένος. Συμμεριζότανε κι' αὐτὸς τὶς ἀνησυχίες της..

Εἶχε φτάσει, ἄραγε ὁ Ρομπέρ; Κι' ἂν ὄχι, ποῦ βρισκότανε;...

Μήπως τοῦ εἶχε συμβῆ τίποτα δυσάρεστο; Θὰ ἐπεμβαίνανε ἐγκαίρως;...

Φτάσανε νύχτα στὴ Βάν. Ὁ Φλοριμὸν ἐγκατέστησε πρῶτα τὴν κ. Ζερβαὶ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κοντὰ στὸ σταθμό, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ ἀπ' τὸ ταξίδι. Αὐτὸς θὰ πήγαινε στὸ μεταξὺ νὰ ρωτήση γιὰ τὸ Ρομπέρ, στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ Γκοελάντ, καὶ θὰ ξαναγύριζε ἀμέσως γιὰ νὰ φέρη στὴν κ. Ζερβαὶ τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ συγκέντρωνε.

Πραγματικά, ξεκίνησε ἀμέσως. Ρωτῶντας τοὺς διαβάτες, ἔφτασε ὣς τὸ λιμάνι.

Ξαφνικὰ σταμάτησε, μὲ καρδιοχτῦπι. Σὲ μιὰ πλατεῖα, ἦταν στημένη μιὰ μεγάλη σκηνὴ πλανοδίου θεάτρου, στολισμένη ὁλόγυρα μὲ σημαῖες. Πάνω ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα, κρεμότανε μιὰ ἐπιγραφή, μὲ τεράστια γράμματα:

«Ἐθνικὸν Θέατρον Κοσερὰ»

Ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸν σταμάτησε ἀμέσως μιὰ σκέψι:

— Τί πήγαινα νὰ κάνω; μουρμούρισε. Ξεχνοῦσα τὸ καθῆκον μου ἀπέναντι στὴν κ. Ζερβαί, ποὺ μὲ περιμένει, καὶ στὸν κ. Ρομπέρ!.. Ὄχι! Ὅσο δυνατὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου τὴ γυναῖκα μου, ὀφείλω νὰ τὴ θυσιάσω στὶς ἱερὲς ὑποχρεώσεις τῆς φιλίας. Κι' ἄλλωστε, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἡ γυναικούλα μου θὰ κοιμᾶται ἥσυχα σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο. Θὰ τὴ βρῶ αὔριο!

Κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχε βρῆ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ζητοῦσε. Χτύπησε δυνατὰ μὲ τὶς γροθιές του τὴν ἐξώπορτα.

Ἡ ξενοδόχα κατέβηκε ἀμέσως κι' ἄνοιξε. Ἦταν συνηθισμένη σὲ τέτοιες νυχτερινὲς ἐπισκέψεις.

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κυρία, τῆς εἶπε εὐγενικὰ ὁ Φλοριμόν. Μήπως ξέρετε τὸν κ. Γκοελάντ;

— Μὰ βέβαια! Πολὺ καλά! ἀπάντησε ἐκείνη.

— Δὲν ἔκανα λάθος λοιπόν. Ἐδῶ εἶχα ραντεβοῦ μαζί του.

— Μάλιστα, κύριε ἐδῶ. Μὲ εἶχε προειδοποιήσει ὁ κ. Γκοελὰντ πὼς θἄρχονταν νὰ τὸν ζητήσουν, πρῶτα ἕνας νέος μονάχος κι' ὕστερα ἕνας κύριος μὲ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία... Ἐσεῖς θὰ εἴσαστε ὁ δεύτερος.

— Ἀσφαλῶς! Κι' ὁ πρῶτος, ποὺ ἐπρόκειτο νάρθῆ;

— Ὁ νέος; Βρίσκεται ἐδῶ, μαζὶ μὲ τὴν κυρία, ποὺ ἔφερε σήμερα τὸ πρωΐ.

Ὁ Φλοριμὸν δὲν κάθησε ν' ἀκούση περισσότερα. Ἔφυγε τρέχοντας, γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὴν κ. Ζερβαί.

Τὴν βρῆκε νὰ περιμένη μ' ἀγωνία. Εἶχε κοιμηθῆ λίγα λεπτὰ μονάχα.

— Ἦρθε; τὸν ρώτησε ἀμέσως.

— Ναί.

— Κι' ἡ δεσποινὶς Κερμαντέκ;

— Βρίσκεται μαζί του ἀπ' τὸ πρωΐ, στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦμε.

— Μαζί;... Μὰ τί συνέβη;... Ἂς τρέξουμε ἀμέσως, φίλε μου!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, φτάσανε στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο.

— Ὅπου καὶ νᾆναι, θάρθῆ κι' ὁ κ. Γκοελάντ, τοὺς εἶπε ἡ ξενοδόχα. Πῆγε νὰ βρῆ κάποιον γιὰ νὰ στείλη πίσω στὸν πύργο ἕν' ἁμάξι, ποὺ χρησιμοποίησε.

— Κι' ὁ ἄλλος κύριος;

— Εἶναι μαζὶ μὲ τὴν κυρία στὴν κάμαρα ποὺ τοὺς εἶχα ἑτοιμάσει... Μπορεῖτε ν' ἀνεβῆτε, ἂν θέλετε. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲ θὰ σᾶς συνοδέψω, ἀλλὰ ἔχω πολλὴ δουλειά...

Καὶ τοὺς ἔδειξε τὴ στενὴ σκάλα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Καθὼς ἀνέβαιναν, μιὰ περίεργη μυρωδιὰ κάρβουνου τοὺς χτύπησε στὴ μύτη.

Ἀμέσως, μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τῆς κ. Ζερβαί. Μὰ κι' ὁ Φλοριμὸν ἔκανε συγχρόνως τὴν ἴδια σκέψι...

Κι' ἀνέβηκαν τρέχοντας τὰ ὑπόλοιπα σκαλοπάτια.

Γ'.

Ὅταν σπάσανε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας ὅπου ἀργοπέθαινε τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι ὁ Φλοριμὸν κι' ὁ Γκοελάντ — ποὺ εἶχε φτάσει στὸ μεταξύ — τρέξανε ν' ἀνοίξουν τὸ παράθυρο. Σὲ λίγες στιγμές, εἶχε καθαρίσει ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπ' τὸ δηλητηριῶδες ἀέριο.

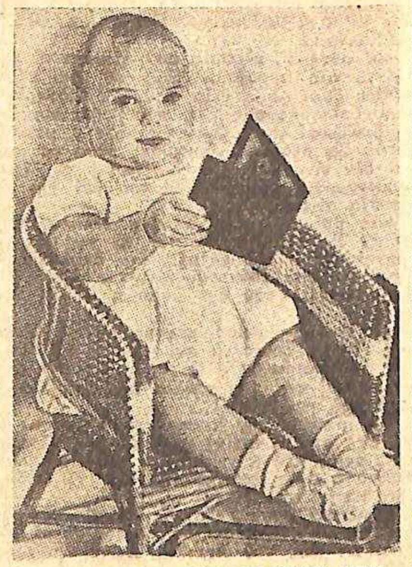

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ

Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φωτογραφία τοῦ γυιοῦ τῆς Γκρέης Κέλλυ, πρίγκηπος Ἀλβέρτου, διαδόχου τοῦ Ραινιὲ στὸ θρόνο τοῦ Μονακό. Ἡ φωτογραφία πάρθηκε μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης ἐπετείου τῶν γενεθλίων τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος, ποὺ ἔγινε σὲ πολὺ στενὸ κύκλο. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ Ἀλβέρτου παρευρεύθηκε στὴ γιορτὴ καὶ ἡ νονά του, τέως βασίλισσα Εὐγενία — Βικτωρία τῆς Ἱσπανίας.

Στὸ μεταξύ, ἡ κ. Ζερβαὶ πρόσφερε τὶς πρῶτες βοήθειες στοὺς ἀναίσθητους νέους. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς ξαναφέρη στὶς αἰσθήσεις τους.

Ὅταν ἄνοιξαν τὰ μάτια τους, ἡ Μαντελὲν κι' ὁ Ρομπὲρ νοιώσανε στὴν ἀρχὴ τρόμο καὶ ντροπή, γιατὶ τοὺς εἶχαν βρῆ ἔτσι ἀγκαλιασμένους, μετὰ τὸ ἐρωτικό τους μεθῦσι...

Μὰ ἡ διακριτικὴ κ. Ζερβαὶ εἶχε φροντίσει ν' ἀπομακρύνη τὸ Φλοριμὸν καὶ τὸ Γκοελάντ. Ἔτσι, ὅταν συνῆλθε ὁ Ρομπὲρ εἶδε αὐτὴν μονάχα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της.

Ὕστερα, ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της κι' ἡ Μαντελὲν κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος του, τῆς εἶπε:

— Μὴν κοκκινίζης, ἀγάπη μου! Φίλησε τὴν κ. Ζερβαί. Εἶναι ἡ μητέρα μας!

Ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησι, ἦρθε ἡ στιγμὴ τῶν ἐξηγήσεων.

— Θέλατε λοιπὸν νὰ πεθάνετε, φτωχά μου παιδιά; εἶπε ἡ κ. Ζερβαί, μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ σοβαρὴ φωνή της. Κάνατε ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα!... Δὲ σκεφθήκατε πὼς θὰ μ' ἀφίνατε μόνη στὸν κόσμο κι' ἀπελπισμένη, ἀνίκανη νὰ πάρω ἐκδίκησι γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸ γυιό μου!

— Ἀλλοίμονο κυρία! ἀπάντησε ἡ Μαντελέν. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ καταλαβαίναμε τὴν ἀδυναμία μας, πήραμε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι!

— Τὴν ἀδυναμία σας;... Εἶναι λοιπὸν τόσο δυνατὸς αὐτὸς ὁ κακοῦργος, ὥστε τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν συντρίψη;... Τίποτα; Οὔτε ἡ ἀλήθεια;...

— Τίποτα... οὔτε ἡ ἀλήθεια! πρόφερε κι' ὁ Ρομπὲρ μ' ἀπελπισία.

— Θὰ μείνη λοιπὸν ἀτιμώρητος ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας σας, Μαντελέν;

— Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀπόδειξι ἐναντίον του, τέτοια ποὺ νὰ τὴ δεχθῆ ἕνα δικαστήριο. Θὰ τὸν ἀφίναμε, λοιπὸν στὴ Θεῖο Δίκη.

— Κι' ἡ ἀθωότης σας, Ρομπέρ;...

— Δὲ μποροῦσα νὰ τὴν ἀποδείξω, παρὰ μόνο μὲ τὴν αὐτοκτονία μου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαντελέν.

— Καὶ θ' ἀφίνατε τὸν κακοῦργο νὰ χαρῆ ἀνενόχλητος τὸ θρίαμβό του;

— Μὰ τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε;

— Πρῶτα νὰ ζήσετε!... Ὕστερα νὰ φύγετε, νὰ κρυφτῆτε καὶ νὰ ἑτοιμάσετε τὴν ἐκδίκησι! Ἡ ἀθωότης σας κι' ἡ ἀγάπη σας ἔπρεπε νὰ σᾶς δώσουν θάρρος, ν' ἀτσαλώσουν τὴν καρδιά σας!

»Ὀφείλετε ν' ἀγωνισθῆτε μέχρις ἐσχάτων, γιὰ ν' ἀποκαλυφθῆ αὐτὸς ὁ ἄθλιος καὶ νὰ τιμωρηθῆ γιὰ τὰ ἐγκλήματά του! Ἀργεῖ κάποτε ἡ ἐκδίκησι, ἀλλὰ ἔρχεται πάντα ἀμείλικτη! Πρέπει ν' ἀψηφήσετε τὸ κάθε τι, νὰ παλέψετε, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ δικαίωμα νὰ ἑνωθῆτε μιὰ μέρα!

— Ὤ, ναί, κυρία! Εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ ὅλα... Ὄχι πὼς εἶναι ἀδύνατη ἡ καρδιά μας... ὄχι πὼς μᾶς λείπει ἡ πίστι... Ἀλλὰ μᾶς ἔπνιξε ἡ ἀπελπισία!

— Ἐγὼ εἶμαι γρηὰ πιά, παιδιά μου, κι' ὅμως ἐλπίζω! Ἤ, μᾶλλον, εἶμαι βέβαιη γιὰ τὴ νίκη!... Δὲ θέλω νὰ πεθάνω καὶ δὲ θὰ πεθάνω, πρὶν πάρω ἐκδίκησι γιὰ τὸ γυιό μου, πρὶν ἀποδειχθῆ ἡ ἀθωότης σου, Ρομπέρ, καὶ πρὶν δῶ τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο στὰ χέρια τοῦ δημίου!...

Ὁ ἐνεργητικὸς τόνος τῆς κ. Ζερβαὶ ἐπηρέασε βαθειὰ τὸ Ρομπὲρ καὶ τὴ Μαντελέν. Ξαναβρῆκαν τὸ θάρρος τους κι' ἀντικρύσανε πάλι τὸ σκοπὸ ποὺ κόντευαν νὰ ξεχάσουν...

Κύτταζαν μὲ πίστι κι' ἐλπίδα τὴ γρηὰ κυρία κι' ἔσφιγγαν ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, σὰ νὰ ὁρκίζονταν σιωπηλὰ πὼς δὲ θὰ ἐγκαταλείπανε τὸν ἀγῶνα.

— Θὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς πῆτε μητέρα! ὑποσχέθηκε ὁ Ρομπέρ. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, θὰ παλέψουμε ὣς τὴν τελευταία μας πνοὴ γιὰ τὴν ἀλήθεια!..

— Ἂς σκεφθοῦμε τώρα κι' ἂς καταστρώσουμε τὰ σχέδιά μας.

Οἱ δυὸ νέοι διηγήθηκαν τότε τὰ γεγονότα ποὺ τοὺς εἶχαν ἑνώσει.

Ὁ Ρομπὲρ ἐξήγησε πῶς, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Γκοελάντ, εἶχε γλυστρήσει μέσα στὸν πύργο κι' εἶχε φτάσει ὣς τὴν πόρτα τῆς νυφικῆς κάμαρας, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφίση τὸν Κορβὸλ νὰ μπῆ, ἔστω κι' ἂν χρειαζότανε νὰ τὸν σκοτώση. Εἶπε ἐπίσης πὼς ἡ Τύχη, ἢ μᾶλλον ὁ Θεός, εἶχε φέρει τὴ Μαντελὲν στὸ παρεκκλῆσι γιὰ νὰ προσευχηθῆ, καὶ πὼς τὴν εἶχε πείσει ἐκεῖ γιὰ τὴν ἀθωότητά του.

Ἐξήγησε, ὅτι εἶχε στείλει στὸν Κορβὸλ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποὺ φαινόταν, ὅτι προερχόταν ἀπ' τὴ δεσποινίδα Οὔλμπρέγκ, καὶ τὸν εἶχε κάνει ἔτσι νὰ προδοθῆ, μπαίνοντας στὸν τάφο τῆς κ. Κερμαντὲκ γιὰ νὰ ἐξαφανίση μιὰ ἀνύπαρκτη ἀπόδειξι ἐναντίον του...

Ἡ κ. Ζερβαὶ ἄκουγε, ἀμίλητη. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρά.

— Κι' ἔπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτά ἀμφιβάλλετε ἀκόμα γιὰ τὸ θρίαμβο;.. φώναξε. Μπόρεσες, Ρομπέρ, νὰ γλυτώσης τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο, ποὺ εἶχε ὑποδουλώσει τὸ πνεῦμα της καὶ θ' ἀποκτοῦσε σὲ λίγο καὶ τὸ σῶμα της!... Ξανακέρδισες τὴν ψυχή της, τὴν ἐμπιστοσύνη της... Σ' ἀγαπάει τώρα ἀκόμα πιὸ πολὺ ἔπειτα ἀπ' ὅσα ὑπόφερες ἐξ αἰτίας της!

»Καὶ σεῖς Μαντελέν, ξαναβρήκατε τὸν παιδικό σας φίλο, τὸν ἀρραβωνιαστικό, ποὺ εἶχε εὐλογήσει ἡ μητέρα σας... Ξέρετε πὼς σᾶς συγχωρεῖ καὶ σᾶς ἀγαπάει... Κι' ὅμως δὲν πιστεύετε στὸ θρίαμβο τοῦ ἀθώου καὶ στὴν τιμωρία τοῦ ἐνόχου;..

— Ἔχετε δίκιο, φανήκαμε ἀδύνατοι... Μὰ τώρα ποὺ σᾶς ἔχουμε κοντά μας εἴμαστε ἕτοιμοι πιὰ γιὰ τὴν πάλη!

Ἡ κ. Ζερβαὶ ἀφηγήθηκε στοὺς δυὸ νέους τὶς περιπέτειες τοῦ Φλοριμὸν καὶ τὶς δικές της.

— Τί καλὴ καρδιά, αὐτὸς ὁ Φλοριμόν! φώναξε ὁ Ρομπέρ, κατασυγκινημένος. Ποῦ εἶναι; Δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη μου!

— Ἀφοῦ σᾶς ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο, ἀπομακρύνθηκε, ἀπὸ λεπτότητα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς φέρη σ' ἀμηχανία μὲ τὴν παρουσία του, τὶς πρῶτες στιγμές. Πῆγε νὰ φιλήση τὴ γυναῖκα του, στὸ θέατροό του. Θὰ ξαναγυρίση σὲ λίγο..

»Ἄ, νά τος! Ἔρχεται, μαζὶ μὲ τὸ Γκοελάντ! Ἀκούω τὶς φωνές τους..

Πραγματικά, ὁ Γκοελὰντ κι' ὁ Φλοριμὸν ἀνέβαιναν τὴ σκάλα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀμοιβαῖες διαχύσεις, ἔκαναν ὅλοι μαζὶ μιὰ πρόχειρη σύσκεψι.

Καταλάβαιναν πὼς ὁ Κορβὸλ θἄψαχνε τώρα νὰ βρῆ τοὺς δυὸ φυγάδες, ἀφοῦ πρῶτα ἐξήγησε μὲ κάποια πρόφασι στοὺς καλεσμένους του τὴν ἐξαφάνισι τῆς Μαντελέν.

Μποροῦσε νὰ παρουσιαστῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν;

— Νὰ φύγετε, νὰ κρυφτῆτε... στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον! σύστησε στοὺς δυὸ νέους ἡ κ. Ζερβαί. Ἂν σᾶς εὕρισκε αὐτὸς ὁ ἄθλιος, θἆταν πολὺ δύσκολη ἡ θέσι σας... Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἴσαστε ἕνας δραπέτης τῶν κατέργων... κι' ὅτι οἱ κατηγορίες σας ἐναντίον του δὲ θἄχουν καμμιὰ ἀπόδειξι! Θὰ σᾶς κλείσουν στὴ φυλακή! Καὶ τότε, ποιὸς θὰ ὑπερασπιστῆ τὴ Μαντελέν;

— Πολὺ σωστά! παραδέχθηκαν θλιμμένα ἡ Μαντελὲν κι' ὁ Ρομπέρ.

— Πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ ἀσφαλισμένη κρυψῶνα, ἀλλ' ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ξαναπαρουσιαστῆτε ὅταν φτάση ἡ στιγμή.

— Ναί, μὰ ποῦ νὰ τὴν βροῦμε; Σὲ λίγο, θὰ μᾶς ἀναζητῆ παντοῦ ἡ ἀστυνομία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

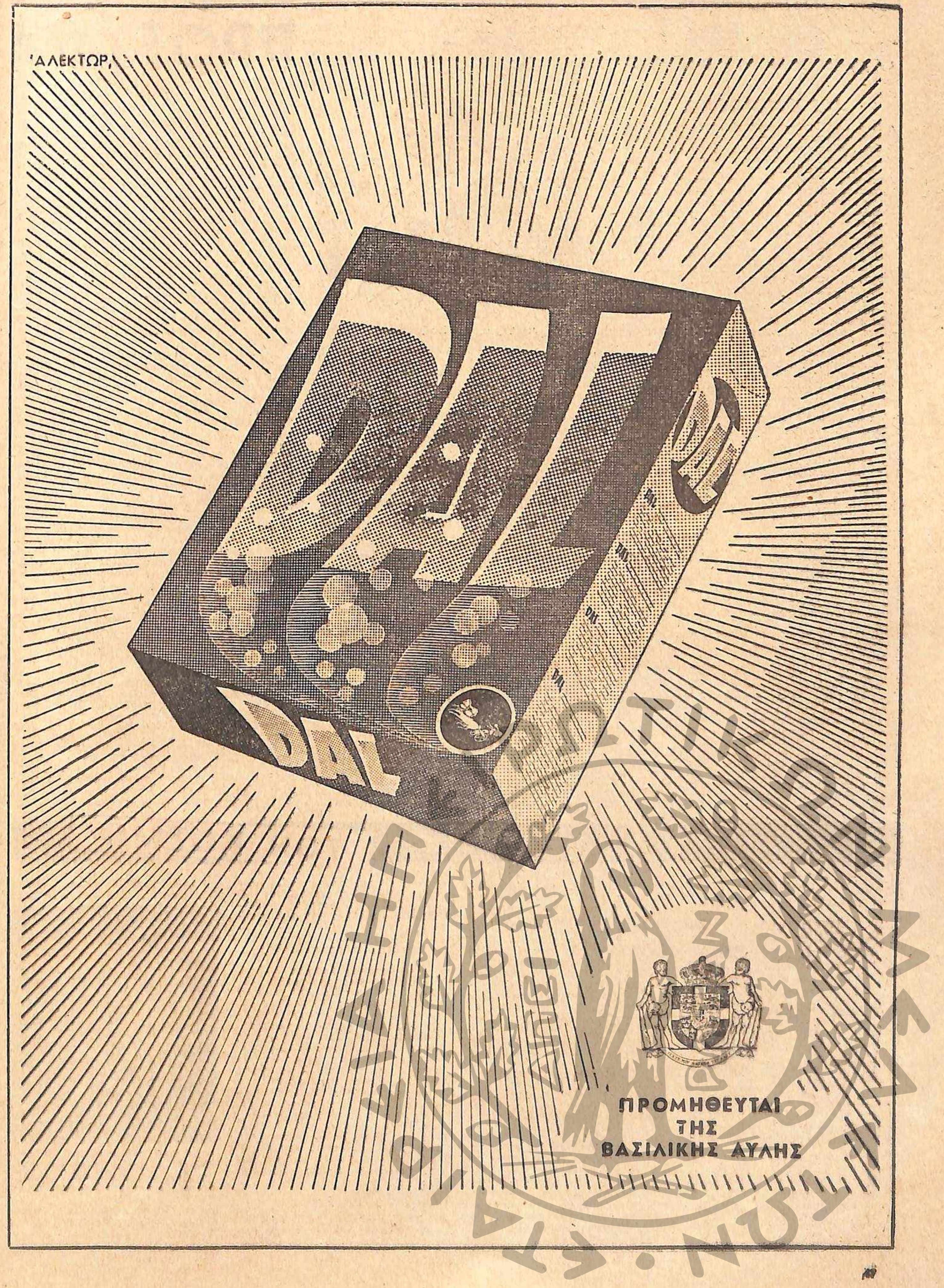

Ἀθάνατα ΠΡΟΤΥΠΑ

Ο ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ

Ἂν ὁ Δὸν Ζουὰν ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο μετανοιωμένος, ὁ Τζιάκομο Καζανόβας, ἀντίθετα, πέθανε ἀμετανόητος, ἀφοῦ ἔγραψε 12 τόμους ἀπομνημονευμάτων, ὅπου ἀφηγήθηκε μὲ ὠμὲς λεπτομέρειες τὶς κυριώτερες ἀπὸ τὶς περιπέτειές του. Σ' αὐτὰ τὰ ἀπομνημονεύματα βρίσκονται τὰ ὀνόματα 116 γυναικῶν, ποὺ ἔπαιξαν κάποιο ρόλο στὴ ζωή του.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν οἱ μόνες ποὺ ἀγάπησαν τὸν Καζανόβα ἢ ἀγαπήθηκαν ἀπ' αὐτόν. Οἱ βιογράφοι του, ψάχνοντας στὰ ἀρχεῖα τῶν πόλεων ἀπὸ ὅπου πέρασε, ἀνακαλύπτουν διαρκῶς νέες...

Ὁ Καζανόβας ἔκανε ἕνα σωρὸ ἐπαγγέλματα στὴ ζωή του. Ἦταν ἀββᾶς, στρατιώτης, ἀστρολόγος, μάγος, ποιητής, λογοτέχνης, βιομήχανος, τραπεζίτης, κατάσκοπος, βιβλιοθηκάριος... Ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα δὲν τὸν ἀπασχόλησε πραγματικά. Τὰ δυὸ μεγάλα πάθη του ἦταν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ χαρτιά.

Εἶχε γεννηθῆ στὴ Βενετία τὸ 1725. Ἡ μητέρα του ἦταν ἡ διάσημη ἠθοποιὸς Ζανέττα Φαροῦσσι, ἑρμηνεύτρια τῶν ἔργων τοῦ Γκολντόνι καὶ ἄλλων μεγάλων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς καὶ ἐφήμερη φίλη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ 2ου, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς «τουρνέ» ποὺ ἔκαμε ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὸ σύνδεσμό της αὐτὸ γεννήθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄλλους γυιούς της. Ἀλλὰ κι' ὁ Καζανόβας, ἰσχυριζόταν πὼς ἦταν νόθος γυιὸς τοῦ Βενετσιάνου πατρικίου Μιχαὴλ Γκριμάνη.

Ὁ Καζανόβας σπούδασε σ' ἕνα σεμινάριο, ἀπὸ ὅπου βγῆκε ἀββᾶς. Πέταξε, ὅμως, γρήγορα τὰ ράσα καὶ πῆγε στὴν Πάδουα, γιὰ νὰ σπουδάση ἰατρική. Ἀντὶ γιὰ τὴν ἰατρική, ὅμως, πῆρε δίπλωμα νομικῆς. Διάβαζε ταυτόχρονα ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἔπεφταν στὰ χέρια του, γιατὶ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὴ μανία νὰ γίνη μεγάλος σοφός.

Σὲ λίγο, ὅμως, ἄφησε τὰ γράμματα καὶ τὶς μελέτες, γιὰ νὰ ριχτῆ στὶς περιπέτειες.

Ὁ Καζανόβας, ποὺ εἶχε γεννηθῆ τυχοδιώκτης, δὲν ἦταν, ὡστόσο, προικοθήρας. Ὅταν βρισκόταν στὴν Ὁλλανδία, λίγο ἔλειψε νὰ πάρη τὴν Ἔστερ Χόπ, κόρη ἑνὸς πάμπλουτου τραπεζίτη, ποὺ ἦταν ξετρελλαμένη μαζί του. Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, μετάνοιωσε καὶ προτίμησε νὰ φύγη.

Ἡ ἰδέα νὰ παντρευτῆ πέρασε, ὡστόσο, πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀλλὰ τὴν πραγματοποίησε μιὰ μόνο φορά. Ἡ σύζυγος ποὺ διάλεξε ἦταν μιὰ μικρὴ Βενετσιάνα, δεκατεσσάρων χρόνων, ἡ Κατερίνα Καμπάνα, ποὺ τὴν εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ σπίτι της. Οἱ γάμοι τους ἔγιναν τὸ 1754. Ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς νέας, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἡ κόρη του ἦταν ἀνήλικη, τὴν ἔκλεισε στὸ μοναστῆρι τοῦ Μουράνο, ὅπου ἡ δυστυχισμένη κόντεψε νὰ πεθάνη κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς πρόωρου τοκετοῦ.

Ὁ Καζανόβας, φυσικά, πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε. Καὶ τότε ἔγιναν τὰ ἑξῆς: Ἀγάπησε, πρῶτα-πρῶτα, μιὰ ἄλλη μοναχή. Ἔπειτα τὴν κόρη μιᾶς γυναίκας ποὺ ἐργαζόταν στὸ μοναστῆρι. Καί, στὸ τέλος, ἔμαθε ὅτι, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, εἶχε πεθάνει σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι μιὰ παλιὰ φίλη του, ἡ Μαρτίνα, ποὺ τὴν εἶχε ξελογιάσει καὶ κατόπιν τὴν ἐγκατέλειψε, κατὰ τὸ σύντομο διάστημα ποὺ ἦταν ἀββᾶς.

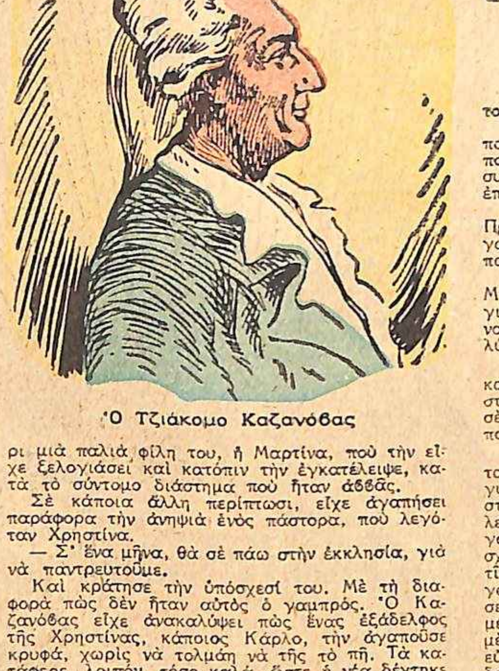

Ὁ Τζιάκομο Καζανόβας

Σὲ κάποια ἄλλη περίπτωσι, εἶχε ἀγαπήσει παράφορα τὴν ἀνηψιὰ ἑνὸς πάστορα, ποὺ λεγόταν Χρηστίνα.

— Σ' ἕνα μῆνα, θὰ σὲ πάω στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ παντρευτοῦμε.

Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ γαμπρός. Ὁ Καζανόβας εἶχε ἀνακαλύψει πὼς ἕνας ἐξάδελφος τῆς Χρηστίνας, κάποιος Κάρλο, τὴν ἀγαποῦσε κρυφά, χωρὶς νὰ τολμάη νὰ τῆς τὸ πῆ. Τὰ κατάφερε, λοιπόν, τόσο καλά, ὥστε ἡ νέα δέχτηκε νὰ παντρευτῆ τὸν Κάρλο κι' ἔτσι βγῆκε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴ μέση.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Τερέζας ντὲ λὰ Μέρ. Ὁ Καζανόβας τὴν ἀγαποῦσε κι' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του. Ἀλλ' ὅταν ἔμαθε πὼς ἐκείνη ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον, τὴ βοήθησε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις νὰ τὸν παντρευτῆ.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ὅμως, ὁ Καζανόβας βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἔμενε τότε στὴ Νεάπολι κι' εἶχε ἀγαπήσει — παράφορα, ὅπως πάντα — τὴ μικρὴ Λεονίλδη, ποὺ ἦταν φίλη τοῦ δούκα Μανταλόνι. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὸ δούκα καὶ νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του.

— Σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὲ ὁδηγήσω μπροστὸ στὸ βωμὸ τῆς ἐκκλησίας, τῆς εἶπε.

Ἡ μικρὴ δέχτηκε μὲ χαρά. Ἀλλ' ἔπρεπε, βέβαια, νὰ παρουσιάση τὸ μέλλοντα σύζυγό της στὴ μητέρα της, τὴ δόνα Λουκρέτσια... Ὁ Καζανόβας εἶδε τότε ἔκπληκτος πὼς ἡ δόνα Λουκρέτσια ἦταν μιὰ παλιὰ φίλη του, πρὶν ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια, καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας τῆς Λεονίλδης!...

Ἀλλὰ καὶ στὴ Λωζάννη ἐπίσης ὁ Καζανόβας λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῆ κάποια δεσποινίδα Ντυμπουᾶ. Ὅταν ἔμαθε, ὅμως, ὅτι κάποιος ἄλλος διεκδικοῦσε τὸ χέρι της, προτίμησε τὸ ρόλο τοῦ προστάτη καὶ τοὺς βοήθησε νὰ κάνουν τοὺς γάμους τους.

Ἕνα ἐρώτημα ποὺ προβάλλει σ' ἐκείνους, ποὺ μελετοῦν τὴ ζωὴ τοῦ Καζανόβα, εἶναι τὸ ποῦ εὕρισκε τὰ χρήματα, ποὺ ξόδευε πάντα ἀσυλλόγιστα, ἀφοῦ δὲν ἔκανε κανένα ὡρισμένο ἐπάγγελμα;

Οἱ πηγὲς τῶν εἰσοδημάτων του ἦταν τρεῖς. Πρῶτα-πρῶτα, τὸ παιχνίδι. Ἡ τύχη κι' ἡ μεγάλη τόλμη του τὸν εὐνοοῦσαν. Ἔπαιζε μεγάλα ποσά, καὶ κέρδιζε τὶς πιὸ πολλὲς φορές.

Ἔπειτα, ἡ ἀνεξάντλητη ἐπινοητικότης του. Μηχανευόταν πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ βρίσκη χρήματα. Δὲν ἐξαπατοῦσε κανένα. Ἀλλ' ἤξερε νὰ ἐκμεταλλεύεται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὶς ἀδυναμίες τοῦ καθενός.

Τέλος, οἱ μεγάλες φιλίες του. Εἶχε φίλους καὶ ὑποστηρικτὲς παντοῦ. Κι' εἶχε τὴν ξεχωριστὴ ἐκείνη τέχνη νὰ ὑποχρεώνη τοὺς φίλους του, σὲ τρόπο ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν τίποτα.

Νά ἕνα μικρὸ παράδειγμα. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ Καζανόβας γύρισε χωρὶς πεντάρα στὴ Βενετία κι' ἀναγκάστηκε νὰ παίζη βιολὶ στὸ θέατρο Σὰν Σαμουέλε, γιὰ νὰ βγάζη τὸ ψωμί του. Ἕνα βράδυ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέατρο, εἶδε τὸν πλούσιο καὶ ἰσχυρὸ γερουσιαστὴ Ματτέο-Τζιοβάνι Μπραγκαντῖνο, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῆ στὴν πολυτελῆ γόνδολά του. Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνα γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ὁ Καζανόβας ἔτρεξε ἀμέσως, τὸ σήκωσε ἀπὸ χάμω καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε μὲ πολλὴ εὐγένεια. Ὁ Μπραγκαντῖνο, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση, τὸν προσκάλεσε νὰ μπῆ στὴ γόνδολά του. Ἀλλά, καθὼς προχωροῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κανάλια, ὁ γερουσιαστὴς ἔπαθε καρδιακὴ προσβολή. Ὁ Καζανόβας τὸν μετέφερε τότε στὸ μέγαρό του, σηκώνοντάς τον στὰ χέρια του καὶ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του, ὥσπου ἔγινε καλά. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Μπραγκαντῖνο ἔγινε ὁ προστάτης του. Κι' ὁ Καζανόβας κατάφερνε νὰ τοῦ παίρνη χρήματα ὥσπου πέθανε.

Προστάτριά του ἦταν ἐπίσης κι' ἡ πάμπλουτη Γαλλίδα μαρκησία ντ' Οὐρφέ, ποὺ τὸν πίστευε γιὰ μάγο καὶ ποὺ τοῦδινε πάντα χρήματα.

Ὁ Καζανόβας μονομάχησε κάμποσες φορὲς κι' ἔδειξε πάντα ψυχραιμία καὶ θάρρος, ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζαν τὴ νίκη. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν δὸν Ζουὰν εἶναι ἡ πρόσχαρη ἀντιμετώπισι τῆς ζωῆς. Δὲ ζητοῦσε γύρω του θύματα ὅπως ὁ πρῶτος. Ζητοῦσε μόνο τὴ χαρά.

Ὁ Καζανόβας πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του στὸν πύργο τοῦ Ντούξ, στὴ Βοημία, ὡς βιβλιοθηκάριος τοῦ κόμητος ντὲ Βαλντενστάϊν. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ πύργου περιλάμβανε πάνω ἀπὸ 40 χιλιάδες τόμους. Ἐκεῖ μέσα ὁ Καζανόβας ἔγραψε τὰ περίφημα ἀπομνημονεύματά του, ποὺ μᾶς δείχνουν τὴ ζωή του ἀπὸ ὅλες της τὶς πλευρές. Ὁ μεγάλος γυναικοκατακτητὴς πέθανε σ' αὐτὸ τὸν πύργο στὶς 4 Ἰουνίου 1798, σὲ ἡλικία 73 χρόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ Σωσίας.

Ματιές σέ όλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡρωϊκὰ μέτρα

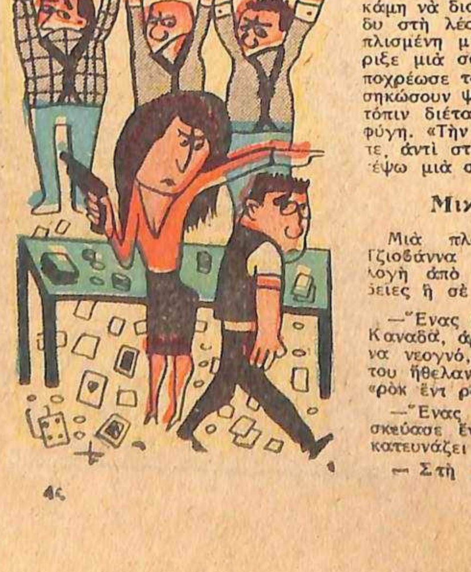

Ὁ Χάζελ Φέργκιουσον, κάτοικος τοῦ Κλόβιλ, στὸ Νέο Μεξικό, ἦταν μανιώδης χαρτοπαίκτης. Κάθε βράδυ, γύριζε τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι του, μὲ τὶς τσέπες ἄδειες. Ἡ γυναῖκα του, βλέποντας ὅτι δὲν κατάφερνε νὰ τὸν κάμη νὰ διορθωθῆ, πῆγε ἕνα βράδυ στὴ λέσχη, ὅπου σύχναζε, ὁπλισμένη μ' ἕνα περίστροφο, ἔρριξε μιὰ σφαῖρα στὸ πάτωμα, ὑποχρέωσε τοὺς ἄλλους παῖκτες νὰ σηκώσουν ψηλὰ τὰ χέρια καὶ κατόπιν διέταξε τὸν ἄντρα της νὰ φύγη. «Τὴν ἑπόμενη φορά, τοῦ εἶπε, ἀντὶ στὸ πάτωμα, θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά».

Μικρὰ περίεργα

Μιὰ πλουσία Περουβιανή, ἡ Γζιοβάννα Νταβίλλα, κάνει συλλογὴ ἀπὸ προσκλητήρια σὲ κηδεῖες ἢ σὲ μνημόσυνα.

—Ἕνας καθολικὸς ἀββᾶς, στὸν Καναδᾶ, ἀρνήθηκε νὰ βαφτίση ἕνα νεογνό, στὸ ὁποῖο οἱ γονεῖς του ἤθελαν νὰ δώσουν τὸ ὄνομα «ρὸκ ἔντ ρόλ».

—Ἕνας Βέλγος χημικὸς παρασκεύασε ἕνα εἰδικὸ σαποῦνι ποὺ κατευνάζει τὰ νεῦρα.

— Στὴ Βιέννη, ὁ καθηγητὴς Κέφφερ-Οὔλριχ ἄνοιξε μιά... μουσικὴ κλινική, ποὺ προορίζεται γιὰ τοὺς νευροπαθεῖς καὶ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ὡρισμένα φρενικὰ νοσήματα.

Γιὰ τοὺς τεμπέληδες

Μιὰ ἀγγλικὴ ἑταιρία ἐξέθεσε στὸ Λονδῖνο ἕνα ἠλεκτρονικὸ κρεβάτι, ποὺ κοστίζει 200 περίπου χιλιάδες δραχμές. Τὸ κρεβάτι αὐτὸ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ αὐτόματες συσκευές, ποὺ ἐπιτρέπουν στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ξαπλωμένος πάνω σ' αὐτό, ν' ἀνοιγοκλείνη πόρτες καὶ παράθυρα, νὰ φτιάνη τὸν καφὲ ἢ τὸ τσάϊ του ἢ νὰ παρασκευάζη ὁποιοδήποτε φαγητό, νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ μὲ εἰδικὰ μικρόφωνα, νὰ περιστρέφεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις κτλ. Τὸ κρεβάτι αὐτὸ ἔχει ἐπίσης συσκευὴ τηλεοράσεως, ἠλεκτρικὸ ξυράφι, ἀναλόγιο γιὰ βιβλία, μαγνητόφωνο, ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, ἀνεμιστῆρες κτλ.

Δὲν πρέπει...

Στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου ἐμφανίστηκαν τελευταῖα δυὸ νεαρὲς μαθήτριες, ποὺ εἶχαν στὴ ράχη τους ταμπέλλες μὲ τὶς ἀκόλουθες φράσεις: «Δὲν πρέπει νὰ δίνω ναρκωτικὰ στὰ σκυλιά». — «Δὲν πρέπει νὰ παίζω πόκερ, οὔτε νὰ πηγαίνω στὴ ρουλέττα». — «Δὲν πρέπει νὰ πηγαίνω ἔντομα στὸ μάθημα τῶν μαθηματικῶν». — «Δὲν πρέπει νὰ πίνω τζὶν οὔτε ν' ἀδειάζω κρυφὰ τὰ ποτηράκια μὲ τὸ ροῦμι».—«Δὲν πρέπει νὰ γρατσουνίζω τὰ ἔπιπλα».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ σφαῖρα τῶν 38

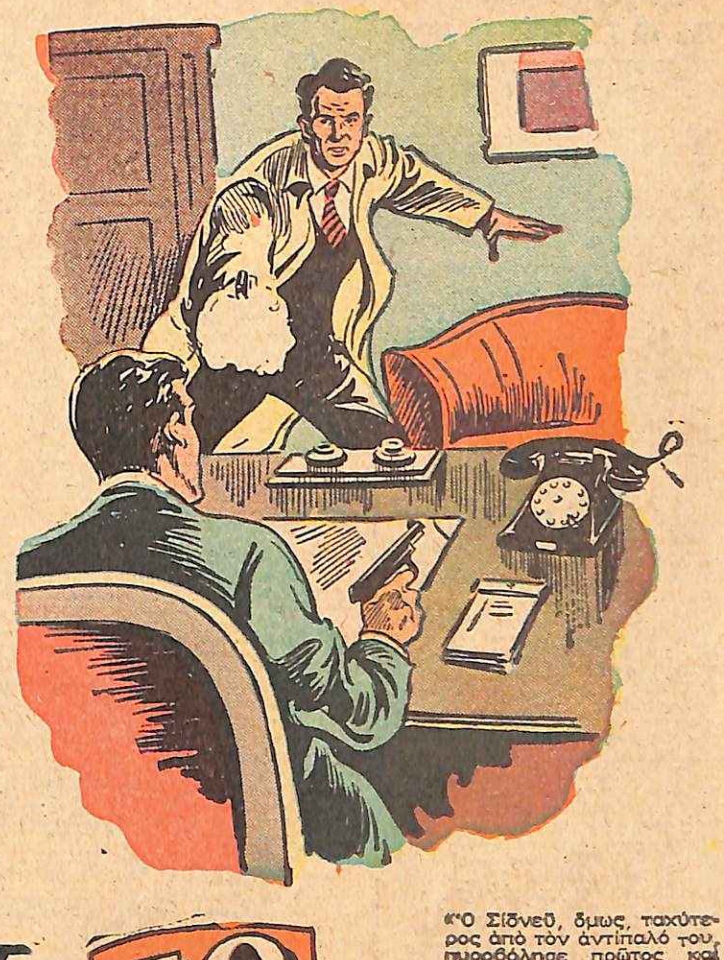

«Ὁ Σίδνεϋ, ὅμως, ταχύτερος ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, πυροβόλησε πρῶτος καὶ τὸν σκότωσε...»

Ἔβρεχε, ὅταν ὁ Λιούϊς Μάριον βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Εἶχε πῆ στὴ γυναῖκα του πὼς ἔπρεπε νὰ συναντήση ἕνα φίλο του στὸ «Κάρλτον». Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ τὸ περίφημο αὐτὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης, πῆρε τὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ δικαστικὸ μέγαρο. Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέα.

— Ἦρθα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν Γουῶλτερ Σίδνεϋ, τοῦ εἶπε.

Ὁ εἰσαγγελέας τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια. Ὁ Σίδνεϋ ἦταν ἕνας γκάγκστερ, ποὺ εἶχε καταδικαστῆ σὲ θάνατο γιὰ φόνο. Ἡ ἐκτέλεσί του θὰ γινόταν τὸ ἄλλο πρωΐ.

— Ὁ Σίδνεϋ καταδικάστηκε γιὰ τὸ φόνο τοῦ Τζὼν Χάρριγκτων, συνέχισε ὁ Μάριον. Ἀλλὰ τὸν Χάρριγκτων τὸν σκότωσα ἐγώ... Μὴ μὲ νομίζετε γιὰ τρελλό... Εἶμαι ταμίας στὴν «Τράπεζα τοῦ Νότου»... Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, βρέθηκα σὲ τραγικὴ θέσι. Κάποιος φίλος μου μοῦ εἶχε πῆ, ὅτι οἱ μετοχὲς τῆς Ἑταιρείας τῶν Χαλυβδουργείων θ' ἀνέβαιναν στὸ διπλάσιο. Δελεασμένος ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ κέρδους, διέθεσα ἕνα ποσὸν ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς Τραπέζης κι' ἀγόρασα κάμποσες μετοχές. Μὰ ἔγινε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ περίμενα. Οἱ μετοχὲς τῆς Ἑταιρείας τῶν Χαλυβδουργείων κατρακύλησαν κι' ὀχτὼ ἡμέρες ἀργότερα, βρέθηκα μ' ἕνα ἔλλειμμα ἀπὸ χίλια δολλάρια...

Ὁ εἰσαγγελέας εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.

— Δὲν καταλαβαίνω τί σχέσι ἔχει αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὸν Γουῶλτερ Σίδνεϋ, εἶπε.

— Θὰ τὸ καταλάβετε ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Μάριον. Γιὰ νὰ ξαναβάλω αὐτὰ τὰ χίλια δολλάρια, ποὺ μοῦ ἔλειπαν, στὴ θέσι τους, πῆγα στὸ Τζὼν Χάρριγκτων, ποὺ ἤξερα, ὅτι ἔκανε τοκογλυφικὰ δάνεια. Τοῦ ὑποσχέθηκα, λοιπόν, πὼς θὰ τοῦ πλήρωνα εἰκοσιπέντε δολλάρια τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὸ κεφάλαιο, ποὺ θὰ μοῦ δάνειζε κι' ἄλλα τόσα γιὰ τόκους. Ὁ τόκος 100% ἦταν, βέβαια, ὑπέρογκος, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά. Ὁ Χάρριγκτων, ἀφοῦ μοῦ ἔκαμε κάμποσες ἐρωτήσεις, ἔγραψε γρήγορα μερικὲς λέξεις σ' ἕνα χαρτὶ καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε νὰ τὸ ὑπογράψω. Ζαλισμένος ὅπως ἤμουν, ἔβαλα τὴν ὑπογραφή μου, χωρὶς νὰ κυττάξω τί ἔλεγε αὐτὸ τὸ χαρτί. Τὸ κυριώτερο γιὰ μένα ἦταν νὰ πάρω τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ ξαναβάλω στὴ θέσι τους...

»Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ πληρώνω πενῆντα δολλάρια κάθε ἑβδομάδα στὸ Χάρριγκτων. Κι' ἀντὶ γιὰ τὰ χίλια δολλάρια, ποὺ μοῦ εἶχε δώσει, θὰ τοῦ πλήρωνα δυὸ χιλιάδες! Ἔφτασε, τέλος, ἡ ἡμέρα ποὺ τοῦ πῆγα καὶ τὴν τελευταία δόσι. Ἔβαλα τὰ πενῆντα δολλάρια πάνω στὸ τραπέζι καὶ περίμενα γιὰ νὰ μο[illegible]τη τὸ χαρτί, ποὺ τοῦ εἶχα ὑπογράψει...

»Ὁ Χάρριγκτων ὅμως γέλασε, ὅταν τοῦ τὸ ζήτησα.

»— Αὐτὸ τὸ χαρτὶ εἶναι δικό μου, μοῦ εἶπε. Ἂν θέλης, ὅμως, μπορῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ διαβάσης.

»Ἄνοιξε ἀμέσως μιὰ ντουλάπα ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἔβγαλε ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου... Τὸ χαρτὶ αὐτὸ περιεῖχε τὴν ἐξομολόγησι τῆς κλοπῆς, ποὺ εἶχα κάμει στὴν Τράπεζα.

»— Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ καταστρέψω, μοῦ εἶπε ὁ Χάρριγκτων, ξαναβάζοντάς το βιαστικὰ στὴ θέσι του, ἀλλὰ σὲ λυπᾶμαι. Ὅπως θὰ δῆς, ἄλλωστε, θὰ φανῶ πολὺ συγκαταβατικός. Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός, θὰ μοῦ φέρνης μόνο εἰκοσιπέντε δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Σοῦ χαρίζω τοὺς τόκους...

»Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμη πῶς δὲν πήδησα στὸ λαιμό του νὰ τὸν πνίξω. Μὰ τὰ εἶχα χαμένα κι' ἤμουν ἀνίκανος νὰ κάμω τὴν παραμικρὴ κίνησι... Ἕνα βράδυ, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ξαναγύρισα. Εἶχα μαζί μου ἕνα πιστόλι...

— Περιμένετε, εἶπε ὁ εἰσαγγελέας. Προτιμῶ νὰ κάνετε τὴν κατάθεσί σας μπροστὰ στὸν ἐπιθεωρητὴ Πάουελ, ποὺ ἐνήργησε τὶς ἔρευνες στὴν ὑπόθεσι Χάρριγκτων...

Κι' ἔφτιαξε ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο.

Ὁ Πάουελ ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

— Πρέπει νὰ κάνουμε γρήγορα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὸν Γουῶλτερ Σίδνεϋ, τοῦ ἐξήγησε ὁ εἰσαγγελεύς. Γι' αὐτὸ σᾶς φώναξα ἐδῶ...

Τοῦ ἔκαμε κατόπιν γνωστά, ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ Μάριον.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς γύρισε στὸν τελευταῖο.

— Τί καιρὸς ἦταν, ὅταν ξαναπήγατε στὸ σπίτι τοῦ Χάρριγκτων; τὸν ρώτησε.

— Ἔβρεχε καὶ φυσοῦσε δυνατά, ἀπάντησε ὁ Μάριον. Ἦταν θύελλα... Ὅταν κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, στὴν Ἄππλετον Ρόντ, ὅλα τὰ φῶτα ἦταν σβυστά. Φαίνεται, ὅτι ὁ δυνατὸς ἀέρας εἶχε ρίξει κάμποσους στύλους. Στὸ δρόμο δὲν ὑπῆρχε ψυχή. Τὸ σπίτι, ὅπου ἔμενε ὁ Χάρριγκτων ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Χτύπησα τὸ κουδοῦνι, ἀλλὰ δὲ μοῦ ἀπάντησε κανείς. «Τόσο τὸ καλύτερο!», σκέφτηκα. Καί, χωρὶς νὰ διστάσω, ἔσπασα τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας καὶ μπῆκα... Σὲ λίγο, βρισκόμουν στὸ γραφεῖο τοῦ Χάρριγκτων. Ὅπως σᾶς εἶπα, τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Μά, κάθε τόσο, ἄστραφτε κι' οἱ λάμψεις, ποὺ ἔμπαιναν ἀπὸ τὰ παράθυρα, φώτιζαν τὸ δωμάτιο... Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ ντουλάπι, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἔσπασα μ' ἕνα μαχαῖρι τὴν κλειδαριὰ κι' ἄρχισα νὰ ψάχνω ἀνάμεσα στὰ χαρτιά. Δὲν ἄργησα νὰ βρῶ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσα. Τὸ ἔχωσα ἀμέσως στὴν τσέπη μου κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ φύγω. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε ἐκεῖ κοντά. Ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ φῶς. Ἡ λάμψι ἦταν τόσο δυνατή, ποὺ ἔκλεισα τὰ μάτια μου... Ὅταν τὰ ξανάνοιξα, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, εἶδα τὸν Χάρριγκτων, ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του... Κρατοῦσε τὸ περίστροφό του στὸ χέρι... Ἔβγαλα τότε τὸ πιστόλι μου καὶ πυροβόλησα πρῶτος... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Πάουελ ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Καὶ γιατί περιμένατε τόσον καιρὸ γιὰ νὰ κάνετε τὴν κατάθεσί σας; ρώτησε.

— Κύριε ἐπιθεωρητά. Ἔχω γυναῖκα καὶ παιδιά, ἀπάντησε ὁ Μάριον. Δὲν ἤθελα νὰ λυπήσω τοὺς δικούς μου... Ἀλλὰ σήμερα δὲν ἄντεξα πιὰ καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα.

— Θὰ στοιχημάτιζα πρόθυμα τὸ κεφάλι μου, ὅτι αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τὸ ἔκανε ὁ Σίδνεϋ, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἦταν συνεταῖρος τοῦ Χάρριγκτων, φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ τελευταῖος τὸν ἔκλεβε στὴ μοιρασιὰ καὶ γι' αὐτὸ φιλονεικοῦσαν κάθε τόσο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἕνας ἀστυφύλακας, ποὺ εἶχε καταφύγει κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα, γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τὴ μπόρα, εἶδε τὸ Σίδνεϋ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Χάρριγκτων... Ἀφοῦ, ὅμως, ὁ Μάριον μᾶς βεβαιώνει πὼς αὐτὸς σκότωσε τὸν τοκογλύφο, δὲν ἔχω λόγο νὰ ἐπιμείνω περισσότερο...

— Νομίζετε, λοιπόν, πὼς πρέπει ν' ἀναστείλουμε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Σίδνεϋ; ρώτησε ὁ εἰσαγγελέας.

Ὁ Πάουελ ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήση. Ἀλλὰ ξαφνικά, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του:

— Μὲ τί πιστόλι πυροβολήσατε τὸν Χάρριγκτων; ρώτησε τὸ Μάριον.

— Μ' ἕνα Κὸλτ 38, ἀπάντησε αὐτός. Τὸ ἔχω στὸ σπίτι μου καὶ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δείξω.

Ὅλα ἔγιναν ἀμέσως καθαρὰ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Πάουελ.

— Δὲν ἦταν λάθος, ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο. Κι' ἔσπαζα τόσον καιρὸ τὸ μυαλό μου γιὰ νὰ βρῶ τί γύρευε μιὰ σφαῖρα τῶν 38 στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας τοῦ Χάρριγκτων. Μὰ τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα...

Γύρισε στὸν εἰσαγγελέα καὶ συνέχισε:

— Τὸ βράδυ τῆς θύελλας, ὁ Σίδνεϋ εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ Χάρριγκτων. Οἱ δυὸ συνεταῖροι φιλονείκησαν, ὅπως γινόταν πολλὲς φορὲς καί, σὲ κάποια στιγμή, βρέθηκαν μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Ὁ Σίδνεϋ, ὅμως, ταχύτερος ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, πυροβόλησε πρῶτος καὶ τὸν σκότωσε. Τὸν σκότωσε μὲ μιὰ σφαῖρα ἀπὸ Κὸλτ 41, ποὺ βρέθηκε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ θύματος. Ὁ Χάρριγκτων ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας κι' ἔμεινε ἀκίνητος σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Στὸ δεξί του χέρι κρατοῦσε ἀκόμη τὸ πιστόλι του, ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ χρησιμοποιήση... Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔφτασε ὁ Μάριον, ποὺ μᾶς ἀφηγήθηκε τί ἔκαμε. Στὴ λάμψι τοῦ κεραυνοῦ, εἶδε τὸν Χάρριγκτων στὴν πολυθρόνα του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι... Δὲ μποροῦσε, βέβαια, νὰ φαντασθῆ πὼς ἦταν νεκρός. Ἔβγαλε τότε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε... Ἀλλ' ἡ σφαῖρα χώθηκε στὴν πολυθρόνα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Χάρριγκτων...

— Τότε δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀναστείλουμε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Γουῶλτερ Σίδνεϋ, εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς.

Τί ἔπρεπε ὅμως νὰ κάνουν τὸν Λιούϊς Μάριον;

— Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν κατηγορήσουμε γιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας εἰς βάρος ἑνὸς πτώματος, εἶπε ὁ εἰσαγγελέας.

— Ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ Πάουελ. Ὅσο γιὰ τὴν κλοπή, ποὺ ἔκαμε στὴν Τράπεζα, νομίζω πὼς ἔχει μετανοιώσει γιὰ τὴν πρᾶξι του.

Ὁ εἰσαγγελέας σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του:

— Ξαναγυρίστε στὴ γυναῖκα σας καὶ στὰ παιδιά σας, εἶπε στὸ Μάριον, σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

Τ. ΓΟΥΩΛΣ

Ἡ ὀρχήστρα
ΜΕ ΤΑ ΓΥΑΛΙΝΑ ΟΡΓΑΝΑ

Εἶναι μετρημένες οἱ μέρες της!...

ΣΤΟ Κάστρουπ, ὅπου βρίσκεται τὸ διεθνῶς γνωστὸ ἀεροδρόμιο τῆς Κοπεγχάγης, ὑπάρχει μιὰ «ὀρχήστρα χωρὶς μέλλον» — μιὰ ὀρχήστρα ποὺ τὰ μουσικὰ ὄργανά της εἶναι τόσο πολύτιμα, ὥστε χρησιμοποιοῦνται μονάχα μερικὲς φορὲς κάθε χρόνο.

Πρόκειται γιὰ ὄργανα ἐξαιρετικὰ εὔθραυστα κι' ἀληθινὰ ἀναντικατάστατα, φτιαγμένα ὁλόκληρα ἀπὸ γυαλί!

Θ' ἀναρωτηθῆτε τώρα ποιὸς ἦταν ὁ τόσο ἀνόητος, ποὺ ἔφτιασε μιὰ ὀρχήστρα μὲ γυάλινα ὄργανα. Γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἀπάντησι, πρέπει ν' ἀνατρέξωμε στὴν προπολεμικὴ ἐποχή, ὅταν τὰ καλλιτεχνικὰ προϊόντα τῆς ὑαλουργίας τοῦ Κάστρου δὲν ἦταν τόσο γνωστὰ ὅπως σήμερα. Ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους τεχνῖτες ὑαλουργοὺς ἦταν τότε ὁ Δανὸς Οὖγκο Μόλλερ, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονή, ποὺ, μαζὶ μὲ τὴν ἀπίστευτη ἐπιδεξιότητά του στὴν τέχνη του, συνεδύαζε κι' ἕνα ἐκπληκτικὸ μουσικὸ ταλέντο.

Ἡ ἰδέα νὰ φτιάση γυάλινα μουσικὰ ὄργανα τοῦ γεννήθηκε ἐντελῶς τυχαῖα. Στὸ πρόγραμμα μιᾶς φιλανθρωπικῆς γιορτῆς ποὺ διοργανώθηκε τὸ 1934, ὑπῆρχε καὶ μιὰ ποδοσφαιρικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν παλιῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς Ὑαλουργίας τοῦ Κάστρου καὶ τῶν ἄλλοτε καθηγητῶν τους.

Ὁ Μόλλερ ἔλπιζε ὁλόψυχα νὰ νικήσουν οἱ πρῶτοι κι' ἀναζήτησε ἕνα ἀσυνήθιστο τρόπο, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν οἱ καινούργιοι μαθητὲς τὴ χαρά τους γι' αὐτὴ τὴ νίκη. Ἔτσι, τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ φτιάση γυάλινους τηλεβόες, γιὰ νὰ δυναμώνουν τὶς ἐπευφημίες τῶν θεατῶν σὲ κάθε «γκόλ».

Πραγματικά, τὰ κατάφερε μιὰ χαρά. Οἱ παλιοὶ μαθητὲς νίκησαν, καὶ μάλιστα μὲ ἀξιόλογο «σκόρ». Καὶ οἱ γυάλινοι τηλεβόες γιορτάσανε τὸ γεγονός...

Ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐπιτυχία αὐτή, ὁ Μόλλερ ἀποφάσισε νὰ δοκιμάση νὰ φτιάση καὶ μουσικὰ ὄργανα ἀπὸ γυαλί.

Στὴν ἀρχή, συνάντησε ἀλλεπάλληλες δυσκολίες καὶ ἀπογοητεύσεις. Συχνά, ἀφοῦ ἐργαζόταν ἐπὶ ὁλόκληρες βδομάδες, γιὰ νὰ φτιάση ἕνα ὡραῖο κόρνο ἢ ἕνα τρομπόνι, διαπίστωνε ὕστερα ὅτι οἱ νότες του ἦταν φάλτσες! Ἄλλοτε πάλι, σπάζανε τὰ ὄργανα, εἴτε ἀπὸ χτύπημα εἴτε ἀπὸ κάποιο ἐλάττωμα τοῦ γυαλιοῦ.

Ὡστόσο, ὁ Μόλλερ δὲν ἀπογοητευότανε καὶ συνέχιζε τὸ ἔργο του, ὥσπου κατέληξε νὰ συγκεντρώση ἀρκετὰ γυάλινα ὄργανα γιὰ μιὰ πλήρη ὀρχήστρα: τρομπόνια, κόρνες, κορνέτες κλπ., ὅλα καλοφτιαγμένα καὶ σωστὰ τονισμένα.

Τὰ ὄργανα ὅμως αὐτὰ δὲ μποροῦσαν νἄχουν «κλειδιά», ὅπως τὰ συνηθισμένα. Ἔτσι, οἱ νότες ποὺ ἀποδίδανε, ἦταν τέσσερις μόνο.

Ἀλλ' ὁ ἀδάμαστος Μόλλερ τὸ κανόνισε κι' αὐτό: Δημιούργησε δηλαδὴ ἕνα εἰδικὸ ρεπερτόριο, ἀπὸ δικές του μουσικὲς συνθέσεις, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν μονάχα αὐτὲς τὶς τέσσερις νότες. Διάλεξε ἔπειτα ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους του τὰ μέλη τῆς πρωτότυπης ὀρχήστρας του κι' ἄρχισε τὴν ἐξάσκησί τους.

Γρήγορα ἡ φήμη τῆς καινούργιας αὐτῆς ὀρχήστρας διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ὁ Μόλλερ δεχόταν κάθε τόσο προσκλήσεις γιὰ εἰδικὲς «συναυλίες». Συγχρόνως πλούτιζε τὸ ρεπερτόριό του μὲ ἐμβατήρια, βάλς, πόλκες, κλπ.

Ὅταν πέθανε ὁ Μόλλερ, τὸ 1939, εἶχε φτιάσει ἕναν ἀριθμὸ γυάλινων ὀργάνων ἀπὸ κάθε εἶδος, γιὰ τὴν ἀντικατάστασι ἐκείνων ποὺ θὰ σπάζανε.

Σήμερα, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ ὑπάρχη ἡ γυάλινη ὀρχήστρα τοῦ Κάστρουπ. Παίζει ὅμως μονάχα λίγες φορὲς τὸ χρόνο, σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις.

Οἱ μέρες της εἶναι μετρημένες. Γιατί, παρ' ὅλη τὴ σπάνια χρῆσι τους καὶ τὴν προσεχτικὴ συντήρησί τους, τὰ ὡραῖα αὐτὰ γυάλινα ὄργανα εἶναι προωρισμένα μοιραῖα νὰ σπάσουν κάποτε.

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἡ Μιράντα ἀπαντᾶ

ΠΑΙΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΕΡΑ

Ἡ Ποθητὴ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἐξομολογεῖται ἕνα παλιὸ σφάλμα της καὶ ἀναφέρει ὅτι τώρα βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα δίλημμα: Εἶχε ἀποκτήσει δυὸ ἀγοράκια μ' ἕνα νέο, ποὺ ἦταν περαστικὸς ἀπὸ τὴν πόλι της, γιατὶ ἐργαζόταν σὲ δουλειά, ποὺ θὰ διαρκοῦσε τρία χρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἔδινε ὑποσχέσεις πὼς θὰ τὴν παντρευόταν. Ἀλλ' ἕνα βράδυ ὁ νέος αὐτὸς δὲν ξαναγύρισε στὸ σπίτι, ὅπου ἔμεναν μαζί. Ἔφυγε καὶ δὲν πῆρε οὔτε τὰ ροῦχα του.

Στὴν ἀρχή, ἐκείνη νόμισε ὅτι θὰ ξαναγύριζε. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ἕνα χρόνο ἀπελπίστηκε. Κατόπιν μιὰ μέρα ξεσκονίζοντας τὰ ροῦχα του, βρῆκε στὴν τσέπη του ἕνα γράμμα. Τὸ διάβασε κι' ἀπ' αὐτὸ ἔμαθε ὅτι ἦταν παντρεμένος στὴν Ἀθήνα. Δὲ θέλησε νὰ τὸν ζητήση ἐκεῖ. Ἔκλαψε ὅμως κι' ἔμεινε μὲ τὸν πόνο της καὶ τὰ δυὸ ἀγοράκια της.

Τώρα, ὅμως κάποιος ἄλλος, ὄχι καὶ τόσο νέος, ἀλλὰ μὲ κατάστημα, τὴ ζητάει γιὰ γυναῖκα του. Σ' αὐτὸν ἔχει πῆ ὅτι πέθανε ὁ ἄντρας της. Γι' αὐτὸ δὲ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.

Κι' ὡστόσο καλὰ θὰ κάνη νὰ ἐξομολογηθῆ τὸν πόνο της στὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ τὴν ἀγαπάει καὶ νὰ εἶναι βέβαιη ὅτι δὲ θὰ τὸν χάση. Ὁπωσδήποτε ὅμως πρέπει νὰ τοῦ ζητήση νὰ υἱοθετήση τὰ δυὸ παιδιά της γιὰ νὰ πάρουν ἕνα ὄνομα, γιατὶ ἀργότερα δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ συμβῆ.

Παράνομη ἀγάπη: Σὲ πολλὲς οἰκογένειες συμβαίνουν κάτι τέτοια, ὅταν μάλιστα ὁ γαμπρὸς εἶναι πολὺ φίλος μὲ τὶς ἄλλες ἀδελφὲς τῆς γυναίκας του. Κι' ἐκεῖνος, βέβαια, προσφέρει τὴν ἁγνή, ἀδελφικὴ ἀγάπη, γιὰ νὰ εὐχαριστήση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ τὴ γυναῖκα του. Κάποια ὅμως ἀπὸ τὶς ἀδελφὲς παραξηγεῖ τὴν ὑπερβολικὴ περιποίησι καὶ φιλία καὶ πέφτει στὸ μεγάλο σφάλμα νὰ τὸν ἐρωτευθῆ.

Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἀλλάξετε τὶς σκέψεις σας. Θεωρῆστε τον καὶ σεῖς σὰν ἀδελφό, γιατὶ ἀλλοιῶς κινδυνεύει ἡ οἰκογενειακὴ ζωή σας, ἂν κάποτε φανῆτε ἐπιπόλαιη σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Προσέξτε, λοιπόν, τοὺς τρόπους σας, τὰ λόγια σας κι' ἀποφεύγετε νὰ βρίσκεστε μόνη μαζί του, ὅταν ἡ ἀδελφή σας λείπη. Πρὸ πάντων, λόγω τῆς καθημερινῆς ἐπαφῆς σας, μὴ θελήσετε ποτὲ νὰ παρουσιασθῆτε ἀτημέλητη, κάπως λιγώτερο ντυμένη μπροστά του.

Μιὰ νέα τοῦ Γυμνασίου: Τὸ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι, βέβαι, σκληρὸ γιὰ σᾶς, ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε νὰ μὴν ἀκολουθήσετε τὴ γνώμη τοῦ πατέρα σας, ποὺ τόσο πολὺ σᾶς ἀγαπᾶ;

Πολλὰ κορίτσια δὲν ἀκολουθοῦν ἀνώτερες σπουδές, ἄλλα γιατὶ δὲν ἔχουν τὰ μέσα κι' ἄλλα γιατὶ οἱ γονεῖς τους ἔχουν αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία νὰ νομίζουν ὅτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει «νὰ μαθαίνουν πολλὰ γράμματα».

Μὴν ἐπιμένετε. Ἂν σᾶς ἀρέση ἡ σπουδή, ἀσχοληθῆτε μὲ διάφορες ἐγκυκλοπαιδικὲς μελέτες. Ἀφοῦ ἔχετε μάλιστα χρήματα, θὰ σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ μορφωθῆτε πιὸ πολύ, χωρὶς νὰ πηγαίνετε σὲ ἀνώτερες σχολὲς γιὰ τὴν ἀπόκτησι διπλώματος.

Ἀπροστάτευτη μικρούλα: Βλέπω ὅτι εἶστε λογική, καὶ παρ' ὅλο ποὺ μπορούσατε νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὸ αἴσθημά σας, δώσατε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὴν κατάλληλη ἀπάντησι.

Ἡ πρότασί του εἶναι λιγάκι πονηρή. Τὸν βάλατε ὅμως στὴ θέσι του. Ὅπως εἶπε, θὰ τὸ σκεφτῆ... Κι' ἂν ἀποφασίση, μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ ὑποδείξατε, παντρευτῆτε τον. Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας δὲν παίζει ρόλο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ σᾶς συμβουλεύω ἀκόμη εἶναι νὰ μὴν τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη. Μὴ δεχτῆτε ποτὲ νὰ βγῆτε μόνη μαζί του.

Κική: Τὸν βλέπετε συχνά, τὸν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ δὲν ξέρετε πῶς νὰ τοῦ τὸ πῆτε!

Ἀλλά, ταιριάζει ποτὲ σ' ἕνα κορίτσι φρόνιμο, λογικὸ καὶ νοικοκυρεμένο νὰ ἐκδηλώνεται ἔτσι; Δὲν εἶναι σωστό!

Μὴν ἐκτίθεστε, λοιπόν, ἀλλὰ κρατῆστε τὴν ἀξιοπρέπειά σας, σεβαστῆτε τὴν οἰκογένειά σας καὶ σφίξτε τὴν καρδιά σας. Ἂν εἶναι τυχερὸ νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ θέλετε, θὰ γίνη. Ἀλλοιῶς δὲ μποροῦμε νὰ ἐπιβάλουμε στὸν ἄλλον νὰ μᾶς ἀγαπήση!

Καθυστερημένη: Αὐτὸ ποὺ κάνατε, βέβαια, δὲν ἦταν σωστὸ νὰ γίνη. Μιὰ ποὺ ἔγινε ὅμως, πρέπει νὰ διορθωθῆ, καὶ διορθώνεται εὔκολα, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλετε κι' οἱ δυό σας.

Δὲν ἔχετε νὰ δώσετε λόγο σὲ κανένα, οὔτε κανεὶς μπορεῖ ποτὲ νὰ πληροφορηθῆ τίποτε, ἂν ἔλθετε στὴν Ἀθήνα, καὶ κάνετε τὸ γάμο σ' ἕνα ἐξωκκλήσι. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη θελήσετε νὰ παντρευτῆτε στὸν τόπο σας, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὅσοι σᾶς ἐκτιμοῦν θὰ σᾶς συγχαροῦν, ἂν τοὺς καλέσετε μιὰ μέρα στὸ γάμο σας.

Ἕνας γάμος, ὅμως, πρέπει νὰ γίνη ὁπωσδήποτε.

Αἰχμάλωτη: Ὕστερα ἀπὸ τὶς πίκρες, ποὺ ποτίσατε τὴ μητέρα σας, ὅπως μοῦ γράφετε, βρίσκω ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ καὶ νὰ τὴ σκοτώσετε μὲ τὴν τελευταία ἀπόφασί σας.

Ὅπως σᾶς εἶπαν οἱ γιατροί, πρέπει νὰ φύγετε, νὰ πᾶτε στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ δώσετε λίγη χαρὰ στὴ δύστυχη μητέρα σας.

Θ' ἀποχαιρετήσετε κι' ἐκεῖνον καὶ θὰ τοῦ πῆτε πὼς ἅμα γίνη κι αὐτὸς καλά, θὰ ξαναϊδωθῆτε καὶ θ' ἀποφασίσετε γιὰ τὸ μέλλον σας.

Εἶναι πολὺ ἐγωϊστικὸ ἐκ μέρους του, νὰ σᾶς λέη, πὼς ἅμα φύγετε ἐσεῖς, ἐκεῖνος θὰ πεθάνη.

Ἐξ ἄλλου, ἀγαπᾶτε πιὸ πολὺ ἕνα ξένο, ποὺ πρώτη φορὰ γνωρίσατε τυχαῖα σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ἀπὸ τὴ μητέρα σας, ποὺ ἔχει τόσο πολὺ ὑποφέρει γιὰ σᾶς, δίχως συμφέρον, δίχως ἐγωϊσμό, ἀλλ' ἁπλούστατα ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπάει.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι γεμάτο ζωή!

Ἡ Μητέρα του τοῦ δίνει κάθε μέρα ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

Κι' ἐσεῖς ποὺ ἔχετε παιδιὰ προσέξτε τὴν ἀνάπτυξί τους. Δῶστε τους τὸ ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ ποὺ τὰ δυναμώνει, τὰ βοηθᾶ νὰ μεγαλώσουν, νὰ φτιάξουν γερὰ κόκκαλα καὶ σφιχτοδεμένο σῶμα.

Μὲ τὸ ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ, σὰν ρόφημα ἢ σὰν μαρμελάδα στὸ ψωμὶ καὶ τὰ δικά σας παιδιὰ θὰ εἶναι πάντα γεμᾶτα ζωή.

ΝΟΥΝΟΥ
ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ
ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κάμε καὶ σὺ τὴν προῖκα σου.

Κτίσε ἕνα δικό σου σπίτι. ΜΟΝΟΝ μὲ δραχ. 5.000 προκαταβολή.

ΕΜΠΟΡΟΤΕΧΝΙΚΑ

Ζαλόγγου 8. Τηλ. 31-786, 620-662
Τὸ γραφεῖον εἶναι ἀνοικτὸν καὶ τὰς Κυριακάς.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ οἰκόπεδο

–ΕΜΠΡΟΣ! ἀκούστηκε μιὰ βαρειὰ κι' ἐλαφρῶς βραχνιασμένη φωνή.

Ἔστριψα μὲ κάποιο τρὰκ τὸ σαραβαλιασμένο πόμολο τῆς ἑτοιμόρροπης πόρτας καὶ μπῆκα ὑποκλινόμενος βαθυσεβάστως στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς 426ης Οἰκονομικῆς Ἐφορίας. Κοντοστάθηκα λίγο καὶ καρατάρισα τὸν «ἀντίπαλό» μου. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κύριο μᾶλλον κοντὸ καὶ μᾶλλον παχουλό, μὲ βαθειὰ ψαλιδισμένο μουστακάκι, ὁλοστρόγγυλα μάτια, γυαλιστερὰ μάγουλα καὶ ἀγαθὴ μύτη.

–Καλημέρα σας! τοῦ εἶπα μὲ θάρρος, ποὺ τὸ ἀντλοῦσα ἀπὸ τὴν γενικὰ καλόκαρδη ἐμφάνισί του.

– Καλημέρα σας, μὲ ἀντιχαιρέτησε γελαστά. Περὶ τίνος πρόκειται;

–Πρόκειται γιὰ τὸ καὶ τό, κύριε Ἔφορε.

Καὶ τοῦ ἐξήγησα καταλεπτῶς τὴν δραματικὴ ὑπόθεσι, ποὺ εἶχε καταντήσει ὁ ἐφιάλτης τῆς τυραννισμένης μου ζωῆς.

Μὲ χίλια στανιὰ καὶ δυὸ χιλιάδες αἱματηρὲς οἰκονομίες εἶχα ἀγοράσει ἕνα οἰκοπεδάκι–ἐκτὸς σχεδίου, ἐννοεῖται.

Τὸ βρῆκα σὲ πραγματικὴ τιμὴ εὐκαιρίας — 45 λίρες, ἤγουν δραχμαὶ 13.500 — καὶ τὸ βούτηξα.

–Σαράντα πέντε λίρες; κάγχασε. Ὄχι δά! Παραεῖσθε ὑπερβολικός, ἀγαπητέ μου.

–Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, φίλτατε!

–Μὰ ὅλοι ὅσοι μὲ ἐπισκέπτονται δὲν παραλείπουν νὰ ὁρκιστοῦν διὰ τοῦ λόγου των τὸ ἀληθές!

–Δηλαδή, δὲν μὲ πιστεύετε;

–Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ὄχι.

–Ὥστε νομίζετε πὼς σᾶς λέω ψέματα;

–Κάθε ἄλλο! Ἁπλῶς, νομίζω πὼς δὲ μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια!

–Καὶ ὅμως! ἐπέμεινα. Διὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος οἰκόπεδον, ἔδωσα ἀκριβῶς 45 λίρες. Οὔτε μισὴ περισσότερη!

Μάταιος κόπος! Ὁ κύριος διευθυντής, ὅπως ἄλλωστε καὶ οἱ ὑφιστάμενοί του, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραδεχτῆ.

– Ἕνα τέτοιο οἰκόπεδο εἶναι ἀδύνατον νὰ στοιχίζη λιγώτερο ἀπὸ 175 λίρες, μοῦ ἐδήλωσε, ἐνῶ τὸ καλωσυνᾶτο χαμόγελο ἔσβυνε ἀπὸ τὶς χοντροκομμένες χειλάρες του.

Ἄναψε τσιγαράκι καὶ συνέχισε:

–Βρίσκεται, βλέπετε, σὲ προνομιοῦχο θέσι, ἡ ὁποία προβλέπεται ὅτι συντομώτατα θὰ ἀξιοποιηθῆ διὰ τῆς διανοίξεως νέας μεγάλης λεωφόρου! Ὥστε ὁ ἰσχυρισμός σας περὶ 45 λιρῶν κλπ. κλπ., εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνη πιστευτός. Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν καλήν μου θέλησιν δέχομαι νὰ κατέβω στὶς 150 λίρες. Οὔτε μισὴ πάρα κάτω!

Ἀφοῦ, λοιπόν, δὲν κατέβαινε ἐκεῖνος, ἀναγκάστηκα ν' ἀνέβω ἐγώ. Κι' ἔτσι, πλήρωσα φόρο ἐπὶ 45.000 δραχμῶν κι' ἔφυγα κυριολεκτικὰ ξαλαφρωμένος!

Πάντως, τὸ δυσάρεστο αὐτὸ περιστατικὸ δὲν ἐμείωνε τὴ χαρά μου γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ κελεπουριοῦ.

«–Καὶ στὸ κάτω-κάτω, συλλογίστηκα, μπορεῖ νὰ βγῆ ἀληθινὸς ὁ κ. Ἔφορος καὶ νὰ πάρη σὲ λίγο καιρὸ μεγάλη ἀξία τὸ οἰκοπεδάκι μου».

Τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν ἔγινε «σὲ λίγο καιρὸ» ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ συνοικισμὸς «Νέα Εὐρύανθος», ὅπου βρισκότανε τὸ ρημάδι τὸ οἰκόπεδο, ὄχι μόνο γνώρισε τεράστια ἄνθησι, ἀλλὰ μπῆκε καὶ στὸ «σχέδιον πόλεως». Καὶ βρέθηκαν ἀρκετοὶ ποὺ μοῦ πρότειναν νὰ τοὺς τὸ πουλήσω γιὰ 220 λίρες. Ἕνας, μάλιστα μοῦ κουδούνισε 250 χρυσές.

Κράτησα τὴν ψυχραιμία μου καὶ δὲν ὑπέκυψα στὸν πειρασμό, γιατὶ ἤμουνα βέβαιος πὼς θὰ μεγάλωνε ἡ τιμὴ τοῦ οἰκοπέδου καὶ θὰ πλήθαιναν τὰ κέρδη μου.

Καὶ τότε ξέσπασε τὸ μεγάλο κακό, ποὺ τὸ πέρασα στὴν ἀρχὴ γιὰ καλό.

Κάποιος ἐξυπνάκιας ἐσκάρωσε ἕνα μεγαλεπήβολο καὶ μεγαλειῶδες ρυμοτομικὸ σχέδιο. Θὰ κατασκευάζονταν, λέει, ὡραῖοι ἀκτινωτοὶ δρόμοι καὶ στὴ μέση ἀκριβῶς θὰ γινόταν μιὰ μεγάλη πλατεία. Κι' ὅσο γιὰ τοὺς κατόχους τῶν οἰκοπέδων ποὺ θὰ θυσιαζόντουσαν γιὰ νὰ γίνη ἡ μεγάλη πλατεία, θ' ἀποζημιωνόντουσαν–λέει...

Ἔκλαψα τὸ οἰκοπεδάκι μου, μὰ παρηγορήθηκα μὲ τὴν γαργαλιστικὴ ἰδέα τῆς ἀποζημιώσεως. Καὶ κραδαίνοντας ὑπὸ μάλης ἕναν ἄδειο χαρτοφύλακα, ἐπῆγα νὰ εἰσπράξω τὴν ἀποζημίωσί μου ἀπὸ τὸν ἁρμόδιο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ κουβέντιαζα καὶ ὅλα τὰ σχετικά.

Ἐχάρηκα ποὺ ἦταν γνωστός μου — ὁ διευθυντὴς τῆς 426ης Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, ποὺ λέγαμε.

Οἱ εὐγενικοί του τρόποι εἶχαν μείνει ἀναλλοίωτοι. Καὶ μὲ μελιστάλακτο πάντα ὕφος, μὲ ρώτησε:

–Περὶ τίνος πρόκειται, ἀγαπητέ;

–Πρόκειται γιὰ τὸ καὶ τό, φίλτατε. Τὸ κράτος μοῦ ἀπαλλοτριώνει ἕνα οἰκόπεδο ἀξίας 300 χρυσῶν λιρῶν!

–Τριακοσίων λιρῶν; ἀπόρησε. Καὶ ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ οἰκόπεδο;

–Στὴ «Νέα Εὐρύανθο», ἂν ἔχετε ὑπ' ὄψι σας.

–Καὶ βέβαια ἔχω ὑπ' ὄψι μου. Ὅπως ἐπίσης ἔχω ὑπ' ὄψι μου ὅτι τὸ καλύτερο οἰκόπεδο σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ δὲ μπορεῖ νὰ στοιχίζη περισσότερο ἀπὸ 30 λίρες. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅμως, τὴν καλή μου θέλησι, δέχομαι ν' ἀνέβω στὶς 45 λίρες.

–Σᾶς ὁρκίζομαι.., πῆγα νὰ πάρω φόρα.

–Μοῦ ὁρκίζεσθε, μ' ἔκοψε, ὅτι πληρώσατε γι' αὐτὸ τὸ οἰκόπεδο περισσότερο ἀπὸ 45 λίρες;

Φυσικά, μὲ ἀποστόμωσε, γιατὶ δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρος μου ἡ ψευδορκία. Ἀνακύπτει, ὅμως, τὸ ἑξῆς ἀγωνιῶδες ἐρώτημα: Φταίει ὁ φονιάς;

Ἀπαντήσεις δεκτὲς μέχρι τέλους τοῦ μηνός!...

Γ. Γ.

Μὴν παραλείπετε ποτὲ νὰ περιποιεῖσθε τὰ δόντια σας

Λαμπερὰ-καθαρὰ δόντια καὶ εὐχάριστη ἀναπνοὴ μὲ Ὀδοντόπαστα NIVEA

Σωληνάριο μικρὸ 30 γρμ.
» οἰκονομικὸ 65 »

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

NIVEA
Toothpaste

ΤΟ ΜΗΛΟΞΥΔΟ κάνει θαύματα

Ἕνα γιατροσόφι τῶν χωρικῶν τοῦ Βέρμοντ

ΟΛΟΙ οἱ γιατροὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι τὰ διάφορα λαϊκὰ γιατροσόφια ἔχουν συχνὰ μιὰ πραγματικὴ ἐπιστημονικὴ βάσι. Αὐτὸ λοιπὸν ἰσχύει καὶ γιὰ ἕνα εἶδος ξυδιοῦ, ποὺ γίνεται ἀπὸ μῆλα καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀγρότες τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Βέρμοντ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους σκοπούς.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ντ. Τζάρβις μελέτησε συστηματικὰ τὶς ἐφαρμογὲς αὐτοῦ τοῦ μηλόξυδου καὶ συμπέρανε ὅτι βασίζεται κυρίως στὸ κάλιο ποὺ περιέχει σὲ ἀφθονία — ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλα πολύτιμα συστατικά του (φώσφορο, χλώριο, νάτριο, μαγνήσιο, ἀσβέστιο, θεῖο, σίδηρο, φθόριο καὶ πυρίτιο).

Γιὰ νὰ εἶναι πραγματικὰ ὠφέλιμο ὡς φάρμακο, πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ ὁλόκληρα μῆλα, λυωμένα, ποὺ ὁ γλυκὸς χυμός τους παθαίνει ζύμωσι καὶ μεταβάλλεται σὲ ξῦδι, ὅπως ὁ μοῦστος.

Ἂν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἀνέχεται τὸ ξῦδι, μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μ' ἕνα ποτῆρι χυμοῦ μήλου.

Ἔχει ἐξακριβωθῆ μὲ ἐπιστημονικὰ πειράματα ὅτι τὸ ξῦδι, σκοτώνει τὰ βλαβερὰ μικρόβια ποὺ συναντάει στὰ πεπτικὰ ὄργανα. Εἶναι χαρακτηριστικὴ μάλιστα ἡ ἑξῆς περίπτωσι: Σ' ἕνα γεῦμα, στὸ Σράϊνερ τοῦ Βέρμοντ, εἶχαν σερβίρει σαλάτα ἀστακό, ποὺ ἔτυχε νἄχη ὑποστῆ ἀλλοίωσι. Ἀπὸ τοὺς 20 συνδαιτημόνες λοιπόν, οἱ 19 ἔπαθαν σοβαρὴ δηλητηρίασι. Μόνον ἕνας γλύτωσε, γιατὶ εἶχε πάρει μαζί του ἕνα μπουκαλάκι μηλόξυδο καὶ τὄρριξε στὸν ἀστακό. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν προφύλαξί του, δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό.

Δὲν ἔχουν λοιπὸν ἄδικο οἱ κάτοικοι τοῦ Βέρμοντ, ποὺ θεωροῦν τὸ μηλόξυδο ὠφέλιμο στὸ πεπτικὸ σύστημα. Ἡ δόσι δὲν εἶναι ἡ ἴδια γιὰ ὅλους: Ἄλλοι βάζουν ἕνα δάχτυλο ξῦδι κι' ἀπογεμίζουν τὸ ποτῆρι μὲ νερό, ἐνῶ ἄλλοι φτιάχνουν τὸ μῖγμα αὐτὸ μισὸ καὶ μισό.

Ἐπίσης, τὸ μηλόξυδο χρησιμοποιεῖται ἀπὸ κείνους ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Ὁ δόκτωρ Τζάρβις παρατήρησε ὅτι μιὰ γυναῖκα, μὲ ἀνάστημα 1,60 καὶ βάρος 95 κιλῶν, ποὺ ἔπαιρνε δυὸ κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ μηλόξυδο μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ σὲ κάθε γεῦμα της, εἶχε χάσει ἔπειτα ἀπὸ 2 χρόνια 14 κιλά. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἕνας κοιλαρᾶς ἀπόκτησε κανονικὴ σιλουέτα.

Τὸ μηλόξυδο ἐπιδρᾶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι αὐξάνοντας τὴν καῦσι τοῦ λίπους ποὺ ἔχει συγκεντρωθῆ στοὺς ἱστούς.

Φυσικά, πρέπει συγχρόνως ν' ἀποφεύγωνται τὰ φαγητὰ ποὺ παχαίνουν πολύ.

Ἂν δὲν εἶναι εὔκολο νὰ παίρνη κανεὶς τὸ μηλόξυδο στὰ γεύματά του, μπορεῖ νὰ πάρη μιὰ δόσι τὸ πρωΐ, ἄλλη μιὰ τὸ βράδυ πρὶν πλαγιάση καὶ τὴν τρίτη σ' ὁποιαδήποτε ἐνδιάμεση ὥρα τῆς ἡμέρας.

Γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴ χρονία κόπωσι καὶ τὸν ἐκνευρισμὸ οἱ ἀγρότες τοῦ Βέρμοντ προσθέτουν 3 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ μηλόξυδο σ' ἕνα κύπελο μέλι, φυλᾶνε τὸ μῖγμα σ' ἕνα βαζάκι καὶ παίρνουν 2 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ ἀπ' αὐτὸ κάθε βράδυ πρὶν πλαγιάσουν. Ἔτσι, εἶναι βέβαιοι πὼς σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολὺ θἄχουν ἀποκοιμηθῆ.

Ἂν ὡστόσο συμβῆ νὰ εἶναι ἀκόμα ξύπνιοι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, μποροῦν νὰ πάρουν ἄλλες 2 κουταλιὲς ἀπὸ τὸ μῖγμα. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ κάνουν, ἂν ξυπνήσουν τὴ νύχτα καὶ δὲν τοὺς ξαναπαίρνη ὁ ὕπνος.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀβλαβὴς καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ ὁσονδήποτε καιρό. Τὸ μέλι ἔχει καὶ μόνο του ὑπνωτικὲς ἰδιότητες, γίνεται ὅμως ἀποτελεσματικώτερο ἂν συνδυασθῆ μὲ τὸ μηλόξυδο.

Συγχρόνως, ὁ κουρασμένος ὀργανισμὸς χρειάζεται τροφὲς πλουσιες σὲ ἰώδιο (ψάρια καὶ θαλασσινά). Πολὺ ὠφέλιμα εἶναι καὶ τὰ βραστὰ φασόλια, δυὸ - τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Βέρμοντ τρῶνε συχνὰ φασόλια μὲ μηλόξυδο.

Τὸ ξῦδι αὐτὸ ὠφελεῖ ἐπίσης στὴν ἡμικρανία. Βάζουν ἴσες ποσότητες νερὸ καὶ ξῦδι σὲ μιὰ μικρὴ λεκάνη πάνω σὲ μιὰ θερμάστρα καὶ τ' ἀφίνουν νὰ βράση σιγὰ-σιγά. Ὅταν ἀρχίση νὰ βγάζη ἀτμούς, σκύβουν ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς εἰσπνέουν. Μὲ 60—70 τέτοιες εἰσπνοές, ὁ πονοκέφαλος σταματάει συνήθως ἐπὶ μισὴ ὥρα περίπου, κι' ἂν ξανάρθη ὕστερα εἶναι πολὺ ἐλαφρότερος. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, οἱ κάτοικοι τοῦ Βέρμοντ καταργοῦν συνήθως τὶς ἀσπιρίνες.

Ἐξ ἄλλου, τὸ μηλόξυδο χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς ἰλίγγους. Οἱ ζάλες αὐτὲς ὀφείλονται συχνότατα σὲ ἀλκαλικὴ ἀντίδρασι τῶν οὔρων, ὑποχωροῦν δὲ ἢ ἐλαττώνονται ἂν ἡ ἀντίδρασι αὐτὴ γίνη ὄξυνη —πρᾶγμα ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ μηλόξυδο. Παίρνοντας κανεὶς δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ ξῦδι, παρατηρεῖ μιὰ σημαντικὴ καλυτέρευσι ἔπειτα ἀπ' τὴ δεύτερη βδομάδα, ἔτσι ποὺ μπορεῖ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ ἐλαττώση τὴ δόσι.

Ἀλλὰ κι' ὁ πονόλαιμος ὑποχωρεῖ μὲ γαργάρες μὲ μηλόξυδο. Ἡ δόσι εἶναι: μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ ξῦδι σ' ἕνα ποτῆρι νερό. Ὁ ἄρρωστος κάνει γαργάρα μὲ μιὰ γουλιὰ ἀπ' τὸ μῖγμα κάθε ὥρα, κι' ὕστερα τὸ καταπίνει, γιὰ ν' ἀπολυμανθῆ καὶ βαθύτερα ὁ λαιμός του. Ἐπαναλαμβάνει ἔπειτα τὸ ἴδιο μὲ δεύτερη γουλιά.

Ὅταν καλυτερέψη ἡ κατάστασί του, οἱ γαργάρες ἀραιώνουν καὶ γίνονται κάθε 2 ὧρες.

Μέσα σὲ 24 ὧρες, γιατρεύονται ἔτσι ἀκόμα κι' οἱ στρεπτοκοκκικὲς μολύνσεις τοῦ λαιμοῦ.

Μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ μηλόξυδο καὶ μιὰ σταγόνα διαλύσεως ἰωδίου Λουγκὸλ σ' ἕνα ποτῆρι νερό, μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, εἶναι πολὺ ὠφέλιμο φάρμακο κατὰ τῆς ἰγμορίτιδος. Σὲ 1—2 βδομάδες, σταματάει τὸ τρέξιμο τοῦ ὑγροῦ ἀπ' τὴ μύτη.

Συγχρόνως ὅμως δὲν πρέπει ὁ ἄρρωστος νὰ τρώη πορτοκάλια ἢ λεμόνια.

Τέλος, τὸ μηλόξυδο σὲ ἰσχυρὲς δόσεις ἔχει ἀποδειχθῆ ἀποτελεσματικὸ ἐναντίον τῆς ἀρθρίτιδος. Ὁ ἄρρωστος παίρνει 10 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ ξῦδι σ' ἕνα ποτῆρι νερό, σὲ κάθε γεῦμα του. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἔχει ξαναβρῆ σχεδὸν τελείως τὴν εὐκινησία τῶν ἀρθρώσεών του κι' ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς πόνους.

Αὐτὰ βεβαιώνει ὁ δόκτωρ Τζᾶρβις γιὰ τὸ θαυματουργὸ μηλόξυδο. Ὅποιος θέλει, μπορεῖ νὰ δοκιμάση...

Παυσίπονον
ἀντιόξινον
(δὲν πειράζει τὸ στομάχι)
ΠΑΞ
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω - Κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σταυρόλεξο, ἀλλὰ μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἡ λέξι «ΜΑΛΑΣ», ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ σᾶς βοηθήση σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου.

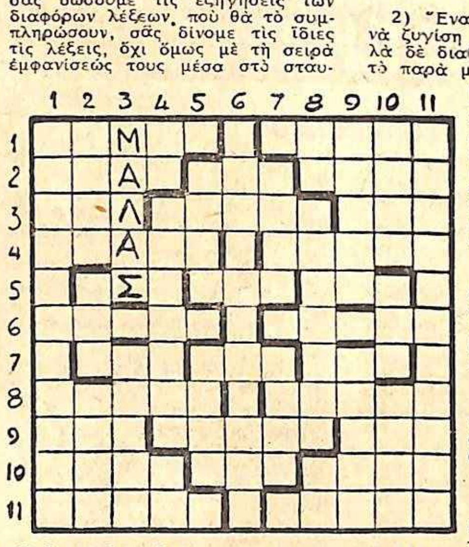

Τὸ σταυρόλεξο ἀνήκει συγχρόνως καὶ στὸ νέο τύπο, ποὺ ἔχει ἀντὶ γιὰ μαῦρα τετραγωνίδια, μαῦρες χονδρὲς γραμμές. Ἡ κάθε λέξι σταματᾶ ὅπου συναντᾶ χονδρὴ γραμμὴ καὶ μιὰ ἄλλη λέξι ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς γραμμῆς αὐτῆς.

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΑΓΑΡ — ΑΓΑΣ — ΑΕΡΑ — ΑΗΣ — ΑΝΗΡ — ΑΝΤΕΡ—ΑΝΤΙΣ — ΑΡΚΑΔΕΣ — ΑΣΤΟ.

★

ΒΑ — ΒΑΚΩΝ — ΒΕΤΟ.

★

ΔΑΣ.

★

ΕΑΝ — ΕΝ — ΕΣΑ.

★

ΙΡΙΣ.

★

ΚΑΡΟΝ — ΚΕΑ—ΚΗΛ—ΚΝΑ.

★

ΜΑΥΡΟ.

★

ΝΑΝΑ — ΝΑΝΟΙ — ΝΑΤΝΙΟΣ — ΝΤΟ.

★

ΟΡΟΣ — ΟΣ.

★

ΠΑΟΚ —ΠΑΠ—ΠΙΠΑ—ΠΡΩΡΑ.

★

ΡΑΛ — ΡΕΝΑΡ.

★

ΣΑΛΙΑ — ΣΑΣΩΝ — ΣΕΒΑΧ— ΣΚΑΡΤΟΣ — ΣΩΡΟΣ — ΣΟΣ ΣΩ.

★

ΤΕΤ — ΤΡΑΚΟ — ΤΣΙ.

★

ΧΑΛΑΣΤΗΡΙΟΝ — ΧΑΛΚΕΝΤΕΡΟΣ — ΧΑΜΗΤ — ΧΑΜΟΣ — ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣ.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ὁ κ. Ἀνδρέας βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς πολυμελοῦς οἰκογενείας. Ὅταν μιὰ μέρα τὸν ρώτησαν πόσα μέλη τὴν ἀποτελοῦσαν ἐν ὅλω, ἐκεῖνος ἀπάντησε:

—Ἂν ἤμαστε στὸ σπίτι μου διπλάσιοι ἀπ' ὅσοι εἴμαστε, σὺν τὸ ἥμισυ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μου καὶ σὺν 7 ἀκόμη ἄτομα, τότε θὰ ἤμαστε ἐν ὅλω 32. Μὲ αὐτά, ποὺ σᾶς εἶπα, πρέπει νὰ βρῆτε ἀπὸ πόσα μέλη ἀποτελεῖται ἡ οἰκογένεια μου, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ χαρτί.

★

2) Ἕνας ζαχαροπλάστης θέλει νὰ ζυγίση 15 ὀκάδες ζάχαρη ἀλλὰ δὲ διαθέτει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ παρὰ μιὰ παλαιὰ διπλῆ ζυγαριὰ καὶ ἕνα βάρος τῆς μιᾶς ὀκᾶς. Δεδομένου ὅτι βιάζεται πολὺ καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται ἕνα λεπτὸ γιὰ κάθε ζύγισμα, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόση ὥρα θὰ χρειαστῆ, τὸ λιγώτερο, γιὰ νὰ ζυγίση τὶς 15 αὐτὲς ὀκάδες;

★

3) Πόσο θὰ ἔχουμε ἂν προσθέσωμε στὸ ἕνα τρίτο τοῦ 10 τὸ ἥμισυ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ 10; Ἀπαντῆστε σὲ 30 δευτερόλεπτα.

★

4) Ποιὸν ἀριθμὸ πρέπει νὰ τοποθετήσετε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, στὴν ἀκόλουθη σειρά;
2,5, 11, 23, 47...

★

5) Ὅταν προσθέσωμε τοὺς ἀριθμοὺς 111 + 222 + 333 + 444 + 555, ἔχομε γιὰ σύνολο 1665.
Ποιὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν πρέπει ν' ἀντικαταστήσωμε μὲ μηδενικὰ γιὰ νὰ βρίσκωμε τελικὰ γιὰ σύνολο 1111;

★

6) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, 1 μέχρι 9, ἔτσι ὥστε κάνοντας τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε πάντα γιὰ σύνολο 15.

... + ... + ... = 15
... x ... − ... = 15
... + ... x ... = 15

Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ὁρκίζεται.
Τὸ δεύτερο προσθήκη.
Τὸ τρίτο κάποιος ποταμὸς
ποὺ στὴ Ρωσία ἀνήκει.
Μὲ τ' ἄκρο μου ὁ κῆπος σας
μυρίζει καὶ στολίζεται,
κι' ὄμορφη χώρα τ' ὅλο μου,
ποὺ ὅλοι τὴν γνωρίζετε.

Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπ' τὰ κύματα γεννιέμαι,
ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης.
Καὶ τὴ θάλασσα φωτίζω,
ἂν μὲ ἀναγραμματίσης.

Συλλαβόγριφος

Ἄρθρο τὸ πρῶτο οὐδέτερο,
τὸ δεύτερό μου λάμπει.
Θεὸς μὴ δώση στ' ὅλο μου
νέος κανένας νά̈μπη!

Μαγικὴ εἰκὼν

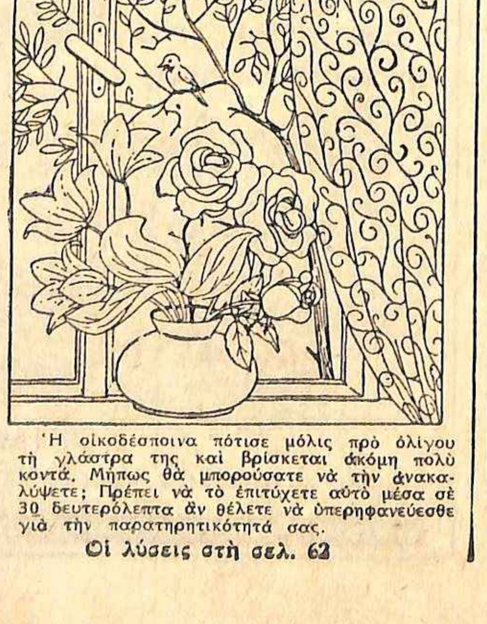

Ἡ οἰκοδέσποινα πότισε μόλις πρὸ ὀλίγου τὴ γλάστρα της καὶ βρίσκεται ἀκόμη πολὺ κοντά. Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ τὴν ἀνακαλύψετε; Πρέπει νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

Η ΜΟΝΗ
ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ
ΦΙΞ
ΧΩΡΙΣ
ΧΗΜΙΚΑ
ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ—ΕΚΖΕΜΑΤΑ
ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Ἡ περίφημη πολυβιταμινοῦχος ἀλοιφὴ PROFARM, κάνει πραγματικὰ θαύματα. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, πρωΐ—βράδυ, ἐπαλείφετε καλὰ τὶς αἱμορροΐδες μὲ ἀλοιφὴ ΠΡΟΦΑΡΜ καὶ θ' ἀπαλλαγῆτε, τελείως, ἀπ' αὐτές. Τὸ αὐτὸ καὶ στὰ ἐκζέματα. Θὰ σταματήση, ἀμέσως τὴν ἀνυπόφορη φαγούρα τους καὶ θὰ τὰ ἐπουλώση. Στὰ ἐγκαύματα, ἀρκεῖ ἀμέσως νὰ βάλετε ἀλοιφὴ καὶ σὲ μιὰ ὥρα, δεύτερη καὶ τρίτη ἐπάλειψη. Θὰ δῆτε, σὲ λίγες ὧρες, κατάπληκτοι, τὴν πλήρη θεραπεία τοῦ ἐγκαύματος. Ἐπουλώνει, τάχιστα, κάθε τραῦμα. Πληγές, ποὺ δὲν κλείνουν, τὶς ἐπουλώνει. Σπυριά, συγκάματα τῶν παιδιῶν καὶ κάθε ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος, τὰ θεραπεύει ταχύτατα. Γι' αὐτὸ ἡ ἀλοιφὴ ΠΡΟΦΑΡΜ, μὲ τὶς θαυματουργές της ἰδιότητες, ποὺ ἀποτελεῖ καύχημα γιὰ τὴν φαρμακοβιομηχανία, δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ κανένα σπίτι, ἐργοστάσιο ἢ ἐργαστήριο.

Πωλεῖται στὰ φαρμακεῖα πρὸς 9 δρχ.

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64). Τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 — 7 μ.μ.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
Ὑποψηφίων Κολλεγίου—Βαρβακείου. — Τηλέφ. 34-810

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἀναγνώστρια Δ. Μ. 3: Εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ ὠτολαρυγγολόγου τὸ περιστατικό, ποὺ γι' αὐτὸ ζητᾶτε τὴ γνώμη μου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ θὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν παιδίατρο, θὰ γνωματεύση κατὰ πόσο καὶ πότε ἐνδείκνυται ἡ ἀμυγδαλεκτομή.

Δυστυχισμένο: Λυποῦμαι γιατὶ οὔτε μὲ ἀλληλογραφία ἀλλὰ οὔτε ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ δοθοῦν ἐξηγήσεις σχετικὲς μὲ τὸ θέμα, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Ἐπισκεφθῆτε ἕνα σεξολόγο νὰ σᾶς πληροφορήση.

Πολυπαθῆ, Ἐνταῦθα: Ἐφόσον μένετε ἐδῶ, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ περάσετε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ἢ ἀπὸ τὸ εἰδικὸ τμῆμα ἑνὸς νοσοκομείου νὰ σᾶς πληροφορήσουν ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσουν.

Ρ. Ο. Τ.: Πῶς θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου ἀπὸ μακρυά;

Φ. 88: Μοῦ λέτε ὅτι πάσχετε ἀπὸ ἀμοιβάδες. Δὲ μοῦ διευκρινίζετε ὅμως ἂν ἡ πάθησι διεπιστώθη ἐργαστηριακῶς. Ἐφαρμόζονται σήμερον πολλὲς μέθοδοι, ἀνάλογες πάντοτε μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ πάσχοντος καὶ συμπτωματικῶς.

Δυστυχῆ πατέρα: Μόνον ὁ γιατρός, ποὺ θὰ παραστῆ τὴ στιγμὴ τῆς κρίσεως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ σχηματίση γνώμη. Σαφὴς διάγνωσι γίνεται συνήθως στὸ Νοσοκομεῖο.

Ξ. Δ. Ε. 65: Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς περιπτώσεως, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, ἔχουν δύσκολη διάγνωσι ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ γιατρὸ ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάση. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ περνούσατε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ Νοσοκομεῖο νὰ ἐξεταστῆτε ὁπωσδήποτε ἀπὸ γιατρό.

Δυστυχῆ Ρ. Π. 40: Τὸ θέμα εἶναι τέτοιο, ὥστε νὰ εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ συζητηθῆ δι' ἀλληλογραφίας ἀπὸ τὴ παροῦσα στήλη. Ἐφ' ὅσον μένετε ἐνταῦθα, περᾶστε ἀπὸ ἕνα γιατρὸ νὰ συζητήσετε.

Κατίνα: Ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα στὴν ἐπιστολή σας συμπεραίνω ὅτι ἡ αἰτία, ποὺ προκαλεῖ τὰ ἐν λόγω ἐνοχλήματα εἶναι νευρικῆς αἰτιολογίας. Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι τοπικὸ φαινόμενο. Περισσότερο θὰ σᾶς βοηθήση ὁ νευρολόγος.

Ἀμελῆ Θ. Κ.: Ἡ ἀμέλειά σας εἶναι ἀσυγχώρητη. Θὰ κάνετε 15 — 20 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 cc'. I. δύο ἑβδομαδιαίως, καὶ ἐν συνεχεία ἐπὶ 15 ἡμέρες, θὰ παίρνετε τρία χάπια ἡμερησίως ἐκ τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου ἀνὰ δίμηνο. Ἴσως περισωθῆ ὅ,τι ἀπέμεινε.

Δ. Κ. Ε.: Τὰ ἐνοχλήματα αὐτὰ ἔχουν πολλὰ αἴτια. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς δῆ γιατρός. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ δεύτερο, μπορεῖτε νὰ κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Belin ἢ Solepar ἢ σιρόπι τοῦ ἴδιου φαρμάκου.

Χωρικὸν Κ. Μ.: Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ ἀπὸ μακρυὰ νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ κάμετε 15—20 ἐνέσεις Calcibromine καὶ τὸ πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ νὰ παίρνετε μιὰ κουταλίτσα Passineurol. Ἐν συνεχεία θὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις Multi B, μίαν ἡμερησίως.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ἀπελπισμένη καρδιά: Τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Θεραπευτικῶς θὰ τοποθετῆτε ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια κάθε βράδυ Tab. vagin. Mycostatin. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Θὰ διακόπτετε κατὰ τὴν περίοδο καὶ θὰ συνεχίζετε ἐπὶ ὀκταήμερο μετὰ τὴ λῆξι της κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὰ ἄλλα προῆλθαν ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία καὶ ὁ μόνος τρόπος τῆς θεραπείας τους εἶναι ἡ ἀφαίρεσί τους, γιατὶ ἀργότερα θὰ μεγαλώσουν περισσότερο.

Ρούλα Κ. Β., Βέρροια: Ἡ ἀτυχὴς ἔκβασι ἔβλαψε τὴ γεννητικὴ σφαῖρα καὶ ἐξασθένησε τὴν καλὴ ὠοτοκία. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τέσσερις ἐνέσεις, μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες, Amp. Primandron τῶν 1000 μονάδων. Ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tab. Evit. Τὸ δεύτερο μῆνα θὰ ἀντικαταστήσετε τὶς ἐνέσεις Primandron μὲ τρεῖς ἐνέσεις Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ κάνετε μιὰ ἔνεσι κάθε τρεῖς ἡμέρες. Ἡ ἄλλη θεραπεία θὰ εἶναι ὅπως καὶ κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα. Τὸν τρίτο μῆνα θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία τοῦ πρώτου μηνός. Καὶ τὸν τέταρτο μῆνα θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία τοῦ δευτέρου μηνός.

Ch. D., South Africa: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

D. A. E., Brisbane, Australia: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Μιὰ δυστυχισμένη, Φ. Θ.: Νὰ πάψετε νὰ ἀνησυχῆτε. Δὲν εἶναι τίποτε τὸ σοβαρό. Νὰ παντρευθῆτε καὶ μετὰ τὸ γάμο νὰ κάνετε τὴν ἐγχείρησι καὶ νὰ εἶστε βέβαιη πὼς ἡ ὑγεία σας θὰ ἀποκατασταθῆ τελείως.

Κυρία Ἰουλιέττα, Καρδίτσα: Ἡ ἐλαφρὰ ὀπισθία κάμψι δὲν εἶναι σοβαρὸ ἐμπόδιο καὶ ἐφόσον οἱ γιατροὶ δὲν σᾶς βρίσκουν ἄλλη ἀνωμαλία, ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι εἶναι ἡ μόνη λύσι στὸ πρόβλημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ.

Β. Δ. Β., Ἄρτα: Γιὰ νὰ ἔχετε ὁριστικὰ ἀποτελέσματα, νὰ ἐπαναλάβετε ἀκόμη ἕνα μῆνα τὴ θεραπεία σας μὲ Tabl. Mycostatine vagin. καὶ Mycostatine ointment γιατὶ ἡ μόλυνσι ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια εἶναι ἐπίμονη καὶ ὑποτροπιάζει ὅταν δὲν γίνη πλήρως ἡ θεραπείας.

Λευκὴ ὀρτανσία, Κέρκυρα: Τὰ συμπτώματά σας μαρτυροῦν ἀρχομένη ἐμμηνόπαυσι. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες Tabl. Lynora 0,05 m.g. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Neoprol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλο τὸ μῆνα θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Πονεμένη Ἰσπανίδα, Βόλο: Οἱ ἀνωμαλίες τῆς περιόδου καὶ τὰ ἐνοχλήματά σας ὀφείλονται ἀποκλειστικὰ στὴν ἐπερχομένη ἐμμηνόπαυσι, τῆς ὁποίας τὴν περίοδο διατρέχετε. Τὰ ἰνομυώματα ἀτονοῦν ἢ μαραίνονται, μετὰ τὴν ἐμμηνόπαυσι. Ἡ μήτρα μετὰ ἕνα ἢ περισσότερους τοκετοὺς σὲ πολλὲς περιπτώσεις αὐξάνεται σὲ ὄγκο καὶ προϊούσης τῆς ἡλικίας παρουσιάζει ἰνωματώδη κατάστασι χωρὶς νὰ πρόκειται περὶ σαφοῦς ἰνομυώματος. Ἡ μήτρα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου λόγω τῆς ὑφισταμένης ὑπεραιμίας παρουσιάζεται πάντοτε διογκωμένη. Ὁ φόβος τοῦ καρκίνου ὅπως ἄλλωστε σᾶς διεβεβαίωσαν καὶ οἱ γιατροὶ ποὺ σᾶς ἐξέτασαν, νὰ μὴ σᾶς ἀπασχολήση πιά. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως νὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit No 1 flacon κάθε μῆνα. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐντόνων νευροφυτικῶν διαταραχῶν νὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Sedamyl.

Κάτια Χ+Ψ=0: Ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου εἶναι συχνὴ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία. Οἱ ζάλες καὶ τὰ λοιπὰ ἐνοχλήματα ὀφείλονται σὲ ὑπερκόπωσι καὶ πιθανὸν σὲ ἀρτηριακὴ ὑπότασι. Νὰ κάνετε τὶς ἐνέσεις κάλτσιουμ καὶ ἂν ἡ αἱμορραγία καὶ γενικὰ ἡ ἀκαταστασία ἐξακολουθῆ νὰ μοῦ γράψετε, στέλνοντάς μου καὶ τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς γράψω ἐγκαίρως. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ παίρνετε συγχρόνως μὲ τὶς ἐνέσεις Calcium καὶ τρία χάπια τὴν ἡμέρα, καθ' ὅλο τὸ μῆνα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl Evit.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Π., Ἡράκλειο Ἀττικῆς: Αἰτιολογικὴ καταπολέμησι τῆς ἀρρώστειας μέχρι σήμερα δὲν ὑπάρχει, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰ γνωστὰ καὶ ἐφαρμοσθέντα στὴν περίπτωσί σας, χωρὶς ὅμως οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα. Νὰ γίνουν κατὰ διαστήματα Amp. Multi B. No 10 καὶ Amp. Bédoc 1.000 γ. No 10 ἐνδομυϊκῶς. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Belminal Tub. No 2 καὶ Tab. Saloxine κάθε βράδυ μετὰ τὸ φαγητό.

Μιὰ δυστυχισμένη μητέρα, Κ.Θ. Καβάλα: Οἱ ἔντονες ψυχικὲς συγκινήσεις, ἡ λύπη, οἱ εὐθύνες οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἡ μοναξιὰ μέσα στὴ ζωὴ κλπ., σᾶς ἔχουν δημιουργήσει τὴ σημερινὴ δυσάρεστη κατάστασι. Τὰ «σὸκ» δὲν εἶναι ἡ σωστὴ θεραπεία γιὰ σᾶς. Ὑπνοθεραπεία σὲ κλινικὴ θὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπ' ὅλα τὰ ἐνοχλήματά σας. Ἐφόσον αὐτὸ δὲν σᾶς εἶναι δυνατό, νὰ πάρετε Tab. Iremol 400 m.g. No 100 ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Τὸ ἀντικείμενο τῆς φοβίας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῆ ἰδιαιτέρως. Εἶναι ἐνδεχόμενο ἡ φοβία ν' ἀφίση τὴν αὐτοκτονία καὶ νὰ στραφῆ πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἄλλαξε ἡ ἀρρώστεια. Νὰ μοῦ γράψετε στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν ἡλικία σας καὶ τὴν περίοδό σας.

Ἀνήσυχη μητέρα, Κοζάνη: Ἡρωϊκὲς θεραπεῖες δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνουν τώρα λόγω τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἡ λῆψι φαρμάκων σὲ πολὺ μεγάλες δόσεις. Μὲ τὴν πάροδο τῆς ἐγκυμοσύνης θὰ ὑποχωρήσουν ὅλα τὰ ἐνοχλήματα. Νὰ πάρετε Tab. Largactil 2. m.g. fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητὸ συνεχῶς ἐπὶ τρίμηνο τουλάχιστο. Ἡ ἔναρξι νὰ γίνη μὲ μικρὲς δόσεις τοῦ φαρμάκου, γιὰ νὰ προσαρμοσθῆ ὁ ὀργανισμός σας. Ὅλα τὰ ἄλλα φάρμακα νὰ σταματήσουν. Μέσα σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ὑποχωρήσουν ὅλα τὰ ἐνοχλήματα.

Δ. Σ., Χίο: Ἐφόσον ἔχει περάσει τόσος καιρὸς καὶ ἔγιναν ἀρκετὲς θεραπεῖες στὸ σπίτι χωρὶς ἱκανοποιητικὸ θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ κλινικὴ θεραπεία. Τὰ φάρμακα στὸ σπίτι δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀφήνουν νὰ χάνεται πολύτιμος χρόνος. Δὲν εἶναι τὸ ἐπάγγελμα ποὺ εὐθύνεται γιὰ τὴν ἀρρώστεια σας. Οὔτε θὰ ὑποχωρήσουν τὰ συμπτώματα μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἡ θεραπεία θὰ τὰ διώξη καὶ αὐτὴν πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ κάνετε. Νὰ πάρετε προσωρινῶς Tab. Nectil 25 m.g. fl. No 1, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Μαραμένη καρδιά, Ἐνταῦθα: Ἡ τελευταία τακτική σας εἶναι ἡ πιὸ σωστή, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει ἀπὸ χρόνια. Ἡ ἀνωμαλία αὐτή, ὁ τρόπος ζωῆς γενικὰ καὶ ἡ τακτικὴ ποὺ ἐφαρμόζει εἰς βάρος σας, δὲν εἶναι ἐποικοδομητικὰ γιὰ τὴν ὑγεία σας. Πρέπει νὰ ἐπέλθη ὁπωσδήποτε ἀλλαγή. Ὁ τρόπος ἐνεργείας εἶναι καθαρῶς δικό σας ζήτημα. Νὰ πάρετε Tab. Oblivon — C fl. No 1, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ἠρεμήσετε.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Εἶναι τὸ δέρμα σας διψασμένο,

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ διατηρῆτε τὸ δέρμα σας νεανικό, λεῖο καὶ δροσερό! Τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ὑγρό. Προσέξτε τὸ δέρμα ἑνὸς μωροῦ: Ἀποτελεῖται κατὰ 80% ἀπὸ ὑγρό. Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα χάνει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναπληρώνη μόνο του τὸ ἀπόθεμα τοῦ ὑγροῦ του. Χάνει τὴ φρεσκάδα του . . . διψᾶ. Ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῆ, γιατὶ μόνον ἡ NIVEA περιέχει τὴν περίφημη EUCERIT ποὺ εἰσδύει στὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει τὸ ἀπαραίτητο ὑγρό. Δέρμα περιποιημένο μὲ NIVEA διατηρεῖται ἐλαστικὸ καὶ νεανικὸ σὰν μπουμπούκι.

CREME NIVEA

Δροσερὸ δέρμα μὲ κρέμα NIVEA

- γιατί ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νά πιῆ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF - ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ μερδικὸ τοῦ μακαρίτη...

ΜΙΑ φορά, ποὺ ὁ Ναστραδὶν εἶχε πέσει σὲ μεγάλες φτώχειες, πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ χάση κάθε ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ γίνη ζητιάνος!...

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ! δὲ βαστῶ ἄλλο νὰ ὑποκρίνωμαι τὸν ἀφέντη μὲ ἄδειο στομάχι... Ἔτσι ποὺ κατάντησα, καλλίτερα ζητιάνος χορτάτος, παρὰ νοικοκύρης πεινασμένος!... εἶπε στὴ γυναῖκα του κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸ πῆ καὶ στὸ μεγάλο του ἀδελφό.

— Ἄκου Μεχμέτ, καὶ κρίνε ἂν ἔχω δίκηο ἢ ἄδικο... ἄρχισε νὰ τοῦ λέη ὁ Χότζας.

Μὰ ἐκεῖνος ἔπεσε πάνω του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοὖπε:

— Μωρὲ Ναστραδίν, πάντα τὄλεγα πὼς εἶσαι τὸ πιὸ μεγάλο μυαλὸ τῆς οἰκογένειας!... Ἡ ἰδέα σου εἶναι πολὺ γκιουζέλ, κι' ὄχι μονάχα τὴν ἐγκρίνω, ἀλλὰ σοῦ ζητῶ χάρι νὰ μὲ πάρης καὶ μένα μαζί σου, γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς νὰ τὰ βγάλω πέρα...

Ὁ Χότζας χάρηκε ἀφάνταστα μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του. Κι' ἀφοῦ ντύθηκαν μ' ὅ,τι παληοκούρελα εἶχαν, βγῆκαν τὴν ἴδια μέρα κιόλας σεργιάνι στὰ σοκάκια τῆς Προύσας γιὰ νὰ ζητιανέψουν...

Στὴν ἀρχὴ ὅμως τὰ βρῆκαν σκοῦρα, γιατὶ ἦταν καινούργιοι στὸ ἐπάγγελμα, κι' οἱ ἄλλοι ζητιάνοι τοὺς πολεμοῦσαν. Ξεποδαριαζόντουσαν λοιπὸν καὶ τὸ βράδυ ὅταν μετροῦσαν τὴν εἴσπραξι, ἦταν κι' οἱ δυό τους ὅλο στενοχώρια:

— Τζάμπα χάσαμε τὴν ὑπόληψί μας, ἀδελφέ μου!... εἶπε μιὰ μέρα ὁ Μεχμέτ, στὸ Χότζα, ἀπογοητευμένος.

Κι' ὁ Ναστραδίν, μπαϊλντισμένος ἀπ' τὴ κούρασι, πρόσθεσε:

— Σὰν νἄχης δίκηο... Καλλίτερα νὰ ξαναγίνουμε πεινασμένοι νοικοκυραῖοι...

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ξανάρχισαν τὰ ἴδια, γιατὶ στὸ μεταξὺ ὁ Χότζας εἶχε μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα:

— Ἄκου, Μεχμέτ, ποῦ εἶναι τὸ λάθος μας καὶ κουραζόμαστε τζάμπα... Οἱ ἄλλοι ζητιάνοι ἔχουν μερικὰ σπίτια πλούσιων ἀφεντάδων καὶ πηγαίνουν μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ παίρνουν ἕνα σίγουρο ρεγάλο.

— Δίκηο ἔχεις Ναστραδίν, συμφώνησε ὁ Μεχμέτ, ἀλλὰ ποῦ νὰ βροῦμε καὶ μεῖς τὰ δικά μας σπίτια;...

Ὁ Χότζας τότε, ἀφοῦ σκέφτηκε γιὰ λίγο, εἶπε στὸν ἀδελφό του:

— Θὰ πάρουμε σβάρνα ὅλα τὰ μεγάλα κονάκια τῆς Προύσας καὶ θὰ ρωτήσουμε τοὺς ὑπηρέτες, ἂν ἔχουνε τὸ δικό τους ζητιάνο. Σ' ὅσα μᾶς ποῦνε πὼς δὲν ἔχουν θὰ τοὺς ἐξηγήσωμε ὅτι θ' ἀρχίσουν πιὰ νὰ ἔχουν ἐμᾶς... Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὅπως ὁ κάθε νοικοκύρης ἔχει τὸν δικό του γαλατᾶ, χασάπη, μανάβη, ἔτσι ἔχει καὶ τὸν δικό του ζητιάνο...

— Ἄφεριμ, Ναστραδίν!... φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Μεχμέτ.

Κι' ἀπ' τὴν ἴδια στιγμὴ βάλανε μπρὸς τὸ καινούργιο σχέδιο.

Ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ τὰ δυὸ ἀδέλφια πιάσανε ἀπὸ μερικὰ πλούσια σπίτια τῆς Προύσας καὶ χωρὶς νὰ κουράζωνται πιὰ εἶχαν κάτι τὸ ταχτικό.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ναστραδὶν ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ πέθανε ὁ φουκαρᾶς. Ἀπαρηγόρητος τότε ὁ Ναστραδὶν κλείστηκε στὸ σπίτι του καὶ δὲν πῆγε στή... δουλειά. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, σὰν εἶδε πὼς μὲ δάκρυα καὶ φωνὲς δὲ βγαίνει τὸ καρβέλι, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ συνηθισμένο «σεργιάνι».

Στὸ πρῶτο σπίτι ὅμως ποὺ χτύπησε, ὁ ὑπηρέτης ἄνοιξε καὶ τοὖδωσε μονάχα τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἔπαιρνε ὡς τότε.

— Καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸ μερδικὸ ποῦ εἶναι, τζάνουμ; ἀπόρησε ὁ Χότζας.

— Μά, βρὲ Ναστραδίν, ὁ ἀδελφός σου δὲν πέθανε χτές; ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρέτης.

Ἔξω φρενῶν τότε ὁ Χότζας ἔμπηξε τὶς φωνές:

— Ἀλλοίμονό σου, κακομοίρη μου ἂν τὸ μάθη τὸ ἀφεντικό σου αὐτὸ ποὺ κάνεις!... Σοῦ δίνει τόσα γιὰ τοὺς ζητιάνους, χωρὶς νὰ ξέρη ποιοὶ καὶ πόσοι εἶναι κι' ἐσὺ βαστᾶς βιβλίο καὶ μόλις δῆς πὼς πέθανε κάποιος, βάζεις στὴ τσέπη σου τὸ μερίδιό του!... Βέβαια ὁ ἀδελφός μου πέθανε μὰ μὲ ποιὸ δικαίωμα καὶ ποιὸς καδῆς στῶπε πὼς θὰ τὸν κληρονομήσης ἐσὺ κι' ὄχι ἐγώ;

Κι' ἔτσι κατάφερε νὰ πάρη ἀπ' τὸν φοβισμένο ὑπηρέτη καὶ τὸ μερδικὸ τοῦ μακαρίτη.

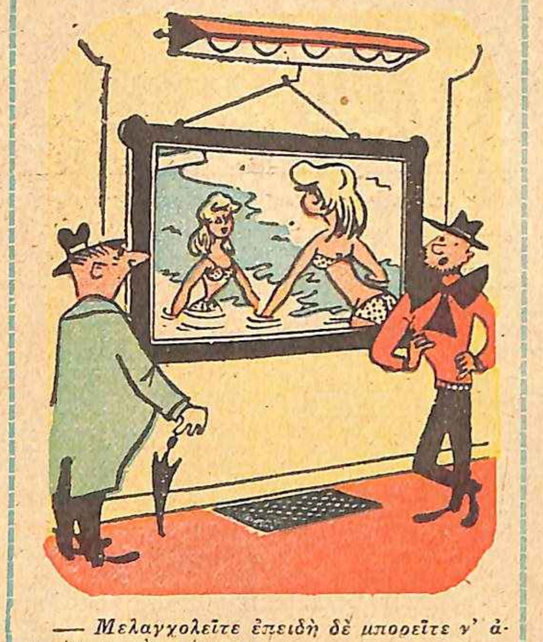

— Μελαγχολεῖτε ἐπειδὴ δὲ μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε τὸν πίνακα;
— Ὄχι... Ἐπειδὴ δὲν ξέρω κολύμπι!...

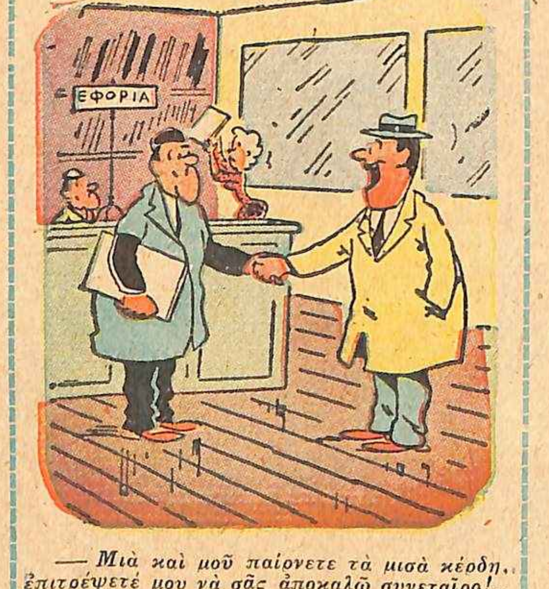

— Μιὰ καὶ μοῦ παίρνετε τὰ μισὰ κέρδη, ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς ἀποκαλῶ συνεταῖρο!..

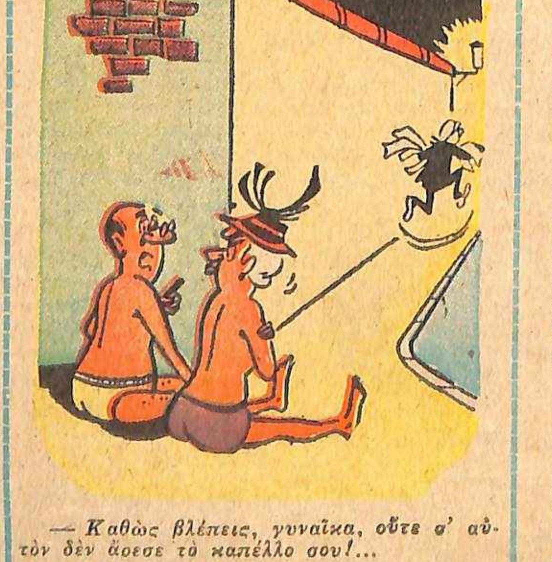

— Καθὼς βλέπεις, γυναῖκα, οὔτε σ' αὐτὸν δὲν ἄρεσε τὸ καπέλλο σου!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

«Πρὸ - πὸ»

ΠΑΛΙ μὲ τὰ πράσινα, τὰ κόκκινα, τὰ κίτρινα, τὰ μπλὲ χαρτάκια, κύριε Ἀλέκο; Πάλι τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὸ μολύβι στὸ χέρι καὶ τὸ ἕνα—δύο—χί; Πάλι θὰ παρατήσωμε τὴ δουλειά μας καὶ θὰ πέσουμε μὲ τὰ μοῦτρα στὰ προγνωστικά; Σὲ συλλυποῦμαι, ἀγαπητέ μου καί, τί νὰ σοῦ πῶ. Ἄς μὴ σοῦ πῶ τίποτα, γιατὶ θὰ καταλήξουμε πολὺ ἄσχημα. Διότι, κύριε Ἀλέκο, εἶναι τώρα ἕνας μῆνας καὶ περισσότερο ποὺ τἄχεις παρατήσει ὅλα κι' ἔχεις βυθισθῆ στὸ λεγόμενο πρὸ-πό, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτ' ἄλλο νὰ σὲ ἀπασχολήση.

Τί εἶπες; Γιὰ ξαναπές το, γιατὶ δὲν ἄκουσα καλά. Μὲ ρωτᾶς ἂν παίζω ἐγὼ στὸ πρὸ-πό; Τολμᾶς ν' ἀπευθύνης τέτοια ἐρώτησι σὲ μένα; Δηλαδὴ σοβαρὰ ρωτᾶς ἢ μὲ δουλεύεις, κύριε Ἀλέκο; Ἢ εἶσαι βαλτὸς νὰ μ' ἐξερεθίσης πρωΐ-πρωΐ; Ὁρίστε; Ὁμιλεῖς σοβαρῶς; Νὰ παίξω ἐγὼ στὸ πρὸ-πό; Δὲν εἴμαστε καλά. Ὡρισμένως δὲν εἴμαστε καλά. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρὸ-πό, γιατὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸ κατέχω. Ναί, ξέρω ὅτι εἶναι τὸ λεγόμενο ποδοσφαιρικὸ στοίχημα, ἀλλὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν ἔχω ἄλλας γνώσεις. Λοιπόν; Ἄ! ἔτσι εἶναι. Πολὺ ἁπλὸ πρᾶγμα. Γράφεις δώδεκα προγνωστικὰ ἐπὶ τῶν ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων καὶ ἂν τὰ πιάσης παίρνεις σημαντικώτατο χρηματικὸν ποσόν. Γιὰ φαντάσου! Καὶ πρέπει νὰ πετύχης καὶ τὰ δώδεκα ἔ; Ἄ! Καὶ μὲ τὰ ἕντεκα κάτι γίνεται πάλι παίρνω ἀξιόλογο ποσόν. Τὸ ὁποῖον, δηλαδή, σημαίνει ὅτι τὸ ἀπίθανο αὐτὸ κέρδος θὰ τὸ ἐξαρτήσω ἀπὸ τὸ ἂν ἡ ἄλφα ὁμὰς ἔβαλε γκὸλ στὴν βῆτα καὶ αὐτὸ νὰ ἐπαναληφθῆ γιὰ τὶς δώδεκα ἢ τὶς ἕντεκα ὁμάδες. Καὶ πῶς δηλαδή; Ἔτσι, στὴν τύχη; Ἄ! Καὶ πῶς ὄχι; Πρέπει νὰ παρακολουθῶ καὶ τὸ ποδόσφαιρο καὶ νὰ ξέρω τὶς ὁμάδες καὶ νὰ διαβάζω καὶ τ' ἀποτελέσματα. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἄλλη δουλειὰ δὲ θὰ κάνω, παρὰ θὰ μελετῶ τὶς κλωτσιὲς ποὺ μαίνονται στὰ διάφορα γήπεδα κι' ἔπειτα θὰ βάζω τὸ κεφάλι μου κάτω καὶ θ' ἀσχολοῦμαι μὲ τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα τῶν προσεχῶν ἀγώνων. Κι' ἔπειτα θὰ συντάσσω τὸ δελτίο μου. Κι' ἔπειτα θὰ γράφω καὶ τ' ὄνομά μου: «Πελοπίδας Νευρόπουλος, ὁδὸς τάδε ἀριθμὸς 38». Κι' ἔπειτα θὰ πηγαίνω νὰ τὸ καταθέσω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιλεγόμενα γραφεῖα λαχείων καὶ στοιχημάτων καὶ θὰ πιάνω καὶ θέσι στὴν οὐρά, περιμένοντας τὴ σειρά μου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ κάνω ἐγώ, ὁ Πελοπίδας! Καὶ μοῦ τὸ λὲς κατὰ πρόσωπο, μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ λαμβάνης τὰ ἀναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα, γιὰ νὰ μὴ σοῦ ἐπιτεθῶ καὶ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα.

Τί ἔκανε, λέει; Νὰ γράφω προγνωστικὰ στὴν τύχη; Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἕνα ταλληράκι εἶναι εἶπες, μονάχα; Καὶ θὰ ἐξαρτήσω ἐγὼ τὴν τύχη τοῦ ταλλήρου μου ἀπὸ τὶς κλωτσιὲς ποὺ θὰ δίνουν οἱ λεγόμενοι ποδοσφαιρισταὶ καὶ ἀπὸ τὸ ἂν ὁ λεγόμενος τερματοφύλαξ θὰ πιάση τὴ μπάλλα ἢ θὰ τὴν ἀφήση νὰ περάση; Τί ψυχὴ ἔχει ἕνα ταλληράκι, εἶπες; Δὲν εἶναι γιὰ τὸ ταλληράκι, κύριε. Τὰ ταλληράκια ἐγὼ τὰ πετάω. Εἶναι γιὰ τὸ ρεζιλίκι. Πελοπίδας καὶ πρὸ-πὸ εἶναι δύο ἔννοιες ριζικῶς ἀσυμβίβαστες. Τί ἔκανε, λέει; Γιατί παίζει ὅλος ὁ κόσμος; Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ βρὲ ἠλίθιε. Ἐπειδὴ παίζει ὅλος ὁ κόσμος, δὲν παίζω ἐγώ. Καὶ πάρε τὰ δελτία σου καὶ φεῦγα καὶ μὴ μοῦ ξαναπῆς κουβέντα, γιατὶ θὰ σοῦ κάνω τὰ μοῦτρα μπλὲ σὰν τὸ χαρτὶ ποὺ κρατᾶς. Αὐτὸ εἶναι τὸ προγνωστικό μου γιὰ σένα καὶ λάβε το ὑπὸ σημείωσι, ἂν δὲν θὲς νὰ σοῦ κάνω τὴ φάτσα ἕνα-δύο-χί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

* * *

Τῆς στιγμῆς

— Τί τὰ θέλεις, ὅσο καὶ νὰ μὴν εἶμαι προληπτικὸς τὸν ἀριθμὸ 13 τὸν ἔχω γιὰ ἀνάποδο. Κι' ἀποδείχτηκε πάλι πὼς ἔχω δίκηο...

— Γιατί;

— Γιατὶ χτὲς ἔφαγα δέκα τρεῖς ντολμάδες καὶ σήμερα μοῦ πονεῖ τὸ στομάχι...

Αἱ 3 μορφές τῶν ἰνωμάτων

ΤΟ ἴνωμα ἢ ἰνομύωμα ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν καλοήθων ὄγκων. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀποκαλοῦμε τοὺς ὄγκους, ποὺ δὲν παρουσιάζουν μεταστάσεις σὲ ἄλλα γειτονικὰ ὄργανα καὶ ποὺ δὲν ὑποτροπιάζουν ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἀφαιρεθοῦν χειρουργικῶς ἢ θὰ καταστραφοῦν μὲ ἀκτῖνες.

Τὰ ἰνώματα ἀναπτύσσονται στὴ μήτρα καὶ γι' αὐτὸ ἀποτελοῦν θλιβερὸ προνόμιο μόνο τῆς γυναίκας. Ἡ μήτρα, ὡς γνωστόν, εἶναι ἕνας μυϊκὸς θύλαξ μὲ παχειὰ τοιχώματα. Ὑπὸ κανονικὲς συνθῆκες, δὲν ξεπερνάει τὸν ὄγκο ἑνὸς μικροῦ ἀχλαδιοῦ. Τὸ ἴνωμα μπορεῖ, λοιπόν, ν' ἀναπτυχθῆ κατὰ τρεῖς διαφορετικοὺς τρόπους σ' αὐτήν:

α) Στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματά της μὲ διεύθυνσι πρὸς τὴν κοιλιακὴ κοιλότητα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη κατηγορία ἰνωμάτων. Ἡ ἀνάπτυξί τους γίνεται ἀνεμπόδιστα καὶ χωρὶς νὰ προκαλῆ ἐνοχλήσεις. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ μανταρίνι στὴν ἀρχή, παίρνουν σιγὰ-σιγὰ τὶς διαστάσεις ἑνὸς πορτοκαλιοῦ ἢ ἑνὸς κίτρου. Ἡ ἀσθενὴς τότε μόνο αἰσθάνεται βάρος στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς. Αὐτὸ τὸ βάρος ἐντοπίζεται συνηθέστερα στὴν οὐροδόχο κύστι. Ἡ οὔρησι εἶναι ἐπίσης δύσκολη.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ ἴνωμα δὲν πονάει. Ὁ πόνος ὀφείλεται στὴν πίεσι ποὺ ἀσκεῖ στὰ γειτονικὰ ὄργανα. Μερικὲς γυναῖκες ξεγελιοῦνται μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ νομίζουν πὼς εἶναι ἔγκυες — ἡ ὑποβολὴ τὶς κάνει νὰ αἰσθάνωνται καὶ ὅλα τὰ ἄλλα συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης — καὶ μόνο ὅταν περάσουν οἱ ἐννέα μῆνες ἀποφασίζουν νὰ καταφύγουν στὸ γιατρό. Ἀναφέρονται περιπτώσεις γυναικῶν ποὺ εἶχαν ἰνώματα βάρους 10 καὶ πλέον κιλῶν!

β) Τὸ ἴνωμα μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀναπτυχθῆ στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς μήτρας, μὲ διεύθυνσι, ὅμως, πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ ἰνώματα αὐτῆς τῆς κατηγορίας παρατηροῦνται συνήθως κατὰ τὴν ἐμμηνολήξία, δὲν προκαλοῦν δὲ σοβαρὲς ἐνοχλήσεις.

γ) Ὑπάρχουν, τέλος, τὰ ἰνώματα ποὺ ἀναπτύσσονται στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς μήτρας καὶ ποὺ διευθύνονται πρὸς τὰ μέσα. Τὰ ἰνώματα αὐτά, ποὺ εἶναι τὰ σοβαρώτερα ἀπὸ ὅλα, προκαλοῦν ἄφθονα καὶ παρατεταμένα ἔμμηνα. Ἡ αἱμορραγία μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ ἀπὸ τὸ τέλος μιᾶς περιόδου ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς ἑπομένης καὶ νὰ προκαλέση ἀναιμία σοβαρωτάτης μορφῆς. Ἡ αἱμορραγία μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐμφανισθῆ στὸ μεταξὺ δύο περιόδων διάστημα (μητρορραγία). Τὸ ἴνωμα αὐτῆς τῆς μορφῆς χαρακτηρίζεται ἐπίσης ἀπὸ ἄφθονη λευκόρροια.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα μοναδικὸ ὄγκο, ἀλλὰ γιὰ πολλούς, ποὺ ἀκολουθοῦν διαφορετικὴ διεύθυνσι ὁ καθένας καὶ ποὺ ξεκινοῦν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἴδια ρίζα. Μιλᾶμε τότε γιὰ πολύποδα τῆς μήτρας.

Τὰ ἰνώματα παρατηροῦνται περισσότερο στὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ἀπόκτησαν παιδιὰ ἢ ποὺ ἀπόκτησαν ἕνα ἢ δύο μόνον. Οἱ γυναῖκες, τουναντίον, ποὺ εἶχαν πολλοὺς τοκετοὺς προσβάλλονται σπανιώτατα ἀπὸ ἰνώμα. Κατὰ τὸ Γάλλο δόκτορα Ζεραντέν, μετὰ τὰ 35, στὶς 5 γυναῖκες ποὺ δὲν ἀπόκτησαν παιδιά, ἡ μία παθαίνει ἴνωμα.

Παλαιότερα, ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι ὅτι ὁ μόνος τρόπος θεραπείας τοῦ ἰνώματος εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσί του. Σήμερα, τουναντίον, ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσι ἔχει περιορισθῆ στὰ ἰνώματα ποὺ προκαλοῦν σοβαρὲς διαταραχὲς (ἐπικίνδυνες συμπιέσεις γειτονικῶν ὀργάνων, αἱμορραγίες κτλ.).

Ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσι μπορεῖ νὰ γίνη κατὰ πολλοὺς τρόπους:

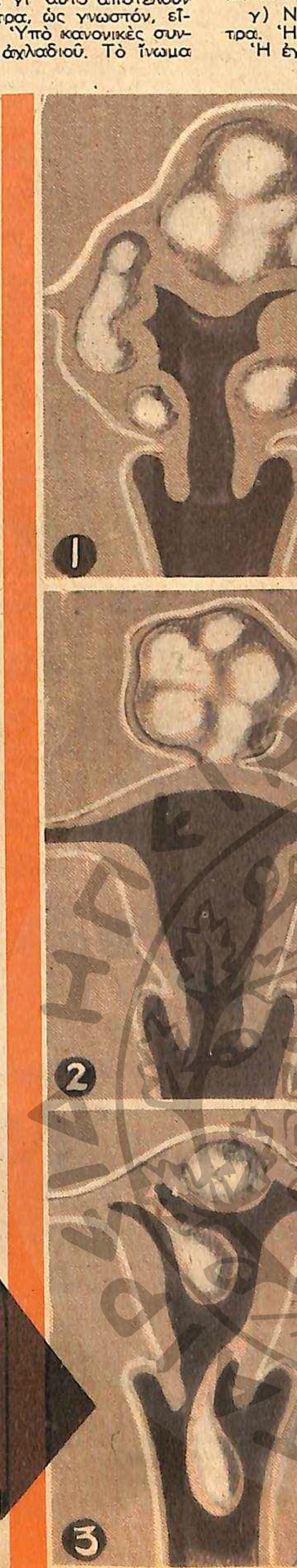

1) Διάσπαρτο ἴνωμα τῶν ἐξωτερικῶν τοιχωμάτων τῆς μήτρας. Μόνο ὅταν ἀποκτήση πολὺ μεγάλες διαστάσεις, ἀρχίζει νὰ προκαλῆ ἐνοχλήσεις. 2) Ἴνωμα ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς μήτρας, ἀλλὰ ποὺ διευθύνεται πρὸς τὰ ἔξω. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ κυοφορία εἶναι ἀδύνατη. 3) Ἴνωμα τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων, ποὺ διευθύνεται πρὸς τὰ μέσα. Εἶναι τὸ σοβαρώτερο ἀπὸ ὅλα λόγω τῶν αἱμορραγιῶν ποὺ προκαλεῖ.

Πότε ἐπιβάλλεται ἡ χειρουργικὴ ἐξαγωγὴ

α) Νὰ ἀφαιρεθοῦν ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ φύλου τῆς γυναίκας. Μιλοῦμε τότε γιὰ ὁλικὴ ὑστερεκτομή.

β) Νὰ ἀφαιρεθοῦν ὅλα τὰ ὄργανα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τράχηλο τῆς μήτρας. Μιλοῦμε τότε γιὰ μερικὴ ὑστερεκτομή.

γ) Νὰ ἀφαιρεθῆ ὁ ὄγκος, ἀλλὰ νὰ παραμείνη ἀνέπαφη ἡ μήτρα. Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ καλεῖται μυωμεκτομή.

Ἡ ἐγχείρησι γίνεται ἀπὸ τὸν κολεὸ τῆς μήτρας σὲ περίπτωσι πολύποδος. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις γίνεται μὲ διάνοιξι τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων. Καταβάλλεται, πάντως, προσπάθεια νὰ διατηρηθῆ ἡ μία τουλάχιστον ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες, γιὰ νὰ μὴν παραβλαφθῆ ἡ λειτουργία τῶν ἐμμήνων. Ἡ ἔμμηνος ροή, ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ, παρὰ μόνο ἂν καταστῆ δυνατὸν νὰ διατηρηθῆ ἕνα τμῆμα τῆς μήτρας.

Στὶς νέες γυναῖκες, τὰ καλούμενα μικρὰ μέσα ἀποδίδουν κάποτε καλὰ ἀποτελέσματα. Τὰ μέσα αὐτὰ εἶναι ἡ ἐργοτίνη, ἡ ἰνδικὴ καρύδα καὶ ἡ ὁρμονοθεραπεία. Καλὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδουν καὶ τὰ θερμὰ λουτρά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεχισθοῦν ἐπὶ 3 ἢ 4 χρόνια καὶ νὰ ἀκολουθοῦνται πάντοτε ἀπὸ μιὰ μακρὰ περίοδο ἀναπαύσεως. Τὰ θερμὰ λουτρὰ δὲν ἐξαφανίζουν τὸ ἴνωμα, ἀλλὰ σταματοῦν τὴν ἐξέλιξί του. Τὰ ἀποτελέσματα ἐμφανίζονται πολλοὺς μῆνες μετὰ τὰ λουτρά. Τὰ λουτρὰ ποὺ ἐνδείκνυνται σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις εἶναι τὰ ραδιενεργά, τὰ πολυμεταλλικὰ καὶ τὰ περιέχοντα σὲ μεγάλες ἀναλογίες χλωριοῦχο νάτριο καὶ βρωμο-ιωδιοῦχα στοιχεῖα.

Τὸ ὅτι ἕνα ἴνωμα δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ δὲν εἶναι λόγος γιὰ ν' ἀδιαφορήσετε. Γιατί, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, οἱ ἐνοχλήσεις ἀργοῦν, ἀλλὰ θὰ ἔρθουν ἀναπόφευκτα μιὰ μέρα. Εἶναι αὐτονόητο, ἄλλωστε, ὅτι σᾶς συμφέρει ν' ἀπαλλαγῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα ἀπὸ ἕναν ὄγκο ποὺ ἔχετε μέσα στὸ σῶμα μας. Ἄς ὑπενθυμίσωμε ὅτι ὁ ὄγκος αὐτὸς εἶναι καλοήθης καὶ ἡ ἐξαγωγή του δὲ δημιουργεῖ, συνεπῶς, κανένα κίνδυνο.

* * *

Ἂν μᾶς λείψη τὸ κάλιον

Τὸ κάλιον εἶναι ἕνα στοιχεῖο ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. Ὅταν μᾶς λείψη, παρουσιάζομε τὰ ἑξῆς συμπτώματα: 1) Ἐλαττώνεται ἡ πνευματική μας ἀπόδοσι, ἡ μνήμη κι' ἡ ἀποφασιστικότης. 2) Κουραζόμαστε εὐκολώτερα καὶ συχνότερα, σωματικὰ καὶ διανοητικά. 3) Γινόμαστε πιὸ εὐαίσθητοι στὸ κρῦο, παγώνουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μας. 4) Κάνομε εὐκολώτερα κάλους. 5) Ἔχομε δυσκοιλιότητα. 6) Κρυολογοῦμε καὶ γενικὰ ἀρρωσταίνομε πιὸ εὔκολα. 7) Ἔχομε ἀνορεξία, κάποτε δὲ καὶ ναυτία καὶ ἐμετούς. 8) Οἱ πληγές μας ἐπουλώνονται δυσκολώτερα. 9) Ὑποφέρομε συχνὰ ἀπὸ φαγούρα. 10) Τὰ δόντια μας χαλᾶνε εὐκολώτερα. 11) Τὸ δέρμα μας γίνεται τραχὺ κι' ἀνώμαλο. 12) Τρεμουλιάζουν τὰ βλέφαρά μας ἢ οἱ γωνιὲς τῶν χειλιῶν μας. 13) Παθαίνομε κράμπες, ἰδίως στὶς γάμπες τὴ νύχτα. 14) Μᾶς εἶναι πιὸ δύσκολο ν' ἀναπαύσουμε ὅλο τὸ σῶμα μας. 15) Δὲν κοιμόμαστε καλά. 16) Πονᾶνε οἱ ἀρθρώσεις μας καὶ μπορεῖ νὰ πάθουμε ἀρθριτικά.

Ὅσο μεγαλύτερης ἡλικίας εἴμαστε, τόσο περισσότερο κάλιον χρειάζεται ὁ ὀργανισμός μας. Κανονικά, πρέπει νὰ τοῦ προσφέρωμε διπλάσιο κάλιον (μὲ μορφὴ νωπῶν λαχανικῶν, φρούτων καὶ μελιοῦ) παρὰ ὅσο νάτριον (ἁλάτι τοῦ φαγητοῦ καὶ ἁλμυρὲς τροφές).

Μιὰ πλούσια πηγὴ καλίου εἶναι ἡ κόκκινη πιπεριά. Ρίχνετε λοιπὸν κοκκινοπίπερο στὸ φαγητό σας, μιὰ-δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ πάρετε ἄφθονο κάλιον, μὲ εὐχάριστη μορφή, ἂν πίνετε κάθε μέρα ἕνα ποτήρι χυμὸ σταφυλιοῦ ἢ μήλου.

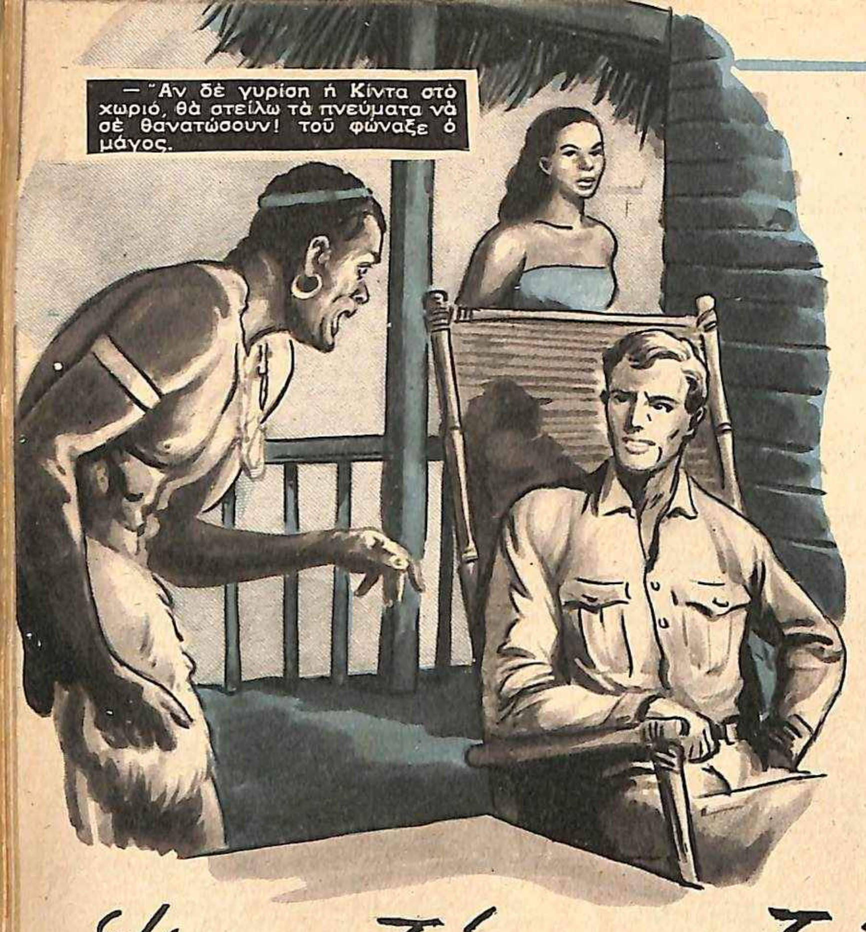

—"Αν δὲ γυρίση ἡ Κίντα στὸ χωριό, θὰ στείλω τὰ πνεύματα νὰ σὲ θανατώσουν! τοῦ φώναξε ὁ μάγος.

ἡ κατάρα τοῦ ΜΑΓΟΥ

Ο ΖΥΛ Νταρμὸν σκούπισε μὲ μιὰ κουρασμένη κίνησι τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὸ μέτωπό του. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, στὴν πράσινη ζούγκλα, ὅπου δὲν κουνιόταν οὔτε φύλλο. Ὁ ἥλιος ἄστραφτε, σκληρὸς κι' ἐκτυφλωτικός, γέρνοντας πρὸς τὴ δύσι.

Μὰ αὐτὸ ποὺ στενοχωροῦσε τὸ Ζὺλ περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζέστη, ἦταν τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἔρθει κανένας ἰθαγενὴς γιὰ νὰ τοῦ ζητήση φάρμακα καὶ συμβουλές...

Ὅταν ὁ Ζὺλ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα σ' αὐτὴ τὴ σχεδὸν ἀπομονωμένη ἄκρη τοῦ Κογκό, ἦταν γεμάτος ἐλπίδες. Ἀγαποῦσε πραγματικὰ τοὺς συνανθρώπους του κι' εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν πολιτισμένο κόσμο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέση νὰ μελετήση καλύτερα μερικὲς ἀρρώστειες τῶν τροπικῶν καὶ νὰ βοηθήση τοὺς μαύρους ποὺ πέθαιναν ἀπ' τὶς ἐπιδημίες.

Μὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴ εἶχε βρεθῆ ἀντιμέτωπος μὲ τὴ δυσπιστία καὶ τὴν ἀμάθεια τῶν ἰθαγενῶν. Ἔβλεπαν μ' ἀνησυχία τὶς σύριγγές του καὶ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ τοὺς ἀγγίξη, ἀκόμα κι' ὅταν ξεψυχοῦσαν. Ὁ Ζύλ, μὲ ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή, προσπαθοῦσε νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τους, γιὰ τὸ δικό τους καλό.

Ὁ μεγαλύτερός του ἐχθρὸς ἦταν ὁ Γκπάν, ὁ μάγος τῆς περιοχῆς, ποὺ φοβότανε μήπως πάψουν νἄχουν πέρασι τὰ δικά του γιατροσόφια.

Μιὰ βδομάδα μετὰ τὸ φτάσιμό του, ὁ Ζὺλ εἶχε δεχτῆ τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς νέας μαύρης. Τὴ λέγανε Κίντα κι' εἶχε μεγαλώσει κοντὰ σὲ κάποιο ἱεραπόστολο. Μετὰ τὸ θάνατό του, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ χωριό της. Καὶ τώρα, μαθαίνοντας τὶς προσπάθειες τοῦ Ζύλ, εἶχε ἔρθει νὰ τὸν βοηθήση.

—Ξέρω νὰ περιποιέμαι τοὺς πληγωμένους καὶ νὰ κάνω ἐνέσεις, εἶπε στὸ Ζύλ. Οἱ πατριῶτες μου θαρθοῦνε πιὸ εὔκολα κοντά σου, ἂν τοὺς βεβαιώσω ἐγὼ πὼς θὰ τοὺς κάνης καλό.

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της λάμπανε ἀπὸ ἐξυπνάδα.

Ὁ νεαρὸς γιατρὸς δέχτηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὴ βοήθειά της. Ἡ Κίντα κατάφερε πραγματικὰ νὰ τοῦ φέρη μερικοὺς ἀρρώστους. Κι' ὅταν ὁ Ζὺλ ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο ἕνα παιδάκι, ποὺ ἄδικα εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸ κάνη καλὰ ὁ μάγος, οἱ ἰθαγενεῖς ἄρχισαν πιὰ νὰ τρέχουνε σ' αὐτόν.

Ὁ Γκπὰν ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ κήρυξε φανερὰ τὸν πόλεμο. Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, εἶχε ἔρθει στὸ μικρὸ «μπουνγκαλόου», ὅπου ἔμενε ὁ Ζὺλ μὲ τὴν Κίντα κι' ἕνα μικρὸ ἰθαγενῆ ὑπηρέτη, τὸν Ἄντ, κι' εἶχε ἀπαιτήσει ἀπ' τὸ γιατρὸ νὰ διώξη τὴν κοπέλλα.

Ὁ Ζὺλ γέλασε μαζί του. Τότε ὁ μάγος τοῦ φώναξε ἄγρια:

—"Αν δὲ γυρίση ἡ Κίντα στὸ χωριό, θὰ στείλω τὰ πνεύματα νὰ σὲ θανατώσουνε! Θὰ πεθάνης μὲ φοβεροὺς πόνους, πρὶν νὰ βγῆ γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ ἥλιος... Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, βάζω «ταμπού» ἀπάνω σου. Κανεὶς δὲ θὰ σὲ ξαναπλησιάση!

Ὁ Ζὺλ δὲν τρόμαξε ἀπ' τὴ φοβέρα. Ἀλλὰ τὸ «ταμπού» τοῦ μάγου φόβισε τοὺς ἰθαγενεῖς κι' ἔπαψαν ἀπότομα νὰ πηγαίνουν στὸ «μπουνγκαλόου».

—Μὴ στενοχωριέσαι! ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ δροσερὴ φωνή.

Ὁ Ζὺλ γύρισε κι' εἶδε τὴν Κίντα νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του, χαμογελῶντας. Δὲ φαινόταν νὰ τὴν πειράζη καθόλου ἡ ζέστη. Τὸ μελαψὸ μισόγυμνο κορμί της ἔμοιαζε σὰν δροσερὸς μίσχος λουλουδιοῦ...

—Τὸ τὰμ-τὰμ χτυποῦσε ὅλο τὸ πρωΐ καὶ μοῦ ἔχει σπάσει τὰ νεῦρα, τῆς εἶπε. Αὐτὸς ὁ μάγος εἶναι πραγματικὸς διαβολάνθρωπος.

—Ἔχει εἰδοποιήσει ὅλο τὸ χωριὸ πὼς θὰ πεθάνης ἀπόψε τὸ βράδυ, ἐξήγησε ἡ Κίντα. Ὅταν ὅμως δοῦνε οἱ ἰθαγενεῖς πὼς δὲν τὰ καταφέρνει, θὰ ξαναγυρίσουν πάλι κοντά σου.

Τὰ λόγια της τὸν ἀνακούφισαν κάπως.

—Ἐσὺ γιατί δὲ φεύγεις ἀπὸ κοντά μου; Δὲ φοβᾶσαι τὸ «ταμπού»; τὴ ρώτησε πειραχτικά.

—Δὲν πιστεύω τὶς ἀνοησίες τοῦ μάγου, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ κοπέλλα. Μὰ κι' ἂν τὶς πίστευα, δὲ θἄφευγα ἀπὸ κοντά σου.

—Γιατί, μικρή μου Κίντα; ἀπόρησε ὁ νέος.

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ ντρεπόταν νὰ τὸν κυττάξη.

Ὁ Ζὺλ τὴν πλησίασε, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ σαγόνι καὶ τῆς ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπο. Τὰ μάτια της συνάντησαν τὰ δικά του...καὶ μέσα στὴν τρυφερή τους λάμψι ὁ νέος διάβασε καθαρὰ τὸν ἔρωτά της.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἐκείνη τύλιξε τὰ μπράτσα της γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε μὲ πάθος στὸ στόμα.

—Τί κουτὸς ποὺ ἤμουνα νὰ μὴν τὸ καταλάβω τόσον καιρό! μουρμούρισε ὁ Ζὺλ ὅταν τελείωσε τὸ φιλί τους. Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ ἤθελα νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου, μὰ φοβόμουνα μήπως θυμώσης καὶ φύγης ἀπὸ κοντά μου.

Ἡ Κίντα σφίχτηκε πιὸ πολὺ πάνω του, μ' ἕνα στεναγμὸ εὐτυχίας.

—Πᾶμε νὰ φᾶμε, εἶπε ὁ Ζύλ. Ὕστερα θ' ἀποφασίσουμε γιὰ τὸ τί θὰ κάνουμε ἀπόψε... Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ μάγος θὰ προσπαθήση νὰ μὲ σκοτώση μὲ κάποιον τρόπο.

Μπῆκαν στὸ «μπουνγκαλόου» κι' ὁ Ἄντ τοὺς σερβίρισε τὸ φαγητό.

—Δὲν πρέπει νὰ μείνης μαζί μου αὐτὴ τὴ νύχτα, πρόσθεσε ὁ Ζύλ. Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ δὲ θέλω νὰ κινδυνέψης.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σ' ἀφίσω μόνο σου; διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα.

—Ἀγάπη μου, πρέπει νὰ μ' ἀκούσης, ἐπέμεινε ὁ νέος. Θὰ πᾶς νὰ μείνης κάπου ἀλλοῦ, στὸ χωριὸ ἢ στὴ ζούγκλα καὶ δὲ θὰ γυρίσης πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος... Μάλιστα πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως τώρα, γιατὶ σκοτείνιασε κι' ὁ μάγος μπορεῖ νἄρθη ὅπου καὶ νἄναι... Θὰ διώξω καὶ τὸν Ἄντ.

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ἡ Κίντα σηκώθηκε καὶ βγῆκε. Ὁ Ζὺλ φώναξε τὸν ἰθαγενῆ ὑπηρέτη καὶ τὸν ἔδιωξε κι' αὐτόν.

Ἔπειτα ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴ βεράντα, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς τὸ περίστροφό του βρισκόταν στὴν τσέπη του.

Εἶχε σκοπὸ νὰ μείνη ξάγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τὸν κυρίεψε μιὰ ἀκατανίκητη διάθεσι γιὰ ὕπνο. Τὰ μάτια του ἔκλειναν μόνα τους...

Ὅταν κατάλαβε πὼς ὁ ὑπηρέτης τοῦ εἶχε ρίξει ὑπνωτικὸ στὸ φαΐ του, ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ ν' ἀντιδράση. Τὸ κεφάλι του ἔγειρε στὸ στῆθος του κι' ἀποκοιμήθηκε βαθειά...

Ξύπνησε τὴν ὥρα ποὺ οἱ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου ξεπρόβαλλαν πίσω ἀπ' τὰ βουνά. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἦταν ἡ Κίντα, πεσμένη μπροστὰ στὰ πόδια τῆς πολυθρόνας του καὶ δυὸ βήματα πιὸ ἐκεῖ τὸ πτῶμα τοῦ μάγου! Πετάχτηκε ὄρθιος κι' ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν κοπέλλα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀκόμα, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της.

—Μὲ συγχωρῆς ποὺ δὲ σ' ἄκουσα, ἀγαπημένε μου... μουρμούρισε ἀχνά. Δὲν ἔφυγα, ὅπως μοῦ εἶπες, ἀλλὰ κρύφτηκα ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ περίμενα. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα εἶδα τὸ μάγο νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος σου, μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι. Τότε ἦρθα σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω καὶ τὸν χτύπησα μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι... Κλονίστηκε καί, πρὶν νὰ πέση, μοῦ κάρφωσε τὸ μαχαίρι στὸ στῆθος... Τώρα...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο...

Ὁ Ζὺλ ἔσφιξε σὰν τρελλὸς στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἄψυχο κορμί της.

Εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι. Οἱ μαῦροι θὰ ξαναπήγαιναν κοντά του. Μὰ εἶχε χάσει τὴ μικρή του ἀγαπημένη, τὴ γλυκειά του Κίντα.

Α. ΣΩΛΚ

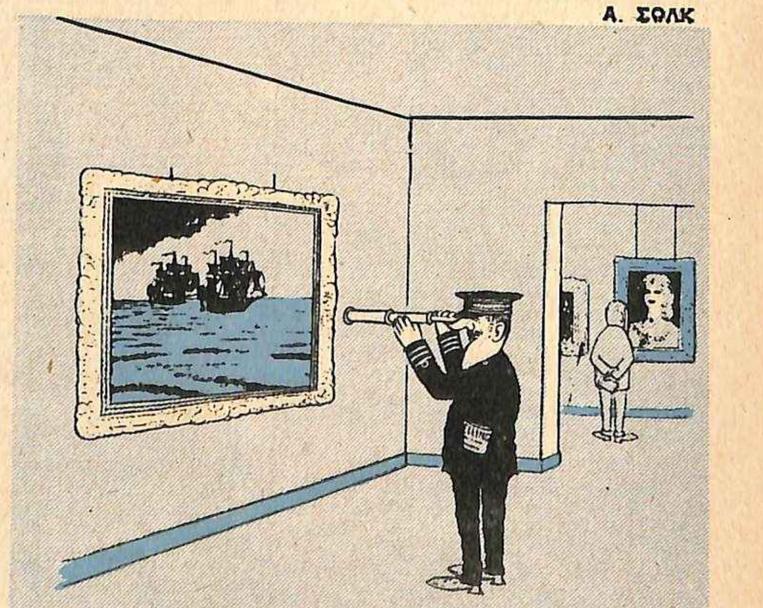

Ὁ ναύαρχος στὴν ἔκθεσι ζωγραφικῆς.

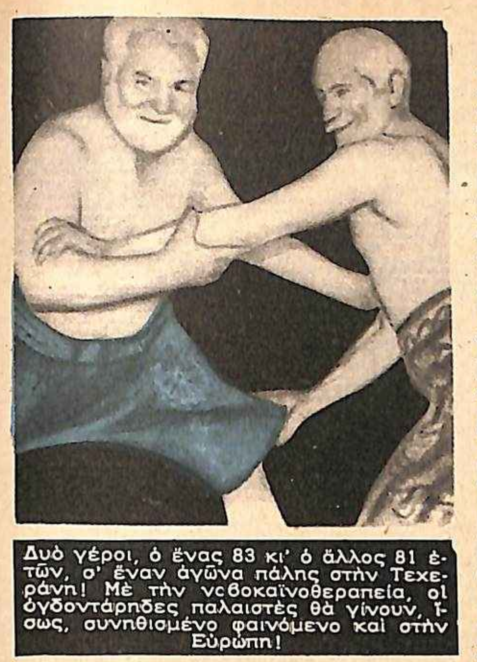

Δυὸ γέροι, ὁ ἕνας 83 κι' ὁ ἄλλος 81 ἐτῶν, σ' ἕναν ἀγῶνα πάλης στὴν Τεχεράνη! Μὲ τὴν νεοβοκαϊνοθεραπεία, οἱ ὀγδοντάρηδες παλαιστὲς θὰ γίνουν, ἴσως, συνηθισμένο φαινόμενο καὶ στὴν Εὐρώπη!

ΝΕΙΑΤΑ
μὲ ἐνέσεις!

Ἡ ἐπίσκεψι ἑνὸς Γερμανοῦ δημοσιογράφου στὸ «Ἰνστιτοῦτο καταπολεμήσεως τοῦ γήρατος» στὸ Βουκουρέστι

ΕΝΑ παληό, γκρίζο κτίριο στὸ Βουκουρέστι, ποὺ ἕνας ψηλὸς τοῖχος περιβάλλει τὸν κῆπο του ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, εἶναι τὸ ἐπίκεντρο μιᾶς ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες καὶ σκληρότερες μάχες, ποὺ δίνει σήμερα ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Τὸ οὐδέτερο αὐτὸ κτίριο, ποὺ δὲν προσελκύει καθόλου τὴν προσοχή, στεγάζει τὸ ρουμανικὸ «Ἰνστιτοῦτο καταπολεμήσεως τοῦ γήρατος». Ἐκεῖ γίνονται οἱ περίφημες ἐνέσεις νοβοκαΐνης, ποὺ ἔκαναν διάσημη σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν δοκτορέσσα Ἄννα Ἀσλὰν καὶ ποὺ ἔχουν γεννήσει σὲ μυριάδες ἀπόμαχους τῆς ζωῆς τὶς πιὸ τολμηρὲς ἐλπίδες ξανανειώματος.

Ἡ εἴσοδος στὸ Ἰνστιτοῦτο πολὺ σπάνια ἐπιτρέπεται σὲ δημοσιογράφους καί, μάλιστα, ξένους. Ἔτσι, ἕνας Γερμανὸς δημοσιογράφος, ποὺ κατάφερε, τελευταῖα, νὰ εἰσδύση στὸ ἰατρικὸ αὐτὸ ἄδυτο, ξαφνιάζοντας τὶς νοσοκόμες ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ περιφέρεται στοὺς στενοὺς διαδρόμους καὶ τοὺς θαλάμους του, προκάλεσε δικαιολογημένα τὸ φθόνο πολλῶν συναδέλφων του γι' αὐτὸν τὸν δυσκολοκατόρθωτο ἄθλο.

Ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος δὲ μπόρεσε νἄρθη σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν δοκτορέσσα Ἄννα Ἀσλάν, οὔτε μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ Ἰνστιτούτου, τὸν Κονσταντὶν Παρόν, 84 ἐτῶν — ποὺ, καθὼς λέγεται, ἐφαρμόζει τὴ νοβοκαϊνοθεραπεία καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του! —ἀλλὰ πῆρε, ὡστόσο, μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι ἀπὸ τὸν δόκτορα Λάλου Πέτρε, διαπρεπῆ Ρουμᾶνο γεροντολόγο, ποὺ συγκαταλέγεται ἀνάμεσα στὰ κυριώτερα στελέχη τοῦ ἱδρύματος.

«Ἡ διαδικασία τοῦ γήρατος, ποὺ συντελεῖται ἀνάμεσα στὰ 60 καὶ στὰ 70—δήλωσε κατηγορηματικὰ ὁ δρ. Πέτρε — εἶναι, καθὼς ἐκδηλώνεται τόσο πρόωρα, ἕνα ἀπολύτως παθολογικὸ φαινόμενο. Φυσιολογικά, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ βιολογία, ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς θὰ ἔπρεπε νὰ διατηρῆ ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις του ὡς τὴν ἡλικία τῶν 120 μέχρι 130 ἐτῶν. Ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιδιώκομε ἐδῶ, δὲν εἶναι νὰ παρατείνωμε τὴν ζωὴ πέρα ἀπὸ τὰ φυσικά της ὅρια, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρωμε στὰ φυσικὰ αὐτὰ ὅρια, ἀναστέλλοντας τὴν ἐκδήλωσι τοῦ φαινομένου τοῦ γήρατος».

Ἡ κλινικὴ τοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι σήμερα, ὅπως διαπίστωσε ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος, ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ ἄτομα προχωρημένης ἡλικίας, στὰ ὁποῖα ἐφαρμόζεται πειραματικὰ ἡ προσπάθεια ἀνανεώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τους μὲ ἐνέσεις νοβοκαΐνης. Στὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ πειράματα, ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα, τὰ ἀποτελέσματα — ἐξήγησε ὁ δόκτωρ Λάλου Πέτρε στὸν συνομιλητή του—στάθηκαν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐνθαρρυντικά.

Ἕνας βαθύγηρος ἡλικίας 111 ἐτῶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Καυκάσου, ποὺ ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος μίλησε γιὰ λίγο μαζί του καὶ θαύμασε τὴν σωματική του θαλερότητα καὶ τὴν πνευματική του διαύγεια, ἦταν, κυριολεκτικῶς, ἐρείπιο, ὅταν, ἐδῶ καὶ 18 μῆνες, ἔφτασε στὸ Βουκουρέστι γιὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νοβοκαϊνοθεραπεία. Τὸ διάστημα αὐτὸ στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν μεταμορφώση ὁλωσδιόλου. Ἡ ἐπιδερμίδα του ἔγινε λεία, ἡ τριχοφυΐα πυκνότερη, τὰ μάτια του ἀνακτήσανε τὴ νεανική τους λάμψι. Σήμερα, ὁ καυκασιανὸς Μαθουσάλας βαδίζει μὲ εὐχέρεια, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ τὸν βοηθήσουν, ἔχει ξαναρχίσει νὰ καπνίζη καὶ νὰ πίνη, ἐνῶ παράλληλα βελτιωθήκανε σὲ μεγάλο βαθμὸ οἱ πνευματικὲς λειτουργίες του.

Ἀκόμη πιὸ ἐντυπωσιακὸ εἶναι τὸ «θαῦμα», ποὺ συντελέστηκε στὴν κλινικὴ τοῦ «Ἰνστιτούτου καταπολεμήσεως τοῦ γήρατος», μὲ μιὰ Ρουμάνα γρηὰ 82 ἐτῶν, ποὺ ἦταν καρφωμένη στὸ κρεβάτι, παράλυτη, ἐννιὰ ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ συστηματικὴ θεραπεία μὲ ἐνέσεις νοβοκαΐνης τῆς ἐπέτρεψε νὰ κινῆ καὶ πάλι μὲ ἄνεσι τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της, καί, ταυτόχρονα, τὴν ξανάνειωσε ψυχικὰ καὶ πνευματικά.

Ἀπὸ ὁλοκληρωτικὴ παράλυσι ἐπίσης, ὀφειλόμενη σὲ γεροντικὸ μαρασμό, θεραπεύσανε οἱ ἐνέσεις νοβοκαΐνης μιὰ γιατρὸ τοῦ Βουκουρεστίου, ἡλικίας 68 ἐτῶν, ποὺ ἦταν καταδικασμένη σὲ ἀναγκαστικὴ ἀκινησία πέντε χρόνια. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες θεραπείας ἡ ἄρρωστη ξανάρχισε νὰ βαδίζη καὶ νὰ μπορῆ νὰ κινῆ τὰ χέρια της. Ἀργότερα, οἱ πνευματικὲς λειτουργίες της, ποὺ εἶχαν ἐπίσης ἐξασθενήσει, βελτιώθηκαν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε μπόρεσε νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἄσκησι τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ποὺ τὸ εἶχε ἐγκαταλείψει.

Ἐξ ἴσου θαυμαστὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νοβοκαϊνοθεραπείας σὲ μιὰ γρηὰ 88 ἐτῶν, ποὺ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ γεροντικὴ ἀμνησία. Ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ἀπόκτησε μιὰ τέτοια διαύγεια σκέψεως καὶ ὀξύτητα μνήμης, ὥστε ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ μαθήματα γαλλικῆς!

Ἡ θεραπεία, ὡστόσο, μὲ ἐνέσεις νοβοκαΐνης, τόνισε ὁ δόκτωρ Πέτρε στὸν ἐπισκέπτη του, προϋποθέτει σημαντικὴ πίστωσι χρόνου καὶ τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα ποτὲ δὲν ἐκδηλώνονται πρὶν ἀπὸ τὴν πάροδο μηνῶν. Σ' ὅλες τὶς παραπάνω περιπτώσεις, γιὰ τὴν πλήρη ἀνανέωσι τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπαιτήθηκε χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 18 μηνῶν ὡς 3 ἐτῶν. Ἀμεσώτερα, πάντως — πρόσθεσε—εἶναι τὰ ἀποτελέσματα, ὅταν ἡ θεραπεία ἀρχίση ἀπὸ τὴν ἴδια ἐποχή, ποὺ θὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ πρῶτα χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τοῦ γήρατος.

Ὁ Ρουμᾶνος γεροντολόγος διάψευσε, ἐξ ἄλλου, τὸ φημολογούμενο πὼς διαφορετικῆς μορφῆς θεραπεία ἀπαιτεῖται γιὰ τὰ ἡλικιωμένα ἄτομα τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ γιὰ κεῖνα τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ θεραπεία — εἶπε —εἶναι κατ' ἀρχὴν ἡ ἴδια. Λαμβάνονται πάντα ὑπ' ὄψιν, ὡστόσο, οἱ ἰδιαιτερότητες τῶν δύο φύλων καθὼς καὶ οἱ ἀτομικὲς ἰδιαιτερότητες κάθε ὀργανισμοῦ.

Οἱ ἐκπληκτικὲς ἐπιτυχίες, ποὺ σημείωσαν ὡς τώρα τὰ πειράματα τῶν Ρουμάνων γιατρῶν, εἶχαν σὰν ἄμεση συνέπεια νὰ βομβαρδίζεται σήμερα ἡ γραμματεία τοῦ Ἰνστιτούτου μὲ ἀπεγνωσμένες ἐπιστολὲς ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Γέροι καὶ γρηὲς ἀπὸ κάθε χώρα ἐκλιπαροῦν νὰ προτιμηθοῦν γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῶν πειραμάτων, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι παίρνουν ἀπογοητευτικὴ ἀπάντησι, γιατὶ καὶ ὁ χῶρος τῆς κλινικῆς εἶναι περιωρισμένος καὶ ἡ ἀποστολή της δὲν εἶναι κατὰ βάσι θεραπευτικὴ μὰ πειραματική. Ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ρωσία μόνο — ἀποκάλυψε ὁ δόκτωρ Πέτρε — ἔφτασαν τὸ τελευταῖο δωδεκάμηνο αἰτήσεις 2.000 ἀτόμων, ποὺ πάσχουν ἀπὸ γεροντικὸ μαρασμό.

Τὸ πιὸ παράξενο γράμμα, οἱ Ρουμᾶνοι ἐπιστήμονες τὸ ἔλαβαν ἀπὸ μιὰ κάτοικο τοῦ Ντάντσιχ, ποὺ δὲν εἶναι, καθὼς ἡ ἴδια ὁμολογεῖ, παρὰ μόλις 50 ἐτῶν καὶ δὲν παρουσιάζει, ἐπιπλέον, κανένα παθολογικὸ φαινόμενο. Ὡστόσο, ἡ ὑγιέστατη αὐτὴ πενηντάρα ἐκλιπαρεῖ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νοβοκαϊνοθεραπεία γιὰ νὰ ξανανειώση, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ ἕναν ἄντρα ἀρκετὰ νεώτερό της καὶ ἐκεῖνος δὲν τὴ θέλει, γιατὶ τὴ βρίσκει «πολὺ μεγάλη»!

Φυσικά, ἡ ὑπερώριμη ἐρωτευμένη δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι στὴν αἴτησί της...

«Ἔχομε κηρύξει—κατάληξε, στὴ συνέντευξί του, ὁ δόκτωρ Πέτρε—τὸν ὁλοκληρωτικὸ πόλεμο ἐναντίον τοῦ γήρατος. Σκοπός μας εἶναι ἡ ἀναστολὴ τῆς πρώϊμης διαδικασίας τοῦ γήρατος στὸν ὀργανισμό. Καὶ τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα, ποὺ ἐπιτύχαμε στὸν μακροχρόνιο ἀγῶνα μας, μᾶς ἐγγυῶνται πὼς ὁ σκοπὸς αὐτὸς θὰ πραγματοποιηθῆ».

⁂

Ἀκριβοπλήρωσε τὸ φιλί

Ἐνῶ κάποια κ. Ρίτελ, στὸ Φένιξ τῆς Ἀμερικῆς, καθάριζε πατάτες στὴν κουζίνα της, ὁ ἄντρας της τὴν πλησίασε κρυφὰ ἀπὸ πίσω, πατῶντας στὰ νύχια, καὶ τὴ φίλησε στὸ σβέρκο. Ἐκείνη, ξαφνιασμένη, γύρισε ἀπότομα. Μ' αὐτὴ τὴν κίνησι, τὸ μαχαῖρι ποὺ κρατοῦσε, βρῆκε τὸν ἄντρα της στὸ μάγουλο, τραυματίζοντάς τον ἀρκετὰ βαθειὰ — τόσο ποὺ χρειάστηκε νὰ τοῦ βάλουν ἕξη ράμματα στὸ νοσοκομεῖο!

Η ΡΟΖΜΑΡΙ ΚΛΟΥΝΕΫ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ἡ Ρόζμαρι Κλούνεϋ, παρὰ τὶς μεγάλες της ἐπιτυχίες, παραμένει μιὰ στοργικὴ καὶ τρυφερὴ μητέρα. Ἡ βασίλισσα αὐτὴ τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ τῆς Ἀμερικῆς, κερδίζει τεράστια ποσὰ ἀπὸ τὴν τηλεόρασι καὶ τοὺς δίσκους, ποὺ κυκλοφοροῦν σὲ 4—5 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα ὁ καθένας. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Ρόζμαρι μὲ τὰ τρία παιδιά της. Προκαλεῖ ἐντύπωσι ἡ ὁμοιότης τῶν δυὸ ἀγοριῶν μὲ τὸν πατέρα τους Μὲλ Φέρερ.

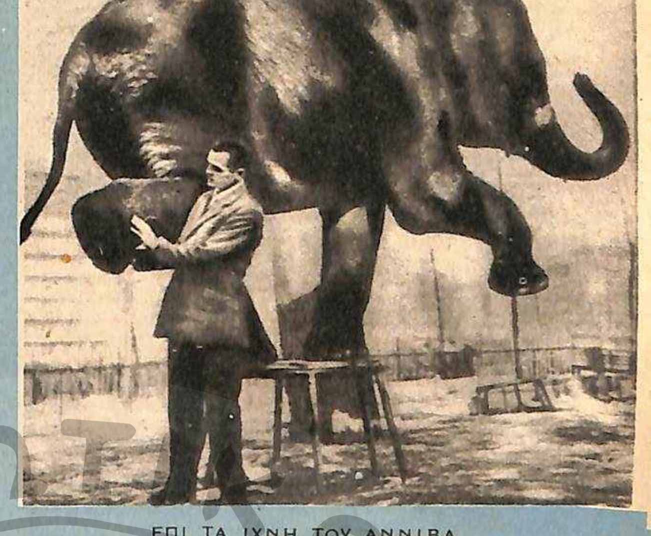

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΑΝΝΙΒΑ

Ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας Τέρενς Σμίθ, θὰ διασχίση τὸ καλοκαῖρι τὶς Ἄλπεις μὲ τὸν ἐλέφαντα «Γιοῦμπο», τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Μιλάνου, θέλοντας ν' ἀνακαλύψη τὸ δρόμο, ποὺ ἀκολούθησε ὁ Ἀννίβας, ὁ ὁποῖος ἐβάδισε κατὰ τῆς Ρώμης, περνῶντας τὶς Ἄλπεις μὲ ἐλέφαντες. Ὁ καθηγητὴς δοκιμάζει στὴ φωτογραφία μας τὰ εἰδικὰ... παπούτσια, ποὺ θὰ φορέση στὸν ἐλέφαντα κατὰ τὴ διαδρομή.

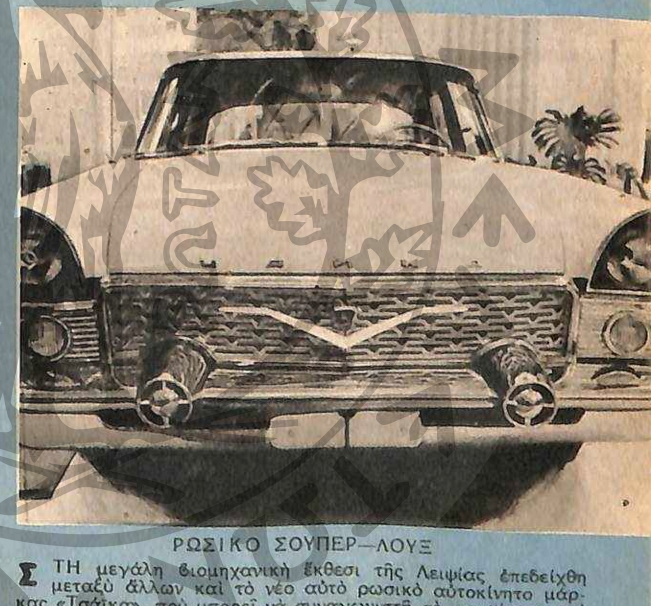

ΡΩΣΙΚΟ ΣΟΥΠΕΡ—ΛΟΥΞ

ΣΤΗ μεγάλη βιομηχανικὴ ἔκθεσι τῆς Λειψίας ἐπεδείχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ νέο αὐτὸ ρωσικὸ αὐτοκίνητο μάρκας «Τσάϊκα», ποὺ μπορεῖ νὰ συναγωνιστῆ σὲ κομψότητα καὶ πολυτέλεια τὰ καλύτερα ἀμερικανικὰ αὐτοκίνητα. Δὲ θὰ μπορέση ὅμως νὰ τὰ συναγωνιστῆ καὶ στὴν τιμὴ γιατὶ στοιχίζει 7000 δολλάρια.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

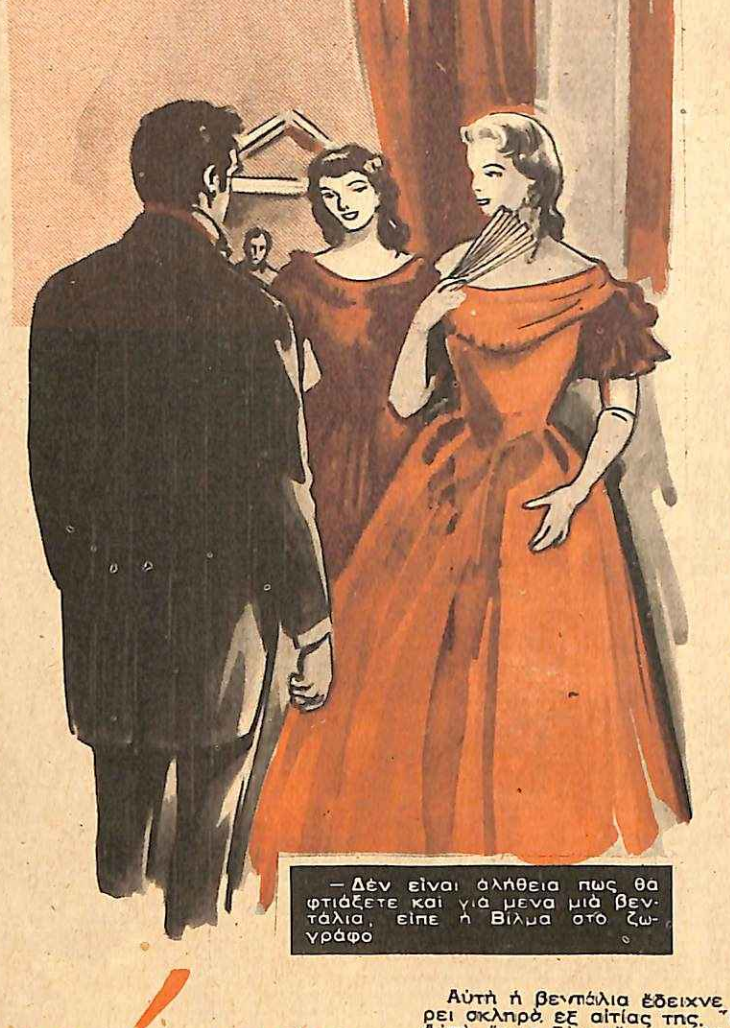

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς θὰ φτιάξετε καὶ γιὰ μένα μιὰ βεντάλια, εἶπε ἡ Βίλμα στὸ ζωγράφο

Ἡ μαύρη ΒΕΝΤΑΛΙΑ

Ὁ Τζαίημς Κρέσβικ χρωστοῦσε τὴ φήμη του καὶ τὴν ἐπιτυχία του στὶς ἀριστουργηματικὲς βεντάλιες ποὺ ζωγράφιζε γιὰ λεπτὰ ἀριστοκρατικὰ χέρια. Εἶχε γίνει τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα μας. Τὸν προσκαλοῦσαν σ' ὅλα τὰ σαλόνια.

Πληρωνόταν ἀπὸ 70 ὡς 300 λίρες γιὰ κάθε ἔργο του. Μὰ καὶ 1000 λίρες ἀκόμα ἂν τοῦ προσφέρανε, δὲ δεχόταν νὰ ζωγραφίσῃ μιὰ βεντάλια, ὅταν δὲν τὸν ἐνδιέφερε ὁ τύπος τῆς γυναίκας ποὺ τὴν ἤθελε. Ἦταν, μὲ λίγα λόγια, ἕνας ἐκκεντρικὸς καλλιτέχνης.

Θριάμβευε λοιπὸν στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους, ὅταν ἔφτασε στὸ Λονδῖνο ἡ πεντάμορφη καὶ πάμπλουτη Ἀμερικανίδα Βίλμα Φίσερ, μιὰ ἀληθινὴ γόησσα.

Συνάντησε τὸν Τζαίημς σὲ μιὰ δεξίωσι τῆς κόμησσας Χάρλοου, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε ζωγραφίσει ὁ Κρέσβικ μιὰ ὑπέροχη βεντάλια, ρὸζ μὲ πορφυρὰ ροδοπέταλα. Τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ περνοῦσε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι. Ὅταν τὸ πῆρε κι' ἡ Βίλμα Φίσερ, ἔμεινε ἐκστατικὴ καὶ δήλωσε πὼς θὰ ἤθελε πολὺ ν' ἀποκτήσῃ κι' αὐτὴ ἕνα τέτοιο. Ἦταν τόση ἡ ἐπιθυμία της κι' ἡ ταραχή της, ὥστε ἔπαιζε ἀσυναίσθητα μὲ τὴ βεντάλια καὶ δάγκανε τὴν ἄκρη της.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς θὰ φτιάξετε καὶ γιὰ μένα μιὰ βεντάλια; εἶπε στὸ ζωγράφο, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ βλέπω πὼς καταστρέφετε μὲ τὰ δόντια σας τὶς βεντάλιες!

— Ἀγαπητή μου Βίλμα, ἄδικα θὰ ἐπιμείνῃς! εἶπε γελῶντας ἡ κόμησσα. Ὅταν δὲ θέλῃ ὁ Κρέσβικ, καμμιὰ γυναίκα στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ νὰ πῇ «ναί». Ἔχει δίκηο ἄλλωστε: Καταστρέφεις τὶς βεντάλιες μὲ τὰ δόντια σου.

— Ναί, ἔχω αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια, ὡμολόγησε ἡ Βίλμα. Μὰ δὲν ἔκανα δὰ κανένα ἔγκλημα!

— Ἴσως... ἀπάντησε ὁ Κρέσβικ, καὶ πλησίασε μιὰ ἄλλη συντροφιὰ κυριῶν.

Δὲ μίλησαν πιὰ οἱ δυό τους, ὅλο τὸ βράδυ. Ὅταν ὅμως τελείωσε, ἡ Βίλμα κάλεσε τὸ ζωγράφο νὰ πάρουν μαζὶ τὸ τσάϊ στὸ ξενοδοχεῖο της, τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Κρέσβικ δέχθηκε, ἀπὸ εὐγένεια.

Ἀλλ' ἡ συνάντησι ἐκείνη ἦταν μοιραία γι' αὐτόν. Ἀπὸ τότε, πήγαινε συχνὰ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀμερικάνας, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς... Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ σχολιάζῃ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ὅταν ὅμως ἀναγγέλθηκαν οἱ ἀρραβῶνες τους, τὸ κοσμικὸ κουτσομπολιὸ βρῆκε πιὰ ἄλλο θέμα συζητήσεως.

Μετὰ 15 μέρες, ἡ Βίλμα πῆγε πάλι σ' ἕνα χορὸ τῆς κόμησσας Χάρλοου.

— Κι' ὁ Κρέσβικ ποῦ εἶναι; τὴ ρώτησε ἡ οἰκοδέσποινα.

— Δὲ θἄρθῃ, τῆς ἀπάντησε ἐκείνη. Μὰ γιὰ κύτταξε αὐτὸ ἐδῶ!

Καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ ὑπέροχη πράσινη βεντάλια, μὲ χρυσᾶ φύκια καὶ κόκκινα χέλια καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Κρέσβικ σὲ μιὰ γωνιά. Ἡ κόμησσα δὲν ἔκρυψε τὸ θαυμασμό της.

— Μιὰ μέρα, μοῦ εἶπες πὼς καμμιὰ γυναίκα δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κάνῃ τὸν Κρέσβικ νὰ τῆς φτιάσῃ μιὰ βεντάλια, ὅταν αὐτὸς δὲν ἤθελε, πρόσθεσε ἡ Ἀμερικάνα. Δὲ μπορεῖς τώρα νὰ πῇς τὸ ἴδιο!..

— Μὰ ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ παντρευτῇ! ἀπάντησε ἡ φίλη της.

Ἡ Βίλμα χαμογέλασε καὶ κύτταξε γύρω της, γιὰ νὰ βρῇ ἕνα καβαλιέρο.

— Ὑποθέτω πὼς θὰ τοῦ ὁρκίστηκες νὰ μὴ δαγκώσῃς ποτὲ αὐτὴ τὴ βεντάλια, τῆς εἶπε ἡ κόμησσα.

— Μπᾶ, δὲ μοῦ τὸ ζήτησε! Βέβαια, θὰ τὴν προσέχω. Μὰ ποιὸς ξέρει... Μπορεῖ νὰ ξεχαστῶ καμμιὰ στιγμή...

Κι' ἐκείνη τὴ νύχτα, πρὶν φύγῃ ἀπ' τὸ χορό, ἡ Βίλμα ξεχάστηκε κι' ἄφισε τὰ ἴχνη τῶν δοντιῶν της στὴν ἄκρη τῆς βεντάλιας...

Τ' ἄλλο πρωΐ, οἱ ἐφημερίδες γράψανε πὼς εἶχαν διαλυθῆ οἱ ἀρραβῶνες τῆς Βίλμας Φίσερ καὶ τοῦ Τζαίημς Κρέσβικ. Ἡ ἄστατη Ἀμερικάνα εἶχε μετανοιώσει.

Αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸ δρᾶμα του δὲν ἄλλαξε φαινομενικὰ τὸ ζωγράφο. Δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ Λονδῖνο, οὔτε κι' ἐγκατέλειψε τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια. Ἐξακολούθησε νὰ ζωγραφίζῃ βεντάλιες ὅταν ἤθελε. Μὲ δυὸ λόγια, δὲν ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

Ὅσο γιὰ τὴ Βίλμα, τοῦ φερνόταν σὰν παληὰ καὶ καλὴ φίλη. Κρατοῦσε πάντα τὴ βεντάλια του, ἀλλὰ κάθε τόσο τὴν κατάστρεφε ἀφηρημένη μὲ τὰ δόντια της. Ὁ Κρέσβικ ὑπόφερε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα...

Ὅταν ἔφτασε τὸ φθινόπωρο, οἱ ἐφημερίδες ἀναγγείλανε τὸν προσεχῆ γάμο τῆς Βίλμας μ' ἕνα κόμητα. Τὸν Ἰανουάριο, εἶχαν τελειώσει οἱ προετοιμασίες αὐτοῦ τοῦ γάμου.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, ἡ Βίλμα πῆρε ἀπ' τὸν Κρέσβικ μιὰ μεγάλη βεντάλια, μὲ τὶς «καλύτερες εὐχές» του. Ὅταν ὅμως τὴν ἄνοιξε, χλώμιασε!

Ἦταν ἕνα πολυτελές, ἀλλὰ παράξενο δῶρο. Πάνω στὸ μαῦρο μεταξωτὸ ὕφασμά της ἦταν ζωγραφισμένος ἕνας σκελετὸς μὲ κίτρινο τουρμπάνι, ποὺ καθότανε σταυροπόδι κι' ἔπαιζε μιὰ παληὰ κιθάρα στολισμένη μὲ πολύτιμα πετράδια. Δίπλα του εἶχε ἕνα κόκκινο κύπελλο σὲ σχῆμα καρδιᾶς. Τὸ κορδόνι τῆς βεντάλιας ἦταν κόκκινο κι' αὐτὸ καὶ κατάληγε σὲ μιὰ μικρὴ φιλντισένια νεκροκεφαλή.

Στὴ μιὰ γωνιὰ ὑπῆρχε ἕνα ὄνομα, «Βίλμα», καὶ στὴν ἄλλη ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ζωγράφου: «Τζαίημς Κρέσβικ».

— Εἶναι τρομερό! ψιθύρισε ἡ Ἀμερικάνα, κι' ἄφισε γρήγορα τὴ βεντάλια ἀπ' τὰ χέρια της ποὺ τρέμανε.

Προσπάθησε δυὸ-τρεῖς μέρες νὰ μὴ τὴ συλλογίζεται, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τέλος, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου της, ἀποφάσισε νὰ τὴν κάψῃ.

Αὐτὴ ἡ βεντάλια ἔδειχνε καθαρὰ πὼς ὁ Τζαίημς εἶχε ὑποφέρει σκληρὰ ἐξ αἰτίας της. Ἦταν μιὰ σπαραχτικὴ ἐξομολόγησι... Αὐτὴ ὅμως δὲν τὄχε συλλογιστῆ ποτέ! Φανταζόταν πὼς ὅλη ἡ ἱστορία τους ἦταν μιὰ διασκεδαστικὴ περιπέτεια, καὶ τίποτε παραπάνω...

Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ καταστρέψῃ ἐκείνη τὴ βεντάλια! Ἔρριξε μερικὰ ξύλα στὸ τζάκι καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, περιμένοντας νὰ φουντώσῃ ἡ φωτιά. Ἄνοιξε τὴ βεντάλια, ξανακύτταξε τὸ μακάβριο σχέδιό της κι' ἀνατρίχιασε μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶχε πληγώσει τὴν καρδιὰ τοῦ ζωγράφου... Ἀμέσως ὕστερα ὅμως, συλλογίστηκε τὸ λατρευτό της ἀρραβωνιαστικὸ καὶ χαμογέλασε εὐτυχισμένη.

Ὅπως εἶχε βυθιστῆ στὴν ὀνειροπόλησί της, ἔφερε στὰ χείλη της τὴν ἄκρη τῆς μαύρης βεντάλιας κι' ἄρχισε νὰ τὴ δαγκάνῃ ἀφηρημένα...

Σὲ λίγο ὅμως, τὸ χέρι της ἔπεσε, βαρύ. Ἡ βεντάλια ξέφυγε καὶ κύλησε πάνω στὸ χαλί... Ἡ φωτιὰ ἔσβυσε στὸ τζάκι, ἔγινε στάχτη.

Ἡ Βίλμα ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὴν πολυθρόνα της, ἀκίνητη, μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της καρφωμένα στὸ κενό. Τὸ ὕφασμα τῆς βεντάλιας εἶχε ἀφίσει στὰ χλωμὰ τώρα χείλη της ἕνα μαῦρο χρῶμα.

Ἡ Βίλμα δὲ ζοῦσε πιά! Τὴν εἶχε σκοτώσει τὸ κεραυνοβόλο δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν ποτισμένη ἡ ἄκρη τῆς βεντάλιας.

Ὁ Τζαίημς Κρέσβικ, τρελλὸς ἀπ' τὸν ἄτυχο ἔρωτά του, εἶχε ἐκδικηθῆ!

Γ. ΚΑΙΝ

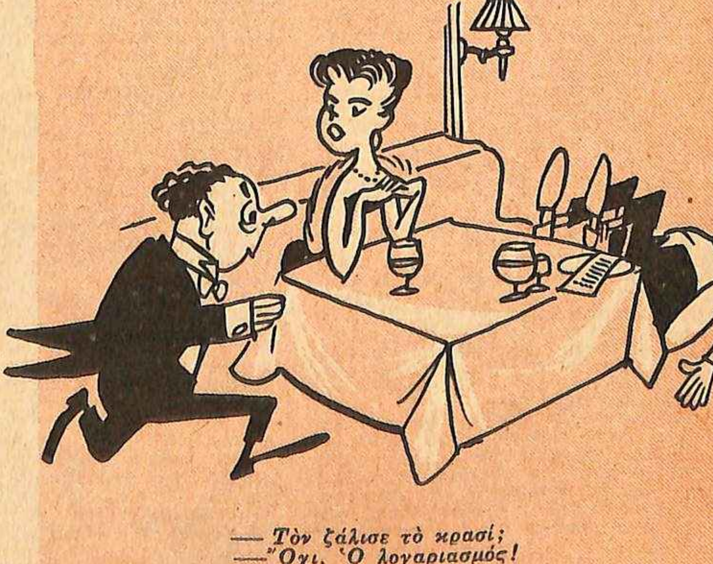

— *Τὸν ζάλισε τὸ κρασί;*
— *Ὄχι. Ὁ λογαριασμός!*

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ἡ γόησσα τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Μόργκαν, ὁ Μπλὲκ διώχνει τὴ φιλενάδα του. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἄλλωστε καθόλου. Ποθεῖ τὴ Τζίννυ καὶ εἶναι ἔξω φρενῶν κατὰ τοῦ Κίτσον ποὺ θὰ βρίσκεται συνεχῶς κοντά της. Ὁ Κίτσον κι' ἡ Τζίννυ διαλέγουν κι' ἀγοράζουν ἕνα τροχόσπιτο, ἱκανὸ νὰ κρατήσῃ τὸ βάρος τοῦ καμιονιοῦ. Ὁ Κίτσον ἀγαπάει ὁλοένα πιὸ πολὺ τὴ Τζίννυ, ἐκείνη ὅμως τοῦ δείχνει ἀδιαφορία. Ὁ Τζύπο διαρρυθμίζει ὅπως πρέπει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τροχόσπιτου.

5ον

Ὁ Μόργκαν τὰ ἐξέτασε ὅλα, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ πάτωμα. Χώθηκε μάλιστα κάτω ἀπ' τὸ τροχόσπιτο, γιὰ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἐνίσχυσι.

Ὁ Τζύπο τὸν κύτταζε μὲ κάποια ἀνησυχία.

Στὸ τέλος, ὁ Μόργκαν στάθηκε μπροστά του, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, καὶ εἶπε, μὲ μιὰ λάμψι στὰ μάτια:

— Εἶν' ὅλα ἐν τάξει, ὅπως τὰ ἤθελα... Φαντάζομαι πόσο βάρος θἄχῃ, φορτωμένο!

— Ναί, θἆναι βαρύ, μὰ πιστεύω νὰ μπορῇ νὰ τὸ τραβήξῃ ἡ Μπουΐκ, ἀπάντησε ὁ Τζύπο. Εἶπες πὼς δὲ θἄχουμε ν' ἀνεβοῦμε σὲ ἀπότομες ἀνηφοριές.

— Χμ!... Ἐκτὸς ἂν ἀναγκαστοῦμε νὰ κρυφτοῦμε στὸ βουνό. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ κυρίως ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ θὰ κάνῃς γιὰ νὰ διαρρήξῃς τὴν κλειδαριά. Ἂν ἀργήσῃς πολύ, θὰ ὑποχρεωθοῦμε ἴσως ν' ἀνεβοῦμε στὸ βουνό. Εἶναι τὸ μόνο μέρος ὅπου δὲ θὰ μᾶς βρῇ κανείς... Θὰ προτιμοῦσα ὅμως νὰ τ' ἀποφύγω. Ὁ δρόμος εἶναι ἄσχημος καὶ πολὺ ἀνηφορικός. Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ τὰ βγάλῃ πέρα ἡ Μπουΐκ.

Ὁ Τζύπο φάνηκε ἀνήσυχος.

— Μὰ ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς θἄχω στὴ διάθεσί μου ὅσον καιρὸ θελήσω, παρατήρησε. Δὲν ἀνοίγει τὸ καμιόνι σὲ πέντε λεπτά!

Ἡ Τζίννυ κι' οἱ δυὸ ἄντρες τοὔρριξαν μιὰ διαπεραστικὴ ματιά.

— Καλά, καλά, μὴν ἐκνευρίζεσαι, εἶπε ὁ Μόργκαν μὲ συμφιλιωτικὸ τόνο. Δὲν περιμένω νὰ τ' ἀνοίξῃς σὲ πέντε λεπτά. Θἄχῃς μπροστά σου δυὸ-τρεῖς βδομάδες. Ὕστερα ὅμως θὰ πρέπει ἴσως νὰ κρυφτοῦμε στὸ βουνό.

— Μὰ μοῦ εἶχες πῆ πὼς θὰ μποροῦσα ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ καμιόνι ἕνα μῆνα συνέχεια! Τώρα μοῦ μιλᾷς γιὰ δυὸ-τρεῖς βδομάδες... Τὸ εἶδα, τὸ καμιόνι! Δὲν πρόκειται ν' ἀνοίξῃ εὔκολα, μ' ἕνα φύσημα!

Ὁ Μόργκαν σκέφθηκε πὼς θὰ τοὺς κυνηγούσανε ἑκατοντάδες ἄνθρωποι, μόλις θὰ γινότανε γνωστὴ ἡ ληστεία — ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἀεροπλάνα ποὺ θὰ πετούσανε πάνω ἀπὸ κάθε δρόμο, καὶ τοὺς μοτοσυκλετιστὲς ποὺ θὰ σταματοῦσαν ὅλα τ' αὐτοκίνητα...

Γιὰ νὰ γλυτώσουν ὁριστικά, ἔπρεπε νὰ κάνῃ γρήγορα ὁ Τζύπο.

Μὰ ἤξερε ὁ Μόργκαν πόσο εὔκολα ἐκνευριζόταν ὁ Τζύπο, καὶ καταλάβαινε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ τὸν ξετρελλάνῃ, πρὶν ἀκόμα πέσῃ στὰ χέρια τους τὸ καμιόνι. Τότε θὰ εἶχαν πάντα καιρὸ νὰ βιαστοῦνε...

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκηο, παραδέχθηκε ὁ Μόργκαν. Τελοσπάντων, ἐλπίζω νὰ τὸν ἔχῃς, αὐτὸ τὸ μῆνα ποὺ ζητᾷς!... Κι' ὕστερα, ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃς μὲ τὴν πρώτη!

— Μπᾶ, ἐγὼ δὲν τὸ ἐλπίζω, μουρμούρισε ὁ Τζύπο. Τὸ εἶδα....

Ὁ Μόργκαν ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Τελοσπάντων, τἄχομε ὅλα ἕτοιμα, ἀνάγγειλε.

Οἱ τρεῖς ἄντρες μένανε σοβαροὶ κι' ἀκίνητοι. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Τζίννυ.

— Σήμερα ἔχουμε Τρίτη, συνέχισε ὁ Μόργκαν. Μᾶς φτάνουνε τρεῖς ἡμέρες γιὰ μερικὲς μικροετοιμασίες... Ἔχετε ἀντίρρησι νὰ γίνῃ ἡ δουλειὰ τὴν Παρασκευή;

Ὁ Κίτσον ἔνοιωσε νὰ σφίγγεται ὁ λαιμός του. Ἐδῶ καὶ 11 μέρες, ριχνότανε συνεχῶς στὴ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ σκέπτεται τὸν τελικὸ σκοπό τους. Μὰ τώρα ξαναγύριζε ἀπότομα στὴν πραγματικότητα... καὶ φοβότανε...

Ὁ Μπλὲκ ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος στὴν πλάτη — ὄχι ὅμως ἀπὸ τρόμο, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἰδέα ὅτι σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ ἦταν πλούσιος. Διακόσιες χιλιάδες δολλάρια! Σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἡ καρδιά του χτύπησε πιὸ γρήγορα...

Ὁ Τζύπο εἶχε χάσει τελείως τὸ κέφι του ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν προειδοποίησαν μὲ τρόπο ὅτι θἄπρεπε ν' ἀνοίξῃ τὸ καμιόνι πολὺ γρήγορα. Δὲν τὸν τρόμαζε ἡ ληστεία, γιατὶ ἤξερε πὼς δὲ θἄπαιρνε ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτήν. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ φαντασθῇ ὁ Φρὰνκ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ καμιόνι του σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας...

— Σύμφωνοι γιὰ τὴν Παρασκευή, εἶπε ὁ Μπλέκ, ἐπιθυμῶντας νὰ δείξῃ ζῆλο στὰ μάτια τοῦ Μόργκαν.

— Σύμφωνοι, εἶπε κι' ἡ Τζίννυ.

Ὁ Μόργκαν κύτταξε τὸν Κίτσον καὶ τὸ Τζύπο. Κι' οἱ δυό τους διστάσανε λίγο.

— Σύμφωνοι. Γιατί ὄχι; εἶπε ἐπιτέλους ὁ Κίτσον μὲ βραχνὴ φωνή, βλέποντας πὼς τὸν κύτταζε ἡ Τζίννυ.

— Δὲν ἔχω κι' ἐγὼ ἀντίρρησι, συμφώνησε ὁ Τζύπο ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Ὁ Μόργκαν κάθησε.

— Ἀφοῦ εἴσαστε ὅλοι σύμφωνοι, εἶπε κυττάζοντας τοὺς τέσσερες ἄλλους, ἄς δοῦμε τί μᾶς μένει ἀκόμα νὰ κάνουμε.

Κάθησαν ὅλοι πάνω στὶς κάσσες ποὺ γέμιζαν τὸ ἐργαστήριο τοῦ Τζύπο.

— Χρειαζόμαστε ἕνα κουρσάκι σπὸρ γιὰ τὴ Τζίννυ, ἄρχισε ὁ Μόργκαν. Θὰ φροντίσουν γι' αὐτὸ ὁ Ἔντ κι' ὁ Κίτσον. Ἀφοῦ τὸ βροῦνε, θὰ τὸ φέρουν ἐδῶ. Ὁ Τζύπο θὰ τοῦ περάσῃ μιὰ καινούργια μπογιὰ καὶ θ' ἀλλάξῃ τὸν ἀριθμό του.

»Θὰ πρέπει νὰ τ' ἀναποδογυρίσουμε ὕστερα, ἀμέσως πρὶν ἀπ' τὸ φαράγγι, στὸ μέρος ποὺ ὑπάρχει ἕνα χαντάκι δίπλα στὸ δρόμο. Θὰ χρειαστοῦμε δυὸ μοχλοὺς 3 μέτρων, γιὰ νὰ τ' ἀνασηκώσουμε εὔκολα. Θὰ μᾶς τοὺς βρῇς ἐσύ, Τζύπο.

— Σύμφωνοι. Ἔχω ἑτοιμάσει καὶ τὶς πινακίδες γιὰ τὸ δρόμο.

— Δεῖξε μᾶς τις.

Ὁ Τζύπο ἔδειξε τὶς δυὸ πινακίδες, στερεωμένες πάνω στοὺς στύλους τους.

— Ὡραῖα, εἶπε ὁ Μόργκαν. Θὰ τὰ ξαναπιάσουμε τώρα ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή. Θἄπρεπε νὰ τὰ σημειώνῃ κάποιος. Θέλω νὰ ξέρῃ καθένας ἀκριβῶς τί ἔχει νὰ κάνῃ... Ἀναλαμβάνεις ἐσύ, Τζίννυ;

— Ναί, φτάνει νὰ μοῦ δώσετε χαρτὶ καὶ μολύβι.

Ὁ Τζύπο πῆγε νὰ τὰ φέρῃ ἀπ' τὴν κάμαρά του. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶπε ὁ Μπλέκ:

— Μοῦ φαίνεται ἐκνευρισμένος, Φράνκ..

— Ἔννοια σου, τὸν προσέχω, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν μὲ τραχειὰ φωνή. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ζορίσουμε, ὥσπου νὰ βάλουμε στὸ χέρι τὸ καμιόνι. Ὕστερα ὅμως, ἂν μᾶς κάνῃ τὰ κόλπα του, θὰ τοῦ σφίξουμε τὰ λουριά.

Κύτταξε ἔπειτα τὸν Κίτσον:

— Ἐσύ, μικρέ, πῶς αἰσθάνεσαι; τὸν ρώτησε. Ἔχεις σκεφθῆ τί θὰ τὰ κάνῃς τὰ λεφτά σου;

— Ὄχι ἀκόμα. Θὰ τὸ σκεφθῶ ὅταν τὰ πάρω.

Ὁ Μόργκαν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κοπέλλα.

— Ἐσύ, Τζίννυ, εἶσ' ἐν τάξει;

— Γιατί νὰ μὴν εἶμαι; ἀπάντησε ἐκείνη, μὲ τὰ γαλανά της μάτια ἀνέκφραστα πάντα.

Ὁ Τζύπο ἔφερε μολύβι κι' ἕνα σημειωματάριο καὶ τῆς τἄδωσε.

— Ἄς ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν ἀρχή, εἶπε ὁ Μόργκαν. Ἂν κάποιος δὲν καταλάβῃ καλὰ τί ἔχει νὰ κάνῃ, νὰ τὸ πῇ! Πρέπει καθένας νὰ ξέρῃ ἀπ' ἔξω τὸ ρόλο του. Μὴ διστάσετε νὰ κάνετε ἐρωτήσεις.

Σταμάτησε γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο. Ὕστερα συνέχισε:

— Θὰ συναντηθοῦμε ἐδῶ, τὴν Παρασκευὴ στὶς 8. Ἡ Τζίννυ κι' ὁ Κίτσον θἆναι ντυμένοι σὰν νεόπαντροι ποὺ πᾶνε ταξειδάκι. Ὁ Κίτσον θὰ ὁδηγήσῃ τὴ Μπουΐκ κι' ἡ Τζίννυ τὸ κουρσάκι. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι θὰ μποῦμε στὸ τροχόσπιτο.

»Ἡ Τζίννυ θὰ κρυφτῇ κοντὰ στὸ πρακτορεῖο καὶ θὰ περιμένῃ νὰ βγῇ τὸ καμιόνι. Ὁ Κίτσον θὰ ρυμουλκήσῃ μὲ τὴ Μπουΐκ τὸ τροχόσπιτο ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ μικροῦ δρόμου, ὅπου θ' ἀφίσουμε τὸ Τζύπο μὲ τὴ μιὰ πινακίδα... Θὰ χρειαστοῦμε δυὸ βαρειὰ σφυριὰ γιὰ νὰ στήσουμε τὶς πινακίδες... Ὁ Τζύπο θὰ κρυφτῇ κάπου ἐκεῖ. Ἡ δουλειά του θὰ εἶναι νὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ τὸ καμιόνι. Ὕστερα θὰ βγῇ στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν ξαναπάρουμε περνῶντας... Κατάλαβες, Τζύπο;

Ὁ Τζύπο κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

— Ὁ Κίτσον θὰ πάῃ ὡς τὸ φαράγγι καὶ θὰ σταματήσῃ ἐκεῖ. Ὁ Ἔντ κι' ἐγὼ θὰ κατεβοῦμε καὶ θὰ κρυφτοῦμε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου... Ἐσύ, Κίτσον, θὰ ξαναφύγῃς. Θ' ἀφίσῃς τὸ τροχόσπιτο μέσα στὸ δάσος καὶ θὰ πᾷς μὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ στήσῃς τὴ δεύτερη πινακίδα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου. Θὰ ξαναγυρίσῃς, θὰ πάρῃς πάλι τὸ τροχόσπιτο καὶ θὰ κάνῃς μισὴ στροφή. Δὲ θὰ χρειαστῇς μανούβρα, γιατὶ εἶναι σκληρὸ τὸ ἔδαφος δίπλα στὸ δρόμο.

»Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸ φαράγγι. Θὰ μπορέσῃς λοιπὸν νὰ στρίψῃς τὸ τροχόσπιτο ἔτσι ὥστε νὰ φέρῃς τὸ πίσω μέρος του ἀντίκρυ στὸ καμιόνι... Πρόσεξε! Ὅταν ἀκούσῃς τὸ σύνθημα, πρέπει νὰ ξεκινήσῃς ὁλοταχῶς! Κατάλαβες;

— Ποιὸ θἆναι αὐτὸ τὸ σύνθημα; Πῶς θὰ ξέρω ὅτι εἴσαστε ἕτοιμοι; ρώτησε ὁ Κίτσον.

Ὁ Μόργκαν ἔβγαλε τὸ τσιγάρο ἀπ' τὰ χείλη του καὶ κύτταξε τὴν ἀναμμένη ἄκρη του, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Ἴσως ν' ἀκούσῃς πιστολιές. Ἂν ὄχι, θὰ σοῦ σφυρίξω. Καὶ θἄρθῃς ἀμέσως.

Ὁ Κίτσον κατσούφιασε.

— Ὥστε θὰ πέσουνε πιστολιές; εἶπε.

Μικρὴ ἱστορία

Περασμένα μεγαλεῖα...

Ἕνα ἡλικιωμένο ζευγάρι κάθεται κοντὰ στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ καὶ θυμᾶται μὲ ἐγκαρτέρησι περασμένα ξεχασμένα μεγαλεῖα...

— Θυμᾶσαι τότε, ποὺ ἤσουν ὑπολοχαγὸς καὶ ἦρθες νὰ μὲ ζητήσῃς ἀπ' τὸν πατέρα μου; τὸν ρωτάει ἐκείνη μελαγχολικά.

— Πῶς δὲ θυμᾶμαι! Ἀλλὰ μήπως ξέχασες ἐσὺ τί ψυχρὴ ὑποδοχὴ μοῦ ἔκανε ὁ κύριος πατέρας σου, ὥστε ἀναγκάστηκα σὲ λίγο καιρὸ νὰ σὲ κλέψω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μισοῦ λόχου μου; τῆς λέει ἐκεῖνος μὲ κρυφὸ καμάρι.

Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ μ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις ποὺ περιστρέφονταν ὅλες σὲ νεανικὰ κατορθώματα, ἐκείνη ἄρχισε νὰ δείχνῃ περίεργες διαθέσεις γιὰ τὴν ἡλικία της... Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ λέει τρυφερὰ στὸν ἄντρα της:

— Κάποτε συνήθιζες νὰ μὲ φιλᾷς!

Ἐκεῖνος, μὲ κάποια ἀπροθυμία τῆς δίνει ἕνα φιλί.

— Νά... Καθὼς βλέπεις, δὲν ξέχασα...

Ἀλλ' ἐκείνη ὅλο καὶ γίνεται πιὸ ἀπαιτητική:

— Τότε, ὅμως, συνήθιζες νὰ μοῦ κρατᾷς σφιχτὰ τὸ χέρι.

Ὁ σύζυγος τῆς πιάνει μὲ ἐγκαρτέρησι τὸ χέρι.

— Ἀλλὰ σοῦ ἄρεσε ἐπίσης νὰ μοῦ δαγκάνῃς λίγο καὶ τὸ αὐτάκι... προσθέτει σὲ λίγο ἡ ὥριμη κυρία.

Ὁ σύζυγος ὅμως, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία της, σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του.

— Ποῦ πᾷς; τὸν ρωτάει ἐκείνη πειραγμένη.

Κι' ἐκεῖνος χαμογελῶντας:

— Πάω νὰ φορέσω τὴ... μασσέλα μου, χρυσή μου!

Ὁ Μόργκαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Πιστεύω ὄχι, ἀπάντησε. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Μπλέκ. Ὕστερα ξανακύτταξε τὸν Κίτσον.

— Πάντως, νὰ τρέξης μόλις σοῦ σφυρίξω, συνέχισε. Κατάλαβες;

— Ναί.

Ὁ Κίτσον ἔνοιωθε ἀνακούφισι γιατὶ ὁ ρόλος του θὰ περιοριζόταν ὡς ἐκεῖ...

— Ἐσὺ τώρα Τζίννυ, εἶπε ὁ Μόργκαν στὴν κοπέλλα, ποὺ τὸν ἄκουγε μ' ἀπάθεια. Θὰ περιμένης μέσα στ' αὐτοκινητάκι νὰ ξεκινήση τὸ καμιόνι. Θὰ τὸ παρακολουθήσης ἀπὸ κάποια ἀπόστασι... Φρόντισε νὰ μὴ σὲ προσέξη ὁ σωφέρ. Θἆναι εὔκολο νὰ περάσης ἀπαρατήρητη, ἀφοῦ θὰ ὁδηγῆς τόσο μικρὸ κουρσάκι.

»Ὅταν τὸ καμιόνι ἀφίση τὸ μεγάλο δρόμο, θὰ τὸ πλησιάσης καὶ θ' ἀρχίσης νὰ κορνάρης. Ὁ σωφὲρ θὰ παραμερίση, γιὰ νὰ περάσης. Πρέπει νὰ τραβήξης τότε τὴν προσοχή του, ὥστε νὰ σὲ θυμᾶται. Θὰ κορνάρης συνεχῶς, καθὼς θὰ τὸν προσπερνᾶς, γιὰ νὰ πῆ μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁδηγεῖς σὰν τρελλή. Χαιρέτησέ τον μάλιστα μὲ τὸ χέρι σου.

»Ἂν διαλέξης καλὰ τὸ σημεῖο ποὺ θὰ τὸν προσπεράσης θἄχης ὕστερα μπροστά σου ἐνάμισυ χιλιόμετρο ὁλόϊσιου δρόμου. Τ' αὐτοκίνητό σου θὰ μπορῆ νὰ πιάση τὰ 140. Θὰ πατήσης ὡς κάτω τὸ γκάζι, γιὰ νὰ ποῦνε οἱ δυὸ ποὺ θὰ σὲ βλέπουνε πὼς θὰ σκοτωθῆς μὲ τέτοιο τρέξιμο. Στὴ στροφή, θὰ σὲ χάσουν ἀπ' τὰ μάτια τους. Θὰ ἐξακολουθήσης ὅμως νὰ τρέχης ὅσο μπορεῖς. Δὲν ὑπάρχει φόβος νἄρθουν ἄλλα αὐτοκίνητα ἀπ' τὴν ἀντίθετη μεριά, γιατὶ θἄχη στήσει τὴν πινακίδα ὁ Κίτσον. Θἆναι λοιπὸν ἐλεύθερος ὁ δρόμος.

»Θὰ σὲ περιμένουμε ἐμεῖς στὸ φαράγγι, μὲ τοὺς λοστούς. Θ' ἀναποδογυρίσουμε τὸ κουρσάκι μέσα στὸ χαντάκι. Πρέπει νἄχουμε ἕνα τέταρτο καιρὸ γι' αὐτὴ τὴν προετοιμασία, πρὶν φτάση τὸ καμιόνι. Ὅλα θὰ ἐξαρτηθοῦνε λοιπὸν ἀπ' τὴ δική σου ταχύτητα... Γιὰ νὰ φαίνεται πιὸ ἀληθινὸ τὸ δυστύχημα, θὰ βάλουμε φωτιὰ στ' αὐτοκίνητο. Θὰ χρειαστοῦμε γι' αὐτὸ ἕνα πολὺ μακρὺ κουρέλι. Φρόντισε νὰ τὸ πάρης μαζί σου.

»Ἐσύ, Κίτσον, θὰ φέρης δυὸ λίτρες αἷμα γουρουνίσιο, ἀπ' τὰ σφαγεῖα. Πές τους πὼς τὸ χρειάζεσαι γιὰ λίπασμα στὸν κῆπο σου... Μὴν ξεχάσης, Τζίννυ, νἄχης μαζί σου ἕνα φόρεμα γιὰ ν' ἀλλάξης. Γιατὶ πρέπει νὰ πασαλειφτῆς μὲ αἵματα, ὥστε νὰ ξετρελλαθοῦν ἐκεῖνοι οἱ δυό.

»Ἔχει κανείς σας νὰ ρωτήση τίποτα;

Ἡ Τζίννυ ἀπάντησε ἀρνητικά, γιὰ λογαριασμὸ ὅλων.

— Ὄ κέϋ. Εἶσαι λοιπὸν ξαπλωμένη στὴ μέση τοῦ δρόμου, μέσα στὰ αἵματα. Τ' αὐτοκίνητο καίγεται, στὸ χαντάκι. Ὁ Ἔντ κι' ἐγὼ εἴμαστε κρυμμένοι ἐκεῖ δίπλα. Ὁ Ἔντ κρατάει τὸ αὐτόματο. Τὸ καμιόνι φτάνει καὶ σταματάει.

»Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτή, τὰ παίζουμε κορῶνα-γράμματα! Δὲ μποροῦμε νὰ προβλέψουμε πῶς θαρθοῦνε τὰ πράγματα... τί θὰ κάνουν ὁ σωφὲρ κι' ὁ φύλακας βλέποντας τὴ Τζίννυ ξαπλωμένη στὸ δρόμο. Τὸ βέβαιο εἶναι πάντως πὼς δὲ θὰ περάσουν ἀπὸ πάνω της. Θὰ σταματήσουνε λοιπόν. Ἴσως νὰ κατεβοῦνε κι' οἱ δυό. Τὸ πιὸ πιθανὸ ὅμως εἶναι νὰ μείνη ὁ σωφὲρ στὴ θέσι του καὶ νὰ κατεβῆ μόνο ὁ φύλακας, γιὰ νὰ βοηθήση τὴ Τζίννυ.

»Ὅταν φτάση πολὺ κοντά της, θὰ βγῶ ἐγὼ πίσω ἀπ' τὸ καμιόνι. Ὁ Ἔντ θὰ σημαδέψη τὸ φύλακα μὲ τὸ αὐτόματο. Ὅταν σκύψη ἐκεῖνος πάνω ἀπ' τὴ Τζίννυ, θὰ προχωρήσω ὡς τὴν πόρτα ποὺ βρίσκεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ βολάν, καὶ θὰ κολλήσω τὸ πιστόλι μου στὸ μελίγγι τοῦ σωφέρ. Τὸ ἴδιο θὰ κάνη ἡ Τζίννυ γιὰ τὸ φύλακα.

Ὁ Μόργκαν σταμάτησε μιὰ στιγμή. Οἱ τέσερες ἄλλοι δὲν τὸν ἄφιναν ἀπ' τὰ μάτια τους.

— Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω τί θὰ γίνη ὕστερα, συνέχισε. Ἢ θὰ παραδοθοῦνε, ἢ θὰ ἐπιχειρήσουν ν' ἀντισταθοῦνε. Πρέπει νἄμαστε ἕτοιμοι γιὰ ὅλα... Ἂν κάνη τὸ ζόρικο ὁ φύλακας, θ' ἀναλάβη ὁ Ἔντ νὰ τὸν καθαρίση. Ἐγὼ θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ σωφέρ... Πάντως δὲν πρέπει νὰ προλάβη ὁ σωφὲρ νὰ πατήση τὰ κουμπιά του. Δὲν πιστεύω νἆναι δύσκολο αὐτό, ἂν διατηρήσουμε ὅλοι τὴν ψυχραιμία μας!

Στράφηκε στὸ Μπλὲκ καὶ πρόσθεσε:

— Ἐσὺ θὰ βρίσκεσαι μόνο πέντε-ἕξη μέτρα μακρυά. Θὰ κρατᾶς ντουφέκι, Κι' ὁ ἄνθρωπός σου εἶναι μεγαλόσωμος... Προσπάθησε νὰ σημαδέψης καλὰ καὶ νὰ κάνης γρήγορα!

— Ἔννοια σου... τὸν καθησύχασε ὁ Μπλέκ, κυττάζοντας ὅμως ἀλλοῦ.

— Ἔτσι θὰ ἐξουδετερώσουμε τὸ σωφὲρ καὶ τὸ φύλακα. Θὰ σφυρίξω τότε νἄρθῆ ὁ Κίτσον ποὺ θὰ περιμένη 500 μέτρα πιὸ πέρα.

Ὁ Κίτσον ἔγνεψε καταφατικά. Ἀνάσαινε μὲ δυσκολία ἀπ' τὴ σπασμένη μύτη του.

— Θὰ φτάση λοιπὸν ἡ Μπουΐκ καὶ θὰ κάνη στροφή, ὥστε νἄρθῆ τὸ πίσω μέρος τοῦ τροχόσπιτου ἀντίκρυ στὸ καμιόνι. Θὰ πιάσω τὸ βολὰν τοῦ καμιονιοῦ καὶ θὰ τ' ἀνεβάσω στὸ τροχόσπιτο. Ἐσύ, Τζίννυ, θ' ἀλλάξης φόρεμα. Ὁ Ἔντ θὰ μαζέψη τοὺς λοστοὺς καὶ τὸ αὐτόματο καὶ θὰ τὰ φορτώση στὸ τροχόσπιτο. Ὕστερα θἄρθῆ κι' αὐτὸς μέσα στὸ καμιόνι.

»Ἡ Τζίννυ κι' ὁ Κίτσον θ' ἀνεβοῦνε στὴ Μπουΐκ. Ὁ Κίτσον θὰ κάνη γρήγορα στροφὴ καὶ θὰ πάη νὰ βρῆ τὸ Τζύπο, ποὺ θὰ μᾶς περιμένη. Θ' ἀνεβῆ κι' ἐκεῖνος στὸ καμιόνι. Ἔτσι, ἡ Τζίννυ κι' ὁ Κίτσον θἆναι στὴ Μπουΐκ, τὸ καμιόνι μέσα στὸ τροχόσπιτο κι' ἐμεῖς οἱ τρεῖς κρυμένοι μπροστὰ στὸ καμιόνι.

»Πρέπει νὰ βγοῦμε τὸ γρηγορώτερο στὸ μεγάλο δρόμο, χωρὶς ὅμως νὰ πάθουμε καμμιὰ ζημιά. Λογαριάζω πὼς θὰ χρειαστοῦμε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας... Τότε πιὰ θἄχουν ἀντιληφθῆ πὼς χάθηκε τὸ καμιόνι. Στὴν ἀρχὴ ὅμως θὰ νομίσουνε πὼς ἔπαθε βλάβη ὁ πομπός του, καὶ θὰ ζητήσουν πληροφορίες ἀπ' τὸ Κέντρο ἐρευνῶν. Ἔτσι, θἄχουμε μισὴ ὥρα καιρό, πρὶν ἀρχίση τὸ πανηγῦρι!

»Ὅταν βγοῦμε στὸ μεγάλο δρόμο, δὲν πρέπει νὰ περάση ὁ Κίτσον τὰ 50. Θὰ ὑπάρχη πολλὴ κίνησι ἐκεῖ. Κανεὶς ὅμως δὲ θὰ δώση προσοχὴ στὸ τροχόσπιτο δυὸ νειόπαντρων... Ἔχετε καμμιὰ ἐρώτησι;

— Τί θὰ κάνουμε τὸ σωφὲρ καὶ τὸ φύλακα; ρώτησε ὁ Κίτσον. Θὰ τοὺς παρατήσουμε στὸ φαράγγι;

Ὁ Μόργκαν ἔκανε μιὰ νευρικὴ χειρονομία.

— Μὴ σὲ νοιάζη γι' αὐτό, ἀπάντησε. Εἶναι δουλειὰ τοῦ Ἔντ καὶ δική μου...

Ὁ Κίτσον εἶχε ἱδρώσει. Ἦταν τώρα σίγουρος πὼς θὰ σκοτώνανε ὁπωσδήποτε τὸ φύλακα καὶ τὸ σωφέρ.

— Θὰ δοῦνε τὸ τροχόσπιτο παρατήρησε μὲ βραχνὴ φωνή. Μπορεῖ νὰ τὸ περιγράψουνε... ὅπως κι ἐμᾶς.

— Ἔτσι νομίζεις; εἶπε ἀπότομα ὁ Μόργκαν. Μὴ σκοτίζεσαι, τὄχουμε ὑπ' ὄψι μας. Θὰ κάνουμε ὅ,τι πρέπει, ὁ Ἔντ κι' ἐγώ.

Ὁ Κίτσον κύτταξε τὴ Τζίννυ. Ἡ ἀπάθειά της δὲν τὸν ἐνεθάρρυνε καθόλου...

Κάποιο ἔνστικτο τοὔλεγε νὰ τὰ παρατήση ὅλα καὶ νὰ φύγη... Ἦταν βέβαιο πὼς θὰ σκοτώνανε τὸ φύλακα καὶ τὸ σωφέρ! Δὲ θὰ τολμούσανε ποτὲ νὰ τοὺς ἀφίσουνε ζωντανούς...

— Ἄλλη ἐρώτησι; εἶπε ὁ Μόργκαν. Ὄχι; Ἐξακολουθῶ λοιπόν...

— Θἄθελα νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὸ τὸ σημεῖο, τὸν ἔκοψε ὁ Τζύπο. Τί σκοπεύεις νὰ κάνης, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆς πὼς δὲ θὰ δώσουν αὐτοὶ οἱ δυὸ τὴν περιγραφή μας στὴν ἀστυνομία;

Πρόσωπο
ΔΡΟΣΕΡΟ
ΝΕΑΝΙΚΟ
ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

ΜΕ ΛΑΔΙ ΧΕΛΩΝΑΣ

Dr. N. Arvalle

Ἐξαφανίζει τίς ρυτίδες, ξαναφέρνει τήν ἄνοιξη στήν ἐπιδερμίδα

LABORATOIRES BIOLOGIQUES «ARVAL» S. A. - SION (SUISSE)

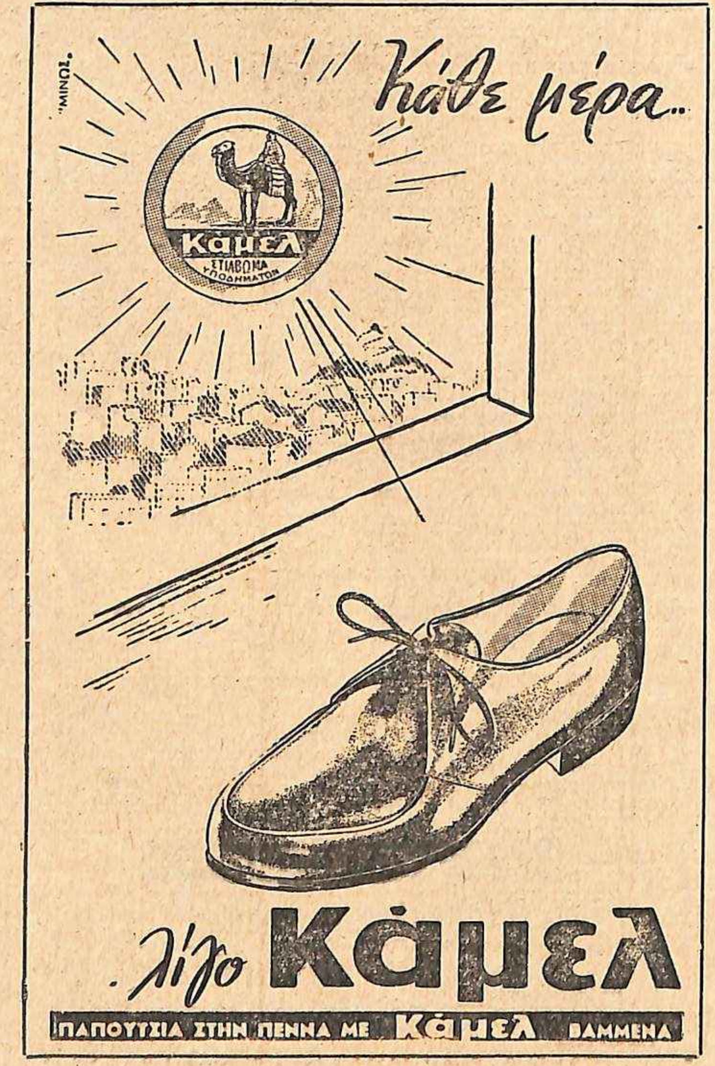

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΕ ΚΑΜΕΛ ΒΑΜΜΕΝΑ

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ
ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Αὐτόματος καθαρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἀπαλαγὴ τελεία ἀπό φακίδες - λεκέδες - μπιμπίκια - ρυτίδες ἐντὸς 20 λεπτῶν τῆς ὥρας. μὲ νέαν ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ τῶν καλυτέρων ξένων ἐπιστημόνων τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει μόνον τὸ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD"

Πλατεῖα Καπνικαρέας 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεχόμεθα καθ' ἑκάστην 10-2 καὶ 4 - 8
Συμβουλαὶ δωρεάν.

Τὰ μάτια τοῦ Μόργκαν ἀστράφανε.

— Ποῦ θὲς νὰ τὸ ξέρω ἀπὸ τώρα; γαύγισε. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ! Ψηφίσατε «ναὶ» κι' οἱ δυό σας. Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει ὅτι, ἂν πάη ἄσχημα ἡ δουλειά, μπορεῖ νὰ σᾶς στείλουνε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Σᾶς σύστησα νὰ σκεφθῆτε καλά, πρὶν δώσετε ψῆφο.

»Ἀφοῦ συμφωνήσατε κι' οἱ δυό, τί ἔρχεσθε καὶ μὲ σκοτίζετε τώρα μὲ τέτοιες ἀνόητες ἐρωτήσεις; Δὲ σᾶς ζήτησα ν' ἀναλάβετε σεῖς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς δουλειᾶς. Τὸ κράτησα γιὰ τὸν Ἔντ καὶ γιὰ μένα... Μὴ φαντασθῆτε ὡστόσο πὼς μπορεῖτε τώρα νὰ τὰ στρίψετε! Ἀφοῦ βάλαμε μπροστά, μὲ τὴ συγκατάθεσί σας, δὲν ἐννοῶ νὰ τ' ἀφίσω νὰ χαθοῦνε ὅλα, ἐπειδὴ μετανοιώσατε τὴν τελευταία στιγμή! Καταλάβατε;

Ὁ Τζύπο ξεροκατάπιε. Ἡ ἄγρια λάμψι ποὺ ἔβλεπε στὰ μάτια τοῦ Μόργκαν, τὸν πάγωνε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲ θὰ δίσταζε νὰ τοῦ φυτέψη μιὰ σφαῖρα, ἂν ἐξακολουθοῦνε νὰ διαμαρτύρεται...

— Ὄ κέϋ... εἶπε σιγά. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγός, στὸ κάτω-κάτω.

— Ἔχεις ἐσὺ τίποτα νὰ πῆς; ρώτησε ὁ Μόργκαν τὸν Κίτσον, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

Ἐκεῖνος δὲν ἐνδιαφερότανε γιὰ τὸ Μόργκαν, ἀλλὰ γιὰ τὴ Τζίννυ. Ἂν εἶχε αὐτὴ τὸ θάρρος νὰ φτάση ὡς τὸ τέλος, θὰ τὸ εἶχε κι' αὐτός.

— Μιὰ ἐρώτησι ἔκανα... ἀπάντησε. Δὲν εἶχα δικαίωμα;

— Καλά, καλά, εἶπε ὁ Μόργκαν μαλακώνοντας λίγο. Κι' ἐγὼ σοὔδωσα τὴν ἀπάντησι. Μπορῶ τώρα νὰ συνεχίσω; Ἢ θέλετε νὰ μὲ χασομερήσετε ἀκόμα κι' οἱ δυό σας;

— Καλά, λέγε, εἶπε ὁ Κίτσον ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινος.

— Ὅταν βγοῦμε στὸν ἐθνικὸ δρόμο, θὰ τραβήξουμε κατὰ τὸ Φόουν Λέϊκ. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα «μότελ», μιὰ μεγάλη κατασκήνωσι γιὰ τροχόσπιτα. Θὰ πᾶμε ἐκεῖ καὶ τὸ δικό μας. Θὰ φτάσουμε πρὸς τὸ μεσημέρι. Ὁ Κίτσον θὰ νοικιάση ἕνα ἀπ' τὰ σπιτάκια, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

Ὁ Μόργκαν σταμάτησε κι' ὕστερα συνέχισε, γυρίζοντας στὸν Κίτσον:

— Θὰ παρκάρης τὸ τροχόσπιτο πολὺ κοντὰ στὸ σπιτάκι. Ἐσὺ κι' ἡ Τζίννυ θὰ παριστάνετε πάντα τοὺς νειόπαντρους. Θὰ ψαρεύετε, θὰ κολυμπᾶτε... θὰ δίνετε σ' ὅλους νὰ καταλάβουνε πὼς περνᾶτε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ πὼς προτιμᾶτε τὴ μοναξιά... Σ αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Τζύπο, ὁ Ἔντ κι' ἐγὼ θὰ δουλεύουμε, γιὰ ν' ἀνοίξουμε τὸ καμιόνι.

— Αὐτὸ τὸ ζῶον θ' ἀναλάβ τὴν ὡραιότερη δουλειά! ξέσπασ ὁ Μπλέκ.

Ὁ Κίτσον πήδησε ὄρθιος, μ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του.

— Βούλωσ' το! φώναξε ὁ Μόργκαν στὸ Μπλέκ. Πρέπει νὰ καταλάβης πὼς δουλεύουμε ὅλο συντροφικά. Ὁ Κίτσον θὰ κάνη τὸ γαμπρό, γιατὶ εἶναι ὁ πιὸ νέος καὶ γιατὶ σωφάρει καλύτερ ἀπ' ὅλους μας. Ἂν ἐξακολουθήσης νὰ γκρινιάζης, θἄχης νὰ κάνης μαζί μου!

»Ἄρχισα νὰ βαρειέμαι πιὰ τὶς ἱστορίες σας! Μονάχα ἡ Τζίννυ εἶν' ἐν τάξει... Ἂν θέλετε νὰ πετύχουμε, πρέπει νὰ συνεργασθοῦμε εἰλικρινὰ καὶ μὲ καλὴ θέλησι. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε, αὐτό!

Ὁ Μπλὲκ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Καλά, μουρμούρισε. Δὲ μπορεῖ οὔτε νὰ μιλήση κανείς...

Ὁ Μόργκαν τὸν κύτταξε στὰ μάτια γιὰ λίγο, κι' ὕστερα συνέχισε:

— Μόλις σταματήσουμε στὸ «μότελ», θ' ἀρχίσης τὴ δουλειά σου, Τζύπο. Δὲ θἆναι εὔκολο. Θἆσαι στενόχωρα, θὰ σκάζης ἀπ' τὴ ζέστη... μὰ δὲ γίνεται ἀλλοιῶς! Ὁ Ἔντ κι' ἐγὼ θὰ μείνουμε μπροστά, στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ, γιὰ νὰ μὴ σ' ἐνοχλοῦμε. Ἂν χρειαστῆς ὅμως καμμιὰ βοήθεια, θὰ εἴμαστε ἐκεῖ...

»Θὰ ὑποφέρουμε κι' οἱ τρεῖς. Θἄμαστε ἀναγκασμένοι νὰ μένουμε ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ κλεισμένοι μέσα στὸ τροχόσπιτο. Μονάχα τὴ νύχτα θὰ βγαίνουμε καὶ θὰ πηγαίνουμε στὸ σπιτάκι, ἀλλὰ θὰ ξαναγυρίζουμε στὸ τροχόσπιτο πρὶν ξημερώση. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πάρη κανένα μάτι!

»Ἂν ὁ Τζύπο καταλάβη πὼς θ' ἀργήση πολύ, θ' ἀναγκαστοῦμε ἴσως νὰ φύγουμε ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πᾶμε στὸ βουνό. Καλύτερα ὅμως νὰ τ' ἀποφύγουμε. Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ μπορέση ἡ Μπουΐκ νὰ ρυμουλκήση τέτοιο βάρος... Κι' ἂν πάθουμε καμμιὰ βλάβη, θὰ πᾶνε ὅλα κατὰ διαβόλου!... Ἔχεις νὰ κάνης καμμιὰ ἐρώτησι, Τζύπο;

— Ὥστε θὰ δουλεύω μέσα στὸ τροχόσπιτο; Μὰ δὲ θὰ μπορῶ ἔτσι νὰ μεταχειριστῶ ὀξυγόνο, γιατὶ θὰ φαίνεται ἡ φλόγα του ἀνάμεσα στὶς κουρτίνες... Κι' ὕστερα, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάρη φωτιὰ τὸ τροχόσπιτο!

— Μπορεῖ νὰ μὴ χρειαστῆς ὀξυγόνο, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν. Ἴσως νὰ βρῆς τὸ συνδυασμὸ ποὺ ἀνοίγει τὴν κλειδαριά.

Ὁ Τζύπο φάνηκε πὼς καθησύχασε λίγο.

— Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, παιδιά, κατέληξε ὁ Μόργκαν. Τὰ προβλέψαμε ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς λεπτομέρειες ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὶς καθορίσουμε... Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς τὸ καμιόνι θὰ περάση ἀπαρατήρητο. Κανεὶς δὲ θὰ σκεφθῆ νὰ τὸ ζητήση μέσα σ' ἕνα τροχόσπιτο, ἀνακατεμένο μ' ἑκατοντάδες ἄλλα... Ἡ ἰδέα σου, Τζίννυ, ἦταν μεγαλοφυής!

— Θὰ πετύχουμε, ἂν κάνη ὁ καθένας μας καλὰ τὴ δουλειά του, εἶπε ἁπλὰ ἡ κοπέλλα.

Τὸ ψυχρὸ κι' ἀποφασιστικὸ βλέμμα της ἔφερνε σ' ἀμηχανία τὸν Κίτσον. Θυμόταν ὅτι ὁ Τζύπο εἶχε πῆ πὼς ἕνα τέτοιο ὑπέροχο πλᾶσμα ἦταν φτιαγμένο ὁπωσδήποτε γιὰ τὸν ἔρωτα. Βλέποντας ὅμως τὴν τραχειὰ καὶ παγωμένη ἔκφρασί της, συλλογιζόταν πὼς ἦταν ἴσως πολὺ αἰσθηματίας ὁ Τζύπο...

Ὁ Μόργκαν κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶπε:

— Πήγαινε, Ἔντ, μαζὶ μὲ τὸν Κίτσον νὰ κάνετε μιὰ βόλτα μὲ τ' ἁμάξι τοῦ Τζύπο... Μοῦ χρειάζεται γι' ἀπόψε ἕνα κουρσάκι σπόρ. Φροντῖστε νὰ τὸ βρῆτε καὶ φέρτε το ἐδῶ, γιὰ νὰ τὸ μεταμορφώση ὁ Τζύπο.

Ὁ Κίτσον σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἦταν μανιασμένος στὴ σκέψι πὼς θὰ περνοῦσε τὴ βραδυὰ μαζὶ μὲ το Μπλέκ. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη ἀλλοιῶς...

Ὁ Μπλὲκ τὸν ἀκολούθησε, σιγοσφυρίζοντας. Περνῶντας μπροστὰ ἀπ' τὴ Τζίννυ, τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι. Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἀπάθεια. Ἀλλ' ὁ Μπλὲκ ἐξακολούθησε νὰ χαμογελάη καὶ σταμάτησε κοντὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ τῆς ρίξη ἄλλη μιὰ ματιά.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ Λίνκολν ξεκίνησε κι' ἀπομακρύνθηκε.

— Τὸ μόνο ποὺ θἄχης νὰ κάνης ἐσύ, Τζίννυ, εἶναι νὰ μᾶς ἀγοράσης μερικὰ τρόφιμα, εἶπε ὁ Μόργκαν. Γέμισε δυὸ πανέρια μὲ κονσέρβες. Πᾶρε καὶ δυὸ μποτίλιες οὐΐσκυ... Θὰ ξαναβρεθοῦμε ἐδῶ, τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωΐ, στὶς 8.

Ἡ Τζίννυ ἔκοψε ἀπ' τὸ σημειωματάριο καὶ τοὔδωσε τὰ φύλλα μὲ τὶς σημειώσεις ποὺ εἶχε κρατήσει.

— Θέλεις νὰ σὲ πάω πουθενὰ μὲ τ' αὐτοκίνητο; τῆς πρότεινε ἐκεῖνος. Βρέχει ἀκόμα.

Μὰ ἦταν βέβαιος προκαταβολικὰ γιὰ τὴν ἀπάντησί της. Πράγματι, τοῦ εἶπε, ἐνῶ φοροῦσε τ' ἀδιάβροχό της:

— Ὄχι, εὐχαριστῶ. Θὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο.

Χαιρέτησε τὸ Τζύπο καὶ βγῆκε γρήγορα, μέσα στὴ βροχή.

Ὁ Τζύπο εἶχε ἱδρώσει ἀπ' τὴν ἀγωνία του. Μονάχα ἡ σκέψι πὼς

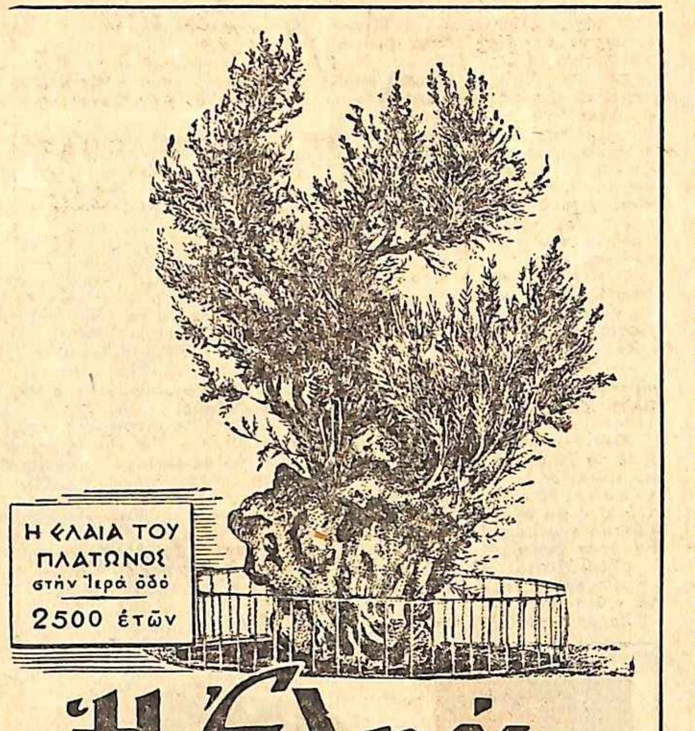

Ἡ Ἐληά

Τὸ Ἱερὸν δένδρον τῆς Ἀρχαιότητος

μᾶς ἔδινεν ἄλλοτε τὴν ἐληά καὶ τὸ λάδι, τώρα χάρις στίς ἐπιτεύξεις τῆς ἐπιστήμης, μᾶς δίδει καὶ Βουτυροῦχα προϊόντα ἀπό τὸ ἐλαιόλαδο ποὺ χαρίζουν ὑγεία καὶ μακροζωΐα.

ΒΙΤΑΜ – ΦΥΤΙΝΗ

- Ἀπὸ ἁγνὸ λάδι τῆς Ἐληᾶς
- Πλούσια σὲ Βιταμῖνες
- Χαμηλοῦ σημείου τήξεως
- Πλούσια σὲ ἀκόρεστα

Τονώνουν-δυναμώνουν-ἀνανεώνουν τὸν ὀργανισμό

ΦΥΤΙΝΗ – ΒΙΤΑΜ

εἶναι προϊόντα ΕΛΑΪΣ

Knorr στὴν κουζίνα ...
... χαρά στὸ τραπέζι
ΖΩΜΟΣ ΒΩΔΙΝΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ
ΖΩΜΟΣ ΚΟΤΤΑΣ
«ΣΟΝΙΑ»
Ὄχι πιά νερόβραστα ...

...ἕνας κύβος Κνὸρρ
κάνει κάθε φαγητό
χίλιες φορές νοστιμώτερο

Knorr - Ἐλβετίας

θάδαζε στὸ χέρι τὶς 250 χιλιάδες δολλάρια κι' ἡ βουβὴ φοβέρα τοῦ Μόργκαν τὸν συγκρατοῦσαν ἀκόμα...

'Ο Μόργκαν τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο, πρὶν φύγη.

— Μὴν ἀνησυχῇς καθόλου, τοῦ εἶπε. Τὴν ἄλλη βδομάδα, αὐτὴ τὴν ὥρα, θᾶσαι βασιλιᾶς!... Θαρθῶ νὰ σὲ δῶ πάλι αὔριο τὸ πρωΐ. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν καλὴ δουλειὰ ποὺ ἔκανες στὸ τροχόσπιτο!

II

Καθὼς πήγαινε πρὸς τὸ μεγάλο χῶρο σταθμεύσεως αὐτοκινήτων, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸν κινηματογράφο «Ἄκμε», ὁ Κίτσον ἔνοιωθε τὸ ἠθικό του σὲ κακὴ κατάστασι. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη πὼς θὰ πετύχαινε ἡ «δουλειά», κι' ἔβλεπε ὅτι θὰ γινότανε συνένοχος σὲ μιὰ δολοφονία...

Τὸ μόνο ποὺ τὸν παρηγοροῦσε, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ Μόργκαν: πὼς θὰ παρίστανε, μαζὶ μὲ τὴ Τζίννυ, τὸ νειόπαντρο ζευγάρι. Θὰ χόρευαν, θὰ κολυμποῦσαν, θὰ διασκεδάζανε... Ἦταν βέβαιος ὁ Κίτσον πὼς ἡ Τζίννυ θὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο της στὴν ἐντέλεια, ὅπως πάντα. Κι' οἱ δυὸ - τρεῖς ἐκεῖνες μέρες ποὺ θὰ περνοῦσε μαζί της, τόσο κοντά της, θὰ τὸν ἀποζημιώνανε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴν πιθανὴ ἀποτυχία καὶ τὴ σύλληψί του.

'Ο Μπλὲκ καθότανε δίπλα του στ' αὐτοκίνητο καὶ τὸν στραβοκύτταζε.

— Ἄκου' δῶ, μικρέ! τοῦ εἶπε ξαφνικά. Θέλω νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ καὶ καλή! Ἂν ἔχης βάλει στὸ μάτι τὴ Τζίννυ, ἔπεσες ἔξω. Τάχουμε συμφωνήσει, αὐτὴ κι' ἐγώ. Ὅταν τελειώση ἡ δουλειά, θὰ πᾶμε ἕνα ταξειδάκι οἱ δυό μας. Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τῆς δείξω τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδῖνο.

Λίγο ἔλειψε νὰ πέση ὁ Κίτσον πάνω σ' ἕνα φορτηγό, ποὺ εἶχε σταματήσει στὸ σταυροδρόμι... Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε δεχτῆ ἕνα χτύπημα κατάκαρδα.

Κατάφερε νὰ φρενάρη, στράφηκε καὶ φώναξε μὲ μανία στὸ Μπλέκ:

— Λὲς ψέμματα! Τί νὰ σὲ κάνη, ἐσένα, ἡ Τζίννυ;...

'Ο θυμός του κι' ἡ εὐκολία ποὺ εἶχε ἀρπάξει τὸ δόλωμα, ἐνθουσιάζανε τὸ Μπλέκ.

— Ἔτσι νομίζεις; εἶπε γελῶντας. Κι' ὅμως ἐμένα διάλεξε! Στὸ κάτω-κάτω, ἐγὼ εἶμαι μορφωμένος, ἔχω καλοὺς τρόπους. Ἐνῶ ἐσύ... Πῶς νὰ παρουσιαστῆ μαζί σου σ' ἕνα κομψὸ ρεστωρὰν τοῦ Παρισιοῦ;...

— Σκασμός, γιατὶ θὰ σὲ διαλύσω! μούγκρισε ὁ Κίτσον.

— Δὲ σὲ συμβουλεύω νὰ δοκιμάσης, ἀπάντησε κοφτὰ ὁ ἄλλος. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ χτύπησες, μὲ βρῆκες ἀπροετοίμαστο. Τώρα ὅμως θὰ σὲ βάλω στὴ θέσι σου!

'Ο Κίτσον γύρισε λίγο, ἕτοιμος νὰ καταφέρη τὴ γροθιά του στὰ μοῦτρα τοῦ Μπλέκ. 'Αλλ' ἕνα κορνάρισμα πίσω του τὸν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

Πρόσεξε πὼς εἶχε ἀνάψει τὸ πράσινο φῶς στὴ διασταύρωσι κι' ὅτι τ' ἄλλα αὐτοκίνητα, μπροστὰ ἀπ' τὸ δικό του, βρίσκονταν κι' ὅλας μακρυά. Ἔπνιξε μιὰ βλαστήμια καὶ ξεκίνησε ἀπότομα.

'Ο Μπλὲκ ἐξακολούθησε νὰ τὸν πεισμώνη:

— Ἔτσι εἶναι, μικρέ μου, πάρ' το ἀπόφασι. Τάχουμε κανονίσει μὲ τὴν Τζίννυ. Τῆς μίλησα γιὰ τὸ Παρίσι. Τὸ ξέρω καλά, γιατὶ ἤμουν ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια... Αὐτὴ μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε...

— Σκασμὸς λοιπόν! οὔρλιασε ὁ Κίτσον. Ἂν ἐξακολουθήσης, θὰ σταματήσω τ' αὐτοκίνητο καὶ θὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!

— Καλά, καλά, μὴ νευριάζης, τοῦ εἶπε ὁ Μπλὲκ μὲ προστατευτικὸ τόνο. Ἤθελα ἁπλῶς νὰ σὲ προειδοποιήσω. Ἂν σκοπεύῃς νὰ τῆς ριχτῆς, μὴ ξεχνᾶς πὼς ἔχω προτεραιότητα.

Φτάσανε στὸ χῶρο σταθμεύσεως, πρὶν νὰ βρῆ ὁ Κίτσον μιὰ κατάλληλη ἀπάντησι.

Φοβόταν ἀληθινὰ πὼς ἡ Τζίννυ κινδύνευε νὰ πέση στὰ βρόχια τοῦ Μπλέκ.

Δὲν ἦταν βέβαιος πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἐξουδετερώση ἕνα τέτοιο ἀνταγωνιστή... οὔτε κι' ὅτι θὰ τὸν νικοῦσε, ἂν μαλώνανε, γιατὶ ὁ Μπλὲκ ἦταν στὴ φόρμα του καὶ ζύγιζε 12 λίτρες παραπάνω ἀπ' αὐτόν. 'Ο Κίτσον τὸν εἶχε δῆ κάποτε ποὺ πῆρε μέρος σ' ἕνα καυγᾶ, σὲ κάποιο μπάρ, κι' οἱ γροθιές του τοῦ εἶχαν κάνει ἐντύπωσι.

Ὅταν φτάσανε στὸ χῶρο σταθμεύσεως, εἶδαν πὼς δὲν ὑπῆρχε φύλακας τῶν αὐτοκινήτων. Κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴ Λίνκολν.

— Ἐγὼ θὰ πιάσω τὴ μιὰ σειρὰ τῶν αὐτοκινήτων καὶ σὺ τὴν ἄλλη, εἶπε ὁ Μπλέκ. Ἂν βρῆς τίποτα, σφύριξέ μου.

Χωρίστηκαν, κι' ὁ Κίτσον ἄρχισε νὰ ἐπιθεωρῆ τὰ παραταγμένα αὐτοκίνητα. Προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς ὁ Μπλὲκ τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα γιὰ τὸ ρομάντσο του μὲ τὴ Τζίννυ. 'Ωστόσο ἦταν ἀνήσυχος.

«Τουλάχιστον θὰ περάσω δυὸ - τρεῖς μέρες μαζί της» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Σκέφθηκε πὼς θᾶταν μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν κατακτήση — ἂν εἶχε κι' ἐκείνη τέτοια διάθεσι, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἀμφέβαλλε πολύ... Πραγματικά, φαινόταν ὧρες-ὧρες τόσο ψυχρὴ κι' ἀναίσθητη, ὥστε ὁ Κίτσον ἀναρωτιόταν ἂν ἦταν ἱκανὴ ν' ἀγαπήση...

Βρῆκε ἐπιτέλους μιὰ ἀνοιχτὴ κουρσίτσα, παρκαρισμένη ἀνάμεσα σὲ μιὰ Καντιλὰκ καὶ μιὰ Τζάγκουαρ.

«Αὐτὴ μοῦ φαίνεται κατάλληλη» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲ φαινότανε κανείς. Ὕστερα πλησίασε περισσότερο κι' ἐξέτασε τ' αὐτοκίνητο, μὲ τὸ φῶς ἑνὸς μικροσκοπικοῦ φαναριοῦ τῆς τσέπης. Τὰ κλειδιὰ βρίσκονταν μέσα στὴ θήκη γιὰ τὰ γάντια.

'Ο Κίτσον σφύριξε. Κι' ὁ Μπλὲκ ἦρθε ἀμέσως.

— Αὐτὸ φαίνεται καλό, τοῦ εἶπε ὁ Κίτσον. Νὰ καὶ τὸ κλειδί.

'Ο ἄλλος ἐξέτασε τ' αὐτοκίνητο καὶ συμφώνησε:

— Δὲν εἶν' ἄσχημο. Καλὰ τὰ καταφέρνεις, μικρέ... Λοιπόν, ὁδήγησέ το τώρα στοῦ Τζύπο, ἀφοῦ εἶσαι ὁ βασιλιᾶς τῶν σωφέρ. Ἔ, κινδύνεψε καὶ σὺ λιγάκι, πρὶν ἀρχίσης τὰ ζαχαρώματα μὲ τὴ Τζίννυ!

Δίχως νὰ σκεφτῆ πιά, ὁ Κίτσον κατάφερε τὴ γροθιά του στὸ πρόσωπο τοῦ Μπλέκ. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε δῆ τὸ χτύπημα νάρχεται καὶ τὸ περίμενε. Μετατόπισε τὸ κεφάλι του μερικὰ χιλιοστόμετρα ἀριστερά, κι' ἔτσι ἡ γροθιὰ τοῦ Κίτσον πέρασε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του. Ὕστερα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἀντίπαλός του εἶχε χάσει κάπως τὴν ἰσορροπία του, τὸν χτύπησε μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ στομάχι.

'Ο Κίτσον εἶχε ἐγκαταλείψει ἀπὸ πολλοὺς μῆνες τὴν προγύμνασι, κι' οἱ μῦς του εἶχαν χάσει πιὰ τὴν ἐλαστικότητά τους. Τὸ χτύπημα ἐκεῖνο τὸν παράλυσε, κι' ἔπεσε γονατιστός, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα, βογγῶντας ἀπ' τὸν πόνο.

'Ο Μπλὲκ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, χαμογελῶντας σκληρά.

— Ἔτσι εἴμαστε πάτσι, ζῶον! φώναξε. Ἂν ξανακάνης τέτοια δοκιμή, θὰ τὸ μετανοιώσης ἀκόμα πιὸ ἄσχημα! Ἐμπρός, πήγαινε τώρα τ' ἀμάξι στοῦ Τζύπο.

Καὶ ξαναγύρισε στὴ Λίνκολν, ἀφίνοντας τὸν Κίτσον γονατιστό, μὲ τὸ κεφάλι ἄδειανό...

Χρειάστηκαν ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ συνέλθη ὁ Κίτσον καὶ νὰ μπορέση ν' ἀναπνεύση ἐλεύθερα. Ὅταν στάθηκε ἐπιτέλους στὰ πόδια του, ταπεινωμένος γιὰ τὸ πάθημά του, κατώρθωσε νὰ γλυστρήση στὸ βολὰν τῆς κούρσας καὶ νὰ ξεκινήση.

«Πήγαινα γυρεύοντας! παραδέχτηκε μὲ μανία, καθὼς ἀκολουθοῦσε διάφορους μικροὺς δρόμους γιὰ νὰ φτάση στὸ ἐργαστήριο τοῦ Τζύπο. Μιὰν ἄλλη φορὰ ὅμως, θὰ τοῦ τὸ πληρώσω!»

Ἦταν σίγουρος πὼς θὰ εἶχε γρήγορα μιὰ ὁριστικὴ ἐξήγησι μὲ τὸ Μπλέκ. Ἐδῶ καὶ μῆνες, αὐτὸς ὁ τελευταῖος δὲν ἔπαυε νὰ τὸν προκαλῆ... Ἂν ἔλπιζε ὁ βρωμιάρης πὼς θὰ τοὔπαιρνε τὴ Τζίννυ, ἔκανε ἄσχημα τὸ λογαριασμό του. Θὰ πλήρωνε ὅλα τὰ βερεσέδια του, ὅταν θᾶφτανε ἡ στιγμή! Δὲ θὰ τὴν ξαναπάθαινε ἔτσι ὁ Κίτσον... Μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ φυλαχτῆ καλλίτερα...

Ἐνῶ ὁ Κίτσον συνέχιζε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ ἐργαστήριο τοῦ Τζύπο, ὁ Μόργκαν γύριζε στὸ σπίτι του. Αὐτὸς συλλογιζότανε μόνο τὴ μεγάλη «δουλειά» τους. Τὴν ἔπαιρνε πολὺ πιὸ σοβαρὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους τρεῖς καὶ μελετοῦσε ἀδιάκοπα τὶς λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου του.

Εἶχε σταματήσει τώρα ἡ βροχή, ἀλλ' οἱ δρόμοι ἦταν γλυστεροὶ καὶ γυαλίζανε στὸ φῶς τῶν προβολέων. Σωφάριζε λοιπὸν μὲ προσοχή.

Μόλις ἔπαιρναν τὰ λεφτὰ — συλλογιζόταν — θὰ σκορπίζονταν. Εἶχε ἤδη μέσα στὸ πορτοφόλι του ἕνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο, γιὰ κάποια πόλι κοντὰ στὰ σύνορα τοῦ Μεξικοῦ. Ἦταν ἕνα εἰσιτήριο προτεραιότητος, δίχως ἡμερομηνία, καὶ τοὔδινε τὸ δικαίωμα νὰ πάρη κάθε στιγμὴ ὁποιοδήποτε ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς αὐτῆς.

Εἶχε νοικιάσει ἐξ ἄλλου ἕνα χρηματοκιβώτιο σὲ μιὰ Τράπεζα, στὴν πόλι, ὅπου εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀφίση ἕνα μέρος ἀπ' τὴ λεία του. Θὰ περνοῦσε ὕστερα τὰ σύνορα καὶ θὰ περίμενε τὰ γεγονότα στὸ Μεξικό.

Ὅταν θὰ ἔκρινε πὼς εἶχε λείψει πιὰ κάθε κίνδυνος, θ' ἄρχιζε ν' ἀγοράζη σιγὰ - σιγὰ κρατικὰ χρεώγραφα. Ἀφοῦ μετέτρεπε τὶς 200 χιλιάδες δολλάρια σὲ ὁμολογίες, θᾶχε πιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ὄχι μόνο στὰ πόδια του, ἀλλὰ καὶ στὴν τσέπη του. Ἤξερε καλὰ πὼς εἶχε μιὰ πιθανότητα στὶς δυὸ ν' ἀφίση τὸ τομάρι του! Πρόβλεπε πὼς ἡ ἀστυνομία κι' ὁ στρατὸς θὰ ἐξαπολύανε ἕνα λυσσασμένο ἀνθρωποκυνῆγι, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὰ κλεμμένα λεφτά.

Ἐξ ἄλλου, δὲν τοῦ ἐμπνέανε ἐμπιστοσύνη ὁ Τζύπο κι' ὁ Κίτσον, μὰ οὔτε κι' ὁ Μπλέκ. Ὅταν μάλιστα θᾶφευγε αὐτὸς ἀπ' τὴ μέση καὶ θὰ τοὺς ἄφινε ἐλεύθερους, θὰ τὰ κάνανε θάλασσα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΙΝΒΙΖΙΜΠΩΛ ΦΑΟΥΝΤΕΪΣΟΝ

Δίδει στὸ δέρμα σας τὴν απαιτουμένην ὑγρότητα 'διά νὰ διατηρῆται φρέσκο καὶ βελούδένιο

Εἶναι ἡ βάσις κάθε μακιγιάζ. Προστατεύει τὸ δέρμα σας ἀπὸ τὰς καιρικας μεταβολὰς σὲ κάθε ἐποχή.

Ἐπὶ πλέον εἶναι ἰδανικὴ καὶ σαν κρεμα νυκτος διότι εἰσχωρεῖ μέσα στὸ δέρμα δὲν δημιουργεῖ λιπαρὰ ἐπιφάνεια καὶ διατηρεῖ τὸ δέρμα σας ἀπαλό, δροσερό, νεανικό.

MAX FACTOR
HOLLYWOOD

ΧΡΥΣΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ MAX FACTOR

Γεν. 'Αντ/ποι: Α.Τ.Ε.Α.Ε. 'Εδουάρδου Λῶ 19 Τηλ. 33.998

CREME LE SECRET DE LA FEMME
Special L
„LADAS„

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΕΥΘΡΑΥΣΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Γύρω ἀπ' τὰ μάτια, τὸ μέτωπο, τὸ λαιμὸ κ.λ.π. πρὸς ἀποφυγὴν τῆς προώρου ρυτιδώσεως.

200.000 ὧρες τῆς ζωῆς μας διαθέτομε γιὰ ὕπνο.

Εὐχάριστος
ὑγιεινὸς
καὶ ξεκούραστος ὕπνος
σὲ σεντόνια
"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ„

No 120 Τὸ σεντόνι μὲ τὴν μεγαλύτερη κατανάλωσι. Γερὸ καὶ κατάλευκο, ἢ σὲ εὐγενικοὺς χρωματισμοὺς ποὺ δὲν κόβουν.

ΙΡΛΑΝΔΑ Τὸ σεντόνι πολυτελείας Στερεό, φίνο, πάντοτε χιονάτο.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ - ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Σεντόνια ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα, ἡ
ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Αὐτὸ τὸ σῆμα ἐγγυᾶται ὅτι ἀγοράζετε γνήσιον ὕφασμα "ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ„

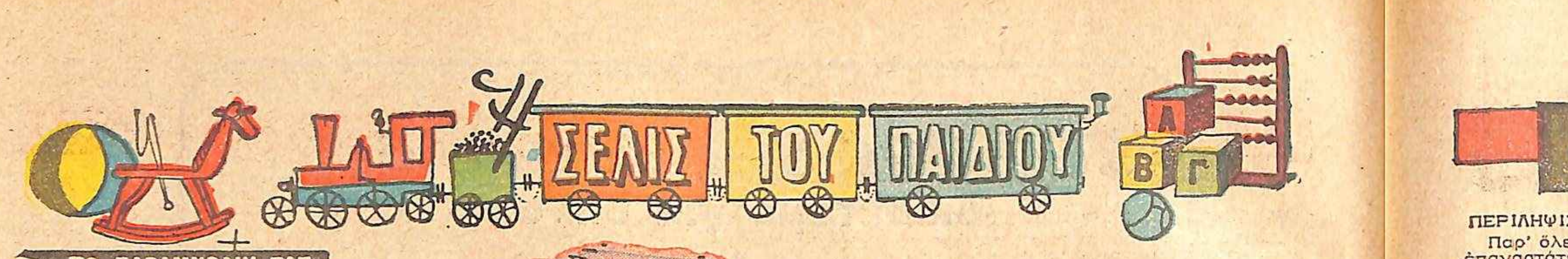

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΖΟΥΣΕ κάποτε, στὰ παλιὰ χρόνια, ἕνας ἐργατικὸς καὶ καλόκαρδος κηπουρός. Τὸν ἔλεγαν Πέτρο καὶ δούλευε σ' ἕνα μεγάλο κῆπο, γεμᾶτο δέντρα καὶ λουλούδια. Μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένη, ἀλλὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ δικαιολογία, τὸν κάλεσε στὸν πύργο του ὁ κύριος τοῦ κήπου. Σπάνια τὸν καλοῦσαν ἐκεῖ καὶ ὅσες φορὲς ἔτυχε νὰ τὸν φωνάξουν, κάτι σπουδαῖο πάντα εἶχαν νὰ τοῦ ποῦν. Μά, αὐτὴ τὴ φορά, ὁ γέρο κηπουρός, σὰν νὰ ἔνοιωθε κάποιο κακὸ προαίσθημα, πῆρε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη τὸ δρομάκι ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν πύργο. Κύτταζε ὡστόσο τὰ λουλούδια, ποὺ ὁλάνθιστα ἔσκυβαν στὸ πέρασμά του καὶ σήκωνε τὰ μάτια του γιὰ ν' ἀντικρύση τὰ πουλιά, ποὺ κελαϊδοῦσαν στὰ ψηλὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

Σὲ λίγο, μπῆκε στὴ μεγάλη σάλα τοῦ πύργου. Ἕνας ὑπηρέτης τότε τὸν ὁδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του. Ποτέ του δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ ὁ κηπουρὸς τόσο σκυθρωπό. Εἶχε ἀρκετὰ πλησιάσει, τὰ βήματά του ἀντηχοῦσαν στὸ δωμάτιο κι' ὅμως αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σκυφτὸς στὰ χαρτιά του. Ὁ κηπουρὸς στάθηκε κοντά του, καὶ περίμενε. Δὲν πέρασαν πολλὲς στιγμὲς καὶ ἀκούστηκαν μερικὰ ξερὰ λόγια ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀφεντικοῦ του...

Ὁ γέρο-κηπουρὸς φαινόταν σὰν νὰ μὴν πολυκαταλάβαινε ὅ,τι εἶχε ἀκούσει. Κύτταζε ἀκίνητος τὸ ἀφεντικό του, μὰ δὲν ἄκουσε καμμιὰ ἄλλη λέξι νὰ βγαίνη ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ἔφυγε, λοιπόν, σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸν πύργο καὶ τὸν κῆπο κι' ἄρχισε νὰ γυρεύη παντοῦ δουλειά. Στοὺς κήπους ὅμως δούλευαν ἄλλοι κηπουροὶ καὶ ὁ γερο-Πέτρος, ἀπελπισμένος, σκέφτηκε στὸ τέλος νὰ παρουσιαστῆ στὸ βασιλιᾶ τῆς χώρας, ποὺ ἦταν καλὸς καὶ ἀγαποῦσε τοὺς ὑπηκόους του.

— Βασιλιᾶ μου, τοῦ εἶπε, ξέρω τὰ λουλούδια καὶ τὰ φυτὰ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Πέρασα ὅλη τὴ ζωή μου στὰ περιβόλια... Ἦρθα, λοιπόν, νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μὲ πάρης στοὺς βασιλικοὺς κήπους σου...

— Ἔχω πολλοὺς περβολάρηδες στοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Ἀλλ' ἂν μοῦ ἔφερνες ἕνα λουλοῦδι, ποὺ νὰ μὴν τὸ ἔχω ὡς τώρα ξαναδῆ, θὰ σ' ἔκανα ἐπιστάτη τῶν κηπουρῶν μου!...

Ὁ γερο-κηπουρὸς κατάλαβε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ βρῆ δουλειὰ στὸ βασιλικὸ περιβόλι. Κι' ἀναρωτιόταν, ποῦ μποροῦσε νὰ βρῆ ἕνα ἄγνωστο λουλοῦδι, γιὰ νὰ τὸ παρουσιάση στὸ βασιλιᾶ. Μὰ ὅσο κι' ἂν σκεφτόταν, δὲν εὕρισκε τίποτα. Μὰ μέσα στὴν ἀπελπισία του, ἄκουσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ δυνατὸ φτερούγισμα ἑνὸς μεγάλου πουλιοῦ. Ἕνας ἀετὸς πλησίαζε καὶ κάθισε ξαφνικὰ στὰ πόδια του.

— Κύτταξε μακρυὰ στὸ βουνό, τοῦ εἶπε ὁ ἀετός. Ὁ ἥλιος γέρνει αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ τὰ σύννεφα ἀλλάζουν χρῶμα κάθε στιγμή. Γίνονται κόκκινα, μενεξεδιά. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου ἐκεῖ ψηλά. Θὰ μπορέσης νὰ κόψης μερικὰ ἀπὸ τὰ πολύχρωμα σύννεφα, ποὺ βλέπεις, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ φτιάξης τὸ πιὸ ὡραῖο λουλοῦδι τῆς γῆς.

Ὁ κηπουρὸς ἄκουσε μὲ μεγάλη χαρὰ τὰ λόγια τοῦ ἀετοῦ. Ἔτσι, δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου τὰ σύννεφα ἦταν χρυσᾶ καὶ κόκκινα σὰν τὴ φωτιά. Ὁ Πέτρος ἔκοψε μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὰ πολύχρωμα σύννεφα καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη πάλι γιὰ τὴ γῆ. Μὰ πρὶν καλὰ ξεκινήση συνάντησε τὸν Ἄνεμο, ποὺ τὸν ρώτησε τί ἤθελε σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τ' οὐρανοῦ. Ὁ κηπουρὸς τοῦ ἱστόρησε τὰ πάντα καὶ τότε ὁ Ἄνεμος τοῦ πρόσφερε ἕνα δοχεῖο:

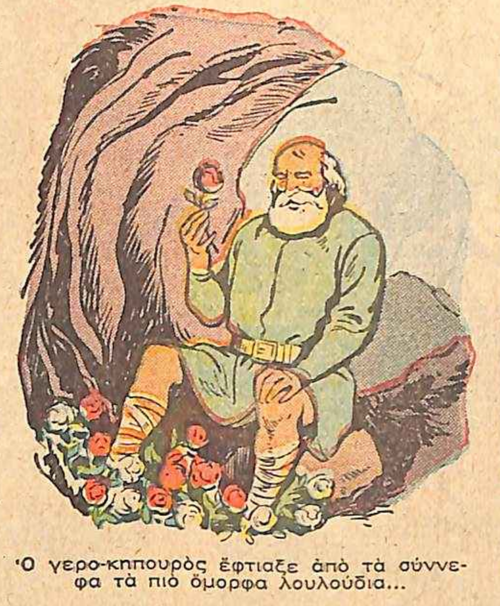

Ὁ γερο-κηπουρὸς ἔφτιαξε ἀπὸ τὰ σύννεφα τὰ πιὸ ὄμορφα λουλούδια...

— Μέσα σ' αὐτό, τοῦ εἶπε, βρίσκονται ὅλα τὰ ἀρώματα τῶν κήπων τῆς Ἀνατολῆς. Κάθε λουλοῦδι ἔδωσε τὸ ἄρωμά του, γιὰ νὰ γίνη τὸ θαυμάσιο αὐτὸ μυρωδικό, ποὺ καθὼς βλέπεις εὐωδιάζει μεθυστικά...

Ὁ κηπουρὸς εὐχαρίστησε τὸν Ἄνεμο καὶ παρακάλεσε τὸν ἀετὸ νὰ τὸν φέρη πάλι πίσω στὴ γῆ. Τὸ μεγάλο πουλὶ τὸν κατέβασε γρήγορα σὲ μιὰ πλαγιά, μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιά.

— Ἐδῶ, βαθειὰ μέσα στὴ σπηλιά, εἶπε ὁ ἀετὸς στὸν κηπουρό, κάθεται ὁ σκαντζόχοιρος, παλιὸς καὶ καλὸς φίλος μου. Μίλησέ του γιὰ μένα καὶ θὰ σὲ βοηθήση σὲ ὅ,τι ἔχεις ἀνάγκη. Ἡ σπηλιὰ εἶναι ἥσυχη καὶ μέσα σ' αὐτὴν θὰ μπορέσης, χωρὶς νὰ σ' ἐνοχλήσουν, νὰ φτιάξης ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸ πιὸ ὡραῖο λουλοῦδι, ποὺ δὲν τὸ εἶδαν ποτὲ μέχρι σήμερα τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ πουλὶ χτύπησε τὶς φτεροῦγες του καὶ πέταξε στὰ ψηλὰ βουνά. Ὁ κηπουρὸς μπῆκε στὴ σπηλιὰ καὶ μόλις προχώρησε βρῆκε τὸν σκαντζόχοιρο, ποὺ τὸν ὑποδέχτηκε ἐγκάρδια. Τοῦ προσέφερε ἄφθονη ἐκλεκτὴ τροφὴ καὶ τὸν ὁδήγησε στὸ πιὸ ἥσυχο μέρος τῆς σπηλιᾶς, γιὰ νὰ δουλέψη.

Ὁ Πέτρος ἐργάστηκε τότε ἐκεῖ βδομάδες καὶ μῆνες. Στὸ τέλος τὰ χέρια του ἔφτιαξαν ἀπὸ τὰ πολύχρωμα σύννεφα τὰ πιὸ ὡραῖα λουλούδια: τὰ τριαντάφυλλα. Ἄλλα εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς φωτιᾶς, ἄλλα τὸ χρῶμα τοῦ κοραλιοῦ καὶ ἄλλα ἦταν λευκὰ σὰν τὸ χιόνι. Ὅλη ἡ σπηλιὰ γέμισε εὐωδιές. Ὁ κηπουρὸς ἔνοιωθε νὰ τὸν πλημμυρίζη χαρὰ καὶ εὐτυχία. Κύτταζε τὰ λουλούδια μὲ θαυμασμό, μὰ μιὰ λύπη βάραινε τὴν καρδιά του.

— Τὰ λουλούδια εἶναι τόσο ὡραῖα, ποὺ μαγεύουν τὰ μάτια! εἶπε στὸ σκαντζόχοιρο, ποὺ τὸν παρακαλουθοῦσε. Μὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὰ μεταφέρω, χωρὶς κίνδυνο, στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ δρόμος, ὡς κάτω στὴν πεδιάδα, εἶναι ἐρημικὸς καὶ μπορεῖ νὰ βρεθοῦν τίποτα κλέφτες νὰ μοῦ τὰ ἁρπάξουν.

— Γι' αὐτὸ λυπᾶσαι, καλέ μου φίλε; τοῦ ἀπάντησε ὁ σκαντζόχοιρος. Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ προστατέψης τὰ λουλούδια σου! Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ. Γνωρίζω πόσο τὰ ἀγκάθια μου μὲ προστατεύουν ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Θὰ σοῦ δώσω μερικὰ καὶ σένα. Μέσα στὴ σπηλιὰ ὑπάρχουν ἀρκετά.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ γεροκηπουρός. Χωρὶς τὴ δική σου σπηλιὰ δὲ θὰ εὕρισκα πουθενὰ τόση ἡσυχία, γιὰ νὰ φτιάξω τὰ ὡραῖα τριαντάφυλλα. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴ δική σου βοήθεια καὶ τὴ γενναιοδωρία, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ἐξασφαλίσω τὰ λουλούδια μοὺ ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους...

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, τὰ τριαντάφυλλα ἀπόκτησαν ἀγκάθια. Ὁ κηπουρὸς πῆγε στὸ παλάτι καὶ παρουσίασε στὸ βασιλιᾶ, ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ τὰ πολύχρωμα λουλούδια του. Ἡ σάλα γέμισε εὐωδιὲς καὶ τὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ γούρλωσαν ἀπὸ τὸ μεγάλο θαυμασμό του.

Ὁ κηπουρὸς εἶχε πραγματικὰ φερει στὴ γῆ τὸ πιὸ ὡραῖο λουλοῦδι, τὸ τριαντάφυλλο. Ἀπὸ τότε κανεὶς ἄλλος δὲ βρῆκε ὡραιότερο. Ἔτσι ὁ βασιλιᾶς τὸν δέχτηκε στὸ προσωπικό του καὶ τὸν ἔκανε ἐπιστάτη τῶν κηπουρῶν του. Σ' ὅλες τότε τὶς γωνιὲς τοῦ ἀπέραντου κήπου ἄνθισαν τὰ καινούργια λουλούδια, ποὺ εἶχε φέρει ὁ γερο-κηπουρός.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ ἀμυγδαλιὰ

Ἡ ἀμυγδαλιὰ ἀνθισμένη
σὰν νυφούλα στολισμένη
ἄσπρο φόρεμα φορεῖ.
Τὰ λουλούδια φουντωμένα
σμίξαν, γίναν ἄνθος ἕνα
στὸ μικρό τους τὸ κλαρί.

✣

Ζηλευτὴ καὶ φουντωμένη
ἡ ἀμυγδαλιὰ ἀνθισμένη
καὶ στὰ πιὸ μικρὰ κλαδιὰ
κι' ἔτσι αὐτὰ ἀπ' τὸ βάρος γέρνουν
καὶ περνοῦν καὶ τ' ἄνθη παίρνουν
νὰ μυρίσουν τὰ παιδιά.

ΑΝΑΣΤ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Χιοῦμορ

—Ὅταν μιλάη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κρέμονται ὅλοι ἀπ' τὸ στόμα του.

—Φαντάζομαι τί μεγάλες μασέλες θἄχη!...

★

—Νίτσα, μὴ βάζης τὸ δάχτυλο στὴ μύτη σου. Δὲν κάνει.

—Μὰ γιατί ἔχει λοιπὸν τρύπα ἡ μύτη;

★

—Γιατί λένε αὐτὸν τὸν κυριο «Ἐξοχώτατο»;

—Μά.. ἴσως νὰ μένη σὲ καμμιὰ ἐξοχή!

★

Μεταξὺ ἀδελφῶν:

—Κύτταξε Ντιντή, πόσο ψηλότερος εἶμαι ἀπὸ σένα!

—Περίμενε ἄλλον ἕνα χρόνο, καὶ τότε θἄμαστε ἴσια!

★

—Ἔχεις καθόλου δόντια, γιαγιά;

—Ὄχι, παιδάκι μου.

—Οὔτ' ἕνα, γιαγιά;

—Κανένα. Μὰ γιατί ρωτᾶς;

—Μπορῶ λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω νὰ μοῦ φυλάξης τὰ φυστίκια μου!

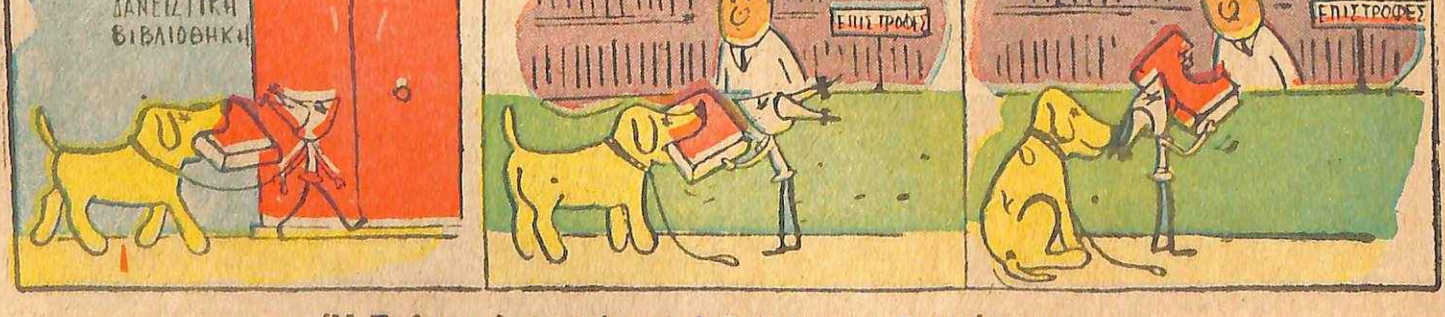

Ἡ Ζωίτσα ἐπιστρέφει τὸ βιβλίο ποὺ δανείστηκε

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἀπό ἕνα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρ' ὅλες τὶς ἀρχικὲς ἐπιτυχίες τους, οἱ ἐπαναστάτες κατατροπώνονται τελικά. Μαζὶ μ' αὐτοὺς κινδυνεύουν ὁ Μπουαλὼ κι' ὁ Φρικέ, ἀλλ' ὁ Φλαζολὲ φροντίζει νὰ τοὺς φυγαδεύση ἐγκαίρως, δωροδοκῶντας ἕνα ἀξιωματικὸ τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ. Ἐνῶ ταξιδεύουν γιὰ τὸ Σαντιάγο, τοὺς ἐπιτίθενται Ἰνδιάνοι. Ὁ Φρικὲ χάνει τὸ σύντροφό του καὶ μένει αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν, ποὺ τὸν μεταφέρουν στὸ ὀρεινὸ χωριό τους καὶ τὸν κρατᾶνε ἐκεῖ δυὸ μῆνες. Γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ σκάση, τοῦ ἔχουν χαράξει τὶς πατοῦσες καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ κλείση ἡ πληγή.

16ΟΝ

Τέλος, τὸν κυρίεψε ὁ ἀκατανίκητος πόθος νὰ δραπετεύση. Καί, ἀφοῦ ἔστυψε πολὺ τὸ μυαλό του, βρῆκε ἕνα μέσον. Ἦταν κάτι τρελλό, ἐξωφρενικό, ἐπικίνδυνο, θανατηφόρο ἴσως! Μὰ θὰ τὸ δοκίμαζε ὁπωσδήποτε. Ἔπρεπε νὰ τελειώση!

Ἡ ἰδέα τοῦ ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ εἶδε ἕνα κόνδορα ν' ἁρπάζη ἕνα ἀρνὶ καὶ νὰ τὸ σηκώνη στὰ ὕψη. Ἔκανε τότε ἕνα τεράστιο πήδημα, μ' ὅλο ποὺ τοῦ πονοῦσαν οἱ πληγὲς τῶν ποδιῶν του, καὶ φώναξε:

—Τὸ βρῆκα!... Ναί, αὐτὸ εἶναι!... Θὰ γίνω ἀεροναύτης!...

Μήπως εἶχε τρελλαθῆ ὁ δύστυχος;...

Πέρασαν δυὸ μέρες. Στὸ μεταξύ, εἶχε ψοφήσει ἕνα βῶδι. Ὁ Φρικὸ τὄγδαρε ἐπιδέξια καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παραχωρήσουν τὸ τομάρι του, ἐπειδὴ κοιμόταν χάμω. Οἱ Ἰνδοὶ δὲ φέρανε ἀντίρρησι.

Ἡ φυλὴ ἐκείνη τῶν ἰθαγενῶν εἶχε κατασκηνώσει στοὺς πρόποδες τῆς Κορδελιέρας τῶν Ἄνδεων. Ὁ Φρικὲ ἤξερε πὼς πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ αὐτὰ βρισκόταν ἡ Χιλὴ—δηλαδὴ τὸ Σαντιάγο, ὅπου θὰ τὸν περίμεναν ὁ γιατρὸς κι' ὁ Ἀντρέ!

Μὰ πῶς νὰ περάση μιὰ ὀροσειρὰ ὕψους 6.000 μέτρων, μὲ τὰ πόδια πληγωμένα; Ὡστόσο, μπορεῖ νὰ γίνη κι' αὐτό, ὅταν διαθέτη κανεὶς μιὰ ἔμπνευσι κι' ἕνα φρεσκογδαρμένο τομάρι βωδιοῦ...

Ὁ Φρικὲ ἐξήγησε στοὺς Ἰνδοὺς πὼς ἤθελε νὰ ξεράνη τὸ τομάρι στοὺς ἀντικρυνοὺς βράχους. Τὸ φορτώθηκε λοιπὸν στὸν ὦμο του καὶ σκαρφάλωσε στὴν ἀπόκρημνη πλαγιά, σταματῶντας κάθε δέκα μέτρα ἀπ' τοὺς πόνους καὶ τὸ βάρος.

«Θὰ τὰ καταφέρω μιὰ χαρά! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Τὸ τομάρι εἶναι κατακόκκινο, σὰν μισοψημένο μπιφτέκι. Θἄρθοῦν τὰ ὄρνια νὰ τ' ἁρπάξουνε... Ὢχ, πῶς πονοῦν τὰ ποδαράκια μου! Μὰ δὲν πειράζει... Ἂς στήσουμε τώρα τὸ δόκανό μας... Χρειάζομαι δυὸ κόνδορες, γιὰ νὰ γίνω... ἀερόστατο! Ἔ λοιπόν, θὰ τοὺς βρῶ!»

Ξεδίπλωσε τὸ λάσσο ποὺ εἶχε τυλιγμένο γύρω ἀπ' τὴ μέση του, τὸ τέντωσε δυνατά, ἔχωσε στὸ σκληρὸ ἔδαφος ἕνα πάσσαλο ποὺ εἶχε πάρει μαζί του, ἔδεσε σ' αὐτὸν τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ λάσσο κι' ἔκανε θηλειὰ στὴν ἄλλη.

Πῆρε ὕστερα τὸ τομάρι τοῦ βωδιοῦ. Ἄνοιξε στὸ κέντρο του μιὰ τρύπα, τὸ ξάπλωσε χάμω, μὲ τὴ ματωμένη πλευρά του πρὸς τὰ πάνω, κρύφτηκε ἀπὸ κάτω καὶ περίμενε, μὲ τὸ μάτι κολλημένο στὴν τρύπα.

Τὸ κόκκινο ἐκεῖνο σημεῖο τράβηξε τοὺς κόνδορες, ἀπ' τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Τὰ πελώρια αὐτὰ ὄρνια ἔγραφαν κύκλους στὸν ἀέρα, ἐφορμοῦσαν κι' ἀνυψώνονταν πάλι. Ὁ Φρικέ, πνιγμένος κάτω ἀπ' τὸ τομάρι, δὲν ἔχανε καμμιὰ κίνησί τους.

—Ἄντε λοιπόν, τεμπέληδες, κατεβῆτε! μουρμούριζε. Ἂν ξέρατε τί ἀστεῖο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ Γύρου τοῦ Κόσμου ποὺ θὰ κάνουμε μαζί!...

Οἱ κόνδορες πῆρανε θάρρος, βλέποντας ἀκίνητο πάντα τὸ τομάρι, καὶ κατέβαιναν τώρα ἀστραπιαῖα. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσε σὰν ἀερόλιθος, ἀνακόπτοντας μόνο τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν ὁρμή του μὲ τὶς ἀνοιγμένες φτεροῦγες του. Ἦταν τεράστιος, ὡς ἔξη μέτρα πλατύς.

Τὸ χαμίνι δὲν ἔχασε στιγμή. Πέρασε γρήγορα τὸ δεξί του χέρι ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ τομαριοῦ, ἅρπαξε τὸ πελώριο πουλὶ ἀπ' τὸ πόδι, τοῦ πέρασε τὴ θηλειὰ τοῦ λάσσο καὶ τὴν ἔσφιξε δυνατά. Ὁ κόνδωρ ἦταν πιὰ αἰχμάλωτος.

—Πάει ὁ ἕνας! εἶπε ὁ Φρικέ, ἐνθουσιασμένος. Σὲ λιγάκι, ἐλπίζω νἄχω συμπληρώσει τὸ ζευγάρι ποὺ χρειάζομαι!

Ὁ κόνδωρ πάλευε ἀπεγνωσμένα, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν πετάξει ψηλά, τρομαγμένοι. Ὁ Φρικὲ ἄφισε ἐλεύθερο τὸ λάσσο, καὶ τὸ ὄρνιο μπόρεσε ἔτσι ν' ἀνεβῆ ὡς δέκα μέτρα. Ἔπειτα τὸν συγκράτησε τὸ λάσσο, ποὺ ἦταν γερὰ δεμένο στὸν πάσσαλο.

—Πρέπει τώρα νὰ σοῦ βρῶ καὶ παρέα, μονολόγησε ὁ μάγκας. Λιγάκι δύσκολο, βέβαια, γιατί φαίνεται πὼς τρομάξανε οἱ ἄλλοι... Μὰ λένε πὼς εἶναι πολὺ κουτὰ αὐτὰ τὰ ὄρνια!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Πραγματικά, πρὶν περάση ἕνα τέταρτο, ὁλόκληρο κοπάδι κόνδορες πέσανε πάνω στὸ τομάρι. Ἔτσι, ὁ Φρικὲ μπόρεσε νὰ αἰχμαλωτίση καὶ δεύτερο.

—Καὶ τώρα, εἶπε στοὺς ἄλλους, πηγαίνετε στὸ καλό, ἀγγελούδια μου! Δὲ σᾶς χρειάζομαι πιά!

Γύρισε στὴν κατασκήνωσι τῶν Ἰνδῶν, ἔβρασε τὸ ρύζι του, τοὺς εἶπε πὼς τὸ τομάρι ξεραινόταν ἐκεῖ ψηλά, ἔφαγε μὲ ὄρεξι καὶ κοιμήθηκε μακαρίως.

Ἡ ἄλλη μέρα θὰ ἦταν κρίσιμη καὶ ἐπίσημη! Ὁ Φρικὲ ξύπνησε ἀπὸ νωρίς. Ἔκοψε ἀπ' τὸ μποῦτι τοῦ ψόφιου βωδιοῦ δυὸ μεγάλα κομμάτια κρέας, τὰ πέρασε σ' ἕνα σπάγγο ἀπὸ ἴνες ἀλόης καὶ τὰ φορτώθηκε στὸν ὦμο του. Ἔκοψε ὕστερα τρία μακρυὰ καλάμια μπαμπού, λεπτὰ καὶ γερά, τὸ ἕνα μήκους 7 μέτρων καὶ τ' ἄλλα δυὸ ἀπὸ 3 περίπου, καὶ πῆρε πάλι τὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ. Ὅταν οἱ Ἰνδοὶ τὸν ρώτησαν μὲ νοήματα τί σκόπευε νὰ κάνη, τοὺς ἀπάντησε:

—Θὰ ψαρέψω, κύριος! Καὶ τώρα, καλοὶ μου φίλοι... κακὴ σας ἀντάμωσι!

Ἔφτασε ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀφίσει τοὺς φτερωτοὺς αἰχμαλώτους του. Ἔσκισε τὸ τομάρι σὲ ἄνισες λουρίδες κι' ἔφτιαξε ἕνα διπλὸ χαλινάρι γιὰ κάθε κόνδορα καὶ μιὰ μακρόστενη θήκη σὰν φαρέτρα, ποὺ τὴν κρέμασε ἀπ' τὴ μέση τοῦ μακρύτερου καλαμιοῦ.

—Καὶ τώρα ἂς ζέψουμε τὰ πουλάρια μας καὶ δρόμο! μουρμούρισε. Καλλίτερα νὰ γκρεμοτσακιστῶ πάνω στὰ βράχια, παρὰ νὰ μείνω εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα μ' αὐτοὺς τοὺς χαλέδες, ποὺ κοντεύουν νὰ μὲ μεταμορφώσουν... σὲ χερόμυλο!

Τὰ δυὸ ὄρνια, ἐξαντλημένα ἀπ' τὰ δεσμά τους καὶ τρομαγμένα, δὲ φέρανε μεγάλη ἀντίστασι στὸ ζέψιμό τους. Ὁ Φρικὲ ἔδεσε γερὰ τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ μακρυοῦ καλαμιοῦ στὸν τράχηλο τῶν πουλιῶν, ὥστε νὰ τὰ κρατάη σὲ ὡρισμένη ἀπόστασι μεταξύ τους. Προσάρμασε στὶς ἄκρες του, κάθετα, τὰ δυὸ ἄλλα καλάμια κι' ἔδεσε πάνω τους τὸ κρέας, ἔτσι ὥστε νὰ βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ ράμφος τῶν πουλιῶν.

Τράβηξε ὅλο τὸ «μηχάνημά» του, μαζὶ μὲ τὰ ὄρνια, ὡς τὸ χεῖλος τοῦ βράχου. Ἅρπαξε τὰ χαλινάρια, κάθησε μέσα στὴ «φαρέτρα» ποὺ εἶχε δέσει στὴ μέση τοῦ καλαμιοῦ κι' ἔκοψε ἀπότομα τὰ δεσμὰ τῶν πουλιῶν. Οἱ δυὸ κόνδορες, πεινασμένοι κι' ἀδηφάγοι, ὥρμησαν γιὰ ν' ἁρπάξουν τὸ κρέας.

Ἦταν ὅμως μουδιασμένοι ἀκόμη. Καθὼς λοιπὸν τὸ αὐτοσχέδιο ἀερόπλοιο ρίχτηκε στὸ κενό, ἄρχισε νὰ κατρακυλάη ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω, μὲ στροφὲς καὶ τινάγματα, σὰν χαρταετὸς ποὺ εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπία του!

Ὁ Φρικὲ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

«Πᾶμε γιὰ τσάκισμα!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Μὰ οἱ δυὸ κόνδορες δὲν εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη. Ἤθελαν νὰ σωθοῦν καὶ συγχρόνως νὰ φτάσουν τοὺς ὀρεχτικοὺς μεζέδες ποὺ κρέμονταν μπροστά τους προκλητικώτατα.

Τέντωσαν λοιπὸν τὶς πελώριες φτεροῦγες τους σὰν ἀλεξίπτωτα. Ὕστερα, παρ' ὅλο τὸ βάρος ποὺ συγκρατούσανε, ἡ τεράστια δύναμί τους τοὺς ἐπέτρεψε νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὰ πάνω, ἀποφεύγοντας τὸν κίνδυνο τοῦ κατρακυλήματος στὰ βράχια.

Τέντωναν τοὺς λαιμούς τους κι' ἔβαζαν ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ ν' ἁρπάξουν τὸ κρέας ποὺ κρεμότανε μπροστά τους, στὸ κενό. Τοῦ κάκου ὅμως... Ἡ ἀπόστασι ἔμενε ἀμετάβλητη!

Ὁ Φρικὲ ἄρχισε νὰ διασκεδάζη μὲ τὴν περιπέτειά του.

—Τί θαυμάσια ποὺ πετᾶνε! μονολογοῦσε. Μπράβο, παλληκάρια μου!... Κουράγιο!...

Τὸ ἀλλόκοτο ἅρμα ἀνέβαινε ὁλοταχῶς, ἐνῶ οἱ Ἰνδοὶ δὲ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους... Εὐτυχῶς, ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ὁ παράτολμος ἀεροναύτης, δὲν τὸν φτάνανε πιὰ οἱ καραμπίνες τους...

Γιὰ νὰ περάση κανεὶς τὶς Ἄνδες μὲ μουλάρια, θέλει ἔξη μέρες τὸ λιγώτερο. Ἡ διαδρομὴ εἶναι γραφικώτατη, ἀλλόκοτη καὶ τρομερὴ μαζί. Μὰ ὁ Φρικὲ δὲν πρόσεχε καθόλου τὰ μέρη ἀπ' ὅπου περνοῦσαν. Ἦταν ἀπορροφημένος ὁλότελα ἀπ' τὴ διεύθυνσι τοῦ «ἀεροστάτου» του.

Τὰ πράγματα πήγαιναν καλά, χάρις στὴν ἐπινόησί του. Ἀλλὰ τὸ συνεχὲς καὶ δυνατὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, ἀπ' τὸ φτερούγισμα τῶν δυὸ πουλιῶν, ἄρχισε νὰ παγώνη τὸ χαμίνι καὶ νὰ τοῦ κόβη τὴν πνοὴ—ἰδίως ὅταν ἔφτασε στὶς ζῶνες τῶν αἰωνίων χιονιῶν.

Πέρασε, τέλος, τὶς κορυφὲς τῆς Κορδιλιέρας. Χαμήλωσε τότε τὰ καλάμια μὲ τὸ κρέας, καὶ τὰ ὄρνια, ἀκόμη πιὸ πεινασμένα, ὥρμησαν πρὸς τὰ κάτω, κατεβαίνοντας ἀστραπιαῖα τὴν ἀπόκρημνη πλαγιὰ τῶν ἀπρόσιτων βουνῶν.

Ὁ Φρικὲ δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀνασάνη, ἀπ' τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

—Σιγώτερα, πουλάκια μου, σιγώτερα! φώναζε. Θὰ σπάσετε τὰ χάμουρα... Νά, φτάνουμε ἐπὶ τέλους... Μιὰ πολιτεία! Θεέ μου, τί μικρούλα ποὺ εἶναι! Τὰ σπίτια της μοιάζουν σὰν σιταρόσπειρα... Μπᾶ, ἔχει καὶ σιδηρόδρομο! Νὰ ὁ καπνός του...

Οἱ κάτοικοι τῆς Σάντα Ρόζα, σάστισαν, βλέποντας τὸ ἀσυνήθιστο ἐκεῖνο «ἅρμα», ποὺ κατέβαινε ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἄρχισαν νὰ τὸ παρακολουθοῦν μὲ κιάλια.

Κι' ὅταν προσγειώθηκε ἐπιτέλους στὸ προαύλιο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ὑποδέχθηκαν τὸ Φρικὲ μ' ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό.

Οἱ ἄντρες χοροπηδοῦσαν καὶ χειροκροτούσανε. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τὸν ραίνανε μὲ λουλούδια. Τοῦ πρόσφεραν δυνατὸ ζουμὶ καὶ παληὸ κρασί, ποὺ τοῦ ξανάδωσε τὶς δυνάμεις του.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν ὁ σταθμάρχης—ποὺ ἤξερε γαλλικὰ—μετέφρασε τὴν ἀφήγησι τῶν περιπετειῶν τοῦ Φρικέ.

Τὸ χαμινι ἀπάλλαξε ἀπ' τὰ δεσμά τους τοὺς δυὸ κόνδορες, ποὺ χτύπησαν δυνατὰ τὶς φτεροῦγες τους, ἀνέβηκαν καὶ χάθηκαν. Δὲν ἐπιχειρήσανε κἂν νὰ φᾶνε τὸ κρέας. Ὁ τόσος κόσμος κι' ἡ φασαρία τοὺς εἶχαν κόψει τὴν ὄρεξι!

Ὁ Φρικὲ βρῆκε θερμὴ φιλοξενία καὶ ἀδελφικὲς περιποιήσεις στὴ Σάντα Ρόζα. Τὸν ντύσανε ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἕνας γιατρὸς περιποιήθηκε τὶς πληγὲς ποὺ εἶχε στὶς πατοῦσες του. Τοῦ μάζεψαν μὲ ἔρανο ἕνα χρηματικὸ ποσὸν καὶ τὸν βάλανε στὸ τραῖνο γιὰ τὸ Σαντιάγο.

Ὅταν ἔφτασε μετὰ 5 ὧρες στὴν πρωτεύουσα τῆς Χιλῆς, τὸν περίμενε μιὰ ἔκπληξι. Ὁ σταθμάρχης τῆς Σάντα-Ρόζα εἶχε εἰδοποιήσει τηλεγραφικῶς τὸ Γάλλο πρόξενο, κι' ἐκεῖνος εἶχε πάει νὰ ὑποδεχθῆ τὸν αὐτοσχέδιο ἀεροπά-

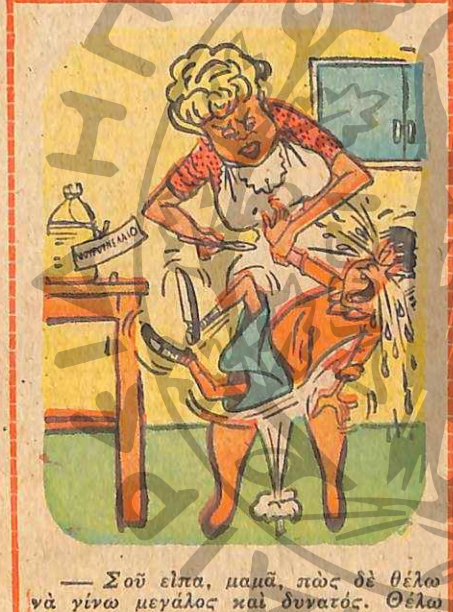

— Σοῦ εἶπα, μαμά, πὼς δὲ θέλω νὰ γίνω μεγάλος καὶ δυνατός. Θέλω νὰ μείνω ἀδύνατος καὶ συμπαθητικός!

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Στὸ λεωφορεῖο

Μέσα στὸ λεωφορεῖο εἶναι μεγάλος συνωστισμὸς καὶ μὲ δυσκολία καταφέρνουν νὰ μποῦν ἡ μητέρα τοῦ Μάκη μὲ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι του στὴν ἀγκαλιά της κι' ὁ ἴδιος, ποὺ καθὼς εἶναι πιὸ σβέλτος, προχωρεῖ καὶ τρυπώνει μπροστά.

— Ποῦ πᾶς, παιδί μου; τοῦ φωνάζει ἀνήσυχη ἐκείνη.

— Προσπαθῶ νὰ βρῶ μιὰ θέσι γιὰ σένα, μαμᾶ, καὶ τὸ μωρό!... ἀπαντᾶ ὁ Μάκης, σὰ μεγάλος πιά, ποὺ ἔχει πάνω του ὅλες τὶς ἔγνοιες τῆς οἰκογένειας...

Μά, δυστυχῶς, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, οἱ θέσεις εἶναι πιασμένες καὶ κανένας ἀπ' τοὺς καθισμένους δὲν ἐννοεῖ νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ παραχωρήση τὴ θέσι του.

Ξαφνικά, ὁ Μάκης γυρίζει κοντὰ τὴ μητέρα του καὶ τῆς λέει:

— Δῶσε μου τὸ μωρό, γιατὶ τοῦ βρῆκα θέσι!...

Καί, πρὶν προλάβη νὰ πῆ ἐκείνη τίποτα, παίρνει τὸ ἀδελφάκι του ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ βάζει, δίχως νὰ ρωτήση, στὰ γόνατα κάποιου κυρίου.

Ἐκεῖνος ὅμως, ἐκνευρισμένος, γυρίζει καὶ τοῦ λέει:

— Γιατί, σὲ παρακαλῶ, μικρέ μου, διάλεξες ἐμένα, ἀπ' ὅλους ἐδῶ μέσα;

Κι' ὁ Μάκης, μὲ ἑτοιμότητα:

— Γιατὶ εἶστε ὁ μόνος, κύριε, ποὺ φοράει ἀδιάβροχο!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

ρο, μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους συμπατριῶτες του.

Μόλις τὸ χαμίνι κατέβηκε ἀπ' τὸ τραῖνο, χλώμιασε ἀπότομα, τὰ πόδια του λύγισαν ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ μιὰ κραυγὴ πνίγηκε στὸ λαιμό του:

— Κὺρ-Ἀντρέ!... Καλέ μου γιατρέ!...

— Φρικέ!... Παιδί μου!... Ἀδελφέ μου!...

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀγκαλιάστηκαν, κλαίγοντας σὰν παιδιά.

— Κι' ὁ Μεγαλειότατος; ρώτησαν μὲ ἀγωνία οἱ δυὸ ἄντρες.

— Ἔμεινε στὰ χέρια τῶν ληστῶν! Μὰ θὰ τὸν ξανάβρουμε, ἔστω κι' ἂν πρόκειται ν' ἀνασκάψουμε ὁλόκληρη τὴ γῆ... Τί καλὰ ποὺ ἔκανα νὰ σᾶς φωνάξω: «Σαντιάγο»! Ξέρετε, βρῆκα κι' ἄλλον ἕνα σύντροφο στὸ ταξεῖδι μου.

Κι' ὁ Φρικὲ διηγήθηκε τὶς περιπέτειές του μὲ τὸ Μπουαλῶ.

— Αὐτός, πρόσθεσε μὲ πεποίθησι, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ τοὺς βρῆκε τώρα τοὺς Ἰνδοὺς καὶ νὰ μὴν ψάχνη τώρα γιὰ μένα!

Ἀποφάσισαν τότε νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Μπουαλῶ ποῦ βρισκόταν ὁ Φρικέ, καὶ τοῦ στείλανε δυὸ γράμματα μὲ εἰδικοὺς ταχυδρόμους — τὸ ἕνα στοὺς Ἰνδοὺς καὶ τ' ἄλλο στὸ Μπουένος-Ἄϋρες.

Πῆγαν ὕστερα στὸ Βαλπαραΐζο, ὅπου ἡ πρώτη τους φροντίδα ἦταν νὰ ἐπισκεφθοῦνε τὸ λιμάνι. Ἐκεῖ τοὺς περίμεναν καινούργιες ἐκπλήξεις. Τὸ καταδρομικὸ «Ἀστραπὴ» ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεκινήση γιὰ νὰ κυνηγήση τοὺς καταποντιστές.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ οἱ τρεῖς φίλοι μας ἑτοιμάζοντον νὰ μποῦνε σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ θὰ τοὺς πήγαινε στὸ πολεμικό, ὁ Φρικὲ σταμάτησε ἀπότομα, σὰν καρφωμένος στὸ ἔδαφος.

Ἕνα θαυμάσιο σκάφος ἔβγαινε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπ' τὸ λιμάνι.

— Αὐτὸ εἶναι! βρυχήθηκε ὁ Φρικέ... Γρήγορα στὴν «Ἀστραπή»... εἰδεμὴ θὰ μᾶς ξεφύγη ὁ ληστής!

— Μὰ τί ἔπαθες; Τρελλάθηκες; ἀπόρησαν οἱ ἄλλοι δυό.

— Δὲ βλέπετε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ τρικάταρτη γολέττα εἶναι τὸ δουλεμπορικό, τὸ καταραμένο καράβι τῶν ληστοπειρατῶν;... Ἄλλαξε πάλι ὄνομα καὶ φάτσα... μὰ ἐγὼ τὸ γνώρισα ἀμέσως!

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ μονομαχία

— Πῦρ! φώναξε ὁ κυβερνήτης ἀπὸ τὴ γέφυρα.

Ὁ ἀρχιπυροβολητὴς Πιὲρ Λεγγὰλ ὑπάκουσε. Ἕνα ἀπ' τὰ κανόνια του βρόντησε, ἄστραψε, κι' ἡ ὀβίδα ἔσκισε τὸν ἀέρα.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως, ἀντήχησε μιὰ ἄλλη κανονιά, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Οἱ ληστοπειρατὲς ἀπαντοῦσαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ὁ Πιὲρ Λεγγὰλ ἔρριξε κι' ἄλλη ὀβίδα στὸν ἐχθρό. Ἀλλὰ τὸ πειρατικὸ τὴν ἀπόφυγε, μ' ἐκπληκτικὴ εὐκινησία, κι' ὕστερα τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν «Ἀστραπή», μὲ τὸ σκοπὸ προφανῶς νὰ τὴ χτυπήση μὲ τὸ ἔμβολό του.

— Ληστή!... Θὰ σὲ τσακίσω! μούγκρισε ὁ Λεγγάλ.

Ἀλλά, μόλις φαινόταν ὁ καπνὸς τῆς κάθε κανονιᾶς τοῦ πολεμικοῦ, τὸ πειρατικὸ ἄλλαζε ἀμέσως θέσι καὶ κατεύθυνσι, πρὶν τὸ χτυπήση ἡ ὀβίδα.

— Σὰν τὸ χέλι γλυστράει! μουρμούρισε ὁ Φρικέ. Θὰ μᾶς ξεφύγη λοιπὸν πάλι;

— Ὄχι, παιδί μου, μεῖνε ἥσυχος, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ γιατρός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΤΑΓΗ
Παϊδάκια ἀρνίσια μὲ σάλτσα

Γιὰ 6 ἄτομα. Λυώνετε 15 δράμια βούτυρο καὶ τηγανίζετε 6 παϊδάκια κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές, ἕως ὅτου ροδίσουν. Καβουρδίζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα 2 κρεμμύδια καὶ προσθέτετε 6 δράμια ἀλεῦρι, 40 δράμια μπύρα, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Ρίχνετε τὰ παϊδάκια στὴν κατσαρόλα, τὴν σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ 20 λεπτά. Σερβίρετε μὲ μπύρα. Ἡ μπύρα περιέχει 50 ὠφέλιμα συστατικά. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ βιταμίνες Β. Πίνετε κάθε μέρα μπύρα Φὶξ. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
Mᴱ KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
ΧΑΛΑΡΩΣΕΙΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ
ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ
ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ
ὅσο θέλετε — ὅπου θέλετε
ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΙΤΑ
χωρὶς φάρμακα, μασσὰζ καὶ γυμναστική, χωρὶς κίνδυνο, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι ἰατροῦ. Σὲ κάθε θεραπεία χάνετε 2—3 λίτρες. Θεραπεία ξανανειώματος, ἀκμῆς, πανάδων, φακίδων, ρυτίδων, διπλοῦ σαγωνιοῦ.
Ἀποτρίχωσις ριζικὴ κλπ.
Ἰνστιτοῦτον Αἰσθητικῆς Φυσιοθεραπείας
ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 19, ΙΙ Ὄροφος
Τηλ. 612.728. 9—1 καὶ 5—8

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ: Θεραπεία ἀνώδυνος ἄνευ ἐγχειρήσεως, ἄνευ ἐνέσεων παρὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Μ. Παπαγεωργίου. Ὁδὸς Πιπίνου 66. Στάσις Ἅγιος Παντελεήμων. Ἐπισκέψεις 9—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. Τηλέφ. 816-833

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
Δίπλωμα καὶ Βραβεῖον Τηλεπαθείας Μακρᾶς Ἀποστάσεως τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν διὰ τὴν ἐξαιρετικήν της ἐπίδοσιν εἰς πειράματα διεξαχθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Τανάγρα καὶ τῶν ξένων ἑταιριῶν Βιέννης, Τυβίγγης, Λονδίνου, Νέας Ὑόρκης καὶ μὲ καθηγητὰς πανεπιστημίων Γκάρδενερ Μόρφυ καὶ Ἐστεράϊχ. Ἐπίσης ἐπέδειξε φαινόμενα ψυχομετρίας (ἐπιψυχιδίου). Ἐκτελεῖ ἅπαντα τὰ πειράματα τὰ ἔχοντα ἐπιστημονικὴν βάσιν. Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ., ὁδὸς Κρήτης 6, πάροδος ὁδοῦ Λισσίων, πλατεῖα Βάθης. Τηλ. 813.591.

MODES
Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων Πατρὸν Κροκὶ τῆς τελευταίας κρεασιόν. Ἐπὶ μέτρῳ. Διαθέτομεν καὶ μία πρόβα. Ἀποστέλλομεν εἰς ἐπαρχίας. Δίδα ΡΑΛΛΙΑ. Πλατεῖα Καπνικαρέας 8.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ Κ[illegible]ΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ἄνω - Κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΑΜΟΣ — ΣΕΒΑΧ. 2) ΑΓΑΣ — ΠΑΠ — ΝΑΝΑ. 3) ΡΑΛ — ΣΑΛΙΑ — ΚΗΛ. 4) ΤΡΑΚΟ — ΠΡΩΡΑ. 5) ΕΣΑ — ΚΕΑ—ΚΝΑ. 6) ΜΑΥΡΟ — ΧΑΜΗΤ. 7) ΝΑΤ — ΝΤΟ—ΔΑΣ. 8) ΝΑΝΟΙ — ΡΕΝΑΡ. 9) ΤΕΤ — ΣΟΡΟΣ — ΤΣΙ. 10) ΙΡΙΣ — ΣΟΣ — ΒΕΤΟ. 11) ΣΑΣΩΝ — ΚΑΡΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣ. 2) ΑΓΑΡ — ΕΑΝ — ΑΕΡΑ. 3) ΜΑΛΑΣ — ΑΝΤΙΣ. 4) ΟΣ — ΣΚΑΡΤΟΣ — ΣΩ. 5) ΠΑΟΚ — ΝΙΟΣ. 6) ΧΑΛΚΕΝΤΕΡΟΣ. 7) ΠΙΠΑ — ΟΡΟΣ. 8) ΕΝ — ΑΡΚΑΔΕΣ — ΒΑ. 9) ΒΑΚΩΝ—ΑΝΤΕΡ. 10) ΑΝΗΡ — ΑΗΣ — ΑΣΤΟ. 11) ΧΑΛΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Δέκα μέλη.

2) 4 λεπτὰ (πρῶτο ζύγισμα 1 ὀκᾶ, τὴν τοποθετεῖ μαζὶ μὲ τὸ βάρος καὶ ζυγίζει 2 ὀκάδες. Τὶς τοποθετεῖ μαζὶ μὲ τὸ βάρος καὶ ζυγίζει 4 ὀκάδες. Τέλος τοποθετεῖ τὶς 4 αὐτὲς ὀκάδες στὸ τάσι, ποὺ περιέχει τὸ βάρος καὶ ζυγίζει 8 ὀκάδες. Βγάζοντας κατόπιν τὸ βάρος ἔχει 7 ὀκάδες ζάχαρι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ 8 ἀπὸ τὸ ἄλλο, σύνολο 15 ὀκάδες).

3) Πέντε (ἑνάμισυ τρίτο, δηλαδὴ τὸ μισό).

4) 95 (ὁ κάθε ἀριθμὸς εἶναι διπλάσιος τοῦ προηγουμένου του σὺν 1.

5) 010 + 202 + 300 + 044 + 555 = 1111.

6) 4 + 5 + 6 = 15
2 X 9 — 3 = 15
7 + 8 X 1 = 15

Λεξίγριφος

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (Μὰ—Καὶ—Δὸν—Ἴα).

Ἀναγραμματισμὸς

ΑΦΡΟΣ — ΦΑΡΟΣ.

Συλλαβόγριφος

ΤΑΦΟΣ (τὰ — φῶς).

Μανικὴ εἰκὼν

Κυττάζοντας τὴν εἰκόνα μὲ βάσι τὴν ἄνω πλευρὰ της θ' ἀνακαλύψετε τὸ κεφάλι τῆς οἰκοδέσποινας πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο τοῦ κέντρου.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 739 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΚΑΠΑΝΗ — ΙΠΤΑΜΑΙ. 2) ΟΔΥΝΗ—ΟΑΣΙΣ. 3) ΚΑΜΑΡΑ — ΑΠΑΙΣΙΑ — ΛΜ. 4) ΙΡΑΝ — ΚΑΤΟΧΗ — ΑΡΓΙΑ. 5) ΜΑΡΑ — ΑΠΟΝΟΜΗ — ΑΝΤΙ. 6) ΑΜΑ — ΣΙΩΓΗΛΑ — ΩΟΝ. 7) ΣΠ — ΝΤΑΜΑ — ΠΙΚΡΙΑ. 8) ΑΜΑΛΙΑ — ΚΕΝΑΙ. 9) ΣΕΛΕΣΤΑ—ΠΑΡΑΚΜΗ. 10) ΓΩΝΙΑ — ΤΙΣΙΑΣ. 11) ΒΡΑΣΙΣ — ΜΙΜΑΣ — ΙΑ. 12) ΛΗΡ — ΧΑΜΕΡΠΗ — ΔΟΝ. 13) ΑΝΙΑ — ΤΑΧΙΣΤΑ — ΔΑΔΙ. 14) ΒΟΣΚΗ — ΜΑΝΤΙΣ — ΟΝΟΣ. 15) ΗΣ — ΑΠΕΙΡΙΑ — ΜΑΝΤΣΑ. 16) ΑΡΙΩΝ— ΦΟΙΤΩ. 17) ΗΛΙΑΣΙΣ—ΛΕΙΑΙΝΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΙΜΑΣ — ΑΒΛΑΒΗ. 2) ΑΡΑΜΠΑΣ — ΡΗΝΟΣ. 3) ΚΟΜΑΡΑ — ΜΕΓΑΡΙΣ — ΑΛ. 4) ΑΔΑΝΑ — ΚΑΛΩΣ — ΑΚΑΡΙ. 5) ΠΥΡ — ΛΕΝΙΝ — ΗΠΙΑ. 6) ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ — ΕΩΣ. 7) ΝΗ — ΑΠΩΤΑΤΑ — ΧΑΜΙΝΙ. 8) ΑΤΟΠΑ — ΜΑΧΑΡ. 9) ΠΟΝΗΜΑ — ΡΙΜΙΝΙ. 10) ΑΧΟΛΑ — ΜΕΣΤΑ. 11) ΠΟΙΗΜΑ — ΚΑΤΑΡΤΙ — ΦΕ. 12) ΤΑΣ — ΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΙ. 13) ΑΣΙΑ — ΣΙΝΑΣ — ΑΙΑ. 14) ΜΙΑΡΑ — ΚΑΚΙΑ — ΔΟΝΤΙ. 15) ΑΣ—ΓΝΩΡΙΜΑ — ΔΑΝΤΩΝ. 16) ΛΙΤΟΙ — ΗΣΙΟΔΟΣ. 17) ΜΑΙΝΑΣ — ΑΝΙΣΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 240.—
Ἑξάμηνος	» 120.—
Τρίμηνος	» 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας 5—
»	Δολλάρια 14—
»	Φρ. Γαλ. 8.500
»	Φρ. Βελγ. 700

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ». Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092)1938 Ἰδιοκτησία: Ε.Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία. Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι.

Ὁ διεθνὴς
ΣΤΙΒΟΣ

ΤΑ «ΠΡΟ—ΠΟ» ΚΑΙ Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Τεράστια ἡ ἐξάπλωσι τῶν προγνωστικῶν στὴν Ἑλλάδα!

Η ΓΕΝΙΚΗ Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ, ποὺ ἱδρύθηκε πέρυσι τέτοια ἐποχή, εἶναι κάτι σὰν ἕνας συντονιστικὸς ὀργανισμὸς τῶν διαφόρων ἀθλημάτων. Χρειαζότανε ὅμως πόρους πολλοὺς γιὰ νὰ φέρη εἰς πέρας τὴν ἀποστολή του. Ἔφτιαξε, λοιπόν, τὸν «Ο. Π. Α. Π.» (Ὀργανισμὸν Προγνωστικῶν Ἀγώνων Ποδοσφαίρου) καὶ μέσῳ αὐτοῦ ἄρχισε νὰ διαθέτη ἕνα νέο εἶδος, τὸ «ΠΡΟ-ΠΟ». Τὸ φροῦτο αὐτὸ ἦταν καινούργιο στὸν τόπο μας κι' ὁ κόσμος τὸ ὑποδέχτηκε μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, ὥστε ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ αἰσιόδοξοι δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸν προβλέψουν.

Ὅσες ἀμφιβολίες κι' ἂν ὑπῆρχαν γιὰ τὴ διατήρησι καὶ ὑπόστασι τοῦ «Ο.Π.Α.Π.» διαλύθηκαν. Ἡ ἀνάπτυξί του πραγματοποιήθηκε μὲ τεράστια βήματα κι' ἐνῶ εἶδε τὸ φῶς σὲ μιὰ «τρύπα» τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, σὲ λίγο διάστημα θὰ μεταφερθῆ σὲ εὐρύχωρα μεγάλα γραφεῖα τῆς Πλατείας Κλαυθμῶνος, γιὰ νὰ καταλήξη, σύντομα, σὲ ἰδιόκτητο μέγαρο, ποὺ θὰ μπορῆ ν' ἀνταποκρίνεται σ' ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τοῦ «Ο.Π.Α.Π.».

Μὲ μιὰ μόνο ματιὰ δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε πλήρη ἐκτίμησι τῶν τεραστίων ὑποχρεώσεων, ποὺ συνεπάγεται μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Ἂς δοῦμε πάντως τὰ πράγματα ψύχραιμα καὶ ἀντικειμενικά. Ἐμψυχωτὴς τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πέτυχε, τουλάχιστον μέχρι σήμερα, πλήρως στὴν ἀποστολή του. Στὴν ἀρχὴ εἶχαν διατυπωθῆ ὡρισμένες ἐπιφυλάξεις γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετώπιζε τὰ ἄμεσα ζητήματα, ποὺ τοῦ παρουσιάζονταν. Ἡ πολιτική του ἀπεδείχθηκε σοφή. Πάντα ἄφηνε περιθώρια. Δὲν ἐξαντλοῦσε ὅλα του τὰ δικαιώματα. Γνώριζε πολὺ καλά, πὼς διαθέτοντας πολλὰ χρήματα μπορεῖ ἀκόμη καὶ ν' ἀπαιτήση νὰ διορθωθοῦν τόσα στραβὰ ποὺ βλέπουμε στὸν ἑλληνικὸ ἀθλητισμό, τὰ ὁποῖα ἐπανειλημμένως ἔχουν προκαλέσει τὶς διαμαρτυρίες τοῦ τύπου καὶ τῶν φιλάθλων.

Στὸ ξεκίνημά του ὁ κ. Γεώργιος Βῆχος εἶχε κι' ἕνα πολύτιμο συνεργάτη, ποὺ βοήθησε σημαντικὰ τὴν ὅλη ὑπόθεσι. Ἔβαλαν καὶ οἱ δυὸ τὶς βάσεις, πάνω στὶς ὁποῖες θὰ λειτουργοῦσε ἡ ἐπιχείρησι, ποὺ θὰ ἔφερνε τὰ χρήματα. Προσάρμοσαν τὸ ξένο προϊὸν στὶς ἀπαιτήσεις καὶ τὴν νοοτροπία τῶν Ἑλλήνων, ἔκαναν τὰ σχέδια τῶν νόμων καὶ ξεκίνησαν. Αὐτὸ ποὺ ἐπέτυχαν μέσα σὲ μερικοὺς μῆνες ἀπετέλεσε ἄθλο γιὰ τὸν ὁποῖον ἔμειναν κατάπληκτοι οἱ Ἰταλοί, ποὺ μᾶς βοήθησαν. Σὰν παρένθεσι ἀναφέρουμε ὅτι στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ λειτουργήσουν τὰ «ΠΡΟ-ΠΟ», χρειάστηκαν 4 ὁλόκληρα χρόνια προεργασία.

Ἔτσι, σὲ πολὺ πιὸ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἀπ' ὅσο φανταζόντουσαν ἄρχισαν νὰ εἰσρέουν χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μεταμορφωθοῦν, σὲ γήπεδα, πισίνες, στάδια κλπ.

Ἂς μποῦμε ὅμως, καὶ στὶς λεπτομέρειες.

Στὸν «Ο.Π.Α.Π.» ἔγιναν πολλὰ λάθη, εὐτυχῶς μικρά, ποὺ διορθώνονται, ὅμως, σιγὰ σιγά. Πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ ἐπιλογὴ τοῦ προσωπικοῦ δὲν ἦταν ἡ καλύτερη, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη.

Ἐπίσης ὑπάρχει σύγχυσι ἁρμοδιοτήτων καὶ ὑποχρεώσεων. Τὸ κοινὸ δὲν πληροφορεῖται ἐγκαίρως τὰ θέματα, ποὺ τὸ ἀπασχολοῦν. Ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ἐπιλέγει τὶς ὁμάδες, οἱ ὁποῖες περιλαμβάνονται στὰ δελτία, δὲν δείχνει τὴν ἀπαιτούμενη προσοχή.

Ἡ παρατηρουμένη ἔλειψι δελτίων καὶ ἡ μὲ βῆμα σημειωτὸ ἐξάπλωσι τοῦ «ΠΡΟ-ΠΟ» στὴν ἐπαρχία, δὲν ἀποτελεῖ κάτι τὸ μιμητὸ γιὰ τὸν «Ο.Π.Α.Π.». Εἶναι χίλιες φορὲς προτιμότερη ἡ ἀσφαλὴς ἀλλὰ βραδεία ἄνοδος, ἀπὸ τὴν ἀχαλίνωτη ἐπικίνδυνη ἐξάπλωσί του ποὺ εἶναι μοιραῖο νὰ φέρη χαλάρωσι καὶ πτῶσι. Ἐξ ἄλλου, ἂν δὲν ὑπάρξη ἱκανὸ προσωπικὸ καὶ κατάλληλος χῶρος γιὰ τὴν διαλογὴ τῶν δελτίων, δὲ συμφέρει στὸν «Ο.Π.Α.Π.» ἡ αὔξησι τῶν πωλήσεων.

Στὴν Ἰταλία, ὅταν ξεκίνησαν τὰ προγνωστικά, συμπληρώνονταν πολὺ λίγα δελτία, ἀπ' ὅσα ἔμπαιναν στὴν κυκλοφορία. Ὑπῆρχε στὴν ἀρχὴ μιὰ ἀναλογία 1:8 γιὰ νὰ καταλήξουν σήμερα νὰ κατατίθεται 1 συμπληρωμένο δελτίο στὰ 4 ποὺ κυκλοφοροῦν. Στὴν χώρα μας συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο. Τὴν πρώτη Κυριακὴ ὑπῆρχε ἀναλογία 1 πρὸς 8 καὶ τὴν πέμπτη φορὰ παίχτηκε ἕνα δελτίο στὰ δυό! Ἡ περίπτωσι αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα ρεκὸρ ποὺ δὲν ἔχει συμβῆ σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου!...

Φτάνουμε τώρα καὶ στὸν τομέα τῶν πρακτόρων, ποὺ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν δώσει τὰ περισσότερα προβλήματα στὸν «Ο.Π.Α.Π.».

Στὴν ἀρχὴ κανεὶς δὲν εἶχε πάρει τὴ δουλειά του σοβαρά. Ὅσο βλέπουν ὅμως τὴν κίνησί της ἀνασκουμπώνονται καί.. προσγειώνονται. Ἦταν φυσικὸ νὰ χαθοῦν ὡρισμένα δελτία καὶ νὰ προκληθοῦν ἀνωμαλίες. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν χαμένων ἦταν πολὺ μεγάλος. Τὸ κακὸ αὐτὸ εἶναι βέβαιο ὅτι σύντομα θὰ λείψη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κυρώσεις, ποὺ θὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς πράκτορες οἱ ὁποῖοι δὲν κάνουν τὴν δουλειά τους προσεκτικά, θὰ ἀντιληφθοῦν σιγὰ-σιγά, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀποπειρῶνται νὰ σοφιστοῦν διαφόρους τρόπους... λαθροχειρίας, ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ εἰσπράξη κανεὶς χρήματα, ἂν δὲν ἔχη συμπληρώσει κανονικὰ τὸ δελτίο του, μὲ ὅλους τοὺς τύπους ποὺ ἀπαιτοῦνται. Ὅταν θὰ τὸ χωνέψουν καλὰ ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωσι «ἐξυπνάδας» στὰ «ΠΡΟ-ΠΟ» τότε θὰ ὑπάρξουν πολὺ λίγες ἀπώλειες ταινιῶν καὶ δελτίων.

Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἔχουν ξεκαθαριστῆ οἱ ἀνίκανοι πράκτορες, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι θὰ συναισθανθοῦν τὴν εὐθύνη τους ἀπέναντι τῶν πελατῶν τους.

Ὁ «Ο.Π.Α.Π.» τοὺς προστατεύει καὶ δὲν πρόκειται νὰ χορηγήση παρὰ 20 περίπου ἄδειες σὲ σημεῖα τῆς Ἀθήνας ποὺ ὑπάρχει ἔλλειψι πρακτόρων. Ἂς φανοῦν, λοιπόν, κι' ἐκεῖνοι συνεπεῖς στὶς ὑποχρεώσεις τους καὶ περισσότερο προσεκτικοί. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι γιὰ τὶς 20 αὐτὲς ἄδειες ὑπάρχουν... 6.500 αἰτήσεις!

Ὅλοι ὅσοι ἀγαπᾶνε τὸν ἑλληνικὸ ἀθλητισμό, καὶ θέλουν νὰ δῆ καλλίτερη ἡμέρα, ὀφείλουν νὰ βοηθήσουν μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις τὸν «Ο.Π.Α.Π.» στὸ ἔργο του.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΡΑ ΛΕΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ

Ἡ Μάρα Λέην, ἡ Λολομπριτζίντα τῆς Ἀγγλίας, ὅπως ἔχει ἀποκληθῆ, ἡ ὁποία μᾶς ἐπεσκέφθη τελευταία, παντρεύτηκε στὸ Σαὶν Μόριτς τὸ νεαρὸ Γερμανὸ Γκέντερ Σάχς φὸν Ὄπελ, γυιὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς μεγάλης γερμανικῆς βιομηχανίας αὐτοκινήτων. Ὁ σύζυγος, ποὺ εἶναι κατὰ ἕνα χρόνο νεώτερος ἀπ' τὴ Μάρα, τῆς προσέφερε ἕνα τεράστιο πράσινο σμαράγδι, ποὺ ἔχει τὸ ἴδιο ἀκριβῶς χρῶμα μὲ τὰ μάτια της.

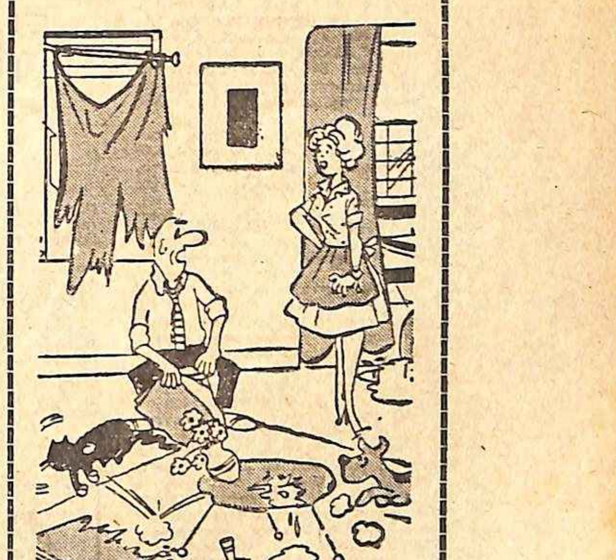

— Εἶναι στιγμὲς ποὺ μετανοιώνω ποὺ εἶμαι πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Ζωοφίλων!...

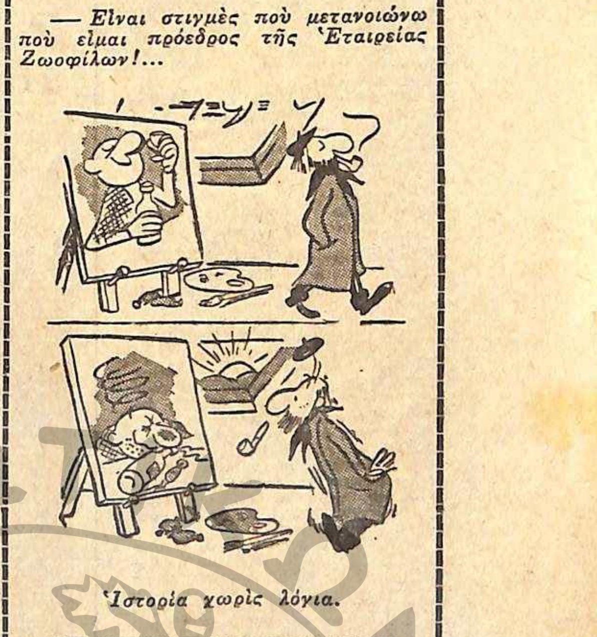

Ἱστορία χωρὶς λόγια.

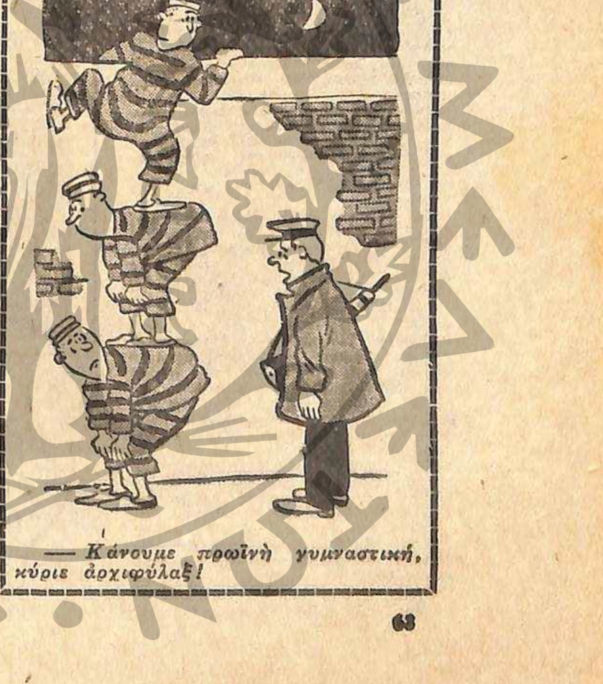

— Κάνουμε πρωϊνὴ γυμναστική, κύριε ἀρχιφύλαξ!

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Δυὸ φίλες, ἡ Ἡρὼ Ἱεροπούλου καὶ ἡ Ἐριέττα Καναρίδου, Ἀφροδίτης No 2, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀεροπόρους καὶ φοιτήτριες, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Λουκία Πιτυρῆ, Σουλίου No 5, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ «Πιπίτσα», (21 χρόνων) ἀπὸ τὴ Λευκωσία, μαθήτρια Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ροδοδάφνη», (17 χρόνων) μαθήτρια Γυμνασίου, ποὺ γνωρίζει πολὺ καλὰ τὴν ἀγγλικὴ καὶ τὴ γαλλικὴ γλῶσσα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Ἀλκυόνη τῆς Μεσογείου», (20 χρόνων), πολὺ εὐπαρουσίαστη καὶ χαριτωμένη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Κώστας Δ. Κασάπης, Κοκκινοτρυμιθιά, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Α. Παπαδόπουλος καὶ ὁ Ἰωάννης Πελεκανίδης (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χαράλαμπος Λουκα, Ἀρσινόης No 9, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἄκοπο κεράσι», τοῦ 1050 τεύχους. Μὲ τὴν ἴδια ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Ἀριστείδης Βαρνάβας, Καραβᾶς, Κηρύνεια, Κύπρος.

Ὁ Σωκράτης Οἰκονομίδης, Κλεισούρας 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Κυριάκος Νικολάου (16 χρόνων), Αἰόλου No 5, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λιάνα». Ὁ Ἀνδρέας Νικολάου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Τζούντυ».

Ὁ Μ. Ἀναστασίου, Πτολεμαίου 5, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κορίτσι τοῦ πόθου».

Δυὸ φίλοι, ὁ Θεοδόσης Κυριάκου (18 χρόνων) καὶ ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου (19), Δάλιν, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νῖκος Στεφανίδης (17 χρόνων), Πόλις Χρυσοχοῦς, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Α. Κωνσταντινίδης, Ἑλλάδος 13, Κυρήνεια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐρωτευμένη μὲ τὴ θάλασσα», τοῦ 1043 τεύχους.

Ὁ Παντελῆς Μιχαὴλ καὶ ὁ Λοΐζος Μουζουρίδης (18 χρόνων καὶ οἱ δυό), Πεδουλᾶ, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Γ. Χαραλάμπου καὶ ὁ Ἀνδρέας Χριστοδούλου (19 χρόνων), Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀλέκος Μ. Παναγίδης καὶ ὁ Ἀντωνάκης Ἰωάννου, Μύρτου, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, Γερμανία, Γαλλία καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Γεώργιος Κακουρῆ, Συρακουσῶν No 1, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ὁμορφούλα».

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Nick Stratas, ὁ G. Papanastasiou καὶ ὁ Antonios Galanis, T.S.S. New York Greek Line Southampton, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴ Ρόδο, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τὸ ἐλαφάκι», «Τρυφερὸ κουνελάκι» καὶ «Ζαρκάδι».

Ὁ Andreas Dalessis, S)T Olympic Thunder, Co Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monaco, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Theo Kontrafouris, S)S Athina Messrs Co Michael'des and Cie 7, Rue Beauvau, Marseille, France, δόκιμος πλοίαρχος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ζητιάνα τῆς ἀγάπης» καθὼς καὶ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Vasilios Kalabokas, S)S Santa Anna, Co Mar Trade Corp. 80 Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Apostolos Sideris, Γ)S Atlantic Knicht Co C)F Cha. Ant. Co S.A. B.O. Box 93, Yokohama, Japan, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ioannis Mexis καὶ ὁ Georgios Ristas, M)T Nimertis Andreadis U.K. Ltd., 52 Lime Street London, E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ κυρίες καὶ χῆρες, ἡλικίας κάτω τῶν 35 χρόνων.

Ὁ Dimitrios Smaïlis, S)T Atlantic Knight C)F Shar. Co Ltd, P.O. Box 93, Yokohama, Japan, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Const. Capetanopoulos, M)V Aegean Island, Co Coulouthros Ltd, 51)54 Fenchurch, E.C. 3, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νέα τῆς Ἀράχωβας».

Ὁ M. Alexandris καὶ ὁ T. Kologirou, S)T Andros Tower Orion Shipping Co. 80 Broad Street, New York, U.S.A., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 14—18 χρόνων.

Ὁ Nikos Vamvakaris, M)V Island Skipper, Co G. M. Livanos Corp., 80 Broad Street, New York N.Y. 4, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἡ χαμένη ζωή», τοῦ 1050 τεύχους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Ἀνατολή» (19 χρόνων) ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀρκαδία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, κατὰ προτίμησι μὲ ὅσους θέλουν νὰ μεταναστεύσουν στὸν Καναδᾶ. Ἡ «Ἀστάρτη» (21 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ θὰ ἔλθη τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Τερέζα» (22 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Πονεμένη μικρούλα Χ. 17», ἀπὸ τὴ Ροδεσία, μαθήτρια, ποὺ διαθέτει ἀπὸ κληρονομιὰ σημαντικὴ περιουσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Πνοὴ τοῦ ἀνέμου» (21 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σικάγο, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν πατρίδα της, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας τῆς ἀλληλογραφίας καὶ ἴσως ἀργότερα καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Νίκη τῆς Σαμοθράκης» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μὲ πλοιάρχους καὶ μηχανικούς, ἡλικίας 30—45 χρόνων, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Meri Bigliligian (16 χρόνων), Kurtulus Direkci Basi Sok. No 69, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 22—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Aldo Ferro, Via Alvino 13, P)S Putiguano Vomero, Napoli, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Günter Schmolke, Stuttgart Rotenberg Bei Der Wette 19, Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ D. Samartzis, Rue de Couillet 119, Marcinelle, Charleroi, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Kyriakos Petrou (24 χρόνων), 54 Wickersley Rd. S. W. 11 London, England, τελειόφοιτος Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Jimis Leonidopoulos, Dammweg 13, St. Peter Graz, Austria, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένη μαθητριούλα» καὶ «Μελίνα».

Ὁ Francois Colson καὶ ὁ H. Budo, Rue Louis Fraigneux 18, Liege, Belgique, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ἡλικίας περίπου 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Nino Brumel, Via G. Natoli Is. 117 N. 103, P)SO Grienti, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Mik. Milosevich, 599 Cannock Rd., Wolverhampton, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι, ὁ John Kousis καὶ ὁ John Karamitsios (27 χρόνων), 2 Peter St., South Yarra, Melbourne, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Peter Coffer καὶ ὁ Georges Michel, 241 Box Barmera, S. A. Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 19—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Stavros Zavodimitrakis, Co P. Pay C.P. 1101 S. Paulo, Brasil, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τρυφερὴ Μαρίκα» ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο.

Ὁ Van Solo (17 χρόνων), Poste Restante Boulac, Le Kaire, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνοαμερικανίδες ἡλικίας 16—17 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Achilles Dimopoulos, Pirchackerstrasse 13, Graz, Osterreich, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἁμαρτωλὴ τσιγγάνα» τοῦ 1053 τεύχους.

Ὁ S. Arthis, 5 Woodlawn St. Richmond, Melbourne Vic. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Savas Solomou, Poste Restante Boulac, Le Caïre, Egypte, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 14—17 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Edmond Balind, Coober Pedy, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἁγνὴ πονεμένη μικρούλα».

Ὁ Pavlos Tolas, 1825 Ottawa St. Regina Sask Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταναστεύσουν στὸν Καναδᾶ.

Ὁ Georgios Koufodonlis, Poste Restante, Central, Alexandria, Egypte, ποὺ κάνει τὸ γύρο τοῦ κόσμου μὲ τὸ «Ὠτὸ-στόπ», ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ποὺ θὰ θελήση νὰ συνεχίση μαζί του τὸ ταξίδι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εὔκολο καὶ ἔχει πολλοὺς κινδύνους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Πεταλούδα» (17 χρόνων) ἀπὸ τὸ Φάληρο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μὲ πλοιάρχους ἢ μηχανικούς, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς εὐτυχισμένης οἰκογένειας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα της, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Βάντα Ζαφειριδάκη, Ἀθηνῶν No 43, Ἀθῆναι, κυρία χήρα ἡλικίας 40 χρόνων θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἡλικίας 45 — 50 χρόνων. Θὰ ἀπαντήση μόνο σὲ ὅσους ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα τους καὶ τὸ ἀντίτιμο τοῦ γραμματοσήμου.

Ἡ «Σπαρτιατοπούλα» θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς πνευματικῆς φιλίας.

Ἡ «Ἀνεμώνη», (20 χρόνων) θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Εὐρώπη μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Ὄμορφη νέα τῆς Πάτρας», μορφωμένη καὶ πολὺ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 40—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν στὴν ἀναγνώστριά μας αὐτὴ ἂς στείλουν τὸ γράμμα τους στὰ γραφεῖα μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Νικόλαος Νώτας, Poste Restante, Λάρισα, Grèce, μορφωμένος καὶ εὐκατάστατος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Δημήτριος Κατσαρδῆς (24 χρόνων), Μάρνης 48, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νυχτερινὴ ὀπτασία», «Δυνατὴ ὕπαρξι» καὶ «Ἥσυχη Ἑλένη».

Ὁ Γιῶργος Καλεμκεργιάν, Μιχαὴλ Βόδα 153Α, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Χρῆστος Κρύκας, Βασιλέως Κωνσταντίνου 88, Λάρισα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀμαζόνα Κ.» ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Κυνουρίας.

Ὁ Θεόδωρος Γιαννόπουλος, Ἁγίου Μελετίου 126, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Παντελῆς Σκάγκος, Ἅγιος Ἰωάννης Μονεμβασίας, Λακωνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 15 — 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ ἴδιος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρία Τ.».

Ὁ Σ. Ἡλιακόπουλος, Β. Γεωργίου 127, Ν. Φάληρο, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λευκὴ Ἄρκτο» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Νῖκος Παπαγιαννάκης, Κάλυμνος, Δωδεκάνησα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίνα» ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

Ἦρθε ἡ Ἄνοιξις!!
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Βεβαιωθῆτε μόνη σας
πῶς μπορεῖ νὰ γίνετε
2 φορὲς πιὸ ὄμορφη
χάρις στὴν πούδρα
Tokalon

Ἡ Mousse de Crème (ἀφρὸς τῆς Κρέμας) εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πιὸ πολύτιμη ἀνακάλυψις ποὺ ἔγινε στὰ καλλυντικά. Ὅταν κατορθώση κανεὶς νὰ τὴν ἐνσωματώση στὴν Πούδρα, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καταπληκτικό. Πουδράρεσθε μόνο μιὰ φορὰ τὸ πρωῒ καὶ ἡ πούδρα σας κρατᾶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἀκόμα καὶ τὸ βράδυ ἔστω καὶ ἂν ἔχετε ἐκτεθῆ στὸν ἄνεμο ἢ ἔχετε ἱδρώσει.

Ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ἐξαφανίζει τὸ γυάλισμα τῆς μύτης καὶ τοῦ δέρματος καὶ τὸ κάνει νὰ λάμπη ἀπὸ δροσιὰ καὶ φρεσκάδα. Ἀλλὰ προσέξατε, μόνο ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχει Mousse de Crème, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ προϊόν.

Δοκιμάσετέ την ἀπόψε κι' ὅλας καὶ θὰ δῆτε μὲ πόσες θαυμαστικὲς ἐκδηλώσεις θὰ σᾶς περιτριγυρίζουν ὅλοι οἱ ἄνδρες.

Καλλυντικὰ CONSTAN
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
Περικλέους 28 - Τηλ. 36-396
Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ
Ταχεία καὶ ἀσφαλὴς καταπολέμησις Ρυτίδων, λεκέδων, Φακίδων, ὑπερτριχώσεως, Παχυσαρκίας μὲ τέλεια Μηχανήματα.

Καὶ τὸ παιδί σας ἔχει τώρα περισσότερην ἀνάγκη τονώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του.
Δῶστε του χαρὰ καὶ ὑγεία προσφέροντάς του κάθε μέρα:
ΙΟΝ Κακάο
ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ
Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κύρια συστατικὰ τῶν ἄλλων τροφῶν περιέχει τὴν ΘΕΟΒΡΩΜΙΝΗ ποὺ χαρίζει τὴν εὐεξία
ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ὁ Μπούλης

ΑΠΟΥΝΤΟ μεσημέρι ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου φάνηκε ν' ἀρριβάρη γκουστοῦρι ὁ κουμπάρος τσ' Ἐφταλίας.

— Βρὲ γυναῖκα, τὰ μουστουλούκια, φώναξε ὁ Νικολάκης. Ξεπετοῦσε τὸ μάτι σου; Νάτος πάλι, ἔρχεται ὁ κουμπάρος! Βρὲ αὐτὸς τὸ πῆρε σκοινὶ γαϊτάνι! Ἔχει τοῦ γουρουνιοῦ τὰ μοῦτρα! Σκέψου προχτὲς στὸ πανηγύρι, τοὔκανα τὰ ναῦλα, τὸν κέρασα γλυκό, καφέ, μπύρα κι' ὕστερα σὰν μπήκαμε στὴν ἐκκλησία στάθηκε στὸ παγκάρι καὶ μοὖπε:

»— Τώρα Νικολάκη κέρασε καὶ τὸ κερί!...

— Ἠβοί, καλέ, χαρᾶς καὶ τὸ κορόϊδο! Μὰ δὲν ντρέπεσαι νὰ μοῦ τὰ λές; Ἀλλὰ νὰ δῆς κι' ἐγὼ σήμερα τί θὰ τοῦ σκαρώσω! Δὲ θὰ βάλω πιὰ τὴν φροκαλιὰ στὸ τζάκι, οὔτε θὰ τοῦ ρίξω ἀπὸ πίσω ἁλάτι. Ἀλλὰ θὰ βάλω τὸν Μπούλη νὰ τὸν βρίση κι' ἔτσι νὰ σὲ ξευτελίσω, μωρὲ ἀγαθοξούρα, ἀνάξιε! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

Κι' ἤτρεξε καὶ πῆρε τσῆ καρσινῆς τ' ἀγοράκι, ἕνα σωστὸ ζιζάνιο!

Στὸ μεταξύ, σεινάμενος κουνάμενος χτύπησε τὴν πόρτα ὁ κουμπάρος.

— Χαῖρ ὀλά, τὸν ρώτησε ἡ Ἐφταλία. Ποιός ἀέρας σ' ἔφερε;

— Μπούχτισα, κουμπάρα μου, τὰ τάπλντὸτ στσὶ ταβέρνες καὶ στσὶ μπεραρίες κι' ἦρθα γὰ φάω σμυρνέϊκο καλομαγειρεμένο φαΐ.

— Ἄχ, μωρὲ χαραμτζῆ, μουχτατζῆ, νὰ δῆς τί θὰ σοῦ κάνω!... μουρμούρισε ἡ Ἐφταλία.

Κι' ὕστερα φώναξε στὸ μικρό:

— Ἔλα μωρό μου στὸ θεῖο!

Καὶ στὸν κουμπάρο:

— Εἶναι τσῆ καρσινῆς μου, κουμπάρε. Κι' ἐπειδὴ λείπει, τὄφερα νὰ φάη ματζί μας. Κι' ἔχω εὐθύνη...

— Μά, βέβαια!... εἶπε μὲ μισὸ χεῖλι ὁ κουμπάρος.

Στὸ μεταξὺ ὁ πιτσιρῖκος στριφογύριζε ἀνήσυχος καὶ σὰν σαλταμπῖκος σάλταρε ἀπ' τὴν καρέγλα του καὶ τὄβαλε στὰ πόδια. Τρέξανε κι' εἴδανε καὶ πάθανε νὰ τὸ ξαναφέρουνε.

Ἡ Ἐφταλία εὐχαριστημένη ποὔβλεπε πὼς θὰ 'πιτύχη τὸ σχέδιό τση, ἤκανε δῆθεν πὼς σεκλετίστηκε καὶ τοὖπε μάξους, μὲ ὕφος καλωσυνᾶτο:

— Γιατὶ εἶσαι κακὸ παιδὶ καὶ δὲ θὲς νὰ φᾶς τὸ φαΐ σου; Τί θές;

— Σέλω αὐτό!... κι' ἔδειξε τὸ στυλὸ τοῦ κουμπάρου.

Ἀμέσως ὁ κουμπάρος τοὔκανε τὸ χατῆρι κι' ἤβγαλε τὸ στυλὸ ἀπ' τὸ τσεπάκι του. Τ' ἅρπαξε, τ' ἄνοιξε ὁ μικρὸς κι' ἄρχισε νὰ παίζη. Κι' ὅπως τὸ τίναζε, δυὸ τρεῖς σταγόνες πέσανε στὸ σακκάκι τοῦ κουμπάρου.

— Βρὲ τί μοὔκανε, τ' ἄτιμο!... ξεφώνισε ἀροῦτι μπαροῦτι καὶ χύμηξε νὰ τὸ χαστουκιάρη, νὰ τὸ κάνη παρτσάδες!

— Μὴ τ' ἀγριεύης, κουμπάρε! Θέλει μὲ τὸ μαλακό.

Πραγματικά, ὁ μικρὸς ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Μὴ κλαῖς, μωρό μου. Ὁ θεῖος σ' ἀγαπάει!

— Ἐμένα μοῦ λές... μουρμούρισε ὁ κουμπάρος.

Καὶ γιὰ νὰ δώση τόπο τσ' ὀργῆς, τὄβαλε καβάλλα στὰ γόνατά του.

Τὄβρε μαϊτάπι ὁ Μπούλης κι' ἔτσι μὲ τὴν ἱππασία, 'μέρεψε λίγο.

Δυστυχῶς, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κουμπάρος, ἐκεῖ ποὔκανε τ' ἄλογο, ἄλλαξε κολόρι καὶ μπίστισε τὸ μικρὸ κάτω, ἔξω φρενῶν.

— Ἠβοί! σ' ἔβρεξε κουμπάρε; Γοῦρι! Γοῦρι! Βγάλτο νὰ στὸ στεγνώσω!.. φώναξε μ' οὖλο τση τὸ σάν-φρουά ἡ Ἐφταλία.

Κι' εὐτὺς τοὔφερε κι' ἤβαλε ἕνα παντελόνι τοῦ Νικολάκη.

— Βρὲ κουμπάρα, τί μπελᾶς εἶν' αὐτός; φώναξε μπαϊλντισμένος κι' ἀγαναχτισμένος.

Καὶ λάου-λάου πῆγε κι' ἤκατσε στὸ τραπέζι.

Καὶ τότε ἡ Ἐφταλία, λὲς κι' ἤδινε οὐλτιμάτο, ξεφώνισε:

— Ἄκου κουμπάρε, μὲ τὸ μπαρντόν. Ἄδικα μοῦ στρογγυλόκατσες. Ἂν δὲν ταΐσω κι' ἂν δὲν κοιμίσω τὸ Μπούλη, δὲ θὰ φᾶμε. Γι' αὐτὸ ἀφοῦ πεινᾶς, ἄϊντε νὰ βρῆς κανένα ταβερνάκι, γιὰ λουκάντα ἀνοιχτὴ νὰ μπῆς νὰ φᾶς τὸν περίδρομο!...

Κι' ἀναφουρφουλιασμένη τοὔφερε τὸ καπέλο του. Κι' ὁ Μπούλης, λὲς καὶ τὸν εἶχε δασκαλέψει, ἤτρεξε τ' ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τοῦ φώναξε:

— Στὸ καλό, θεῖε, καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσης!...

Κι' ὁ κουμπάρος, τὸ φυσάει ἀκόμη καὶ δὲν κρυώνει.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

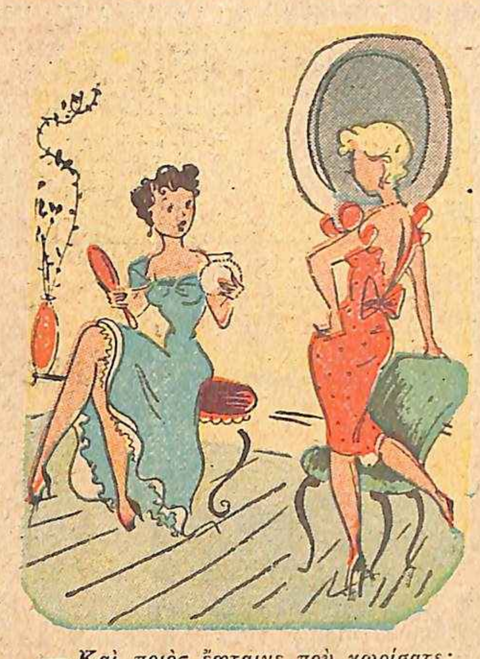

— Καὶ ποιὸς ἔφταιγε ποὺ χωρίσατε;

— Ὁ ἄνδρας μου. Ποιὸς ἄλλος; Ποιὸς τοῦ εἶπε νἄρθη σπίτι δυὸ ὧρες νωρίτερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα του;

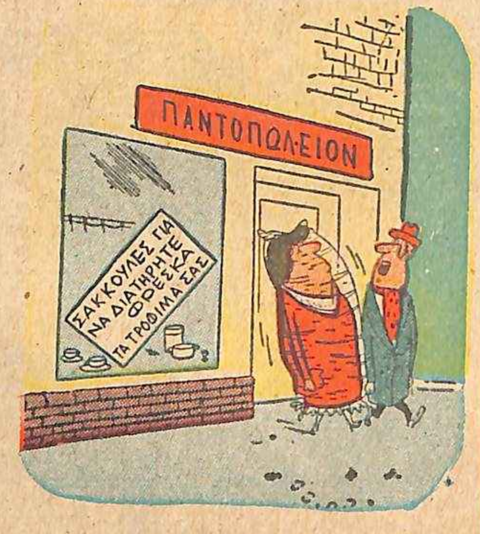
ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΣΑΚΚΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΦΡΕΣΚΑ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΣΑΣ

— Γιατί, βρὲ Καλλιόπη, δὲ σοῦ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ ἰδέα, πρὸ τριακονταετίας;

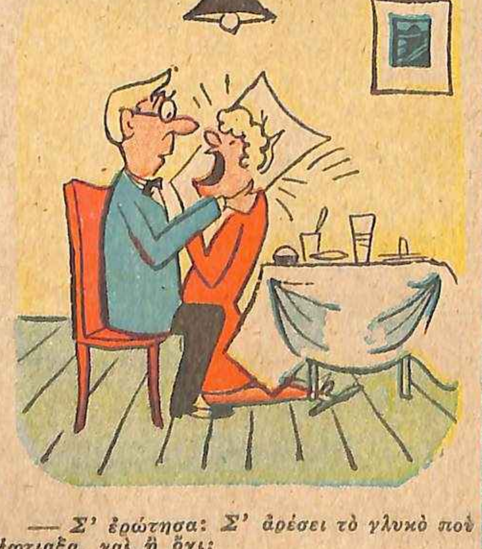

— Σ' ἐρώτησα: Σ' ἀρέσει τὸ γλυκὸ ποὺ ἔφτιαξα, ναὶ ἢ ὄχι;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἡ κόττα

ΙΠΡΟΧΤΕΣ, τὸ λοιπόν, πολλὰ ἔλια ἐκάναμε. Νὰ σὲ τὰ πῶ, ἀναγνώστη ἐφέντη, καὶ ἐσὺ ἔλια νὰ ἐκάνης, κοιλιάς σου νὰ κρατᾶς — χέ, χέ, χέ, ἰστέ, τί ἦταν τοῦτο γιαβρούμ! Ἀκόμα ἐλασμένος ἔνομαι.

Εὐλαμπία λένε ἄμμμα πολὺ ζηλιάρα ἔνεται. Ἠξέρεις ποιὸν σὲ λέω. Τὸ μαντὰμ Εὐλαμπία, ὑναῖκα τοῦ φίλος μου τοῦ Μανωλάκης ἔνεται καὶ ὅλο μαζί του καυγάδες ἐκάνει, ἐκείνηνε ἐκύτταξες, ἐκείνη δὲν ἐκύτταξες φιλενάδες μιλενάδες ἔχεις, λέει.— Βάϊ, βάϊ, ζαβάλι ἐρίφ, ποιός τὸν κυττάζει γιαβρούμ! Νὰ πῆς γιὰ ἐμένα, ἰστὲ ὅλο τὸ κόσμος τὸ ἠκσέρει ὑναῖκες μὲ ἠρέσουν καὶ στὸ ὑναῖκες ἠρέσω. Ἰστὲ κουζοὺμ τί νὰ ἐκάνω; Γυλυκοαίματος ἔνομαι, φιλενάδες, μιλενάδες, ποτὲ ἐμένα ντὲν μὲ λείπουνε. Ἄμα ποῦ νὰ βρῆ τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης τέτοια πιράμματα! Μόνο τὸ ὑναῖκα του, τὸ μαντὰμ Εὐλαμπία, νομίζει ὅτι ὅλο τὸ ὑναῖκες πίσω ἀπὸ τὸν ζάβαλι τὸν Μανωλάκης ἰπέφτουνε. Χέ, χέ, χέ, χέ! Εἶναι γιαβρούμ, ἀπὸ τὰ ἔλια χάμω κυλισμένος νὰ ἔνεσαι.

Στάσου τώρα νὰ ἰδῆς τί ἔκανα. Ἰβλέπω, τὸ λοιπόν, στὸν διρόμο τὸ μαντὰμ Εὐλαμπία:

— Καλημέρα μαντάμ, λέω.

— Καλημέρα, Καραμπέτ, μὲ λέει.

— Ἦταν καλὸ τὸ κόττα; λέω.

— Ποιά κόττα; μὲ λέει.

— Κουζούμ, λέω, τὸ κόττα ποὺ ἰχτὲς τὸ Μανωλάκης στὸ λαχεῖο πεσμένο ἔϊνε.

Ἰστέ, γιαβρούμ, νὰ ἤσουν ἐκεῖ μπὲ καὶ νὰ ἰβλέπης μοῦτρα Εὐλαμπίας τί ἔϊνε. Μάτιας της γουρλωμένα ἔϊναν, πιρόσωπό της κατακοκκινισμένο, αἷμα της στὸ κιφάλι της ἀνεβασμένο ἔϊνε.

— Τοῦ ἔπεσε τοῦ Μανωλάκη στὸ λαχεῖο καμμιὰ κόττα;

— Κουζούμ, Εὐλαμπία μου, λέω, ἀστεῖα ἐκάνεις; Ἀφοῦ στὸ καφενεῖο κηλήρωσις ἔϊνε, ὅλοι λεφτὰ ἰβάλαμε, ἄμμμα τὸ κόττα σὲ κανέναν ἄλλο ντὲν ἔπεσε. Στὸν Μανωλάκης ἔπεσε.

— Καὶ τί τὴν ἔκανε τὴν κόττα; τὸ Εὐλαμπία ἐρωτημένο μὲ ἐκάνει.

— Ἰσπίτι ντὲν τὴν ἔφερε;

— Ὄχι! τὸ Εὐλαμπία λέει καὶ μάτι της ἰσπίθα ἐπέταξε. Οὔτε κόττα εἶδα, οὔτε ἄκουσα.

— Ντὲν τὸ ἐμαγέρεψες τὸ κόττα γιαβρούμ;

— Τί νὰ μαγειρέψω; Δὲν ἀκοῦς ποὺ σοῦ μιλῶ; Ὄχι κόττα δὲν εἶδα, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ φτερό της! Ποιός ξέρει ὁ ἀφιλότιμος σὲ ποιὰ τὴν πῆγε!...

Αὐτὰ εἶπε τὸ μαντὰμ Εὐλαμπία καὶ λὲς νέφτι τὴν ἐβάλανε. Ἀμέσως ἰσπίτι ἔτιρεξε καὶ τὸν φίλος μου τὸν Μανωλάκης μὲ τὸ παντούφλα στὸ χέρι ἐπερίμενε. Τὸ λοιπὸν ὅταν ἐκεῖνος ἰσπίτι του ἐμπῆκε, τὸ μαντὰμ Εὐλαμπία μὲ τὸ παντούφλα στὸ χέρι, πιλησιασμένος ἔϊνε.

— Τί τὴν ἔκανες τὴν κόττα, Μανωλάκη; ρωτημένο ἔκανε.

Τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης χἰτς τίποτα ντὲν ἐκατάλαβε.

— Ποιά κόττα; λέει.

— Τὴν κόττα ποὺ κέρδισες στὸ λαχεῖο!

— Ποιό λαχεῖο; Τί λὲς Εὐλαμπία μου; Τρελλὴ εἶσαι;

— Ἐγὼ εἶμαι τρελλή;

Χέ, χέ, χέ, τί ἔϊνε! Μὲ τὸ παντούφλα της σηκωμένο ἔξω φιρενῶν, βρὲ κιοπόγλου κιοπὲκ τοῦ λέει, ἰστὲ ἐχτὲς ντὲν ἐβγάλανε στὸ λαχεῖο ἕνα κόττα καὶ ἐσὺ κερδισμένο ἔκανες; Ζάβαλι, Μανωλάκης, ὅρκο ἔπαιρνε, ἰστὲ Εὐλαμπίτσα μου, ἔλεος, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, χἰτς τίποτα ντὲν ἠξέρω, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, ἀφελιὰν φιστίκ, τέτοια ἔλεε ἄμμμα ποῦ ν' ἀκούση τὸ Εὐλαμπία! Σαματᾶς ἔϊνε, καυγᾶς, τὸ παντούφλα στὸ κιφάλι τοῦ Μανωλάκης ἔπεφτε καὶ ἐκεῖνος χἰτς τίποτα ντὲν ἐκαταλάβαινε.

— Ποιός σοῦ τὰ εἶπε αὐτά; ρωτημένο ἔκανε.

— Ὁ Καραμπὲτ μοῦ τὰ εἶπε, παληάνθρωπε!

Τὸ λοιπὸν ἔρχεται ἰσπίτι μου καὶ μὲ λέει. «Τί μοῦ ἔκανες βρὲ Καραμπέτ, μεάλο φωτιὰ μὲ ἄναψες!» Ἄμμα ἐγώ, μόλις τὸν εἶδα, ἔλια ἔβαλα σούς, σούς, λέω, ἄϊντε ἕνα ἀστεῖο ἤτανε — χέ, χέ, χέ, ἀκόμα τὸ τιρελλο-Εὐλαμπία τὸ κόττα ζητημένο ἔκανε. Χέ, χέ, χέ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀπαγορευμένη ΑΓΑΠΗ

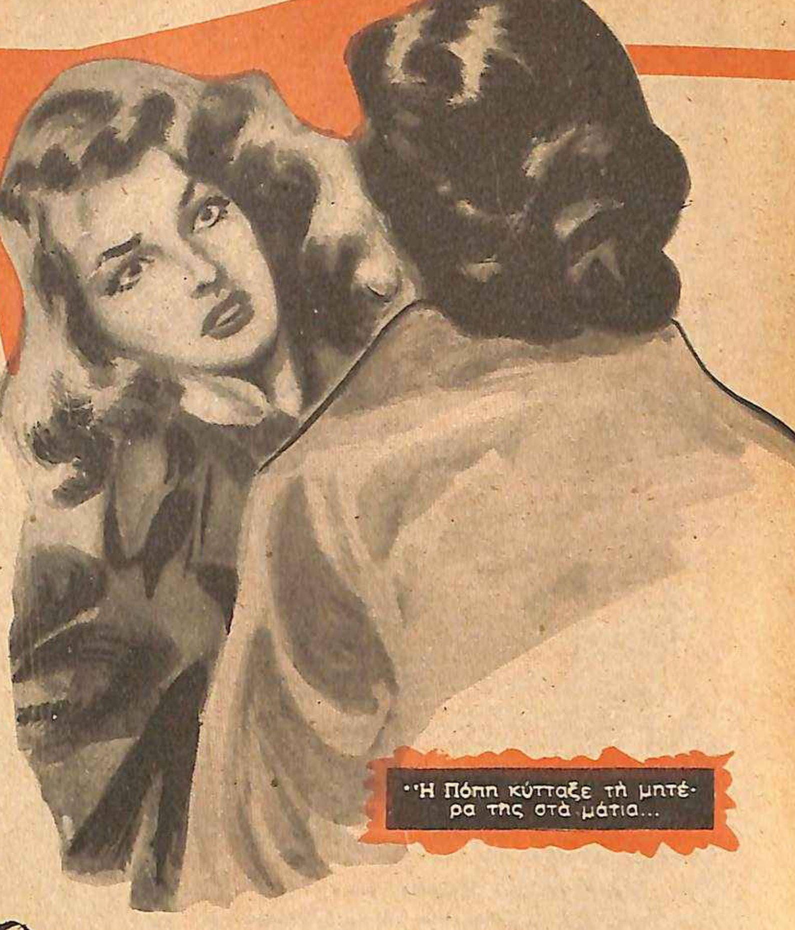

Ἡ Πόπη κύτταξε τὴ μητέρα της στὰ μάτια...

ΗΤΑΝ μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, ποὺ ἡ Πόπη ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της. Κρατῶντας μιὰ βαλιτσούλα στὸ χέρι χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας καὶ σὲ λίγο ἦρθε καὶ τῆς ἄνοιξε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κὺρ-Γρηγόρη χλώμιασε, τὰ χείλη του πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν κάτι, μὰ ἔμειναν ἀκίνητα. Τὰ μάτια του πάλι τρεμούλιασαν, θόλωσαν, μὰ δὲν ἄφησαν τὰ δάκρυά τους νὰ κυλήσουν.

Παραμέρισε ὡστόσο κι' ἡ κόρη του προχώρησε στὸ διάδρομο, κι' ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὸ δωμάτιό της. Ἐκεῖνος ἔμεινε λίγο συλλογισμένος, μπρὸς στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα κι' ἔπειτα τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο του ποὺ ἦταν τὸ τελευταῖο δωμάτιο στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔπειτα, ὅλα ἡσύχασαν, ὅλα ἠρέμησαν, ὅπως καὶ πρίν. Ὅλα βυθίστηκαν στὴ βαθειὰ σιωπὴ τὴ νεκρική, ποὺ εἶχε ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες τὸ σπίτι.

Κι' ὅμως, τὸ σπίτι τοῦ Γρηγόρη Ἀνούση ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρούμενα τῆς Πάτρας. Μεγάλο σπίτι, μεγάλη ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, πλούσια εἰσοδήματα: Ὅλ' αὐτὰ ἐπέτρεπαν στὴν οἰκογένειά του, νὰ συναγωνίζεται τὶς ἄλλες σὲ γιορτὲς καὶ συγκεντρώσεις.

Ὁ Γρηγόρης ἦταν στὰ νιάτα του ἕνας ἀδιόρθωτος γλεντζές, ὁ «ἄσωτος υἱὸς» τῆς οἰκογενείας του. Ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸν καϋμό του, ποὺ ἔβλεπε τὰ ὄνειρά του γιὰ τὸ γυιό του νὰ σβύνουν. Τὸν ἤθελε γιατρό, ἄξιο νὰ κληρονομήση τὰ πλούτη του. Ἤθελε νὰ φτιάξη μιὰ μεγάλη κλινική, καὶ νὰ παντρευτῆ τὴν πλουσιώτερη κοπέλλα.

Ὁ Γρηγόρης ὅμως τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ἐγγραφῆς του στὸ Πανεπιστήμιο, ἔκλεψε μιὰ κοπέλλα κι' ἔζησε ἀρκετοὺς μῆνες μαζί της σὲ κάποια ἐπαρχιακὴ πόλι. Ἔπειτα, μιὰ μέρα βαρέθηκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ χώρισαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ὡστόσο κλόνισε τὴν ὑγεία τοῦ πατέρα του. Ἔτσι πέθανε λίγους μῆνες ἀργότερα ἀπὸ τὴ στενοχώρια του.

Ὁ Γρηγόρης τότε γύρισε στὸ σπίτι του νὰ φροντίση γιὰ τὴν περιουσία του. Ἦταν μόνος στὸν κόσμο, γιατὶ ποτέ του δὲν εἶχε γνωρίσει μητέρα, ἀφοῦ ἐκείνη πέθανε ἀφήνοντάς τον δύο χρόνων ἀγοράκι.

Προσπάθησε λοιπὸν νὰ κάμη κάποια ἐπιχείρησι, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του; Δὲν τὸ ἤθελε. Ἔτσι ἔβαλε μερικὰ χρήματα σὲ μιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ δικαιολογῆ κάποια ἀπασχόλησι στοὺς φίλους του.

✤

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκονταν τὰ πράγματα καὶ διασκέδαζε ὁ Γρηγόρης μὲ τὰ διάφορα προξενιὰ ποὺ τοῦ ἔφερναν, ὅταν ἕν' ἀπόγευμα χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας του μιὰ γυναῖκα, ποὺ κρατοῦσε ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔμπασε στὸ γραφεῖο του τὴ γυναίκα καὶ τὸ παιδί, κι' ἐκεῖνος μὲ μεγάλη του ἔκπληξι γνώρισε στὸ πρόσωπό της τὴ γυναίκα ποὺ εἶχεν ἄλλοτε ἀγαπήσει καὶ ποὺ εἶχε χωρίσει ἀπ' αὐτήν.

— Δὲν θἄρχόμουν νὰ σ' ἐνοχλήσω, τοῦ εἶπε ἐκείνη, ἀλλὰ τὸ παιδὶ εἶναι δικό σου καὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα καὶ ἀπὸ κάποια μόρφωσι. Πρέπει νὰ τὸ φροντίσης ἐσύ, γιατὶ ἐγὼ πρέπει νὰ παντρευτῶ...

Ὁ Γρηγόρης δὲν θεώρησε τὴν ἀπαίτησί της παράλογη καὶ συμφώνησε μαζί της νὰ δώση στὸ παιδὶ ἕνα μεγάλο ποσὸν ἀρκετὸ γιὰ τὶς σπουδές του, ὡς «ἐσωτερικὸ» σὲ μιὰ σχολή.

Ἔγινε κι' αὐτὸ κι' ὁ Γρηγόρης ἔμεινε πιὰ ἥσυχος. Δὲν τοὔμενε παρὰ νὰ φτιάξη κι' αὐτὸς οἰκογένεια καὶ ν' ἀνοίξη τὸ πατρικό του σπίτι, ποὖχε μείνει κλειστὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τῆς μητέρας του.

Γι' αὐτὸ δέχτηκε νὰ παντρευτῆ μιὰ πολὺ πλούσια καὶ ὄμορφη νέα, τὴν κόρη ἑνὸς φίλου τοῦ πατέρα του.

✤

Τὸ σπίτι τοῦ Γρηγόρη Ἀνούση συναγωνιζόταν τώρα σὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις κάθε ἄλλο σπίτι καὶ τὸ ἀντρόγυνο ζοῦσε εὐτυχισμένο, μέσα στὰ πλούτη του.

Τὴν εὐτυχία τους συμπλήρωσε, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ἕνα κοριτσάκι, ἡ Παναγιώτα, ποὺ τὸ φώναζαν χαϊδευτικὰ Πόπη.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, τίποτα δὲν εἶχε ταράξει τὴ ζωή τους καὶ ὅλες οἱ φροντίδες τους συγκεντρώθηκαν στὴν ὄμορφη Πόπη, ποὺ εἶχε πιὰ μεγαλώσει κι' εἶχε πάρει μιὰ ἐξαιρετικὴ μόρφωσι.

Ἡ Πόπη ἦταν ἡ πιὸ κοσμικὴ κοπέλλα τοῦ κύκλου της καὶ κάθε νέος ἐπιθυμοῦσε κρυφὰ νὰ τὴν κάνη σύντροφο τῆς ζωῆς του. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα της ἔκαναν ἕνα σωρὸ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον της, μὰ ἡ Πόπη στὰ εἴκοσι δύο της χρόνια εἶχεν ἐρωτευθῆ ἕνα φτωχὸ ὑπάλληλο τραπέζης, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς του.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔπρεπε νὰ μείνη μυστικὸ κι' οἱ δύο νέοι ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν τὴν καρδιά τους στὸ Γρηγόρη καὶ στὴ γυναίκα του.

Ὁ Γρηγόρης δὲν ἔφερε ἀντιρρήσεις, οὔτε κι' ἡ γυναίκα του σ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Χάρηκε μάλιστα ποὺ ἡ κόρη του διάλεξε ἕνα τόσο καλὸ καὶ μορφωμένο νέο. Σὰν πατέρας ὅμως θέλησε νὰ ἐξετάση, νὰ ἐρευνήση τί ἄντρα θἄδινε στὴν κόρη του.

Καὶ τί ἀνακάλυψε; Ὁ νέος αὐτός, ποὺ περνοῦσε τὴν κόρη του κατὰ ὀχτὼ χρόνια καὶ ποὺ ἦταν τόσο καλός, ἦταν... ὁ γυιός του, ὁ Ἀλέκος!

Γιὰ νὰ προλάβη τότε τὴ συμφορά, κάλεσε τοὺς δυὸ νέους καὶ τοὺς ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικό του.

— Ἐκεῖνο, ποὺ ζητάω ἀπὸ σᾶς εἶναι, νὰ μὴ κάνωμε κι' ἕναν ἄλλο δυστυχισμένο, τοὺς εἶπε. Ἀγαπῶ τὴ μητέρα σου Πόπη, καὶ δὲν πρέπει νὰ χαλάση ἡ ζωή μας, εἴκοσι δυὸ χρόνων ζωὴ ἁρμονική, εὐτυχισμένη, ἐξ αἰτίας ἑνὸς νεανικοῦ μου σφάλματος. Λυπᾶμαι πάρα πολὺ ποὺ δὲ μπορῶ νὰ παρουσιάσω τὸν Ἀλέκο οὔτε ὡς γυιό μου, οὔτε ὡς γαμπρό μου. Κανονίστε τα τώρα μόνοι σας, σὰν ἀδέλφια. Ἀλλὰ προσοχή, νὰ μὴ μάθη τίποτα ἡ μητέρα σου, Πόπη!..

Οἱ δύο νέοι ἀγκαλιάστηκαν μπρὸς στὸν πατέρα τους, σὰν ἀδέλφια, γιὰ τελευταία φορὰ καὶ χωρίστηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Πόπη ἐξήγησε στὴ μητέρα της, ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν τὸν Ἀλέκο, γιὰ ὡρισμένους λόγους ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς πῆ, καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴν ἄδεια νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὴν πόλι τους, γιὰ λίγο διάστημα.

✤

Ἡ Πόπη, λοιπόν, ξαναγύρισε τὸ πρωΐ ἐκεῖνο τῆς Κυριακῆς καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό της.

Ἡ μητέρα της τὴν τόμαθε κι' ἔτρεξε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

— Παιδί μου, τόφερα κι' ἐγὼ πιὸ πολύ, γιὰ σένα! Ἦταν μοιραῖο!

Ἡ Πόπη τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ναί, Πόπη, ὁ πατέρας σου ὅταν ἔφυγες μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Τὸν συγχώρεσα, ὄχι γιατὶ εἶχε ἕνα παιδί, ἀλλὰ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἶχε πῆ. Τώρα ὅλα διορθώθηκαν...

— Τί θέλεις νὰ πῆς, μητέρα;

— Ὁ Ἀλέκος, παιδί μου, κέρδισε καὶ τὴν ἀγάπη μου. Εἶναι τώρα παιδί μας, εἶναι ὁ ἀδελφός σου. Ξέρω, πὼς θὰ ὑποφέρης ἴσως σ' ὅλη σου τὴ ζωή. Ἀφοῦ ὅμως δὲ μπορεῖς νὰ γίνης γυναίκα του, χάρισέ του τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη σου... Ἔτσι δὲ θὰ τὸν χάσωμε ποτὲ ἀπὸ κοντά μας!...

Ἡ Πόπη ἔγειρε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ἦταν γιὰ τὸν Ἀλέκο ἡ πιὸ στοργικὴ ἀδελφὴ τοῦ κόσμου...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✤ ✤

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΠΡΩΪΜΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ἡ ἐπιδημία τῶν πρώϊμων γάμων, ποὺ ἔχει κυριαρχήσει σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀνησυχεῖ βαθειὰ τοὺς κοινωνιολόγους, γιατὶ κινδυνεύει, ὅπως παρατηροῦν, νὰ ὁδηγήση στὸ διασυρμὸ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ θεσμοῦ καὶ στὴν διάλυσι τῆς οἰκογένειας. Οἱ πρόσφατες στατιστικὲς δείχνουν πὼς ἡ ἐπιδημία αὐτὴ ἔχει πάρει τρομερὴ ἔκτασι.

Στὴν Δυτικὴ Γερμανία, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 1958 παντρεύτηκαν 68 κορίτσια κάτω τῶν 16 ἐτῶν, 2019 ἡλικίας 16 ἐτῶν, 7908 ἡλικίας 17 ἐτῶν, 19888 ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ 33261 ἡλικίας 19 ἐτῶν. Οἱ ἄντρες, πάντως, εἶναι λιγώτερο βιαστικοί, γιατὶ ἕνας μόνο παντρεύτηκε 17 ἐτῶν καὶ κανεὶς σὲ ἡλικία μικρότερη ἀπὸ αὐτήν.

Στὴν Ἀμερική, ἡ ἐπιδημία τῶν πρώϊμων γάμων παρουσιάζει ἀκόμη μεγαλύτερη διάδοσι παρὰ στὴν Γερμανία. Στὴν Οὐάσιγκτων μόνο, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 1958, παντρεύτηκαν 5 κορίτσια ἡλικίας 12 ἐτῶν, 21 ἡλικίας 13 ἐτῶν, 81 ἡλικίας 14 ἐτῶν καὶ 77 ἡλικίας 15 ἐτῶν.

Ἡ νεαρώτερη νύφη τοῦ 1958 — Ἀμερικανίδα, ἐννοεῖται — ἦταν ...9 μόλις ἐτῶν — καὶ ὁ σύζυγός της 22 — ἐνῶ ἡ ἀμέσως μεγαλύτερη τῆς 11 ἐτῶν!

«Φυσικά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ γάμοι — προβλέπουν οἱ κοινωνιολόγοι — πρόκειται νὰ καταλήξουν, μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα, στὸ διαζύγιο»!

Ἡ σελίς τῆς γυναικός

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ἠ ΡΘΕ ἀσφαλῶς ἡ ὥρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ καπέλλα, ποὺ θὰ κάμουν τὴν ἐμφάνισί τους μὲ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνοίξεως. Αὐτὰ ἄλλωστε θὰ εἶναι καὶ ὁ πρόδρομος τῶν καλοκαιρινῶν καπέλλων.

Τὰ ἀνοιξιάτικα καπέλλα θὰ εἶναι μᾶλλον μικρὰ γιατὶ θυμίζουν λίγο τὰ μπονέ. Ἄλλα εἶναι τόκες καὶ ἄλλα κλοσσάκια. Ἕνα σχῆμα ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἡ τόκα «ἀμαζόνα». Θυμίζει τὰ καπελλάκια, ποὺ φοροῦσαν οἱ παλιὲς ἀμαζόνες, μὲ σηκωτὰ πλάγια.

Ἡ ψάθα, φυσικά, ἔχει τὴν πρώτη θέσι. Ψάθα χοντρὴ καὶ λεπτὴ λαίζα. Αὐτὴ ἡ τελευταία φορμάρεται πολὺ εὔκολα καὶ βοηθάει στὸ νὰ φτιάνουμε ὅ,τι σχῆμα θέλουμε.

Μαζὶ μὲ τὴ ψάθα βλέπουμε καὶ πολλὰ ὑφάσματα μεταξωτὰ καὶ βαμβακερά, ποὺ χρησιμοποιοῦνται μόνα τους ἢ μαζὶ μὲ ψάθα.

Πολλὲς τόκες εἶναι καμωμένες μόνο μὲ ψάθα καὶ γαρνίρονται μ' ἕνα μεγάλο λουλοῦδι.

Οἱ συνδυασμοὶ τῶν χρωμάτων παίζουν μεγάλο ρόλο. Προσπαθοῦμε νὰ συνδυάζουμε τὴ ψάθα μὲ κάποιο ὕφασμα, ποὺ νὰ ἔχῃ σχετικὸ χρῶμα ἢ κάποιο ποὺ ν' ἀποτελῇ ἁρμονικὴ ἀντίθεσι καὶ φυσικὰ ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ ξεχνοῦμε καὶ τὸ συνδυασμὸ μὲ τὸ φόρεμα.

Ὁ τρόπος, ποὺ θὰ φορεθοῦν τ' ἀνοιξιάτικα καπέλλα εἶναι δύο εἰδῶν: Τὰ εἶδος μπονὲ πολὺ χωστὰ καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ πίσω· οἱ τόκες καὶ τὰ κλὸς μόνο στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ μὲ κλίσι πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀφίνουν δὲ ἀκάλυπτο τὸ μέτωπο.

Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς καπέλλου εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη, γιατὶ πρέπει νὰ τὸ ταιριάζουμε καὶ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου καὶ μὲ τὸ χτένισμά μας.

Ἀνοιξιάτικη τουαλέττα ἀπὸ σταμπάτο μεταξωτὸ μὲ σταυρωτὸ κορσάζ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Ἡ ἄνοιξι εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη μᾶς καλεῖ ν' ἀπολαύσουμε τὶς χαρὲς τοῦ ὑπαίθρου.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, ποιὸ θἆναι τὸ ντύσιμό μας γιὰ τὰ Σαββατοκύριακα, ποὺ θὰ περάσουμε στὴν ἐξοχή. Ἡ φετεινὴ μόδα λανσάρει τὸ συνδυασμὸ φούστας καὶ μπλούζας ἢ ἀντρικοῦ παντελονιοῦ καὶ μπλούζας.

Οἱ φοῦστες τῶν ἐκδρομῶν θὰ εἶναι καμωμένες ἀπὸ κοτονὰντ μονόχρωμες σὲ ζωηροὺς τόνους ἢ ποικιλόχρωμες ριγέ, καντριγιὲ ἢ καρρεδάτες.

Ἡ χαρακτηριστική τους γραμμὴ εἶναι ἴσια, μία γραμμή, ὅμως, ποὺ δὲν στερεῖται φάρδους γιὰ νὰ μὴ δυσκολεύεται τὸ περπάτημα. Μία κουφωτὴ πιέττα πίσω συντελεῖ στὸ νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸ φάρδος. Τὸ γαζιὰ στὶς φοῦστες αὐτὲς γίνονται σὲ ἀντίθετα ἀπὸ τὸ ὕφασμα χρώματα. Τὸ συμπλήρωμα τῆς φούστας, ἡ μπλούζα, φοριέται ἐπάνω ἀπὸ τὴ φούστα. Ἔχει σχῆμα κιμονὸ μὲ μανίκια τρουὰ - κὰρ ποὺ θὰ φοριοῦνται σηκωμένα ὡς πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες «ἐπὶ τὸ ἀθλητικώτερον». Οἱ γιακάδες θὰ εἶναι πολὺ ξεχειλωμένοι καὶ γενικὰ ἡ γραμμὴ τῆς μπλούζας, μολονότι ἀπὸ ὕφασμα, θὰ μοιάζῃ μὲ πουλόβερ.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς γιὰ τὴν ἄνοιξι εἶναι ἀπαραίτητο ἕνα ἐλαφρὸ ἐπανωφόρι. Αὐτὸ φρονεῖ καὶ ἡ μόδα... Γι' αὐτὸ τὰ ἀνοιξιάτικα φιγουρίνια παρουσιάζουν πληθώρα ἀπὸ ἐπανωφόρια κάθε εἴδους καὶ ἡ μόδα ἀσχολεῖται ἰδιαιτέρως μὲ αὐτά.

Γιὰ τὴν κατασκευή τους χρησιμοποιεῖ λεπτὰ λαινάζ, κοτονὰντ καὶ ἄλλα βαμβακερὰ ὑφάσματα.

Τὰ χρώματα εἶναι ἀνοικτὰ ἁπαλά, χωρὶς ν' ἀποκλείωνται οὔτε τὰ ρόζ, οὔτε τὰ σιέλ, οὔτε τὰ κίτρινα.

Τὰ σχέδια εἶναι μᾶλλον ριχτὰ εὐθύγραμμα, ἀλλὰ καὶ φαρδυά. Ἄλλα δὲν ἔχουν ζώνη καὶ ἄλλα τὰ βλέπουμε μὲ μία μαρτεγκὰλ μπροστὰ καὶ μάλιστα τοποθετημένη ἀρκετὰ ψηλὰ ἂν ἡ σιλουέττα τὸ ἐπιτρέπῃ. Ἂν ὅμως ἔχετε κοντὴ τάλλια, τότε τοποθετῆστε τὴ μαρτεγκὰλ λίγο πιὸ χαμηλά. Αὐτὸ θὰ σᾶς κολακεύσῃ.

Ἡ μόδα εἶναι πάντα ἐλαστική, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ τὴν ἐφαρμόζουμε ἀνάλογα μ' αὐτὸ ποὺ μᾶς ταιριάζει.

Βλέπουμε ἐπίσης πολλὰ φανταιζὶ ὑφάσματα γιὰ τὰ ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια μας. Καὶ σκωτσέζικα καὶ ριγωτὰ καὶ καρρεδᾶτα. Θὰ ἔχουν ὡς βάσι τὸ ἄσπρο χρῶμα ἢ τὸ μπὲζ ἢ τὸ γκρὶ καὶ θὰ συνδυάζουν διάφορα ἄλλα χρώματα.

Τὰ μανίκια στ' ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια εἶναι καὶ ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους καὶ κιμονό, ἀλλὰ τὸ μάκρος τους εἶναι πάντα ἕνα: τρουὰ - κὰρ πέφτοντας ἐλεύθερα ἢ τελειώνοντας σὲ ἄνετα πουανιέ.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τὰ σταμπᾶτα ὑφάσματα θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὸ καλοκαῖρι καὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους ἀπὸ τὴν ἄνοιξι. Ὁ προορισμός τους θὰ εἶναι κυρίως νὰ προσφέρουν στὴ γυναῖκα χαριτωμένες ἀμπιγιὲ τουαλέττες γιὰ τ' ἀπογεύματα καὶ τὰ βράδυα.

Τὰ χρώματά τους εἶναι ζωηρὰ ἢ σκοτεινά, μὲ μεγάλα σχέδια.

Ἡ γραμμή τους δὲν παρουσιάζει μιὰ μόνο μορφὴ γιατὶ πότε ἔχουν φαρδυὲς φοῦστες καὶ ντραπαριστὰ κορσὰζ μὲ μεγάλα ἀνοίγματα λαιμοῦ καὶ πότε εὐθύγραμμες φοῦστες καὶ ἐφαρμοστὰ κορσάζ.

Πάντως τὸ ἐπάνω μέρος τῶν κορσὰζ παρουσιάζει πάντα ἄνεσι καὶ σ' αὐτὸ συντελοῦν τὰ κιμονὸ μανίκια καὶ οἱ ξεχειλωμένοι μεγάλοι γιακάδες.

Τὸ μάκρος τῆς φούστας κατέβηκε 2—3 ἑκατοστά, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ φαίνεται ἀρκετὰ κοντή.

ΝΤΕ - ΠΙΕΣ ΑΠΟ ΣΤΑΜΠΑΤΑ

Μία μόδα ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ ἐπίσης πολὺ εἶναι τὰ σταμπᾶτα μεταξωτὰ γιὰ λουσᾶτα «ντὲ - πιές». Αὐτὰ θἄχουν προορισμὸ νὰ φοριοῦνται σὲ μία ἀπογευματινὴ συγκέντρωσι. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα εὐθύγραμμο φόρεμα μὲ μεγάλο ἄνοιγμα γύρω στὸ λαιμὸ χωρὶς μανίκια, καὶ μὲ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοποθετημένη χαμηλὰ ἢ πιὸ ψηλὰ ἀνάλογα μὲ τὴν τάλλια σας. Τὸ μπολερὸ γίνεται κοντὸ καὶ φοριέται ἀνοικτὸ μπροστὰ ἢ τὸ πολὺ κουμπώνει μὲ ἕνα κουμπί.

Τὸ μπολερὸ ἔχει μανίκια τρουὰ - κὰρ καὶ στολίζεται μ' ἕνα γιακὰ καὶ ρεβὲρ σὲ ἄνετη γραμμή.

Τὰ σταμπᾶτε ὑφάσματα θὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ γιὰ «ντὲ - πιὲς» ποὺ συνδυάζουν φούστα καὶ βέστα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἀκολουθοῦμε τὴν ἐβαζὲ γραμμή. Κάνουμε τὴ φούστα πλισσεδωτὴ μὲ λεπτὸ πλισσάρισμα τῆς μηχανῆς καὶ ἡ βέστα πέφτει ἄνετη ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν. Στολίζεται μ' ἕνα μεγάλο ἄνετο γιακὰ καὶ τὰ μανίκια εἶναι κομμένα σὲ σχῆμα κιμονό.

Βέβαια, περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι αὐτὸ τὸ «ντὲ - πιὲς» πρέπει νὰ συμπληρώνεται καὶ μὲ μία μπλούζα λευκὴ λενζερὶ ἢ χρωματιστὴ σ' ἕνα χρῶμα ποὺ νὰ θυμίζῃ τὸ σταμπάτο τοῦ ντὲ - πιές. Ἡ κόψι τῆς μπλούζας εἶναι στὸν τύπο σεμιζιὲ ἢ καὶ πιὸ λουσάτη ἂν θέλουμε νὰ ἔχουμε ἕνα ἀμπιγιὲ σύνολον. Καὶ μάλιστα κάνουμε καὶ πολὺ μεγάλο τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ γιὰ νὰ τὴν κάμουμε ἀκόμη πιὸ λουσάτη καὶ ἀφαιροῦμε ἐντελῶς τὰ μανίκια.

1) Ριγωτὸ ἀνοιξιάτικο ἐπανωφόρι μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ μπροστὰ μαρτεγκάλ. 2) Μονόχρωμο ἀνοιξιάτικο ἐπανωφόρι σὲ ριχτὸ σχέδιο, μὲ κλειστὸ γιακά.

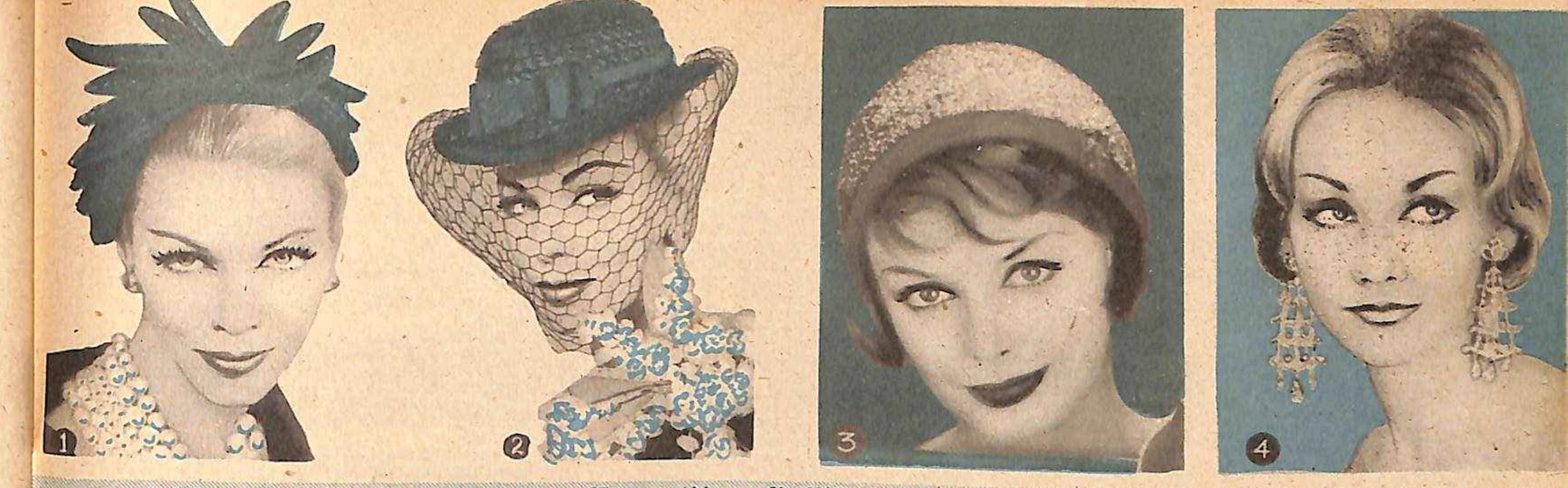

1) Φύλλα ἀπὸ ψάθα ποὺ σχηματίζουν ἕνα εἶδος καπέλλου... 2) Ψάθα-ἀμαζόνα μὲ βελάκι εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ καπελλάκι γιὰ τὴν ἄνοιξι. 3) Συνδυασμὸς ψάθας καὶ ὑφάσματος, ποὺ κάνει αὐτὴ τὴ νόστιμη καὶ πολὺ νεανικὴ καλότα. 4) Ἁπλὸ χτένισμα ἐντελῶς μοντέρνο μὲ μακρυὰ σκουλαρίκια.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα παρουσιάζει μερικὰ χτυπητὰ χαρακτηριστικά, ποὺ τῆς προσδίδουν κάτι τὸ ἐντελῶς ξέχωρο ἀπ' ὅ,τι ξέρουμε ὡς τώρα.

Ἔχουμε, λοιπόν, τοὺς μεγάλους γιακάδες, ποὺ τοποθετοῦνται παντοῦ σὲ φορέματα καθημερινά, σὲ φορέματα ἀμπιγιέ, σὲ «ντὲ-πιές», σ' ἐπανωφόρια ἀνοιξιάτικα.

Οἱ γιακάδες αὐτοὶ εἶναι πολὺ ἄνετοι, σχεδὸν ξεχειλωμένοι. Μερικοὶ μοιάζουν μὲ ἐσάρπες, ποὺ καλύπτουν μερικὲς φορὲς καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μπράτσων.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς εἶναι οἱ ζῶνες κάθε τύπου: στενές, φαρδυές, ντραπαριστές, ἴσιες, ποὺ κλείνουν πότε μὲ δεσίματα, πότε μὲ ἀγκράφφες.

Ἄλλη μεγάλη μόδα εἶναι οἱ πιέττες, ἐλεύθερες, τσακιστές, κουφωτὲς ἢ πλαγιαστές. Ἄλλες εἶναι πιασμένες μόνο στὴ μέση καὶ ἄλλες σχηματίζουν ὁλόκληρο τὸ φόρεμα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κορσάζ.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ κι' αὐτὸ τῆς ἀνοίξεως εἶναι τὸ ντραπάρισμα, ποὺ τὸ βλέπουμε στὰ κορσάζ, στὰ ἐπάνω μέρη τῆς φούστας, στὶς ζῶνες καὶ στοὺς γιακάδες.

Μ' ἄλλα λόγια μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα δίνει στὴ γυναῖκα ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ πιὸ κομψή.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ πολὺ ἁπλοῦ χτενίσματα μὲ τὰ πολὺ φανταχτερὰ σκουλαρίκια.

Ἔτσι, ἐνῶ τὰ μαλλιὰ ἐμφανίζονται σχεδὸν ἴσια, μὲ ἀραιὲς σκάλες κι' ἕνα ἐλαφρὸ μπουκλάρισμα στ' αὐτιά, δυὸ μεγάλα κρεμαστὰ σκουλαρίκια ἀποτελοῦν τὴν ἀντίθεσι.

Κάποτε, τὰ σκουλαρίκια αὐτὰ φτάνουν ὡς τοὺς ὤμους. Συνήθως εἶναι ἕνας ὡραῖος συνδυασμὸς ἀπὸ μέταλλο καὶ πετράδια.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ ὑποδεχθοῦν τὰ κοριτσάκια τὴν ἄνοιξι, ποὺ θὰ τοὺς χαρίσῃ ὡραῖα ἀνάλαφρα φορεματάκια

Τὰ πρῶτα μοντέλα ποὺ βλέπομε εἶναι ἕνας συνδυασμὸς φορέματος καὶ μπλούζας.

Ἄλλοτε τὸ φόρεμα θὰ σχηματίζῃ ἕνα κανονικὸ μπουστάκι, ποὺ θὰ τοῦ λείπουν μόνο τὰ μανίκια καὶ ἡ μπλούζα θὰ συμπληρώνῃ τὰ κενὰ σημεῖα. Ἄλλοτε πάλι τὸ φόρεμα ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σουρωτὴ ἢ πλισσεδωτὴ φουστίτσα, ποὺ συμπληρώνεται μὲ τιράντες καὶ μιὰ ζώνη δεμένη πίσω σ' ἕνα φιόγκο. Κι' ἐδῶ ἔχομε μιὰ μπλούζα γιὰ συμπλήρωσι.

Αὐτὰ τὰ παιδικὰ φορέματα, ποὺ συνδυάζονται μὲ μπλοῦζες γίνονται συνήθως ἀπὸ φανταιζὶ ὑφάσματα, λεπτὲς φανελλίτσες, σκωτσέζικα λεπτὰ λαινὰζ ἢ κοτονάντ. Οἱ μπλοῦζες γίνονται ἀπὸ βατίστες λευκὲς ἢ χρωματιστές.

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Τὰ ἴδια φανταιζὶ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦνται καὶ γιὰ ὁλόκληρα φορέματα ἢ γιὰ σύνολα ντὲ - πιές, ποὺ προορίζονται γιὰ μεγαλύτερα κοριτσάκια. Εἴτε στὸ ἕνα εἶδος εἴτε στὸ ἄλλο οἱ φουστίτσες εἶναι σχεδὸν πάντα πλισσεδωτές. Ἡ μεγάλη μόδα τῆς πιέτας ταιριάζει ἰδιαιτέρως στὰ παιδιὰ καὶ δίνει στὸ σύνολο τὴν ἄνεσι ποὺ τοὺς ταριάζει.

Ὅταν πρόκειται γιὰ ὁλόκληρο φόρεμα τὸ μπουστάκι τοῦ φορέματος ἑνώνεται μὲ τὴ φούστα στὴ γραμμὴ τῆς μέσης ἢ λίγο χαμηλότερα καὶ μιὰ στενὴ δερμάτινη ζώνη ὑπογραμμίζει τὴ μέση.

Μποροῦμε ὅμως νὰ συμπληρώσωμε τὴ φούστα καὶ μὲ μιὰ ὁμοιόμορφη καζάκα ποὺ φθάνει ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν. Κι' ἐδῶ ἡ δερμάτινη ζώνη ἀποτελεῖ τὸ συμπλήρωμα σχηματίζοντας ἐνίοτε στὴν καζάκα ἕνα μπλουζόν.

Τὰ κοντὰ μανίκια εἶναι ἀπαραίτητα κι' ἕνα λευκὸ γιακαδάκι μὲ μιὰ γραβάτα ἢ φιογκάκι.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τὰ κοστουμάκια τῶν ἀγοριῶν γιὰ τὴν ἄνοιξι ἀποτελοῦνται ἀπὸ συνδυασμὸ παντελονιοῦ μακρυοῦ ἢ κοντοῦ, ποὺ φοριέται μὲ τιράντες ἢ μπλούζα.

Τὸ ὕφασμα τοῦ παντελονιοῦ εἶναι μονόχρωμη φανέλλα καὶ μπλούζα ἀπὸ χρωματιστὴ ἢ λευκὴ ποπλίνα.

Ἄλλο κοστοῦμι εἶναι τὸ κοντὸ παντελόνι καὶ βέστα ὁμοιόμορφη μὲ συμπλήρωμα μπλούζας ἢ πουλόβερ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

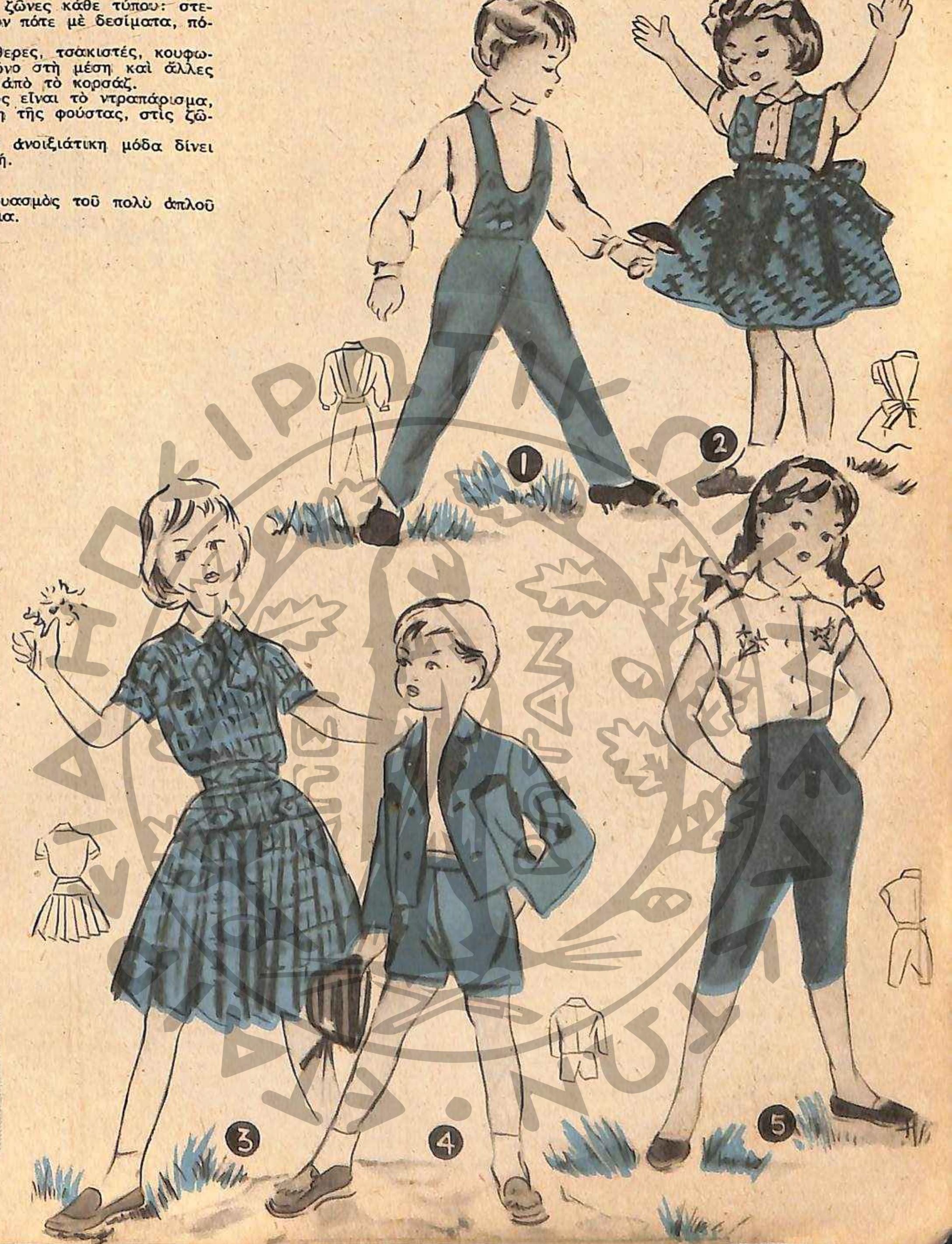

1) Παντελόνι μὲ τιράντες καὶ μπλούζα γι' ἀγοράκι 3—4 χρόνων. 2) Παιδικὸ φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι 4 χρόνων. 3) Γιὰ μεγαλύτερο κοριτσάκι 8—9 χρόνων ντὲ-πιὲς μὲ πλισεδωτὴ φούστα καὶ καζάκα. 4) Ἀνοιξιάτικο κοστοῦμι γιὰ ἀγόρι. 5) Κοντὸ παντελόνι καὶ μπλούζα γιὰ κοριτσάκι 4—5 χρόνων.

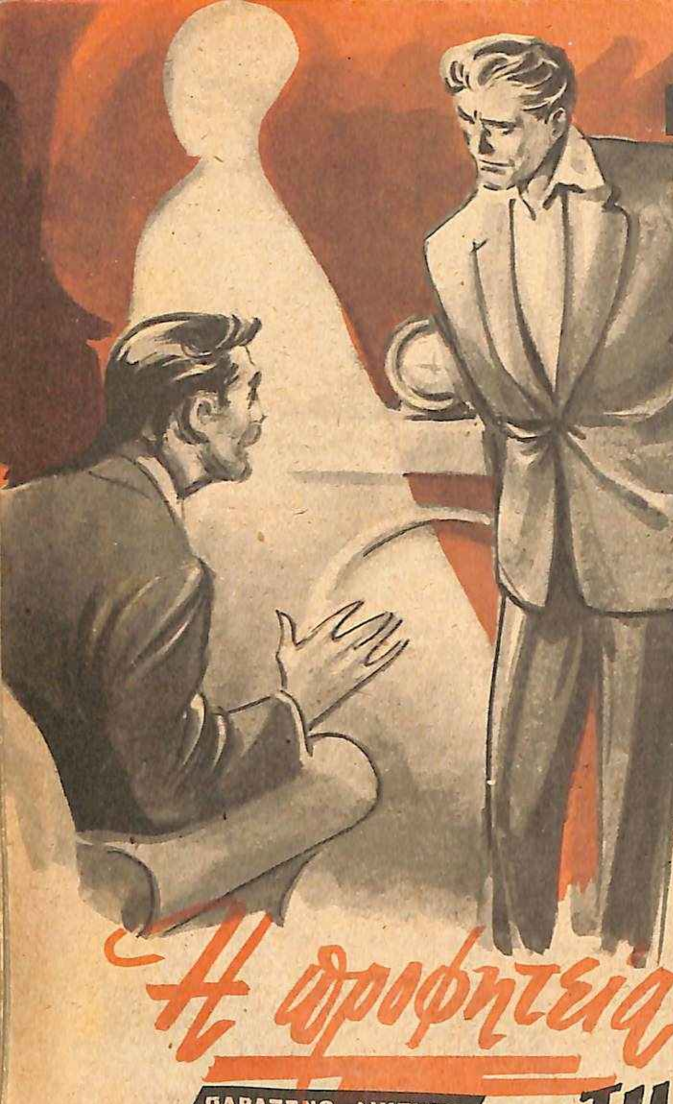

Μοῦ φάνηκε πὼς μιὰ ἄσπρη σκιὰ εἶχε περάσει ἀπὸ μπροστά μου..

Ἡ προφητεία ΤΗΣ "ΜΑΓΙΣΣΑΣ"

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΕΙΝΑΙ βέβαιο πὼς συμβαίνουν κάποτε γύρω μας φαινόμενα μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητα!... εἶπε ὁ γιατρὸς Βιμπόρκ. Ἀκοῦστε μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς πείση.

»Εἶχα ἄλλοτε μιὰ μικρότερη ἀδελφή, πολὺ ὄμορφη. Τὴν ὑπεραγαποῦσα καὶ στάθηκα σὰν πατέρας της ὅταν ὀρφανέψαμε. Μέναμε τότε σ' ἕνα κτῆμα μας, στὴ Βανδέα.

»Ἕνα βράδυ, ποὺ ἔκανα ἕνα περίπατο μαζί της, συναντήσαμε μιὰ γερόντισσα, τὴ «μάγισσα», ὅπως τὴ λέγανε οἱ χωριάτες. Ἄρχισε νὰ περπατάη στὸ πλευρό μας καὶ νὰ μᾶς λέη:

»— Τὸ ὄμορφο αὐτὸ κορίτσι θὰ παντρευτῆ... Ἕνας νέος τὴν ἀγαπάει σὰν τρελλός... Μὰ τί πόνους καὶ καϋμοὺς θὰ περάση!... Τὸ ἴδιο τὸ σπλάχνο της, ἕνα παιδάκι, θὰ τὴ σκοτώση πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ... Ὁ νέος ὅμως θὰ ζῆ πάντα μαζί της... Ἡ ψυχή της θὰ φτερουγίζη γύρω του...

»— Ἔ, φτάνει τόσα ποὺ εἶπες! τῆς φώναξα, δίνοντάς της μερικὲς δεκάρες. Μᾶς ζάλισες!

»Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οἱ προφητεῖες της μοῦ εἶχαν κάνει δυσάρεστη ἐντύπωσι, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶμαι προληπτικός. Γιατὶ ἡ ἀδελφή μου εἶχε ὑγεία ντελικάτη, καὶ μ' ἀνησυχοῦσε ἤδη ἀρκετὰ ἡ σκέψι πὼς θὰ παντρευόταν καὶ θὰ γινότανε μητέρα...

»Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἔκανε τὸ γάμο της μ' ἕνα φίλο μου, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Στὴν ἀρχὴ ἀνησύχησα. Μὰ ὅταν, σὲ λίγους μῆνες, ξανάρθε νὰ μὲ δῆ στὸ κτῆμα, εἶδα πὼς ἦταν θαυμάσια στὴν ὑγεία της.

»Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ πάνω-κάτω, ἀποφάσισα νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Παρίσι. Ἄφισα λοιπὸν τοὺς νιόπαντρους στὸ μικρὸ κτῆμα μας κι' ἔφυγα, ἥσυχος... Ποτὲ δὲ φανταζόμουν ὅτι, μετὰ ἕξη βδομάδες, θἄπαιρνα τὸ μοιραῖο τηλεγράφημα ποὺ μοῦ ἀνάγγελλε τὸν ξαφνικὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς μου!... Εἶχε πάθει ἀποβολὴ κι' εἶχε πεθάνει ἀπ' τὴν αἱμορραγία.

»Πέρασαν ὀχτὼ μῆνες ἀπ' τὸ τραγικὸ αὐτὸ περιστατικό. Ὁ γαμπρός μου εἶχε μείνει στὴ Βανδέα, στὸ σπίτι ὅπου εἶχε ἀγαπήσει ἐκείνη ποὺ τὴ χάρησε τόσο λίγο. Ὅσο γιὰ μένα, προσπαθοῦσα νὰ ξεχάσω τὸν πόνο μου μὲ τὴ δουλειά μου.

»Τὸ καλοκαίρι, πῆγα νὰ περάσω λίγες μέρες κοντὰ στὸ γαμπρό μου, ποὺ ἀπὸ καιρὸ δὲ μοῦ εἶχε δώσει εἰδήσεις του. Τὸν βρῆκα ἀρκετὰ ἥσυχο φαινομενικά. Μὲ δέχτηκε ἐγκάρδια.

»Ἀποφύγαμε νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ κείνη, ποὺ μᾶς τὴν ἔφερνε ὡστόσο στὸ νοῦ μας κάθε γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ...

»Στὸ τραπέζι, ὁ γαμπρός μου μοῦ μίλησε γιὰ διάφορα ζητήματα τοῦ κτήματος... Μόνο κατὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, πρόσεξα τὴν παράξενη ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του καὶ τὶς νευρικὲς κινήσεις του...

»Ἀφοῦ ἤπιαμε τὸν καφέ, περάσαμε στὸ σαλόνι. Καθήσαμε ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, βουβοί. Συλλογίστηκα τότε τὴν ἀδελφή μου, καὶ τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα.

»Ὁ γαμπρός μου μὲ κύτταζε. Ξαφνικὰ σηκώθηκε, ἦρθε κοντά μου, καὶ μοῦ εἶπε:

»— Θέλεις νὰ τὴ δῆς;...

»Ἀναπήδησα, νομίζοντας πὼς εἶχε τρελλαθῆ. Συγχρόνως ὅμως εἶχα συγκινηθῆ βαθειὰ ἀπ' τὸ μυστηριῶδες ὕφος του.

»— Θὲς νὰ τὴ δῆς; μὲ ξαναρώτησε. Εἶν' ἐδῶ... τὴ νοιώθω κοντά μας! Ναί, θἄρθη!...

»Ξαφνικὰ ἔσβυσε ἡ λάμπα— χωρὶς νὰ καταλάβω ποιὸς τὴν εἶχε φυσήξει, γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ γαμπρός μου βρισκόταν μακρυὰ ἀπ' τὸ τραπέζι. Τοῦ κάκου προσπάθησα ν' ἀντιδράσω, νὰ νικήσω τὴν τρέλλα ποὺ ἔνοιωθα πὼς μὲ κυρίευε!

»Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἦρθε στὸ νοῦ μου ἡ προφητεία τῆς «μάγισσας», τῆς γερόντισσας ποὺ εἶχα συναντήσει ἕνα βράδυ μὲ τὴν ἀδελφή μου! Μιὰ τρομερὴ ἀγωνία μοὔσφιξε τὴν καρδιά.

»Ὁ γαμπρός μου εἶχε ἀκουμπήσει στὸ τζάκι. Διέκρινα μέσα στὸ σκοτάδι τὰ μάτια του νὰ λάμπουνε παράξενα...

»— Πρόσεξε! μοῦ εἶπε μ' ὑπόκωφη φωνή. Κύτταζε καλὰ τὴν πόρτα τοῦ βάθους... Ἀπὸ κεῖ θὰ μπῆ, ἀπὸ κεῖ μπαίνει πάντα... Θὰ τὴ δῆς νὰ ξεχωρίζη, στὰ κάτασπρα ντυμένη, σὰν νἄβγαινε μέσ' ἀπ' τὸν τοῖχο... Τὰ βήματά της! Τ' ἀκοῦς;

»Πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμή, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἕνα γλύστρημα στὸ πάτωμα. Ἡ συγκίνησι, ἡ ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς μ' εἶχαν ἐκνευρίσει ἀφάνταστα. Κύτταζα μπροστά μου, ἐπίμονα, σὰν νὰ ζητοῦσε ἡ ματιά μου νὰ διαπεράση τὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ μᾶς τύλιγε. Μὰ οἱ διεσταλμένες κόρες τῶν ματιῶν μου δὲ μποροῦσαν νὰ δοῦνε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ φλογερὴ ἐπιθυμία μου...

»— Εἶσ' ἐδῶ, γλυκειά μου ἀγάπη; φώναξε ξαφνικὰ ὁ γαμπρός μου.

»Αὐτὴ τὴ φορά, ἄκουσα καθαρὰ ἕνα τρίξιμο στὸν τοῖχο. Ὁ γαμπρός μου μ' ἔπιασε τότε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε, λαχανιασμένα:

»— Τὴ βλέπεις;... Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μας... Μὰ δὲν τὴν ἀναγνωρίζεις λοιπόν;

»Τοῦ κάκου ἄνοιγα τὰ μάτια μου. Δὲν ἔβλεπα τίποτα... Κι' ὅμως εἶχα μιὰ ἀφάνταστη ἐπιθυμία νὰ τὴ δῶ, ὅπως τὴν ἔβλεπε κι' ἐκεῖνος... Γιατί, ἀσφαλῶς, θὰ τὴν ἔβλεπε ὁ γαμπρός μου!

»Ἕνα δυνατὸ φῶς μὲ θάμπωσε ξαφνικά! Μοῦ φάνηκε πὼς μιὰ ἄσπρη σκιὰ εἶχε περάσει ἀπὸ μπροστά μου. Ἔμπηξα μιὰ φωνὴ κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου.

»— Ἄ, τὴν εἶδες λοιπὸν καὶ σύ!... φώναξε ὁ γαμπρός μου. Τώρα ἄκουσέ την! Θυμήσου τὸ κομμάτι ποὺ λάτρευε, ποὺ ἔπαιζε μὲ τόση γλύκα στὸ πιάνο! Ἄκουσε!...

»Ὅπως τὰ μάτια μου πρὶν ἀπὸ λίγο, ἔτσι καὶ τ' αὐτιά μου τώρα προσπάθησαν ἀπεγνωσμένα ν' ἀκούσουν. Ὁ σκοπὸς ἄρχισε ν' ἀντηχῆ μέσα μου. Ὕστερα, σιγὰ-σιγά, ἡ μελωδία λὲς καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ μένα... καὶ σὰν νὰ χάϊδευαν τὰ πλῆκτρα του δάχτυλα ἀόρατα, τὸ πιάνο ἄρχισε ν' ἀναδίνη ἤχους γλυκύτατους καὶ λιγάκι ὑπόκωφους!

»Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί μου, ποὺ λιποθύμησα... Ὅταν συνῆλθα, ἡ λάμπα ἦταν ξαναναμμένη. Ἀντίκρυ μου ὁ γαμπρός μου, κατάχλωμος, σκούπιζε τὸ μέτωπό του...

Ὁ γιατρὸς Βιμπόρκ σώπασε.

— Λοιπόν, γιατρέ;... ρώτησε ἀνυπόμονα μιὰ κυρία τῆς συντροφιᾶς.

— Λοιπόν, κυρία μου... σᾶς τὸ εἶπα κι' ἀπ' τὴν ἀρχή: Συμβαίνουν γύρω μας τόσα παράξενα κι' ἀνεξήγητα μυστήρια!...

Α. ΝΤΥΠΛΕΣΙ

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Ὁ ἰδεώδης πατέρας κι' ὁ πρωταθλητὴς τοῦ ἅλματος

ΔΕΝ εἶναι ἀπίστευτες μονάχα... οἱ ἱστορίες ποὺ διηγοῦνται οἱ ἐρασιτέχνες ψαράδες γιὰ τὰ κατορθώματά τους, ἀλλὰ καὶ οἱ συνήθειες κι' ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν ψαριῶν.

Ἂς ἀρχίσουμε μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ γονιμότητά τους. Ἕνα θηλυκὸ ψάρι μπορεῖ νὰ γεννήση κάθε φορὰ μέχρι 28.000.000 αὐγά! Ἀλλ' οἱ πιθανότητες ποὺ ἔχει τὸ καθένα τους νὰ γονιμοποιηθῆ, ν' ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ γίνη ψάρι κανονικό, εἶναι μονάχα 1 στὰ 14.000.000.

Προσπαθῶντας ὡστόσο ν' αὐξήση τὶς πιθανότητες διασώσεως τῶν αὐγῶν του ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους κινδύνους ποὺ τὰ ἀπειλοῦν, ἕνα εἶδος σολωμοῦ πηδάει ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὰ γεννάει πάνω στὰ φυτὰ τοῦ ποταμοῦ. Ὕστερα τὸ ἀρσενικὸ τὰ διατηρεῖ ὑγρά, πετῶντας τους νερὸ μὲ τὴν οὐρά του.

Ἕν' ἄλλο εἶδος ψαριοῦ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡ προσωποποίησι τῆς πατρικῆς στοργῆς. Τὸ ἀρσενικὸ φτιάνει τὴ φωλιά του, τὴ στερεώνει καλὰ πάνω στὰ ὑποβρύχια φυτὰ καὶ ξεκινάει ὕστερα, ἀναζητῶντας ἕνα θηλυκό. Ὅταν τὸ βρῆ, τὸ τραβάει πρὸς τὴ φωλιά, προσελκύοντάς το μὲ τὸ κόκκινο χρῶμα του. Τὸ θηλυκὸ μπαίνει στὴ φωλιά, γεννάει τ' αὐγά του καὶ φεύγει. Τὸ ἀρσενικὸ ψάχνει τότε γιὰ ἄλλο ταίρι, κι' αὐτὸ συνεχίζεται ὥσπου νὰ γεμίση αὐγὰ ἡ φωλιά.

Ὕστερα, ἀφοῦ τὰ γονιμοποιήση, τὰ φυλάει ἄγρυπνα ἐπὶ 3 βδομάδες, προστατεύοντάς τα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Δὲ διστάζει νὰ ἀγωνιστῆ γιὰ χάρι τους μὲ ψάρια 20 φορὲς μεγαλείτερα ἀπ' αὐτό. Συνεχίζει δὲ αὐτὴ τὴ στοργικὴ ἐπίβλεψι ὥσπου νὰ μεγαλώσουν ἀρκετὰ τὰ ψαράκια καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ φωλιά. Ὕστερα ξαναρχίζει τὴν ἀναζήτησι θηλυκῶν, γιὰ νὰ γεννήσουν καινούργια αὐγά. Τὸ ἴδιο συνεχίζεται ἐπὶ ἕνα χρόνο περίπου. Ὕστερα ὁ ἰδεώδης αὐτὸς πατέρας ψοφάει, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό του.

Ὁ «περιόφθαλμος» εἶναι ἕνα ψάρι τῶν τροπικῶν, ποὺ διακρίνεται... γιὰ τὴν περιέργειά του! Ἀνεβαίνει δηλαδὴ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, κι' ὅταν δῆ ἕνα βράχο ἢ ἕνα κούτσουρο ποὺ ἐπιπλέει, σκαρφαλώνει πάνω, μὲ τὴ βοήθεια τῶν πτερυγίων του, καὶ ἀναπαύεται γιὰ λίγο ἔξω ἀπ' τὸ νερό, κυττάζοντας γύρω του! Συχνά, σέρνεται πάνω στὴ λάσπη τῆς ἀκρογιαλιᾶς, σ' ἀπόστασι 6—7 μέτρων ἀπ' τὴ θάλασσα!

Ἀκόμα καλλίτερα ὅμως τὰ καταφέρνει τὸ «λασπόψαρο» τῆς Ἀφρικῆς. Αὐτὸ ἔχει συγχρόνως βράγχια (σπάραχνα) καὶ μιὰ κύστι ἀέρος ποὺ τὴ μεταχειρίζεται σὰν πνεύμονα. Ὅταν λοιπὸν συμβῆ νὰ στερέψουν οἱ χείμαρροι ὅπου ζῆ, χώνεται σὲ μιὰ τρύπα τῆς λάσπης καὶ μένει ἐκεῖ, ἀναπνέοντας μὲ τὸν «πνεύμονά» του, ὥσπου νὰ βρέξη καὶ νὰ ξαναγεμίσουν μὲ νερὸ τὰ ξεροπόταμα.

Τὸ «τοξόψαρο» τῆς Ταϊλάνδης κυνηγάει τὴ λεία του ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Ὅταν ἰδῆ δηλαδὴ ἕνα ἔντομο καθισμένο σ' ἕνα διπλανὸ φυτό, ἐκσφενδονίζει πάνω του μιὰ στήλη νεροῦ, μὲ δύναμι καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια, τὸ ρίχνει ἔτσι μέσα στὸ ποτάμι καὶ τὸ καταβροχθίζει.

Τὸ «ἠλεκτρικὸ χέλι», ποὺ φτάνει σὲ μῆκος τὰ 3 μέτρα, ἔχει στὸ σῶμα του τρεῖς φυσικὲς «μπαταρίες», μὲ τὶς ὁποῖες παράγει ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις καὶ κεραυνοβολεῖ τὴ λεία του. Ἔχει ὅμως καὶ δυὸ ἄλλες παράξενες ἰδιότητες: Μπορεῖ νὰ κολυμπήση πρὸς τὰ πίσω, τὸ ἴδιο εὔκολα ὅπως καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ διακρίνει τὰ ἀντικείμενα ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι!

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ ψάρια ποὺ ζοῦνε στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, παράγουν φῶς ἀπ' τὸ σῶμα τους. Ἕνα εἶδος τους λοιπόν, ποὺ συναντᾶται στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό, βγάζει τεσσάρων χρωμάτων φῶς ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του: κόκκινο, πορτοκαλί, μὼβ καὶ μπλέ.

Στὰ ἴδια μέρη, ὑπάρχει κι' ἕνα ψάρι, ποὺ ἔχει στὸ ρύγχος του ἕνα εἶδος «βεντούζας», μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ κολλήση γερὰ σὲ ἄλλα ψάρια, σὲ πλοῖα, κλπ.

Οἱ ψαράδες λοιπὸν τῆς Ἰνδονησίας καὶ τῆς βορείου Αὐστραλίας ἔχουν βρῆ τὸν ἑξῆς τρόπο, γιὰ νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδιότητά του: Τοῦ περνᾶνε ἕνα μετάλλινο κρῖκο στὴν οὐρά, τὸ δένουν μ' ἕνα λεπτὸ καὶ γερὸ σκοινὶ καὶ τ' ἀφίνουν ἐλεύθερο σὲ μέρη ὅπου ὑπάρχουν θαλασσοχελῶνες. Τὸ ψάρι κολλάει τότε στὸ καβοῦκι μιᾶς χελώνας, κι' οἱ ψαράδες τὸ τραβᾶνε ἔξω μαζί της, ἐπιτυγχάνοντας ἔτσι ἕνα ἄκοπο καὶ ἀποδοτικὸ ψάρεμα.

Ξέρομε ὅλοι τὰ «χελιδονόψαρα», ποὺ κάνουν ἅλματα ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Ἀλλὰ τὸ «ψάρι ποὺ πετάει» τῶν τροπικῶν θαλασσῶν κρατάει ἕνα ἀπίστευτο ρεκόρ, πηδῶντας σὲ ὕψος 11 μέτρων καὶ σ' ἀπόστασι 360 μέτρων!

ΤΑ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζη σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάη νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

9 — 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου		
★ Τὰ προβλήματα ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν βρίσκονται ἀκόμα μακρυὰ ἀπ' τὴν ποθητὴ λύσι. ★ Σᾶς γίνονται δυὸ προτάσεις καὶ δὲν ξέρετε ποιὰ νὰ διαλέξετε. ★ Μὴ χάνετε πολύτιμο χρόνο.	★ Δυσμενεῖς ἀστρικὲς ἐπιρροὲς περιπλέκουν τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Ἀποφύγετε πάντως νὰ φτάσετε σὲ ρῆξι, γιατὶ θὰ σᾶς βλάψη καὶ ἐπαγγελματικά. ★ Συγκεντρῶστε πληροφορίες.	★ Ἐνδιαφερθῆτε περισσότερο γιὰ τὰ σπὸρ καὶ γιὰ τὴ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο. Αὐτὸ θὰ ὠφελήση τὴν ὑγεία σας. ★ Τὸ κόκκινο σᾶς κολακεύει καὶ τὸ 9 φέρνει τύχη.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου		
★ Θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ ἀπροσδόκητα ἐμπόδια τὴν Πέμπτη 9 καὶ τὴν Παρασκευὴ 10. ★ Φροντῖστε οἱ συνεργάτες σας νὰ ἀνήκουν στὸν Κριὸ ἢ στὸν Ὑδροχόο.	★ Ἡ περίοδος εἶναι πιὸ κατάλληλη γιὰ φλὲρτ παρὰ γιὰ δημιουργία σοβαροῦ δεσμοῦ. ★ Χάρις καὶ εὐγλωττία θὰ σᾶς ἐξασφαλίσουν εὔκολες κατακτήσεις. ★ Ἡ δυσπιστία εἶναι παράλογη.	★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως θὰ εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὑπερβολικὰ εὐαίσθητες καὶ αὐτὸ θὰ ἐπηρεάση τὴν ὑγεία τους. ★ Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ καταπολεμήσουν τὴ λαιμαργία.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου		
★ Περίοδος εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι θὰ πραγματοποιήσουν σημαντικὰ καὶ ἀπροσδόκητα κέρδη. ★ Καὶ γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους ὅμως ἡ δουλειὰ παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον	★ Εὔνοια τῆς τύχης στὸν αἰσθηματικὸ τομέα, ἰδίως ἂν τὸ ἑτερόφυλο πρόσωπο ἀνήκη στὸν Τοξότη. ★ Κάποιο περιστατικὸ θὰ πληγώση τὸν ἐγωϊσμό σας.	★ Ἡ ἐλαφρὰ πρωϊνὴ ἀδιαθεσία ὀφείλεται σὲ παρατεινομένη ὑπερκόπωσι. ★ Μὴ περιφρονήσετε τὶς μικροενοχλήσεις τῶν δοντιῶν καὶ ἐπισκεφθῆτε ἕνα ὀδοντίατρο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου		
★ Σᾶς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ σημειώσετε μιὰ θετικὴ ἐπιτυχία καὶ νὰ πραγματοποιήσετε σημαντικὸ κέρδος. Μὴ τὴ χάσετε. ★ Σᾶς περιμένει ὅμως καὶ μιὰ ἀπογοήτευσι.	★ Ἡ μουσικὴ θὰ παίξη κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ σημαντικὸ ρόλο στὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ Τὰ ἄστρα εὐνοοῦν τὶς ἀπροσδόκητες συναντήσεις καὶ τοὺς νέους φιλικοὺς δεσμούς.	★ Οἱ ἀπότομες ἐναλλαγὲς τοῦ καιροῦ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. ★ Ἀποφύγετε κάθε ὑπερκόπωσι καὶ αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου. ★ Ἀποφύγετε ἐπίσης τὶς συγκινήσεις.
ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου		
★ Περίοδος καθόλου εὐχάριστη, γιατὶ καὶ τὰ πιὸ ἁπλᾶ πράγματα θὰ σᾶς φανοῦν πολύπλοκα καὶ κοπιαστικά. Αὐτὸ ὀφείλεται ἰδίως στὸ ὅτι δὲ διατηρεῖτε τὴν ψυχραιμία σας.	★ Μὴ παρατείνετε τὶς προστριβὲς μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. Δῶστέ του τὴν εὐκαιρία νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο χωρὶς νὰ θιγῆ τὸ γόητρό του καὶ χωρὶς νὰ φανῆ πὼς ἐσεῖς ὑποχωρεῖτε.	★ Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ αὐξάνει ὁ δυναμισμός σας καὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀνθίσταται καλύτερα κατὰ τῶν κινδύνων ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. ★ Ἀποφύγετε πάντως κάθε ἐπαφὴ μὲ ἀρρώστους.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου		
★ Τὸ ἐμπόριο παρουσιάζει κίνησι καὶ ἀφίνει κέρδη. ★ Οἱ ἐργαζόμενοι σὲ γραφεῖα θὰ βροῦν ὅμως τὴ δουλειὰ δύσκολη καὶ κινδυνεύουν νὰ ἔχουν προστριβὲς μὲ τοὺς προϊσταμένους.	★ Θὰ σᾶς παρουσιαστῆ μιὰ σπουδαία εὐκαιρία, τὴν ὁποία ὅμως θ' ἀφήσετε ἀνεκμετάλλευτη. ★ Συμφιλίωσι μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ προξενήση μεγάλη χαρά! Ἐπιδιώξετέ την.	★ Διαταραχὲς στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα, οἱ ὁποῖες θὰ εἶναι ὅμως παροδικές. ★ Σὲ περίπτωσι ἀδιαθεσίας στρέψετε τὴν προσοχή σας πρὸς τὸ στομάχι καὶ τὸ συκώτι.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου		
★ Σᾶς λείπει τὸ πρακτικὸ πνεῦμα καὶ θὰ σημειώνατε ἀσφαλῶς μεγάλες ἀποτυχίες, ἂν δὲ σᾶς εὐνοοῦσε ἡ τύχη. ★ Ἀποφύγετε πάντως τὴν ἀμέλεια γιὰ νὰ μὴ μετανοήσετε.	★ Πνεῦμα κατανοήσεως θὰ διευκολύνη τὶς συμφιλιώσεις. ★ Ἀπαιτεῖται ὅμως μεγάλη προσοχή, γιατὶ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἡ φιληδονία φτάνει στὸ κατακόρυφο. ★ Θὰ σᾶς παρεξηγήσουν.	★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἄφθονο ὕπνο. Ἀποφύγετε, λοιπόν, νὰ μειώσετε τὶς ὧρες του. Ἀντιθέτως θὰ νοιώσετε πολὺ καλύτερα ἂν αὐξήσετε τὶς ὧρες ποὺ τοῦ ἀφιερώνετε. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου		
★ Εἶναι προτιμώτερο νὰ συνεργαστῆτε παρὰ νὰ ἀποκρούσετε τὶς προσφορὲς ποὺ σᾶς κάνουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ γίνουν ἀνταγωνισταί σας. ★ Κρατῆστε τὶς ὑποσχέσεις σας.	★ Τὰ ἄστρα εὐνοοῦν τὶς σχέσεις σας μὲ πρόσωπο ποὺ ἀνήκει στοὺς Ἰχθῦς. ★ Γενικὰ ὅμως ἡ ζήλεια καὶ ἡ φιλυποψία σας κινδυνεύουν νὰ προκαλέσουν παρεξηγήσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο.	★ Ἡ ὑγεία εἶναι καλή, ἀποφύγετε ὅμως κάθε εἴδους καταχρήσεις. ★ Ἂν ἀκολουθούσατε μιὰ ὡρισμένη δίαιτα, ἡ βελτίωσι τῆς ὑγείας δὲ δικαιολογεῖ τὴν ἀπότομη ἐγκατάλειψί της.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου		
★ Τὰ οἰκονομικά σας βρίσκονται σὲ πολὺ καλὸ δρόμο. Ἀκολουθῆστε, λοιπόν, τὴ γραμμή, ποὺ χαράξατε καὶ ἀποφύγετε τὶς ἀλλαγές. ★ Μὴν ἀπαισιοδοξῆτε ἐξ αἰτίας παροδικῶν δυσχερειῶν.	★ Οἱ νέοι θὰ κάνουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ γνωριμία, ποὺ θὰ ἐπηρεάση τὸ μέλλον τους. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀφήσουν τὸν ἐνθουσιασμό τους νὰ τοὺς παρασύρη σὲ παράλογες ὑποχωρήσεις.	★ Ἡ ὑγεία εἶναι πολὺ καλή, κι' ὅμως σᾶς βασανίζουν ἀδικαιολόγητες ἀνησυχίες. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι μόλις διαβάσετε γιὰ μιὰ ἀσθένεια, βρίσκετε ὅλα τὰ συμπτώματα ἐπάνω σας.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου		
★ Μελέτη καὶ ὑπολογισμοὶ πρέπει νὰ προηγοῦνται τῆς δράσεως. Ἐκμεταλλευθῆτε τὰ διδάγματα τοῦ προσφάτου παρελθόντος. ★ Νὰ ἐργάζεστε συστηματικὰ καὶ μὴν ἐνεργῆτε στὴν τύχη.	★ Τὰ ἄστρα δημιουργοῦν συνθῆκες, ποὺ εὐνοοῦν τὶς παρεξηγήσεις καὶ τὶς προστριβές. Πρέπει νὰ τὶς ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο, γιατὶ ἡ ψυχικὴ ἠρεμία σᾶς εἶναι ἀπαραίτητη.	★ Ἀποφύγετε τὴν ὑγρασία, ποὺ κινδυνεύει νὰ προκαλέση πόνους στὶς ἀρθρώσεις. ★ Αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου καὶ ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι. ★ Εὐνοϊκὴ περίοδος γιὰ τυχερὰ παιγνίδια.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου		
★ Σᾶς παρουσιάζεται μιὰ σπάνια εὐκαιρία νὰ βελτιώσετε τὰ οἰκονομικά σας. ★ Τὰ προαισθήματα σᾶς βοηθοῦν ν' ἀποφύγετε τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσιάζονται. Μὴ τὰ περιφρονήσετε.	★ Τὸ Σάββατο 11, ἔρως καὶ φιλία σᾶς ἐπιφυλάσσουν εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Θὰ κάνετε μιὰ συνάντησι, ποὺ θὰ παίξη σημαντικὸ ρόλο στὸ μέλλον. ★ Ρῆξις ἀπειλεῖ κάποιο φιλικὸ δεσμό.	★ Ὁ ἀστερισμός σας ἐξασφαλίζει μακροζωΐα, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ἀναπνέετε καθαρὸ ἀέρα, νὰ ἀγαπᾶτε τὰ σπὸρ καὶ νὰ προσέχετε τὸ διαιτολόγιό σας. ★ Τυχερὸ τὸ 12.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου		
★ Ἐκμεταλλευθῆτε μιὰ καλὴ ἰδέα, ποὺ θὰ ἔχετε καὶ ἀποφύγετε κάθε περιττὸ ἔξοδο. ★ Ἡ δραστηριότης, ποὺ θὰ ἀναπτύξετε, θὰ εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ πολὺ ἀποδοτική.	★ Προσέξετε γιατὶ κινδυνεύετε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ν' ἀκολουθήσετε λανθασμένο δρόμο καὶ νὰ κάνετε σοβαρὸ σφάλμα. ★ Παρουσιάζονται πειρασμοὶ στοὺς ὁποίους δύσκολα θ' ἀντισταθῆτε.	★ Γυμναστικὴ καὶ περίπατοι στὴν ἐξοχὴ θὰ ὠφελήσουν πολὺ τὴν ὑγεία σας. ★ Τὰ πόδια σας ἀπαιτοῦν ν' ἀποφεύγετε τὴν ὀρθοστασία καὶ ἰδίως ἐκείνη ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἀκινησία.

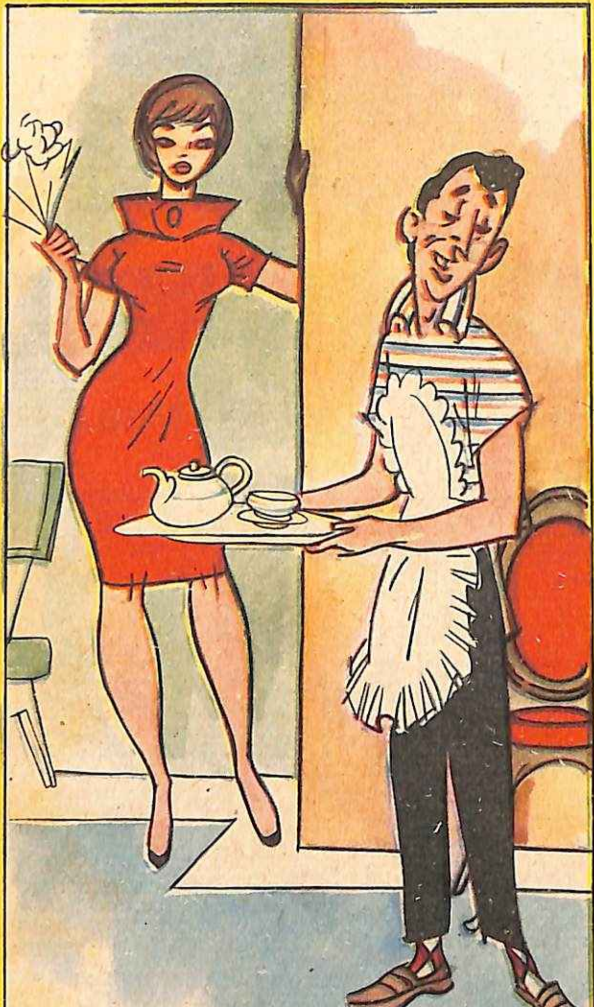

— Μαμᾶ! . . . Μπαμπᾶ! . . . Ἦρθε ἡ Λουκία νὰ σᾶς ζητήση τὸ χέρι μου!...

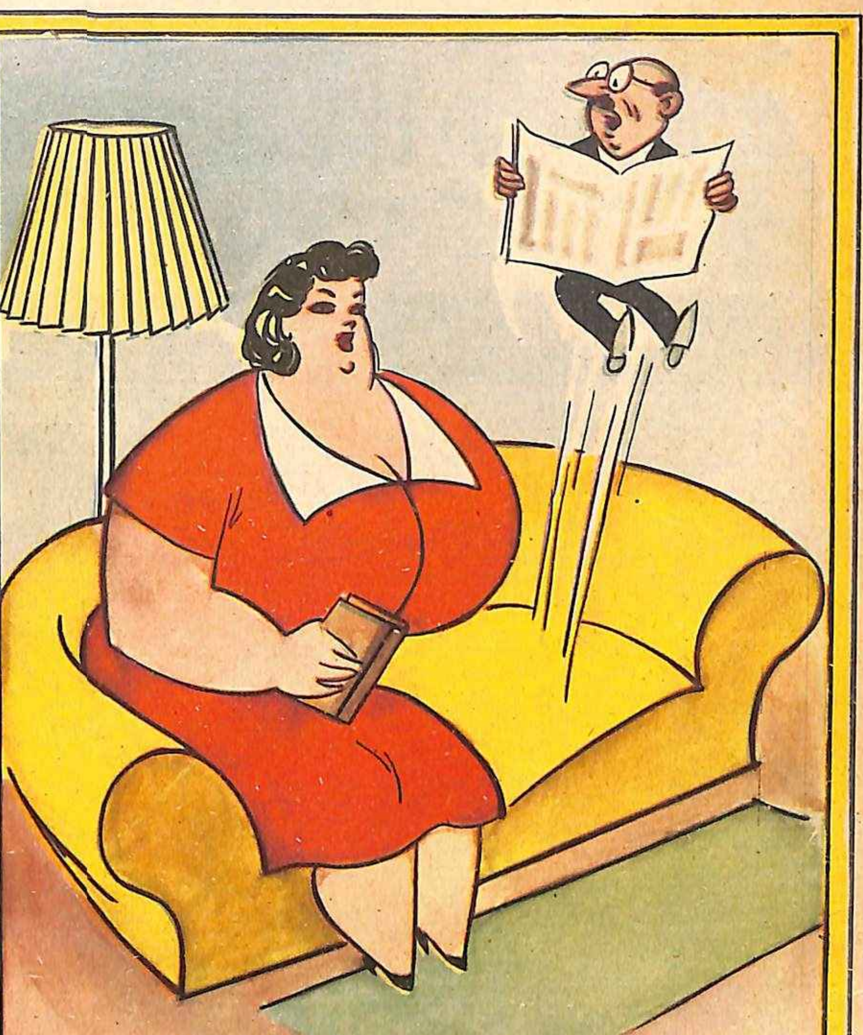

— Δὲ σοῦ εἶπα, βρὲ γυναῖκα, νὰ μὲ εἰδοποιῆς, ὅταν πρόκειται νὰ ρίξης ἄγκυρα στὸν καναπέ;...

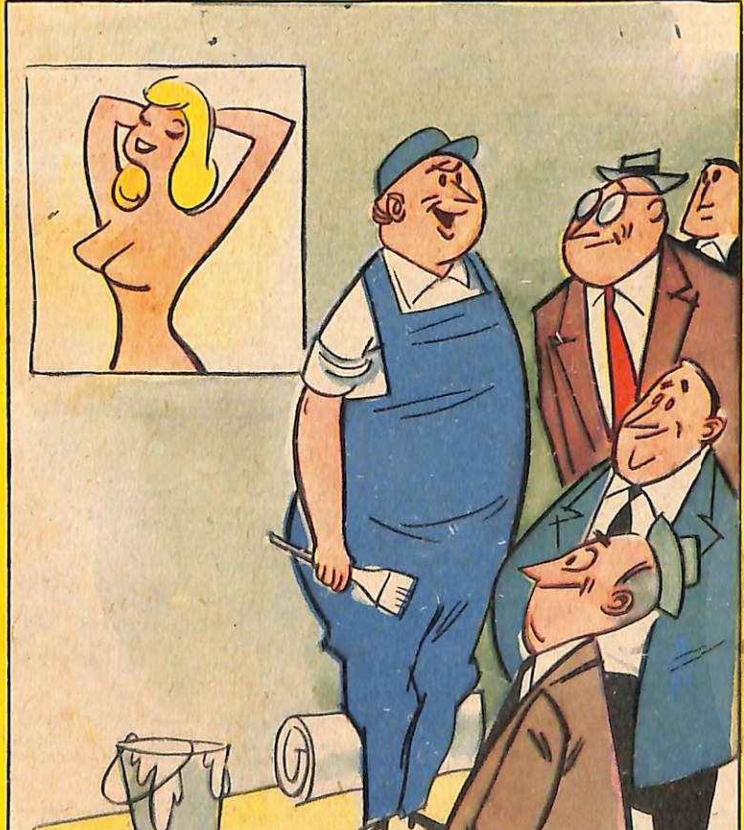

— Δῶστε μου ἀπὸ ἕνα δεκάρικο γιὰ νὰ κολλήσω καὶ τὸ ὑπόλοιπο!...

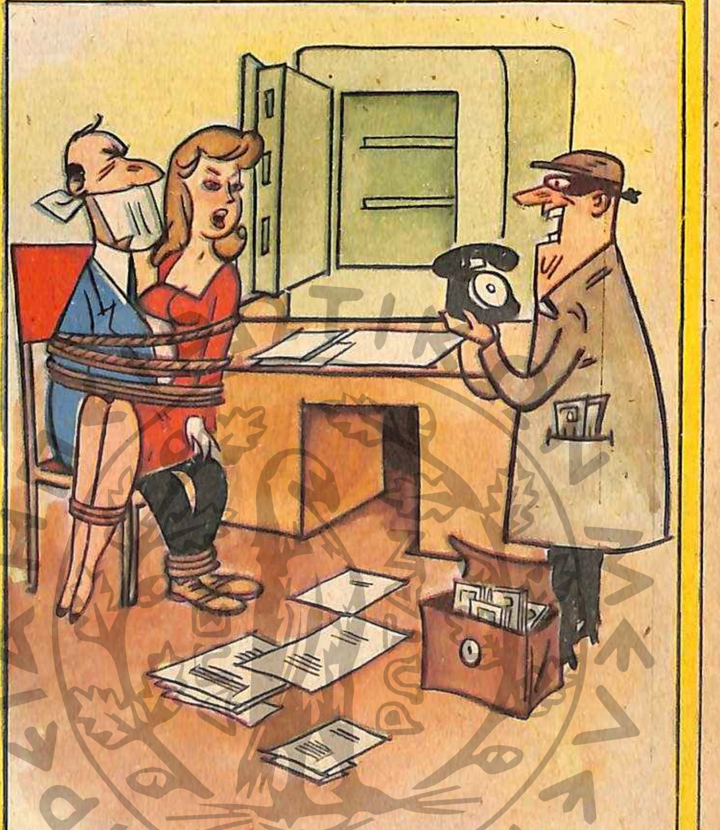

— Ἢ μοῦ λὲς ποῦ ἔχεις κρυμμένα καὶ τ' ἄλλα λεφτά, ἢ τηλεφωνῶ στὴ γυναῖκα σου νἄρθη νὰ σὲ βρῆ σ' αὐτὴ τὴ στάσι!...